

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Annie Claydon

Versenyképes szerelem

Sue MacKay

Visszatérés Vancouverbe

Alison Roberts

Ha az álmok valóra válnak
(Krokodil-völgy)

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie Claydon, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Winning the Surgeon's Heart*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Sue MacKay – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Taking a Chance on the Single Dad*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Alison Roberts, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Doctor's Unexpected Proposal*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 82. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-816-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie Claydon

Versenyképes szerelem

1. FEJEZET

Csend lett, amikor a zsűri elnöke a színpadra lépett, és a harminc résztvevő izgatottan várta a győztesek kihirdetését.

Sophie megmozgatta a vállát, hogy ellazítsa a hátizmait.

A barátnője, Hannah a vállára tette a kezét.

– Jól vagy?

Sophie mosolyogva nézett rá.

– Igen, még akkor is, ha holnap csúnya izomlázam lesz. Szerintem neked van esélyed a győzelemre, Hannah. Magamban már nem vagyok olyan biztos.

De ez többről szólt, mint a személyes győzelemről. Hannah és Sophie öt éve dolgoztak együtt a Hamblewell Kórház mentőautóján. Amikor az Arial TV meghirdette a *Hospital Challenge*-et, együtt jelentkeztek, hogy megnyerjék a jelentős összegű első díjat.

Hannah megfogta Sophie kezét, és erősen megszorította. A kórház mögötti téren állították fel a színpadot. A nyári nap forró volt, és a nézők között valóságos vásári hangulat uralkodott. A zsűri elnöke a mikrofonhoz lépett, és néhányszor megkocogtatta.

– Gyerünk már! – motyogta Sophie.

– A zsűri úgy döntött...

A mikrofon hirtelen elnémult, és Hannah az égre emelte a szemét. Direkt csinálják! A férfi még egyszer megkocogtatta a mikrofont, majd jött egy másik, aki megoldotta a problémát.

– Elnézést! Szóval mint azt mindannyian tudják, a mai győztesek a Hamblewell Kórház képviselőjében fognak versenyezni a hertfordshire-i *Hospital Challenge*-en. Remélem, a jövő héten mindannyian újra eljönnek, hogy szurkoljanak a csapatunknak. Mint tudják, csak két győztest választhatunk, és a versenyzők eléggé megnehezítették a dolgunkat.

Szünetet tartott. Mindenki visszafojtotta a lélegzetét.

– Tehát az első név: Hannah Greene!

Hannah mintha messziről hallotta volna az ujjongást. Érezte, hogy Sophie megöleli.

– Menj már!

Sophie elengedte a barátnőjét, a színpad felé lódította, ahol a zsűri minden tagja felállt és tapsolt.

Hannah nem akart egyedül menni. Azt hitte, hogy mindkettőjük nevét együtt olvassák fel. Nem mehet fel oda a barátnője nélkül!

– Te nyertél, Hannah! Menj, fogj kezét a zsűri elnökével!

Hannah felsétált a színpadra, kezét rázotta a zsűritagokkal, majd a közönség felé fordult. A magasba emelte mindkét karját. Hangos éljenzés tört ki, és Sophie lelkesen ugrált örömeiben.

A zsűri elnöke elmosolyodott, és megvárta, amíg a közönség egy kicsit lecsillapodik.

– És aki Hannah-t elkíséri a versenyre... Matt Lawson!

Tessék?

Hannah megpróbált mosolyogni, de a győzelem öröme hirtelen semmivé foszlott. Azt sem tudta, ki az a Matt Lawson. A tömeg ismét szétnyílt, és egy férfi közeledett a színpad felé.

Hannah látásból ismerte, még ha a nevét nem is hallotta soha. Állítólag nagyon jó sebész, bár a nők a kórházban inkább sármos külsejéért lelkesedtek.

Napszitta haja és napbarnított bőre arról árulkodott, hogy sok időt tölt a szabadban. A férfi kezét fogott a zsűritagokkal. Aztán Hannah-ra vigyorgott. Kék szempár. Sötétkék, mint a Földközi-tenger.

Matt kedvesen gratulált neki, és integetett a közönségnek.

Hannah ott állt, és próbált mosolyogni, miközben a percek végtelen hosszúra nyúltak. Nagy sokára aztán elhagyhatták a színpadot. Sophie már lent várta, és még egyszer megölelte.

– Jaj, de izgalmas! És micsoda pasi a partnered!

Hannah szeme megtelt a csalódás és a kimerültség könnyeivel.

– Én téged akarlak!

Sophie kifújta a levegőt.

– Sokkal jobb voltál nálam. És Matt is jobb volt. Láttad, mit produkált a mászófalon?

Igen, Hannah látta. Matt Lawson a második csoportban indult, és villámgyorsan meghódította a meredek falat. Eközben ugyanolyan jól – ha nem jobban – nézett ki, mint a kórház folyosóin.

– Egyedül nem fog menni, Sophie. Mi egy csapat vagyunk!

– Most egy új csapattársat kell megszoknod. Én pedig végig szurkolni fogok neked.

– De annyira sajnálom...

– Badarság! Azt mondtuk, hogy akkor is örülünk, ha csak egyikünk nyer, nem?

Csakugyan így volt.

– De tényleg szurkolni fogsz nekem, ugye? Nélküled nem tudom megcsinálni.

– Természetesen. Nem szabadulsz tőlem egykönnyen.

Matt soha nem hitte volna, hogy győzni fog. Állítólag ő volt az egyetlen a sebészek csapatából, aki képes volt felkapaszkodni a mászófalra, ezért hagyta, hogy a többiek rábeszéljék a jelentkezésre.

Végignézte, ahogy Hannah és a társa sorra veszik az akadályokat. Mindketten fittek voltak, de egyértelműen Hannah volt a jobb. Néha megvárta Sophie-t, hogy együtt maradjanak.

Jó csapat voltak, egyforma pólót viseltek a mentőszolgálat logójával. A mentősök a munkájuk során mindig számíthatnak egymásra. Vajon mit szól Hannah ahhoz, hogy a következő versenyen vele kell indulnia?

Most a lány odament hozzá, és elmosolyodott.

– Gratulálok.

– Köszönöm. Meglepetés ez az eredmény. – Matt furcsa módon nem tudta, mit mondjon. – Legalábbis számomra. Hogy te nyerni fogsz, az nyilvánvaló volt.

Hannah elpirult.

– Ugyan már, te elsőre átjutottál a mászófalon! Nekem két próbálkozás kellett.

– Már alig várom a következő fordulót.

Hannah bólintott.

– Találkozzunk előtte, hogy gyakoroljunk?

Csábító ajánlat, gondolta Matt. Hannah természetes szépségén semmit sem rontott kipirult, izzadt arca. Gesztenyebarna haját szoros lófarokba fogta.

– Attól tartok, lehetetlen. Szinte éjjel-nappal dolgozom. És mivel úgysem tudjuk, milyen versenyszámok lesznek jövő szombaton, valószínűleg elég, ha edzünk tovább, ahogy eddig is.

Hannah nyilvánvalóan nem erre a válaszra számított, de az arcán nem látszott csalódottság.

– Jól van. Akkor folytatom az edzést Sophie-val.

A barátnőjére mutatott, aki éppen elindult feléjük.

– Persze.

– Helló, Sophie vagyok. Gratulálok! Nagyon jól csináltad, és megérdemelted a győzelmet.

Sophie kezet nyújtott, és Matt alaposan megrázta. Sophie sokkal nyitottabb, mint Hannah, és a mosolya is felszabadultabb.

– Köszönöm. Te és Hannah nagyszerű csapat vagytok.

Sophie átkarolta Hannah vállát, és felnevetett.

– Ma a határaitam feszegettem, de ti ketten megnyerhetitek a versenyt.

Mattnek korábban ez eszébe sem jutott. Ma csak elfogadható teljesítményt akart nyújtani, aztán hazamenni. De most hirtelen többet szeretett volna. Győzni – Hannah-val az oldalán.

– A kórháznak biztosan jól jönne a pénz.

– Mindannyian számítunk rátok. – Sophie felnevetett. – De azért ne roppanjatok össze a felelősség alatt.

Matt rögtön rokonszenvesnek találta Sophie-t. Az a fajta nő, akivel általában a szabadidejét szokta tölteni. Csinos, szőke hajú és kék szemű. Könnyed és vidám lány. Hannah viszont...

Hannah lenyűgöző. Gyönyörű. És semmiképpen sem olyan nő, aki futó kalandot keres. Hogy jutott ez egyáltalán eszébe?

– Most mennünk kell. – Hannah végighordozta a tekintetét a tömegen, mintha keresne valakit.
– Akkor szombaton találkozunk?

Matt szemében az addig hátralévő idő túl hosszúnak tűnt.

– Igen – felelte. – Ha addig bármi történik, tudod, hol találsz, ugye?

– Igen, a sebészetben.

Matt figyelte, ahogy a két nő távozik. Sophie mondott valamit, és hevesen gesztikulált a kezével. Hannah figyelmesen hallgatta.

– Anya!

Egy hat év körüli fiú futott feljük a gyepen keresztül, egy idősebb nő követte. Még ha nem is hallja a gyerek kiáltását, Matt azonnal tudta volna, hogy Hannah fia. Ugyanolyan világosbarna szeme és vörösésbarna haja volt. Hannah kinyújtotta a karját, megfogta a gyerek kezét, majd győzelmi táncot jártak. Matt el tudott volna képzelni a lánnyal egy egészen másfajta győzelmi táncot, de már a gondolat is helytelen volt. És annyira csábító, hogy csak nehezen tudta elhessegetni.

Matt nyolcéves kora óta folyton egyik helyről a másikra költözött, és senkivel sem kötött tartós barátságot. Menekült a rossz emlékek elől. De ebben a pillanatban utolérték, ahogy figyelte Hannah-t és a családját.

Matt már gyerekként is tudta, hogy az apja forrófejű, olykor megbántotta az anyját, sőt meg is ríkatta. De annak idején még csak nem is sejtette, hogy az anyja – amikor bezárta a szobájába, vagy elküldte valamelyik barátjához – a legrosszabbtól próbálta megóvni. Később gyakran tapasztalta, hogy az anyja fájdalmasan felnyögött, amikor lehajolt valamiért, vagy kinyújtotta a karját. Soha nem voltak rajta látható sérülések, de amikor Matt idősebb lett, megértette, hogy az apja mindig ott ütötte meg, ahol nem lehetett észrevenni.

És egyszer rá is kezet emelt. Csak egyszer, de Matt emlékezett a fájdalomra és a félelemre. Szörnyű volt, de az anyja akkor végre összepakolt, és elmentek.

A nomád élet eleinte izgalmasnak tűnt, egyfajta szabadság volt, amiről Matt nem is tudta, hogy létezik. Az anyja lánykori neve alatt új életet kezdtek egy ismeretlen városban. De aztán az apja rájuk talált, és megint menekülniük kellett. Újabb és újabb városok. Matt nem emlékezett rá, hogy hány helyen laktak. Egy bizonyos ponton lemondott róla, hogy barátokat találjon, mert tudta, hogy hamarosan úgymint elköltöznek.

Matt figyelte, ahogy Hannah a fiával bolondozik. Boldogoknak tündek. Hannah-nak persze nem kellett egész gyerekkorában a válla mögé pillantgatnia.

De most mégis megtette. És rajtakapta Mattet, ahogy őt bámulja. A férfi mosolyogva intett, aztán elfordult, és elment. Hannah csupán a csapattársa, semmi több.

2. FEJEZET

Kék fények, de sziréna nélkül. A betegnek gyorsan be kell jutnia a kórházba, ugyanakkor Hannah-nak hallania kell ziháló légzését. Sophie-nak pedig hallania kell Hannah-t, ha kiabálna, hogy azonnal álljon meg.

A mentőautó kissé megingott, amikor befordultak a kórház felhajtójára. Sophie büszke volt a vezetési képességeire, de most nagyon siettek. Megálltak a sürgősségi osztály bejárata előtt. Hannah továbbra is a betegre – egy középkorú férfira, egy buszbaleset áldozatára – koncentrált, míg Sophie kinyitotta a hátsó ajtókat. Odakint már egy magas férfi várakozott műtősruhában.

– Mit keresel te itt? – kérdezte Sophie.

– Csak kisegítek.

Matt elmosolyodott, de – miközben Sophie meg Hannah kihúzták a hordágyat a kocsiból, és betolták az épületbe – a szemét a betegre szegezte.

Kesztyűt húzott, és figyelt, miközben Hannah közölte a beteg nevét – Ben –, és felsorolta az eddigi vizsgálatokat. A tünetek feszítő légmellre utaltak, ami egy életveszélyes állapot.

– Kérem, emeljétek fel velem együtt! Úgy tűnik, ma egyedül vagyok.

Matt halkán beszélt, hogy Ben ne hallja meg.

– Itt maradhatok veled – ajánlotta fel Hannah. – Ebédszünetem van.

– Köszönöm.

Matt mosolyától Hannah pulzusa felgyorsult. Gyorsan felvette a köpenyt és a kesztyűt.

Együtt átemelték Bent az ágyra, Sophie pedig összecsukta a hordágyat, hogy visszavigye a kocsizhoz. Matt megnyugtatóan beszélt Benhez, miközben gyorsan megvizsgálta. Hannah előkészítette az ultrahangkészüléket, és odanyújtotta Mattnek a szondát.

– Köszönöm.

A férfi figyelmesen nézte a monitoron megjelenő képet. A homloka ráncba szaladt.

– Igazad van, feszítő légmell. Beteszek egy drént. Tudsz segíteni?

Hannah bólintott. Ben eszméleténél volt, és Matt igyekezett úgy fogalmazni, hogy ne ijessze meg, de nem volt vesztegetni való idejük. Hannah már a mentőautóban levette Ben ingét, most mosolyogva felemelte a karját, és a feje fölé fektette.

– Mi... mi...

Ben megmozdult.

– A doktor úr elvégez egy beavatkozást, hogy önnek könnyebb legyen lélegeznie. Kérem, feküdjön olyan mozdulatlanul, amennyire csak tud!

Hannah próbálta megnyugtani Bent. A beteg összerezsent, amikor Matt a mellkasa egyik oldalát vattával letörölte.

– Mindjárt végzünk – mondta Matt. – Most beadok egy érzéstelenítő injekciót. Hannah-ra nézzen, ne rám!

A higgadt hang megtette hatását, Ben láthatóan megnyugodott.

– Most kérem, ne mozogjon!

Hannah előrehajolt, felkészülve a beteg reakciójára.

Ben felnyögött, és erősen belekapaszkodott a lány kezébe. Hannah hallotta a halk sziszegést, ahogy a levegő elhagyta a mellüregét.

– Kész is vagyunk. Úgyes volt. – Matt rámosolygott a betegre, és újra megvizsgálta, hogy megbizonyosodjon a beavatkozás sikerességéről. – Hannah és én egyébként csapattársak vagyunk, tudja? Egy versenyen veszünk részt, hogy pénzt nyerjünk a kórháznak.

Nem csupán felszínes fecsegés volt. Matt ki akarta deríteni, hogy Ben érti-e, amit mond, és képes-e válaszolni.

– Szerencséje van a partnernőjével.

– Tudom. – Matt ismét elmosolyodott, és ettől Hannah háta libabőrös lett. Ostobaság! Hiszen Matt ezt csak Ben miatt mondta. – Nagyon remélem, hogy a csapatársam ösztönzőleg hat majd rám.

Hannah rámosolygott Benre.

– Csakhogy ez nem így működik.

– Nyugodtan szóljon, ha gondja adódna a doktor úrral. – Ben ismét megszorította Hannah kezét.

– Köszönöm. Lehet, hogy meg is teszem.

Matt nevetett. Elégedettnek tűnt. Ben már nem zihált annyira, és sokkal élénkebb volt. Amíg Matt a vérnyomását ellenőrizte, befutott egy doktornő, hogy átvegye a beteget.

Hannah elbúcsúzott Bentől. Kilépett a vizsgálóból, és látta, hogy Matt az ajtóban várja. Levette a köpenyét meg a kesztyűjét, és odament hozzá.

– A feszítő légmell első tüneteinek felismerése egyáltalán nem könnyű. Különösen nem a mentőautó hátsó ülésén.

Hannah bólintott. Örült, hogy Matt egyetértett a diagnózisával.

– Közel voltunk a kórházhoz, és a tünetek nem voltak egyértelműek. A mellkascsövezés a mentőautóban messze nem ideális, ezért úgy gondoltam, jobb, ha sietünk, hogy a kórházban állítsák fel a pontos diagnózist.

Az ajkába harapott. Matt tekintete valamiért nyugtalanította.

– Ugye nem kell megerősítenem, hogy jól döntöttél?

– Nem.

Hannah-t inkább a kék szempár és a férfi mosolya hozta zavarba. Hirtelen úgy érezte, hogy túl közel áll hozzá.

– Mennem kell. Sophie valószínűleg már vár rám az ebéddel.

Matt barátságosan bólintott.

– Akkor szombaton találkozunk.

– Igen, szombaton.

Hannah szeretett volna valami kedveset mondani, de nem jutott eszébe semmi.

Ahogy a férfi távolodott, nem tudta megállni, hogy ne nézzen utána. Próbálta bebeszélni magának, csak azért fürkészi a férfi izmos alakját, hogy lássa, milyenek lesznek az esélyeik szombaton. Összerezcent, amikor Sophie mintegy a semmiből felbukkant mellette.

– Nem hiszem, hogy a csapatmunkát illetően bármi okod lenne az aggodalomra.

Hannah megvonta a vállát.

– Vele egészen más lesz. Mi ketten már fél szavakból is megértettük egymást, nem igaz?

– Mondogasd csak, hátha sikerül meggyőzni magad! Az imént úgy néztetek ki, mintha olvasnátok egymás gondolataiban. – Sophie cinkosan a barátnőjére vigyorgott. – Gyere, jólesne egy kis tea!

Hannah bólintott. Szombatig még sok dolga van, nem lesz ideje ábrándozni.

A négy csapat már fél nyolckor összegyűlt a Hamblewell Kórház mögötti téren. Ez volt az első alkalom a négy szombati nap közül, amikor kiválasztják azt a csapatot, amelyik Hertfordshire-t képviseli majd a *Hospital Challenge* döntőjében. Hannah barátai meg kollégái közül sokan eljöttek, és a többi csapat is hozott szurkolókat.

Hannah három piros pólót kapott, amelyek hátulján ott virított a kórház logója. Most az egyiket felvette. A többi csapat kék, zöld és sárga pólót viselt, hogy a kamerák könnyen meg tudják különböztetni őket. Volt egy nagy sátor, ahová még senki sem léphetett be, de mindenki kíváncsian bámulta.

Mattet sehol sem lehetett látni. Hannah kézfogással köszöntötte a többieket, és a szeme sarkából leste, mikor érkezik meg a csapatársa.

Végre! A férfi piros pólójában, kargónadrágjában és edzőcipőjében átvágott a gyepen.

– Helló!

Hannah legszívesebben megkérdezte volna, mi a fenéért késett, de ez biztosan nem lett volna jó kezdés.

– Elnézést a késésért. – Matt az órájára pillantott. – Beugrottam az irodába egy percre.

– Hogy *igazi* munkát végezzen?

Hannah megpróbált mosolyogni.

Matt vállat vont.

– Ez most itt meglepően igazinak tűnik. – Hirtelen felnevetett. – Te is kaptál bátorító szavakat a személyzeti osztálytól?

– Azokra a finom célzásokra gondolsz, hogy minden szem ránk szegeződik, és rajtunk múlik a kórházunk jó híre? És hogy tudnának mihez kezdeni a pénzzel?

– Igen, ettől az ember sokkal jobban érzi magát – villant meg vidáman Matt szeme.

Hannah érezte, hogy lassan megnyugszik.

– Természetesen. Mintha segítene, ha stresszelik az embert... Alig várom, hogy lássam, mire képes a többi csapat.

Matt bólintott, és fejével a tér széle felé bökött, ahol nem voltak olyan sokan. Hannah követte őt a kórház épületének árnyékába.

– Az irodám ott van.

Hannah tekintete követte a férfi mutatóujjának irányát. A sebészet ablakai az első emeletről nyíltak. Aha, Matt tehát egyáltalán nem dolgozni ment az irodájába.

– Mit láttál?

– Úgy gondoltam, hogy először a versenytársakat kellene szemügyre venni. Nem mi vagyunk az egyetlenek, akik alig ismerik egymást. Nézd meg a kékeket és a zöldeket!

Hannah szemügyre vette a két csapatot. A zöld pólósok éppen pacsiztak. Úgy tűnt, hogy leginkább a körülöttük lévő emberekért teszik.

– Igaz. Túlságosan demonstratívan viselkednek.

Matt bólintott.

– A kék pedig többnyire hátat fordítanak egymásnak.

– De úgy látom, a sárgák jól kijönnek egymással.

– Igen, ismerem őket. Jack és Laura. A Cravenhurst Kórházban dolgoznak. Akárcsak te és Sophie, ők is egy mentőautóban.

Matt hirtelen kényelmetlenül érezte magát. Hannah ugyan igyekezett titkolni, de egyértelmű volt, hogy szívesebben versenyzett volna Sophie-val.

– Rendben, akkor csak a sárgáknak van meg az az előnyük, hogy jól ismerik egymást.

Matt a homlokát ráncolta.

– Tudod, elég arra gondolnunk, hogy épp egy légmellet kezeltünk. Elég jól csináltuk, nem?

Mattnek igaza volt, de Hannah akkor nem férfiként, hanem kollégaként tekintett rá. Ami nem volt könnyű, mert Matt ízig-vérig férfi. Csakhogy Hannah annak idején megfogadta, soha többé nem bízik meg egyetlen pasiban sem.

– Talán most kellene bevallanunk egymásnak a gyengeségünket – javasolta. – Kezddhetem én.

Matt megrázta a fejét, és a kezét a lány karjára tette. Hannah beleborzongott az érintésbe.

– Mi lenne, ha inkább elmondanád, mi az én gyengeségem? Aztán én is elmondom a tiédet.

– Rendben...

– Addig pedig jobb, ha az erősségeinkre koncentrálnak. Szükségünk lesz rá, ha nyerni akarunk.

– Matt rámosolygott a lányra. – És tényleg nyerni akarunk, nem?

– De még mennyire! Pacsi?

Hannah látta, hogy a zöldek megint összeütötték a tenyerüket, és ezúttal még kevésbé tűntek magabiztosnak, mint korábban.

– Ragaszkodsz hozzá?

– Nem, nem igazán.

– Akkor inkább ne. Még akkor se, ha biztos vagyok benne, hogy a HR-osztály szívesen látná.

Hannah-nak tetszett a férfi humora. És az is, hogy nem igazán érdekelte, mások mit tesznek vagy gondolnak.

– Mit gondolsz, meddig kell várnunk?

A produkciós stáb ide-oda járkált, de úgy tűnt, még nem kezdenek.

Matt nevetett.

– Valószínűleg addig, amíg valaki el nem ájul az idegességtől.

Biztosan nem Matt lesz az, hiszen tökéletesen nyugodtnak tűnt, gondolta Hannah.

Matt hozzászólt a várakozáshoz. A műtőben fontos volt a higgadtság, mert a legkisebb hiba is nagy bajhoz vezethetett.

Most a nagy sátor egyik oldalán lévő, elzárt területre hívták őket, de még mindig nem látszott, hogy kezdődne a verseny. Matt leült egy padra, Hannah pedig letelepedett mellé. A férfi érezte a belőle áradó feszültséget. Egy kis beszélgetés talán segít.

– A múlt héten látott gyerekek a te fiad?

– Igen – mosolyodott el Hannah. – Samnek hívják.

– Hány éves?

– Hat.

– És hol van most? Az apjával?

A mosoly eltűnt Hannah arcáról.

– Nem, az anyámnál. Ő hozza ide később, amikor majd kihirdetik az eredményeket. Sam és én egyedül élünk. Az apja nem játszik szerepet az életünkben.

– Bocsánat, nem akartam tapintatlan lenni.

– Semmi baj. Hogy igazi csapat legyünk, ahhoz valószínűleg amúgy is jobban meg kellene ismernünk egymást.

– Rendben. Matthew Robin Lawson. Harminchat éves. Newcastle-ban született, egyedülálló. Egy éve élek itt, előtte Glasgow-ban dolgoztam.

– Sok helyen megfordultál, ugye? – Amikor Matt kérdően nézett rá, a lány elmosolyodott. – Az akcentusod nem árulja el, hogy Newcastle-ban születted.

– Tényleg nem. Nincs más családtagom, csak az anyám, és ő Devonban él. Mindig oda megyek, ahol jó állás vár rám.

Ez még a saját fülének is úgy hangzott, mintha valami hiányozna az életéből. Valami fontos, ami Hannah-nak megvan: a család és a jó barátok. De Matt mindig is kívülálló volt, és jól érezte így magát.

– És szívesen megfigyeled az embereket.

Matt meghökkent.

– Valószínűleg igen. Sokat költöztünk, és amikor az ember új gyerekek egy suliban, jó, ha egy darabig csak ül és figyel. – Kis szünetet tartott. – És te?

– Hannah... El kell árulnom a középső nevemet is?

– Ennyire rémes?

A lány elmosolyodott.

– Hannah Eloise Greene.

– Az Eloise teljesen rendben van.

– Csak túl kislányos, nem? Szeretnék valami... – Hannah kereste a megfelelő szót. – Valami izgalmasabbat.

– Flash? Jet?

Hannah nevetett, Matt pedig tovább próbálkozott.

– Mit szólnál az Olympiához, ha lehet klasszikus? Vagy a Junóhoz?

– Nem, az Olympia vagy a Juno túl elegáns nekem. Képzeld, az egyik barátnőm Jetnek nevezte el a fiát!

Matt nevetett.

– Akkor a Flash. Villanás, fellobbanás.

– Oké. Hannah Flash Greene. Jól hangzik. Huszonhat éves, itt születtem ebben a kórházban. Apám hat éve meghalt, Sam apjával pedig még a fiam születése előtt szakítottunk. Édesanyámmal vettünk egy házat, és ő vigyáz Samre, amikor dolgozom.

– Biztosan örül, hogy sok időt tölthet az unokájával.

Matt soha nem találkozott a nagyszüleiével, a nagybátyjainak és nagynénjeinek pedig csak a nevüket tudta.

– Igen, az apám halála után nem tudta, mit kezdjen magával. Én nem voltam ott, és...

Hannah megvonta a vállát, és elhallgatott. A férfi nem erőltette. Elvégre csak beszélgetni akart, nem titkokat kideríteni.

– Kedves résztvevők, kérem, jöjjenek ide! – kiáltotta az egyik produkciós asszisztens.

Mindketten felugrottak. Már tudták, hogy a sátorban kamerák vannak, és hogy a legjobb, ha nem vesznek róluk tudomást. Maga a sátor négy részre volt osztva, amelyeket úgy választottak el egymástól, hogy ne lássanak bele.

Egy nő átadott Mattnek egy borítékot.

– Mindent megtaláltok benne, amire szükségetek van. Kövessétek a piros jelzést!

Egy szövetajtóra mutatott, amelyen piros nyíl volt.

Hannah kinyitotta az ajtót, és Matt asztalokat látott orvosi felszereléssel megpakolva. A sátor túloldalán épp kinyílt egy másik ajtó, amely a szabadba vezetett, ahol egy kis piros autó állt. Beléptek a helyiségbe, és valaki becsukta mögöttük az ajtót. Furcsa volt kettesben lenni Hannah-val. Illetve nem kettesben – elvégre kamerák figyelték őket. Matt kinyitotta a borítékot.

– Autókulcs és egy térkép. Meg egy telefon. Á, utasítások!

Átnyújtotta Hannah-nak az iratokat, aki gyorsan átnézte őket.

– Vigyünk magunkkal mindent, amire úgy gondoljuk, hogy szükségünk lehet, és várjuk meg, amíg a telefon megszólal. Autóval megyünk egy vészhelyzethez valahová a térképen lévő piros körön belül. Még nem tudjuk, hová, vagy hogy pontosan miről van szó.

– Mintha egy átlagos munkanapod lenne.

Matt rávigyorgott a lányra, és a kártyát az asztalon lévő egyik dobozra tette.

Hannah tanulmányozta a térképet, és a homlokát ráncolta.

– A piros kör jó harminc mérföldre van innen.

– Várhatunk itt, amíg a telefon megszólal, de akkor lehet, hogy dugóba kerülünk – mondta a férfi. – Mit javasolsz, Flash? Te otthonosabban mozogsz ezen a terepen, mint én.

Hannah bólintott.

– Elindulunk. Megnézzük, mi van a dobozokban, és csak azt visszük magunkkal, amire feltehetően szükségünk lesz. – Egy kötszeres dobozra mutatott. – Még ha mindre szükségünk lenne is, csak ketten vagyunk, és nem bíránk el ennyi mindent.

– Igaz. Mi lenne, ha összeszednéd a dolgokat, én pedig bepakolok a kocsiba?

Hannah felvonta a szemöldökét.

– Biztos vagy benne?

– Természetesen. Hozzászoktam, hogy minden ott van, amire szükségem lehet. Ezért bízom rád a döntést.

– Rendben, Robin. – A férfi meglepetten nézett rá, mire Hannah felnevetett. – Miért nem mész előre, és viszed a defibrillátort meg az oxigénpalackot?

Tizenöt perc alatt végeztek. Hannah műanyag zacskókat vett magához, hogy minél több dolgot bepakolhasson. A dobozokra filctollal ráírták a tartalmukat. Vittek magukkal néhány nagy, zárható zacskót is, mert ha már itt vannak, biztosan van valami céljuk. Ezenkívül egy táskában szendvicset és hat kis vizespalackot, amelyek elérték a hátsó ülések előtt.

– Látod, mit csinálnak a többiek? – kérdezte Matt, ahogy kihajtott a kocsibeállóból.

Hannah elfordította a fejét, és kinézett az ablakon.

– Igen, a sárgák már elmentek. Ők is mentőautón dolgoznak, úgyhogy biztos vagyok benne, ugyanazt tették, mint mi. De a zöldek és a kékek meg várnak. – Megfordult, és a rakományra nézett.

– Remélem, mindent jól csináltunk.

– Most előrenézünk, nem pedig hátra.

Matt izgatott volt. Ez most már nemcsak a győzelemről és a pénzről szólt, hanem arról is, hogy ők ketten, Flash és Robin úton vannak együtt.

3. FEJEZET

Hannah olyan helyet választott, ahonnan könnyen megközelíthető volt az összes főútvonal, és amely szinte pontosan a piros kör közepén volt. Kiszálltak, és kinyújtóztatták a lábukat. Bár még csak fél tizenegy volt, a lány elővette a szendvicseket. Ki tudja, mikor érnek rá legközelebb enni?

Tíz perc múlva megszólalt a telefon. Matt fogadta a hívást, feszülten figyelt, majd írt valamit a térkép hátuljára.

– A Lloyd’s Courtban egy férfi összeesett. További információ egyelőre nincs.

Hannah a szemét forgatta, és a legközelebbi szemetesbe dobta a szendvicspapírt.

– Még arról sem, hogy hol van, vagy hogy mi lehet a baja?

– A következő fél órában további részleteket fogunk megtudni. Ismered a Lloyd’s Courtot?

Hannah bólintott.

– Igen, egy park. Hatalmas.

Matt átadta a kocsikulcsot.

– Akkor jobb, ha sietünk.

Ahogy Hannah ráfordult a parkba vezető széles sugárútra, érkezett a következő hívás. Matt meghallgatta, majd a lány felé fordult.

– A betegünk valószínűleg szívrohamot kapott. Mindössze egy telefonhívás érkezett tőle. Nem tudta megadni a pontos tartózkodási helyét, de azt mondta, hogy fél órát sétált a parkban, és csak fák veszik körül. A neve Justin Travers. Megvan a telefonszáma, de nem jelentkezik be.

Adrenalin lövellt Hannah ereibe.

– Akkor miért kaptuk meg a számot?

– Ezt kérdezem én is...

Matt ujjával a telefonján dobolt, miközben Hannah az útra koncentrált. Befordult a látogatóközpont melletti parkolóba, megállt, kiszállt, és kinyitotta a csomagtartót.

Elővette a dobozokat, és végiggondolta, mire lehet szükségük.

– Mit csinálsz, Matt?

– Keresem... Á, itt is van!

– Micsoda? – kérdezte a lány kissé bosszúsan.

Matt túlságosan nyugodtnak tűnt. Végül is vészhelyzet van. Oké, csak kamu vészhelyzet, de akkor is.

– Justin Traversre rákerestem az interneten. És meg is találtam. Szeret gyalogolni és... Nézd!

Hannah a telefonra pillantott, miközben elővett két hátizsákot.

– Matt, ez a személy valójában nem létezik. A Facebookon sincs rajta.

– Ki tudja. Mit tennél, ha a helyzet valós lenne? Többet akarnál megtudni róla, nem?

Matt átadta a lánynak a telefont, aki megnézte a kikeresett weboldalt. A fickó informatikai tanácsadó, és hobbija a gyaloglás. Nemrég a Kilimandzsárón járt. A telefonszámát is megadták. Amikor Hannah lejjebb görgetett, kiderült, hogy van egy másik hobbija is: a *Hospital Challenge* nagy rajongója. Ez nem lehet véletlen.

– Azt hiszem, igazad van.

Hirtelen elszégyellte magát. Szóval Matt mégis jól sejtette.

A férfi a fejét rázta.

– Mindkettőnknek igaza van. Menjünk, és szélesítsük ki a keresési területet. Amilyen edzett ez a fickó, fél óra alatt biztosan messzebbre jutott, mint gondolnánk.

– Mit javasolsz?

– A gyaloglás szerelmesei általában szigorúan egyenesen haladnak. És ha ezt tette... Két és fél mérföldre innen van egy erdősáv.

Matt nyugatra mutatott.

– Megnézzük?

Kelet felé, egy mérföldnyire szintén fák magasodtak. Mögöttük mező terület el.

– Kockázatos. Normális esetben keresőcsapatok lennének, amelyek szétszóródnának. Mi ezt nem tehetjük meg, mert az előírás szerint mindkettőnknek együtt kell a baleset helyszínén tartózkodnunk.

Hannah nyugat felé fordult, és szemügyre vette az előtte emelkedő dombot. Nem ez lenne a megfelelő kihívás egy tapasztalt túrázó számára? Amikor Mattre pillantott, az nyugodtan és magabiztosan nézett rá.

– Egyetértek. Nyugatra megyünk.

Matt fogta a két hátizsák közül a nehezebbet, és beletett még két üveg vizet. Öles léptekkel elindult. Hannah már néhány méter után szólni akart, hogy be kell osztaniuk az erejüket, de a férfi valószínűleg pontosan ezt tette. Tehát Matt hátára szegezte a tekintetét, a fogát összeszorította. Túl büszke volt ahhoz, hogy lemaradjon.

De egy mérföld után már szédült, és a hátában meg a lábában sajogtak az izmok. Megtorpant, és a földre dobta a hátizsákját. Matt is megállt.

– Talán innunk kéne valamit...

Néhány perc pihenés, aztán mehetnek tovább.

Matt csöndben várt. Úgy tett, mintha a térképet tanulmányozná, bár pontosan tudta, hogy a domb tetején levő kis erdő felé tartanak.

– Igyál még!

A férfi átnyújtotta a félig üres üveget, aztán Hannah hátizsákjáért nyúlt.

– Nem, Matt, nekem is menni fog.

– Sietnünk kell. Ha elfáradtam, visszaadom.

A férfi nyugodtan beszélt. Sőt gyengéden.

– Nem szabad hagynod, hogy feladjam.

Matt elvigyorodott.

– Eszemben sincs hagyni. Elvégre szükségem lesz rád, ha odaérünk.

Hátizsák nélkül sokkal könnyebb volt. Hannah utolérte a férfit, és mellette haladt.

– Nem hiszel a noszogatásban, ugye?

– Úgy érted, hogy kiabálnom kellett volna veled? Nem, abban tényleg nem hiszek.

Matt összepréselte az ajkait.

– Pedig néha szükségem van rá.

Matt bólintott.

– Értem. De tőlem ne várd.

Matt nem szólt többet, és nem csak a nehéz hátizsákok miatt. A lazasága mögött szigorú elvek húzódtak meg, amelyekhez mindig hű maradt.

– Rendben. Akkor szükség esetén majd én kiabálok saját magammal.

– Az jó lenne – vigyorodott el Matt.

– Most már átveszem a hátizsákom.

A férfi bólintott.

– Rendben. Végig tényleg nem bírnám.

Matt megértette, Hannah mit akart tőle, és persze azt is, hogy a noszogatásnak semmi köze a valódi agresszióhoz.

Mégsem volt képes rá.

Több mint huszonöt éve már, hogy meg kellett védenie magát az apja haragjától. Korábban mindent úgy tett és mondott, hogy az apja kedvében járjon. Mert a legapróbb dolgokon is könnyen kiborult.

Hannah-t noszogatni egy kicsit, hogy mozgósítsa a tartalékait, természetesen egészen más lapra tartozik. Mégsem akarta megtenni. Ő egyszerűen nem ilyen. Soha nem akart ilyen lenni.

Amikor a lány elvette tőle a hátizsákját, az illata megcsapta az orrát, és bár egy kicsit izzadt

volt, mégis érezte a frissességét.

– Váljunk szét egy kicsit?

Elérték az erdő szélét. Hannah elvette a férfitől a térképet, és leterítette a földre. Az erdő előttük messzire nyúlt mindkét irányban.

– Jó ötlet. Én erre megyek, te pedig a középső ösvényen.

Matt az emelkedő meredekebb részét választotta. Talán az erőfeszítés feledteti veled, hogy Hannah haja csillog a napfényben, és izzadt pólója a testéhez tapad.

– Akkor megint a nehezebb feladatot kapod.

– Ne aggódj, biztos vagyok benne, hogy még rengeteg kihívás vár ránk!

Hannah elmosolyodott.

– Rendben van, köszönöm.

Most már lassabban haladtak, és igyekeztek nem szem elől téveszteni egymást. Matt hirtelen észrevett valami kéket, de amikor odasietett, csak egy műanyag zacskó volt, amit a szél lebegtetett.

– Látsz valamit? – hallotta Hannah kiáltását.

– Nem, semmit.

Matt továbbment. Most már sűrűbb lett az erdő, és egy kanyar után belefutott az ösvénybe, amelyen a lány is haladt.

– Akkor hol lehet? Rosszul képzeltük, Matt?

Hannah a hosszú gyaloglás után kimerültnek tűnt.

– Nem hiszem.

A lány kihúzta magát.

– Oké, most itt végigmegyünk, és mindent újra átkutatunk. Aztán ha teljesen biztosak vagyunk benne, hogy nincs itt, akkor átgondoljuk a dolgot.

Még tíz percig gyalogoltak, amikor Matt végre észrevett valamit. A fák között, de napfényes helyen egy férfi támaszkodott egy fatörzsnek. Átverekedték magukat a sűrű aljnövényzeten. Egy ág megkarcolta Matt karját. Elhúzta, hogy ne sértse meg Hannah arcát. A lány elhajolt, és odafutott a keresett férfihoz.

Mattnek fogalma sem volt, hogy most mit kellene tenniük. Nem próbálhatnak meg újraéleszteni egy embert, akinek semmi baja. A férfi kinyitotta a szemét, Hannah-ra vigyorgott, aki letérdelt eléje.

– Helló! Szóval megtaláltatok. – Hátrafelé bökött a hüvelykujjával. – Oda kell mennetek.

Hannah maradt, ahol volt.

– Jól vagy?

A férfi nevetett.

– Hát persze. Igyekszünk mindent a lehető leghitelesebben csinálni, de valójában nincs szív-rohamom.

A lány a homlokát ráncolta.

– Van valami innivalód?

Matt megkereste a vizespalackot a hátizsákban. A beteg nem igazi, de Hannah mégis aggódott. Jogosan, mert a férfi végig a tűző napon ült, és az arca már vörös volt.

– Ez tényleg jó ötlet – mondta a férfi. – Azt hiszem, itt kell maradnom még egy darabig. Köszönöm. De most már tovább kell mennetek. Öt perc abba az irányba!

Hannah felállt, és kérdően nézett Mattre. A férfi csak megvonta a vállát. Lesétáltak a dombon az erdőn át, aztán mintha megpillantottak volna valamit. Egy jól álcázott sátrat. Odasétáltak, és Matt lehajolt, hogy belenézzen. Odabent több ember és négy asztal volt a különböző csapatok színeiben. A férfi felhúzva tartotta a sátorszárnyat Hannah előtt.

– Szép munka. – Egy fiatal nő lépett oda hozzájuk mosolyogva. – Ott van az asztaluk.

– Máris. – Hannah hangja szigorú volt, és úgy tűnt, teljesen megfélemezte a versenyről. – Egy pillanatra beszélnem kell egy illetékes személlyel.

– Az óra ketyeg – mondta a nő, és összevonta a szemöldökét.

– Akkor jó lenne, ha sietnél.

Hannah bocsánatkérően Mattre nézett, de ő bólintott.

A nő intett egy feléje közeledő férfinak.

– Van valami gond?

– Igen. Az az ember odakint fekszik a napon, és nincs mit innia. Mi adtunk neki vizet. Már tiszta vörös az arca. Remélem, nem kap napszúrást.

Matt elvigyorodott. Flash csúcsformában volt.

A férfi megvakarta a fejét.

– Mondta, hogy nem érzi jól magát?

– Nem, de jobb félni, mint megijedni, nem igaz? Gondoltam, jobb, ha tudsz róla.

Hannah megvonta a vállát. Igyekezett barátságosan beszélni, de a mosolya mögött a férfi látta az őszinte aggodalmat. Matt orvosi döntéseit soha nem kérdőjelezte meg senki. Hannah-nak viszont bizonyára gyakran kellett hasonló helyzetekkel szembesülnie, és úgy tűnt, pontosan tudja, hogyan vigye keresztül az akaratát anélkül, hogy vitatkoznia kellene.

– Természetesen. Köszönjük, hogy szóltál. Majd gondoskodunk róla. Áttelepítjük az árnyékba, kicsit közelebb az ösvényhez. És adunk neki egy kis vizet. Jól lesz így?

– Csodás. Köszönöm szépen.

Hannah ismét elmosolyodott, majd megfordult.

– Ez nagyon rendes volt tőled. A többi csapat valószínűleg hamarabb észreveszi, ha közelebb van az ösvényhez.

– Mi mást tehettem volna?

– Csak azt akartam mondani, milyen jó, hogy a társam számára nem minden a győzelem.

Hannah csípőre tette a kezét.

– Csak várd ki, mi történik, ha nem mész most azonnal oda ahhoz az asztalhoz! Gyerünk!

Matt szinte kísértésbe esett, hogy megtudja, mi történne. Izgatónak találta az elképzelést. Úgy tűnt, hogy a lány képes olvasni a gondolataiban, mert ingerülten felvonta a szemöldökét.

Matt zavartan sarkon fordult, és az asztalhoz sétált.

4. FEJEZET

Közel egy órán keresztül magyarázták a két zsúritagnak, mit tettek a hátizsákjuk tartalmával, és hogyan kezelték a beteget. Körülbelül fél óra múlva megjelent a sárga csapat és a kékek, de a zöldek még mindig nem voltak sehol. Végül Matt és Hannah távozhatott. Az egyik produkciós asszisztens elkísérte őket egy kisbuszhoz, amely visszavitte őket a parkolóba.

Matt beült a piros autóba, és betette a kulcsot a gyújtásba. Hannah kinyújtotta a kezét.

– Vérzik a karod.

A zsebéből előhúzott egy csomag antiszeptikus törülközőt, amely korábban bizonyára a hátizsákban lehetett.

Matt az akció során csak úgy mellékesen konstatálta, hogy néhány tüske felszakította a pólóját, és megkarcolta a karját is. A válla égett. Most látta, hogy véres is.

– Semmi baj.

Hannah szemrehányó pillantást vetett rá.

– Hidd el, nem mondom el senkinek, de szeretném, ha a következő négy hétben a lehető legegészségesebb maradnál. Ezért most muszáj ellátnom a sebet.

Ami túl közel volt a vállán lévő heghez, amit Matt senkinek sem mutatott meg. De tudta, hogy Hannah-nak igaza van. Felhúzta az ingujját, és megnyugodott, mert a nagy piros sebhely nem látszott.

– Elég csúnyán néz ki. – Hannah elhúzta a száját. – Most pedig harapd össze a fogad!

– Aú! Mit csináltál?

– Volt egy tüske a sebben. – Hannah az ujjai között tartotta. – És azt hiszem, van még egy. Vigyázz...

Matt ezúttal felkészült, és nem adott hangot a fájdalmának. Hannah megtisztította a seb környékét, és ragtapaszt tett a sebre.

– Ez most maradjon rajta, de...

– Ki kell mosnom a sebet, amint hazaérek, ugye? Tudom.

Matt ismét lehúzta az ingujját.

– Persze, persze. Bocsánat, a szokás hatalma.

Hannah hátradőlt, és nézte, ahogy a fű csillog a napfényben. Matt egyszeriben nem akart elindulni. Megszokta, hogy másokkal csak a munkáról beszélget, és ki nem állhatta a fecsegést. Hannah-val viszont ez másképp volt.

– Elég jól ismered ezt a parkot, ugye?

– Amikor kicsi voltam, vasárnap délutánonként ide jártunk, és az apám megtanított sárkányt eregetni.

Jó lehet ilyen emlékekre visszagondolni.

– Soha nem akartál máshol élni?

– Amikor az apám meghalt... Akkoriban máshol laktam, és mire visszajöttem, már késő volt. Aztán meg nem hagyhattam egyedül az anyámat.

– Sajnálom. Biztosan nehéz lehetett.

– Különösen az anyámnak. – Hannah megvonta a vállát, mintha a saját gyásza nem lenne olyan fontos. – Az apám tudta, hogy úton vagyok hazafelé, de sajnós nem tudott megvárni.

Egy könnycsepp pergett le az arcán, és türelmetlenül letörölte. Matt meg akarta vigasztalni, de bizonytalan volt benne, a lány hogyan fogadná.

– Azt hiszem, nincs szükség sok szóra azok között, akik szeretik egymást. Hiszen úgyis tudják, hogy fontosak egymásnak.

Hannah bólintott.

– Én is így gondolom. Vagy legalábbis remélem, hogy így van. Leginkább azt sajnálom, hogy

sosem mondhattam el az apámnak, nem kell aggódnia anya miatt, mert én vigyázok rá.

– Valószínűleg úgyis tudta. Mint ahogy te is tudod, mit gondol a fiad.

Matt egyáltalán nem volt szakértő a témában. Gyerekként mindig csak kívülről figyelhetett meg más családokat.

Hannah felnevetett.

– Igaz. Szerencsére egyelőre még gyorsabban gondolkodom, mint Sam, különben nem tudnék lépést tartani vele.

Matt elmosolyodott.

– Jó lett volna – mondta Hannah –, ha Sam még találkozott volna az apámmal. Remekül kijöttek volna egymással.

– Akkor te mutattad meg neki, hogy kell sárkányt eregetni?

– Nem, sajnos még nem. – A lány elkerekedett szemmel nézett a férfira. – De jó ötlet. Talán egyszer sort keríthetnék rá.

Matt nem merte megkérdezni, hogy velük mehetne-e. Ráadásul azt sem tudta, hogyan kell sárkányt eregetni.

Összerezte, amikor valaki kopogott a kocsik ablakán. Hannah megnyomta a gombot, hogy leengedje az ablakot. A sárga csapat is megérkezett, és a sárga autóhoz mentek. A produkciós asszisztens elmosolyodott.

– Tényleg vissza kellene mennetek a kórházba. Ott lesz még néhány kérdés, és amikor a többi csapat visszaért, kihirdetjük a győzteseket.

– Hol van a másik két csapat? Tudjátok?

A fiatal nő megrázta a fejét.

– Sajnálom.

– Semmi baj. – Hannah felhúzta az ablakot. – Valószínűleg nem árulhatja el.

Matt beindította a motort.

– Majd kitaláljuk.

Hannah már bánta, hogy az imént olyan sokat elárult magáról. Általában csak nagyon röviden beszélt arról, hogy egy időben külföldön élt, és azonnal visszajött, amikor az apja meghalt.

Senkinek sem mesélt a mindent felemésztő büntudatról. Arról, hogy elkísérte a barátját egy olyan útra, amely a férfi álma volt, nem az övé. Az ő álma John volt, ezért követte őt mindenhol.

Amikor az apja rákérdezett, hogy mit akar valójában, Hannah azt felelte, hogy pontosan ezt. Világot látni. A szülei azonban nem hittek neki, és aggódtak érte. Ennek ellenére elengedték, kikísérték a repülőtérré, és görcsös mosollyal integettek utána.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy Hannah látta az apját. Amikor megkapta a táviratot, amely csak több postahivatal közbeiktatásával érte utol, felhívta az anyját, és megtudta, hogy az apja már haldoklik. Ezúttal John volt az, aki kivitte a repülőtérré, és integetett neki, de sokkal vidámabbnak tűnt, mint annak idején a szülei. És ez volt az utolsó alkalom, hogy látta őt. Mire hazaért, az apja már meghalt, és soha nem tudott bocsánatot kérni tőle.

Matt befordult a kórház mögötti útra. Ott állt már Hannah anyja és Sam a nézőközönség első sorában. A kisfiú a közösen készített piros zászlót lengette. Matt közvetlenül előtte állította meg a kocsit.

– Anya! Anya! – kiáltotta Sam lelkesedve.

Hannah kiszállt a kocsiból.

– Anya! Nyertél?

– Még nem dőlt el. – Hannah megsimogatta a kisfiú arcát. – De minden tőlünk telhető megtettünk, és ez a legfontosabb.

Sam gyorsan elfelejtette a csalódottságát, és a zászlóval a kezében fel-alá ugrált. Amikor Matt is kiszállt az autóból, Sam kíváncsian megbámulta, de amikor a férfi intett neki, gyorsan Hannah mögé bújt.

Hannah a kisfiához fordult.

– Sam, ő Matt.

– Szia, Sam! – A férfi leguggolt, és a gyerekekre mosolygott. – Klassz zászlód van.

– Én csináltam – felelte a kisfiú, és lengetni kezdte.

Matt komolyan bólintott.

– Rögtön láttam.

Sam láthatóan elégedett volt a válasszal. Matt felállt, hogy üdvözölje Hannah anyját is.

Most már a többiek is észrevették a piros autót. A szurkolóik éljeneztek, és magasba emelték a kórház nevével ellátott transzparenst.

Hannah átemelte Samet a korláton, közben érezte sajgó izmait. A gyerek lelkesen lengette a zászlót, és mivel jobban akart látni, kinyújtotta a karját Matt felé. A férfi habozott egy kicsit, majd mosolyogva a nyakába ültette a gyereket. Sam ujjongott.

Hannah megkocogtatta a fia térdét.

– Maradj nyugton, jó? Különben le fogsz esni.

Matt megrázta a fejét.

– Ne aggódj, erősen tartom!

Mindennapos lenne az ilyen jelenet, ha Sam mellett állna az apja. Ha John nem közli vele annak idején, hogy nem tud mit kezdeni egy gyerekkel. Annyira el volt foglalva saját magával, hogy a lány és a baba csöppet sem érdekelte. Hannah gombócot érzett a torkában.

– Itt maradnál egy pillanatra, Matt? Leparkolom a kocsit.

Hirtelen nagy szükségét érezte, hogy egy kicsit egyedül legyen.

– Ööö... persze – felelte Matt némileg zavartan, mert nem volt hozzászokva a gyerekekhez.

– A kulcs?

– A zsebemben.

A férfi nem engedte el Samet, pedig valószínűleg egy kézzel is megtarthatta volna. Hannah látta a kulcs körvonalait a nadrág vékony anyagán át. A szája hirtelen kiszáradt.

– Oké. Akkor...

Két ujjával kihalászta a kulcsot, aztán gyorsan hátralépett.

– Megyek, leparkolom a kocsit, Sam. Itt maradsz Matt-tel és a nagyival?

A gyerek bólintott.

A parkolóban Hannah összefutott Sophie-val. Átkarolta a vállát, és együtt sétáltak vissza.

– Szóval Matt összebarátkozott Sammel. Egyébként milyen volt?

Izgalmas. Igazi kihívás.

– Ööö... jó kondiban van.

– Szeretem a jó kondiban lévő férfiakat.

Sophie felnevetett, Hannah pedig oldalba bökte.

– Együtt másztunk meg egy hegyet. És jó a problémamegoldásban.

– Igen? Szeretem az olyan férfiakat, akik meg tudják oldani a problémákat.

– Akkor miért nem próbálkozol be nála? – csúszt ki Hannah száján, de rögtön azt kívánta, bárcsak visszaszívhatná a szavait.

– Nem, köszönöm. Ő a tiéd. – Sophie elhallgatott, és Sam felé futott. – Hé, Sam! Nagyot nőttél!

Sam előrehajolt, és Sophie fejére koppintott. A lány nevetett.

– Be kell mennünk – mondta Matt. – Sophie, te is jössz?

– Inkább nem – felelte Sophie, és cinkosan mosolygott Hannah anyjára.

Elindultak a recepció felé, a közönség hangosan éljenezte őket. Sam lelkesen lobogtatta a zászlóját, míg Matt le nem vette a válláról. Hannah megölelte a kisfiút.

– Most pedig szaladj vissza a nagyihoz, jó? Mattnek és nekem még van egy kis dolgunk, de hamarosan én is jövök.

Hannah intett az anyjának, nehogy szem elől tévessze Samet.

– Odakísérhetem...

Matt hangjában aggodalom csengett, de Hannah megrázta a fejét.

– Ezt már ő maga is meg tudja csinálni.

És Sophie persze már ott is volt a gyerek mellett. Sam megfordult, és odaintegetett az anyjának.
– Klassz srác – mondta Matt. – De nem könnyű gyerek, ugye?
– A klassz gyerekek sosem könnyűek.
Matt elgondolkodva bólintott.

Számos kérdésre kellett válaszolniuk, ami egyáltalán nem volt könnyű. Ennek ellenére nagyszerű mókának bizonyult, és remélték, hogy jól teljesítettek. A válaszokra kapott pontszámot hozzáadták ahhoz, hogy elsőként jutottak el a „beteghez”. Matt eléggé biztos volt benne, hogy mindent jól csináltak.

Hannah egyre idegesebb lett, Matt pedig azon gondolkodott, hogyan nyugtathatná meg. De nem jutott eszébe semmi, mert ő is izgatott volt.

Végül a négy csapatot összehívták. A kamerák rájuk irányultak. Az egyik zsűritag összefoglalta a csapatok teljesítményét. Hannah nyugtalanul toporgott Matt mellett.

A férfi lehajolt, hogy valamit a fülébe súgjon:

– Fogadást kéne kötnünk, hogy meddig húzzák még az időt.

A lány felnézett rá.

– Két perc.

– Szerintem harminc másodperc. A vesztes fizeti a következő kávé.

Matt biztosra vette, hogy a zsűritag még legalább három percig fog beszélni, de ha cserébe meghívhatja Hannah-t egy kávéra, akkor tulajdonképpen ő győzött, nem igaz?

Gyorsan az órára pillantott, és Hannah is így tett. A másodpercmutató lépegetett, és a lány megbökte a férfit, amikor letelt a két perc. Ó igen, ez a mosoly mindent megért!

– Te nyertél.

Ebben a pillanatban a zsűritag megemelte a hangját:

– És a győztesek... Matt és Hannah a Hamblewell Kórházból.

Az emberek éljeneztek, és Matt látta, hogy Sam győzelmi táncot jár. Hannah szinte lebénult a jó hír hallatán, és gépiesen kezét rázott a sok gratulálóval. Aztán felmentek a színpadra. A zsűritagok is kezét fogták velük, és mindkettőjüknek egy-egy érmet akasztottak a nyakába.

További gratulációk és fotók következtek. Aztán hirtelen kettesben maradtak.

– Jól csináltad, Flash.

– Te is, Robin. – A lány a homlokát ráncolta. – Nem szeretnél inkább te Flash lenni? A Robin úgy hangzik, mintha a segédem lennél.

– Hé, te maradj a saját nevednél, én is maradok az enyémmnél! Már megszoktam az évek során. – Matt levette a medált a nyakából. – Gondolod, hogy Sam örülne neki?

– Nem, az a tiéd, megdolgoztál érte. Majd az enyémet megkaphatja.

Matt mégis a kezébe nyomta.

– Így kettőt is a nyakába akaszthat.

Hannah felnézett rá.

– Miért nem jössz velem, és adod oda neki magad? Akkor meg is köszönheti. Valószínűleg elmegyünk inni valamit, mielőtt otthon elnyúlnék a kanapén. Szívesen meghívlak téged is.

Matt semmit sem szeretett volna jobban, mint több időt tölteni Hannah-val, és jobban megismerni őt. De ez nem jó ötlet.

– Köszönöm, de haza kell mennem. Dolgom van. – Hazugság volt, és annak is hangzott. – És a kanapém is vár rám.

A lány egy pillanatig kérdően nézett rá, de aztán bólintott.

– Köszönöm ezt a szép napot. És a medált is. Biztos vagyok benne, hogy Sam örülni fog neki.

Matt utánanézett. Hannah letérdelt a fia elé, és a nyakába akasztotta az első érmet. Matt szíve összeszorult, amikor látta, hogy a gyerek a kezébe veszi a másikat, és alaposan megvizsgálja. Hannah Matt irányába mutatott, mire a gyerek feléje fordult.

A férfi sietve távozott. Hirtelen rádöbbsent, mennyire elfáradt, és a vállán lévő seb is sajgott. Haza kell mennie, hogy lezuhanyozzon. És mindenekelőtt ki kell vernie a fejéből Hannah-t.

5. FEJEZET

Hannah próbált nem folyton Mattre gondolni. Nem könnyítette meg a dolgát, hogy Sam állandóan róla beszélt, és az anyja is rokonszenvesnek találta a férfit. Felmerült benne a kérdés, vajon Mattnek van-e családja.

Sophie tudta a választ.

– Biztos, hogy szingli.

Hannah hátradőlt a mentőautó ülésén.

– Honnan tudod?

– Beszéltem az ortopédiai osztály egyik nővérével. Gyakran van ott náluk, mert az ő betegeiket is ő operálja.

– És minden adatot begyűjtöttek róla?

– Igen. A kórház mellett lakik a sarkon. Már egy éve itt van, és nincs barátnője annak ellenére, hogy tényleg úgy néz ki, mint egy isten. – Sophie a homlokát ráncolta. – Talán valami sötét titka lehet.

Hannah is gondolt erre.

– Vagy csak a magánéletét őrzi.

– Úgy érted, tudsz valamit?

– Nem, csak nem mindenki randizik annyit, mint te. Nekem sincs már évek óta partnerem. De ez valószínűleg senkit sem lep meg, mert nem is nézek ki istennőnek.

– Ne butáskodj! Te egy szuper istennő vagy! – Sophie vágott egy grimaszt. – Csak nem hiszed el, hogy van olyan férfi, aki nem hagyja el.

– Emellett van egy hatéves gyerekem, és ott a munkám. Nincs időm randizni.

Persze ha akarná, biztosan tudna időt szakítani rá. Elvégre az anyja mindig is szorgalmazta, hogy lazítson néha. De a bűntudat visszatartotta Hannah-t. Soha többé nem enged a kísértésnek, hogy azt higgye, szerelmes, és csalódást okozzon a szeretteinek.

– Biztos, hogy nem tehetnél kivételt Mattet illetően? – Ebben a pillanatban a rádió bekapcsolt, egy balesethez riasztották őket. Hannah nem bánta, legalább nem kellett Mattre gondolnia. – Induljunk!

Sophie a barátnőjére pillantott, mielőtt elfordította volna a slusszkulcsot.

A verseny második fordulóját a kék csapat kórházában rendezték. Matt küldött egy sms-t Hannahnak, hogy fél nyolcra ott lesz, és hoz neki kávé. Végül is elvesztette a fogadásukat. Hannah caffè lattét kért cukor nélkül, és szinte azonnal egy mosolygós arc érkezett válaszul.

Mattet könnyű volt észrevenni a sok ember között. Részben a magassága, részben pedig a szőke haja és a piros pólója miatt. A kék csapat szurkolói mellett állt, és egy tizenhárom év körüli, kerekesszékes kislánnyal beszélgetett, akit minden bizonnyal a kórházból hoztak ki. Hannah odalépett hozzá, és éppen meg akarta kopogtatni a vállát, amikor a férfi megfordult, mintha megérezte volna a jelenlétét.

– Á, hát itt vagy! – Két nagy bögrét tartott a kezében, és az egyiket átnyújtotta. – Latte cukor nélkül. Mia, ő Hannah.

– Helló, Mia! – Hannah rámosolygott a kislányra. – Gondolom, a kékeknek szurkolsz...

– És dr. Mattnek – felelte Mia. – Ő az orvosom.

A férfi elvigyorodott.

– Ez nagyon kedves tőled. Ha drukkolsz nekem, biztos vagyok benne, hogy még gyorsabban fogok futni.

Az egyik oldalon felállított nagy képernyőre mutatott. Úgy látszik, megint kamerák fogják kísérni őket, bárhová mennek.

– Igyekeznie is kell, különben dobom – hunyorított Hannah Miára, aki elmosolyodott.

Matt nevetett.

– Hannah egyébként mentőápoló.

Mia szeme felcsillant.

– Én is az akarok lenni!

– Nem könnyű munka – mondta Hannah –, de én nagyon szeretem.

Közben azon tűnődött, mi baja lehet Miának, és hogy vajon megbirkózna-e a nagy fizikai igénybevétellel.

– Ha meggyógyulsz, azt csinálsz, amit akarsz – mondta Matt.

A Mia mellett ülő nő – vélhetően az édesanyja – megszólalt:

– És maga továbbra is segít minket ebben.

– Persze. Nagyon örülök, hogy Mia jobban van. – Matt ismét lehajolt a kislányhoz. – Később is kijössz?

– Igen, szurkolnom kell neked és Hannah-nak.

Hannah rámosolygott.

– Köszönöm. Nekünk, mentősöknek össze kell tartanunk.

Elbúcsúztak anyától és lányától, majd átsétáltak a gyepen a nagy sátorhoz.

– Nem tudtam, hogy itt is dolgozol – jegyezte meg Hannah.

– Néha-néha operálok. Mia súlyos szkoliózisban szenved, ami a szakterületem.

– Odavan érted.

– Bátor és elszánt. Amikor először találkoztunk, adott egy listát azokról a dolgokról, amelyeket a műtét után csinálni szeretne.

Hannah nevetett.

– És?

– Egész jók a kilátásai. A fizioterapeuta szépen halad veled. Mia hamarosan kipipálhatja az első tételeket.

– Jó lehet látni, ha a betegek meggyógyulnak. Sajnos, ez nálam ritkán fordul elő.

– Néhányukat csak a műtőasztalon látom – felelte Matt szárazon. – De igyekszem mindig kérdezősködni, különösen a gyerekeknél. Fontos, hogy... – Megvonta a vállát. – Hogy jól induljon az életük.

Hannah bólintott. Ebben neki szerencséje volt. Aztán elszúrta a dolgot. És Matt? Úgy tűnt, hogy az ő életébe mások rondítottak bele.

Ezúttal a csapatokat egyenként szólították. Sokáig kellett várakozniuk, de aztán kaptak csizmát, munkakesztyűt, kabátot és védősisakot. Az egyik produkciós asszisztens egysor régi raktárépülethez vezette őket, amelyek üresen álltak, és bontásra vártak. Aztán szó nélkül elhajtott.

– És most?

Hannah körülnézett. A hely teljesen kihaltnak tűnt, pedig valahol biztos voltak kamerák.

– Én arra megyek – mondta Matt, és balra mutatott. – Te menj a másik irányba, hátha találsz valamit!

– Oké. De csak olyan messzire menj, hogy még halljuk egymást!

A férfi bólintott, és magára hagyta Hannah-t, aki a raktárak omladozó falait nézte. Volt rajtuk védősisak, tehát valószínűleg be kellene menniük. De melyikbe?

– Hannah! Ide!

Odafutott Matthez, aki biztosan látott vagy hallott valamit.

– Azt hiszem, valaki kiáltott...

Elhallgatott, és most már Hannah is hallotta. Egy halk, segélykérő női hangot.

– Úgy tűnik, onnan jön. A másik oldalról.

Matt bólintott, és együtt siettek a törmelékkel borított területen az épületsor végéhez. Hannah-nak hirtelen fájdalom hasított a térdébe.

Felkiáltott. Már majdnem elesett, amikor Matt megragadta, és magához szorította. Egyik

karját erősen a dereka köré fonta, a másikat pedig... Gyorsan elkapta, de már késő volt. A lány egyértelműen érezte a férfi ujját a csípőjén.

– Sajnálom. Jól vagy?

Hannah nem volt biztos benne. A lába talán csak a férfi közelsége és átható kék szeme miatt remegett, de talán a sokk is az oka lehet, hiszen majdnem ráesett az éles kövekre.

– Igen, köszönöm.

A férfi bólintott, egy pillanatig habozott, majd lehajolt, hogy felvegye a lány sisakját.

Hannah térde fájt, de tudott járni.

– Menj előre, majd én utánad megyek!

– Nem, megvárlak.

Matt nem tűnt türelmetlennek, és igaza volt, hiszen együtt kell maradniuk. Hannah nem tudott másra gondolni, csak a férfi erős karjaira. Próbált koncentrálni, néhányszor behajlított és kinyújtotta a lábát. Már nem fájt annyira.

– Minden rendben.

Elindult. Matt pedig mellette maradt, és figyelte. Ahogy közeledtek a terület másik végéhez, a hang egyre erősödött.

– Ott fent.

Az egyik felső ablakban valami vöröses szín villant meg. Amint közelebb értek, észrevették, hogy egy nő sállal integet.

– Minden rendben? – kiáltotta Hannah.

A nő rémültnek tűnt, és Hannah-nak emlékeztetnie kellett magát, hogy csak színészkedik.

– Én jól vagyok, de a barátom megsérült!

A nő úgy tett, mintha ki akarna mászni az ablakon.

Matt közben az ajtóhoz ért, és Hannah-ra hagyta, hogy beszéljen a nővel.

– Maradjon ott! Mi majd felmegyünk. Mi a neve?

– Isobel. De nem tudnak ide feljönni.

– Ne aggódjon, megoldjuk! Biztonságban vannak odafent?

– Igen.

– Látja a barátját?

Hannah tudta, milyen fontosak a világos utasítások vagy kérdések, amikor valaki pánikba esett, vagy sokkos állapotban van.

– Igen.

– Akkor jól figyeljen rám, Isobel! Tegye a kezét az ablakpárkányra! – Isobel habozott, de engedelmeskedett. – Jó. Most forduljon meg, és nézzen a barátjára! Mit lát?

– Leesett. Vérzik. Azt hiszem, eltört a lába.

– Lélegzik?

– Igen.

– Milyen a lélegzete? Le tudja írni? Zihál?

– Nem, normálisnak tűnik.

– Ez jó jel, Isobel. Van telefonja? Tud fényképeket készíteni nekem?

Hannah várt, amíg Isobel fotózott. Hol lehet Matt? Mostanra már fel kellett érnie, de ez valószínűleg túl egyszerű lenne. Valóban, a férfi ebben a pillanatban újra megjelent az ajtóban, és odaszaladt hozzá.

– Az út el van torlaszolva. Mindenütt törmelékek. Át kell ásnunk magunkat rajtuk. – Felnézett az ablakra, ahonnan Isobel figyelte őket. – Mondott valamit?

– Képeket küld nekünk.

Hannah mobilja csipogott. A fotó egy nagy szobát mutatott, és benne egy bábut, akit úgy rendeztek el, mintha tényleg eltört volna a lába. Ezenkívül meg is sérülhetett, mert a padlón vértócsa gyűlt össze.

Természetesen nem valódi, de annak látszott.

Matt átnézte a fényképeket.

– Fel kell jutnunk oda, amilyen gyorsan csak lehet! Remélem, Isobel nem esik pánikba. Gyere, el kell takarítanunk a törmeléket!

Hannah körülnézett.

– Improvizálhatnánk. Keressünk valamit, hogy ne kelljen a kezünket használni!

Közel voltak a telekhatárhoz, közvetlenül az út mellett. Dróthálós kerítés vette körül a területet. A másik oldalon üzletek sorakoztak, és két férfi éppen egy új táblát erősített fel az egyik ajtó fölé. Hannah tekintete a kis teherautóra és a hozzá rögzített emelőkosárra esett.

– Gondolod, hogy ezzel feljuthatunk az ablakhoz?

Matt szemügre vette az autót, és mielőtt Hannah megállíthatta volna, elkezdett átmászni a kerítésen. Az meghajlott Matt súlya alatt, majd visszacsapódott, amikor a másik oldalon leugrott róla.

– Hé! Nem akarsz válaszolni?

– Mi? – Matt felemelte a kezét. – Nagyszerű ötlet.

– De mi van, ha a két fickónak semmi köze a versenyhez? Szabad mástól segítséget kérni?

– Akkor is ezen törnéd a fejed, ha bevetésen lennél Sophie-val?

Igaza volt. Hannah felsóhajtott, és visszafordult Isobelhez. Matt közben a két férfihoz ért, akik leengedték az emelőkosarat, majd mindhárman beugrottak a kocsiba, és elhajtottak.

Öt perccel később megjelentek a göröngyös talajon a másik irányból. A sofőr közvetlenül az ablak alatt állt meg, Matt meg Hannah bemásztak az emelőkosárba, és felvették a sisakot.

– Mit mondtál nekik? – kérdezte a lány.

– Hogy ez nem valódi vészhelyzet, hanem egy tévés produkció. És hogy a Hamblewell Kórházért versenyzünk. Azonnal igent mondtak.

Szép munka. Matt hangos utasításokat kiáltott a sofőrnek, hogy pontosan az ablak magasságába érkezzenek meg. Besegítette Hannah-t az épületbe, aztán maga is beugrott, és rögtön a földön fekvő alakhoz sietett, miközben Hannah Isobelt nyugtatgatta.

Ez csak egy gyakorlat volt, de Matt mégis eltöprengett. Vajon jobb sebész lesz attól, hogy megtapasztalta, min mennek keresztül a mentősök nap mint nap?

Rögtönöztek egy sánt, kötést tettek a törött végtagra, aztán Isobelt és a sérültet is az emelőkosár segítségével lehozták a magasból. Amint Isobel leugrott a földre, kibújt a szerepéből, és rájuk vigyorgott. Jó munkát végeztek. Két autó jött, hogy visszavigye őket a kórházba.

Legalább két órájuk maradt. Matt nem bánta, mert el akart intézni valamit.

– Hogy van a lábad? – kérdezte. – Sántikálsz.

– Tényleg? – Hannah grimaszolt egyet.

– Igen, hadd nézzem meg!

– Kutya bajom. Csak egy kicsit megrándult, amikor majdnem elestem. Kérlek, ne csinálj belőle ügyet!

Ne csináljon belőle ügyet? – háborgott magában Matt.

De már gyerekkorában megtanulta, hogy a konfliktusokat nem lehet erőszakosan megoldani.

– A társam vagy, Hannah. Jövő héten fittnek kell lenned.

A lány erre nem tudott mit válaszolni. Követte a férfit az épületbe, majd a lifttel fel az ortopédiai osztályra. Matt gyorsan megkérdezett egy doktornőt, akit nyilván ismert, hol van szabad szoba, majd odakísérte Hannah-t.

– Erre tényleg semmi szükség. Megoldom magam is.

– Biztosan. De ahogy mondtam, a jövő héten szükségem van rád.

Hannah leült egy kanapéra, kibújt a csizmájából, és hagyta, hogy a földre essen. Piros zoknit viselt. Matt próbált nem vigyorogni. Amikor a lány felemelte a lábát, hogy lefeküdjön, a férfi gyorsan felkapott egy párnát, és a feje alá tette.

– Kényelmes?

Hannah bosszús pillantást vetett rá.

– Nem vagyok a beteged.

– Rendben. – Matt rámosolygott a lányra. – Először is megsérültél, és szükséged van valakire, aki megvizsgál. Az ember nehezen fér hozzá a saját térdéhez.

Hannah a férfitra meredt. Úgy tűnt, hogy ezt megértette.

– Másodszor ortopéd sebész vagyok. Ez azt jelenti, hogy értek az ilyen sérülésekhez.

– Azt mondanám, hogy túlképzett vagy.

Hannah még mindig nem adta fel.

De Matt sem.

– Harmadszor: csapattársak vagyunk. Mikor fogsz végre megbízni bennem?

Hannah felült.

– Azt akarod mondani, hogy nem vagyunk jó csapat?

– Lehetnének jobbak is.

– És ez az én hibám?

Matt a fejét rázta.

– Nem, az enyém is. Azt hiszem, mindketten szeretjük a függetlenséget, az önállóságot. Nem egykönnyen bízunk meg másokban. De ez az egész verseny a bizalomról szól, meg arról, hogy elhagyjuk a komfortzónánkat.

Hannah egy darabig töprengett. Most vagy felhúzza a nadrágszárát, és hagyja, hogy Matt megvizsgálja a térdét, vagy feláll, és piros zokniban, csizmával a kezében végigbiceg a folyosón.

Az előbbi választotta.

– Biztosan a másik térdemet is látni akarod, hogy összehasonlíthasd a kettőt.

– Köszönöm. – Matt gondosan megvizsgálta Hannah mindkét térdét. – Nem duzzadt. Most megvizsgálom a mozgástartományt. Szólj, ha fáj!

Hannah bólintott. Matt lassan behajlította a térdét, miközben figyelmesen nézte a lányt.

– Ez fáj?

– Egy kicsit.

– És ez?

Matt ismét megmozgatta Hannah lábát, és figyelt a térdhajlatban lévő szalagokra.

– Nem, ez nem.

– És ez?

Matt a hüvelykujját a lány térdének az oldalába nyomta. Hannah megrázta a fejét. A férfi, ugyanúgy, mint az első alkalommal, ismét behajlította a lány lábát.

Hannah élesen beszívta a levegőt.

– Igen, ez érzékeny.

Matt bólintott.

– Nos, mi a diagnózis?

– A te szakterületed – mosolyodott el Hannah.

– Belső oldalszalag, elsőfokú sérülés, szóval nem túl vészes. További teendők?

A lány bosszúsán nézett rá.

– Ne légy lekezelő! Én csak egy mentős vagyok, de tudom, hogy pihentetni kell, és hűteni. Jövő hétre rendbe jövök.

– Legalábbis jobban leszel. De néhány hétbe beletelik, amíg teljesen meggyógyul.

– Maga természetesen jobban tudja, dr. Lawson.

– És persze jövő héten majd segíték, mert még nem leszel százszázalékosan terhelhető.

Hannah arcán látszott, hogy egyáltalán nem tetszett neki ez a megjegyzés.

– Végül is ennyivel tartozom neked – tette hozzá Matt gyorsan.

– Ó, igen?

– Nagyszerű ötlet volt a férfiak segítségét kérni. De te úgy gondold, hogy meggondolatlanul cselekedtem, ugye?

– Nem így történt?

Matt most már beismerhette.

– Arra gondoltam, gyorsan átmászom a kerítésen, mielőtt te megpróbálnád. Elvégre a térded

már megsérült, és csak tovább rontottál volna a helyzeten.

– Akkor is jobb lett volna, ha előtte megbeszéljük.

– Igazad van. Szólj, ha megint elfelejteném, jó?

– Ne aggódj! – Hannah hallgatott egy sort. – És számíthatok rád, hogy elkapsz, ha megint elesnék?
Matt nevetett.

– Bármikor.

– Nem akarsz velünk vacsorázni? – szólalt meg váratlanul Hannah. – Ma Sophie hozza haza Samet, anya pedig hamburgert készít. Mindig annyit csinál, hogy napokig azt esszük. Szóval lesz bőven.

Matt az ilyen meghívásokat mindig visszautasította.

– Köszönöm, szívesen. Igazán kedves tőled. De előbb megnézem, találok-e jeget és kötszert a térdedre. Megvársz itt?

A lány bólintott, és hirtelen elmosolyodott.

– Nem felejtettél el valamit?

Matt nevetett.

– Arra a kis ganglion cisztára gondolsz oldalt a térdeden?

– Miért nem említetted?

– Gondoltam, már magad is felfedezted, és tudod, hogy valószínűleg magától és kezelés nélkül is elmúlik. Nem fáj, ugye?

– Nem. De jó tudni, hogy észrevetted.

Egymásra vigyorogtak.

– Megyek és hozom a jeget. Várj meg itt!

– Siess! – kiáltott utána a lány. – Nem érünk rá egész nap.

6. FEJEZET

A köztük lévő kémiát nehéz volt figyelmen kívül hagyni, de Hannah-nak valahogy tetszett a dolog. Különbösen is, Matt az energiájával, a kitartásával erőt adott neki. Nem akart lemaradni mögötte.

Hagyta, hogy a férfi jeget tegyen a térdére, majd egy könnyű kötést tekerjen a lábára, ami nem zavarta a mozgásban, mégis támaszt nyújtott.

– Gondoltam, beugrom az ortopédiára, hogy megnézzem, mi van Miával – mondta. – Velem jössz?

– Itt a kórházban nem bánják, hogy egy másik csapat tagjai vagyunk?

– Ugyan már, valójában mindannyian egy csapatban játszunk! Mindenki a legjobbat akarja a betegeknek.

Az osztályra belépve izgatott sustorgás fogadta őket. Mia odaintett nekik a folyosó túloldaláról, és amikor a főnővér bólintott, odasiettek hozzá.

– Hogy ment?

– Még nem tudjuk. De mi mindent beleadtunk.

– Annak elégnek kell lennie.

Mia bölcsebbnek tűnt, mint egy átlagos tizenhárom éves lány. Valószínűleg már sokszor hallott hasonló biztatást Matt-től vagy a fizioterápián.

– Elmondjam, mi volt a feladat? – kérdezte Hannah. – Meg kellett mentenünk valakit, kiszabadítani egy romos egy épületből. A mentők ilyen esetben általában segítséget hívnak, de ezúttal egyedül kellett boldogulnunk.

– Meséld el!

Mia szeme felcsillant.

Matt felnevetett.

– Hölgyeim, kérnek egy kis gyümölcslevet?

Mia bólintott, de Hannah csak vigyorgott rá.

– Hé, mi nem hölgyek vagyunk! Mik is vagyunk mi, Mia?

A lány felé fordult, és úgy formázta az ajka a mentős szót.

– Mentősök!

– Elnézést. Akkor hozok a két mentősnek egy kis gyümölcslevet.

Matt egyedül hagyta Hannah-t Miával, amíg ő gyorsan körbejárta a kórtermet, és beszélt a többi gyerekekkel. A kicsik a jelenlétében láthatóan megnyugodtak. Valószínűleg gyakrabban fordult meg itt, mint ahogy azt a munkája megkövetelte volna.

Hannah egy egész órán át beszélgetett Miával, aki mindent tudni akart a mentősök munkájáról. Azt sem hallgatta el, hogy ennek a hivatásnak is megvannak a maga nehézségei. Egy idő után bocsánatkérően felemelte a kezét.

– Most már mennünk kell. Sajnálom, Mia!

– Semmi baj. Köszönöm.

Hannah meg Matt együtt hagyták el az osztályt, és kimentek az udvarra, ahol a tévéstábok kocsijai várakoztak. A lány szinte természetesnek érezte, amikor megfogta Matt kezét. Mintha közelebb kerültek volna egymáshoz odafent a hegyen. Aminek persze semmi értelme.

Egyre több ember érkezett, és a feszültség a csapatok között szinte kézzel tapintható volt. Vajon ezúttal ki fog nyerni?

Matt oldalba bökte Hannah-t, és a zöld csapat tagjaira mutatott, akik tetőtől talpig koszosak voltak.

– Biztosan megpróbálták átverekedni magukat azon a rengeteg törmeléken.

– Talán nekünk is ezt kellett volna tennünk – felelte Hannah elbizonytalanodva.

De a maguk módján megoldották a problémát. Ha a helyzet valós lett volna, mindenki csak gratulálna a találékonyságukhoz.

– Majd meglátjuk.

Matt mély lélegzetet vett, amikor mindannyiukat a színpadra szólították. Hannah észrevette Samet a tömegben, és integetett neki. Mia és az anyja a kékek szurkolótáborában voltak.

Aztán előlépett az egyik zsűritag. Gratulált minden csapatnak, és felsorolta, mi tetszett a nekik a legjobban. Az emelőkosaras teherautót valójában a stáb küldte oda, hogy lássák, vészhelyzetben mennyire találják fel magukat a csapatok.

– És most a győztesek... Másodszorra is Matt és Hannah...

Az emberek éljeneztek, és a mondat végét már nem is lehetett hallani. Hannah örömeiben és megkönnyebbülésében Matt nyakába ugrott.

A férfi szoroson magához ölelte, egyszerűen nem tudott betelni vele.

– Szép munka volt, Flash. Gratulálok!

Hannah megérezte a férfi száját az arcán.

– Én is neked, Robin.

Aztán Matt elengedte a lányt.

Sorra kezét fogták a többi résztvevővel, majd átvették az érmeiket a zsűri elnökétől. Hannah lelkesen integetett a nézőknek. Főleg azért, hogy ne kelljen Mattre néznie. Hogy ne kelljen izmos testére gondolnia.

Hannah még mindig sántított, amikor a gyepen keresztül Sophie és Sam felé igyekezett. Matt figyelte, ahogy megöleli a fiát, és együtt ismét eljárák a győzelmi táncot. Annyira akarta a lányt, hogy alig kapott levegőt.

Hannah arca hirtelen komoly lett, és mondott valamit. Sam bólintott, az anyja pedig felállt. Sophie kézen fogta Samet, és elment vele a fagyaltos kocsihoz. Hannah a nézők között utat vágott magának, közben jobbra-balra forgatta a fejét, mintha keresne valakit.

Matt pontosan tudta, hogy Miát kutatja a tekintetével. Aztán megtalálta, odament hozzá, és letérdelt eléje. Levette a medálját, és óvatosan Mia nyakába akasztotta.

– Hannah, biztos vagy benne? – kérdezte Mia édesanyja.

– De még mennyire! Mia megérdemli. – Rámosolygott a kislányra, aki két kezében tartotta az érmet, nehogy az anyja elvegye tőle. – Nem könnyű most neked, Mia, de ha dr. Matt és a gyógytornász azt mondja, hogy sikerülni fog, akkor biztosan úgy lesz.

Matt közben odaért, és Mia édesanyjára mosolygott.

– Mit szólna egy fényképhez?

– Jó ötlet!

Az asszony a táskájában kotorászott, de Mia gyorsabb volt, és előhúzta a saját mobiltelefonját a zsebéből.

Elkészítették a képet. Matt észrevette, hogy egy nővér integet neki, és a többi beteg gyerekre mutat.

– Samnek nem gond, ha csinálunk még néhány fotót? – kérdezte.

– Biztosan nem. Sophie ígért neki egy fagyit, és a sor elég hosszú. – Hannah elmosolyodott. – Megkérdeztem a fiamtól, hogy odaadhatom-e a medálomat egy beteg és nagyon bátor kislánynak. Azt felelte, hogy ez nagyon kedves lenne tőlem.

Matt nevetett.

– Tőle is.

– Tud nagylelkű lenni. Sokat gondolkodik mostanában. Ez mindig meglep. A minap kiöntötte a konyhapadlóra a szemetesünk tartalmát, mert az iskolában azt mondták neki, hogy rendesen kell újrahasznosítani.

– Így is van. Végül is a jövőjéről van szó.

Matt gombócot érzett a torkában. Sam magától nem tudná megkülönböztetni a jót a rossztól, Hannah tanította meg rá. Biztos lehet a szeretetében, és még azzal is tisztában van, hogy más

gyerekek nem olyan szerencsések, mint ő.

– Akkor csináljunk még néhány fotót!

Sok beteg gyereket lefényképeztek, és közben elbeszélgettek velük. Hannah épp egy kislánnyal társalgott, amikor Sophie két fagyaltkehellyel a kezében odament hozzá. Sam melléje lépett, a fagyijára koncentrált, amely túlságosan gyorsan olvadt.

– Szia, Matt! – mondta Sophie. – Szép munka volt ma. Most már négy ponttal vezetsz.

– Köszönöm. A dicséret elsősorban Hannah-t illeti. Az ő ötlete volt, hogy segítséget kérjünk.

– Ennek ellenére megérdemelsz egy fagyit. – Sophie odanyújtotta neki az egyik tölcsért, és amikor a férfi habozott, hozzátette: – Vedd csak el! Hannah és én majd megosztozunk a másikon. A fagyalt kellemesen hűvös volt. Matt leguggolt, és megszólította Samet.

– Hé, kisember, hoztam neked valamit!

Fogta a medált, és Sam nyakába akasztotta.

– Hú, de klassz! – kiáltotta Sophie. – Matt megérdemel egy köszönetet, nem igaz?

– Köszönöm.

Matt meglepődött, amikor Sam átkarolta a nyakát, és a maradék fagyit a pólójába kente. Aztán a kislány odaszaladt az anyjához, és megmutatta neki az érmet.

Hannah a férfit pillantott, és némán formálta az ajkával a „köszönöm” szót. Matt csak bólintott.

– Ezt le kell fényképezni.

Sophie átnyújtotta Hannah-nak a fagyaltját, és elővette a zsebéből a mobilt. Hannah úgy állt Matt mellett, hogy a válluk összeért, Sam pedig nekitámaszkodott Matt lábának.

A pillanat túl hamar elszállt, de egy rövid időre Matt is része lett egy boldog, meghitt kis világnak. Hannah lehajolt Samhez.

– Ma este hamburgert eszünk. Sophie néni és Matt is jönnek.

– Hurrá! – kiáltotta a gyerek.

Hannah nevetett.

– Rendben. Menjünk, etessük meg az éhes szájakat!

Matt követte Sophie autóját a Hamblewell Kórházhoz viszonylag közel fekvő kis falvak egyikébe. A ház hátrébb állt az úttól, és takaros kert vette körül. A rozsdaszínű téglák jól illettek a színes virágokhoz és a kúszónövényekhez.

A felhajtón már két autó állt, de Sophie beprézelte magát melléjük, hogy Matt az utcán parkolhasson. A férfi látta, hogy Hannah odahajol Samhez, és kioldja a biztonsági övét. A gyerek kiugrott a kocsiból, és a bejárati ajtóhoz rohant.

– Nagy! Nagy! – kiáltotta bele a postaláda nyílásába. – Anya és Matt nyertek!

Hannah anyja ajtót nyitott, és Sam elviharzott mellette. Az asszony üdvözölte Mattet, és megölelte Hannah-t. Láthatóan örült a zajos társaságnak. Átvágtak a tágas, otthonos nappalin, és a ház hátsó oldala mentén húzódó árnyékos teraszra mentek.

– Ül le! Hozok valami innivalót.

Hannah egy másik ajtón át bement a konyhába, de hamarosan felemelt karral jött vissza.

– Anya, menj innen! Mi főzünk! – hallatszott Sam hangja.

– Oké, édesem, hagyom, hogy te csináld. Jó mulatást!

Hannah leült az egyik faszékra.

– Gondolom, majd kiszolgálják minket. A konyhába nem mehetek be.

Matt hátradőlt a párnákra.

– Elfáradtam.

– Én is.

Hannah kibújta a cipőjéből, levette a zokniját, és megmozgatta a lábujjait.

Sophie odalépett hozzájuk két pohárral meg egy korsó limonádéval, és mindent letett Hannah mellé a kerti asztalra. A hóna alatt egy hideg gélpárnát is hozott.

– Melyikőtöknek van rá szüksége?

– Nekem. Köszönöm. – Hannah a térdére tette a gélpárnát. – De ne aggódj! Semmi bajom.

– Biztos vagy benne?
– Matt megvizsgált. A belső oldalszalag egy kicsit érzékenyebb. – Hannah felhúzta a nadrágszárát.

– Nézd, még kötése is van.
Sophie elégedetten bólintott, és odahúzott egy másik széket, hogy Hannah rátehesse a lábát.
– Gondoskodj róla, hogy a barátnőm ne álljon fel, Matt!
– Persze.

A férfi elvigyorodott, amikor Sophie ismét eltűnt a konyhában. Kellemes itt. Igazi otthon.
Hannah előrehajolt, és kitöltötte az üdítőt. Átnyújtott Mattnek egy poharat, és maga is ivott egy kortyot.

– Mindig is itt éltetek?
Hannah a fejét rázta.
– Nem, a szüleim korábban is vidéken laktak, én pedig a városban, hogy ne kelljen olyan messzire utaznom a kórházba. Aztán a képzésem után egy évig utazgattam. Amikor az apám meghalt, az anyám egyedül érezte magát, én pedig terhes voltam. Így jó döntésnek tűnt, hogy összeköltözünk.

– Samnek biztosan nagyon jó, hogy a nagymamája mindig a közelben van.
– Neki is, és nekem is. Sophie és én vagyunk a délelőtti műszakban. Anyám el tudja vinni Samet az iskolába, én pedig érte mehetek. – Hannah elmosolyodott. – Anya könyvklubba jár, meg egy női egyesületbe. Sok a dolga.
– Az jó.
– Igen, az apám jelentette számára a világot, és eltartott egy darabig, amíg a halála után újra megtanult mosolyogni.
– Neked sem lehetett könnyű.
Hannah idegesen ütögette ujjaival a poharát.
– Annak idején rengeteget hibáztam. Például nem voltam itt, amikor az apám meghalt. Meg teherbe estem valakitől, akit nem érdekelt a gyerek.
– Izgalmas életet élhettél.
Hannah szárazon felnevetett.
– Bárcsak így lett volna! Mindig is az egészségügy érdekelt, aztán belehabarodtam egy fickóba, akiről hamar kiderült, hogy nem az igazi.

Matt tudta magáról, hogy ő sem az „igazi”. Valószínűleg van néhány közös vonása Sam apjával. Ő sem marad sokáig egy helyen, és nem tudna felelősséget vállalni egy gyerekért. Neki elég annyi, hogy jó orvos.

Hannah hirtelen elmosolyodott.
– De az ember mindig tanul. Mindenesetre most már tudom, hogy idetartozom.
– Azt hiszem, jól döntöttél.

Hannah végre elérte a szakmai céljait, és egy kisfiú boldog anyukája.
Sam szuperhősös kötényben viharzott ki a konyhából. Rávetette magát Hannah lábára, és lesöpörte a gélpárnát.

– Sophie néni azt mondta, nézzem meg, hogy nyugodtan ülsz-e.
– Mondd meg neki, hogy nagyon nyugodtan ülök – felelte Hannah, és megsimogatta a gyerek haját.
– Én készítettem a hamburgerpogácsákat – közölte a kisfiú büszkén.
– Már nagyon várom, hogy megkóstolhassam.

Sam komolyan bólintott.
– De előbb még ki kell sütnünk őket. Különben megfájdul a gyomrod. Legalábbis Sophie szerint.
– Sophie-nak ebben igaza van. Mostál már kezet?
– Igen.

Sam kinyújtotta a kezét, aztán visszaszaladt a konyhába, nehogy lemaradjon valamiről.
– A jövő hét akkor rendben lesz, igaz?
– Természetesen. – A lány rámosolygott Mattre. – Ugye nem szabad megmozdulnom? Akkor hogyan érem el a gélpárnát?

Matt már épp fel akart ugrani, hogy felvegye a földről, amikor rájött, hogy Hannah csak ugratja őt.

– A terápia sikeréhez szükséges a hajolgatás.

Hannah hangosan felnevetett, és felkapta a gélpárnát. Úgy tett, mintha hozzá akarná vágni a férfihoz. Matt vele együtt nevetett. És újra megállapította, hogy Hannah egyszerűen imádni való.

7. FEJEZET

Amikor szombaton találkoztak, mindketten idegesek voltak, hogy mit hoz számukra az újabb forduló. De legalább most már egy csapatot alkottak, egymást támogatták.

Ezen a héten a sárgák kórházában minden csapatot külön szobába vezettek a földszinten. Néhány perc múlva belépett egy produkciós asszisztens.

– Egyikőtök jöjjön velem!

Mielőtt Matt észbe kapott volna, Hannah megszólalt:

– Megyek.

A férfi lenyelte a kérdést, hogy a térde csakugyan rendbe jött-e, és nem lenne-e jobb, ha ő menne.

– Rendben. – Rámosolygott a lányra. – Sok szerencsét, bármi legyen is az!

Matt leült, és a könyökét a térdére támasztotta. Tíz perccel később nyílt az ajtó. A férfi felugrott. Hannah állt ott, két bukósisakkal a kezében.

– Egy akadálypálya vár ránk, amelyet közösen kell leküzdenünk.

– Oké.

Ezt már korábban is csinálták.

– De nekem kell vezetnem téged.

Hannah átnyújtotta az egyik sisakot. Volt benne egy beépített fejhallgató, amelyet valószínűleg a lány sisakján lévő mikrofonhoz csatlakoztattak. És sötétített védőszemüveg, hogy Matt ne lásson semmit.

A férfi nyelt egyet.

– Elmondhatsz valamit, amíg még látlak?

Hannah elmosolyodott.

– Ne félj, Robin! Veled vagyok.

Matt valósággal itta magába Hannah mosolyát, majd gyorsan felvette a sisakját. A mosoly vele maradt. Tényleg nem látott semmit. Érezte, amint a lány ellenőrzi, hogy a sisak rendesen rajta van-e, majd megérinti az arcát.

– Amint elhagytuk ezt a szobát, nem érhetek többé hozzád. Hat akadályt kell leküzdenünk.

– Kettőnknek együtt?

– Igen. Amikor azt mondom, hogy állj, azonnal megállsz. És aztán kitalálom, hogyan tovább. De mindig ott leszek melletted.

– Tudom.

Matt tökéletesen kiszolgáltatottnak érezte magát. Hannah-tól függött, ami egyszerre volt ijesztő és izgalmas.

– Akkor rajta! – mondta a lány. – Jól hallasz?

– Igen.

– Rendben, akkor gyakoroljunk. Fordulj harminc fokkal jobbra, és tegyél három lépést előre. Ott van az ablak.

Még ez is nehéz volt, és Mattnek kétszer kellett próbálkoznia. Hannah nyugodt és türelmes volt. Szép lassan körbevezette a szobában, és a férfi egyre magabiztosabbá vált.

Ekkor az ajtó kinyílt, és megszólalt egy női hang:

– Készen álltok?

– Igen.

Hannah a férfi kezéért nyúlt, és gyorsan megszorította.

Valaki ellenőrizte Matt sisakját, majd karon fogta, és lassan kivezette az épületből. Az arcán enyhe szellőt érzett, és füvet a lába alatt. Éljenzést hallott, bizonyára a piros csapat szurkolói lehettek. Egy hangszóró csendet kért. Néhányszor megpörgették, míg el nem szédült, és teljesen elvesztette az irányérzékét. Aztán Hannah hangja hallatszott. Ez volt az egyetlen dolog, amibe

kapaszkodhatott.

– Készen állsz?

– Várj egy percet! – Matt mély levegőt vett, hogy elmúljon a szédülés. Maga elé képzelte Hannah mosolyát. – Most.

A nézők elhallgattak, amikor a négy csapat elindult a négy azonos akadálypályán.

– Hat akadályunk van, amint már mondtam – szólalt meg Hannah. – Először járólapok lesznek. Hat lépésre előttünk.

Matt követte a lány utasításait. Hannah rátette a lábát az első kőre, és érezte, hogy az megmozdul.

– A járólapok nem egészen szilárdak. Ha rájuk helyezed a súlyodat, kicsit megbillennek.

Matt követte Hannah-t, és gond nélkül maguk mögött hagyták a járólapokat. A lány gyorsan a kék csapatra pillantott, és látta, hogy az egyikük elesett, és újra kellett kezdeniük az egészet.

– Hogy állnak a többiek? – kérdezte Matt halkán.

– Nem számít. Mi csak magunkkal törődünk.

– Hány lépés a következő akadály?

– Körülbelül tíz. Lassan menj, amíg azt nem mondom, hogy állj!

Kötelek voltak följük erősítve, és hurkok lógtak le belőlük. Óvatosan átügyeskedték magukat közöttük. A vízi csúszda könnyebb volt. Hannah ügyesen irányította, Matt hová üljön, hogy a talpára érkezen. Majd ismét kötelek következtek, de ezek rugalmasak voltak, és egymásba voltak csomózva. Matt az egyikbe belegabalyodott, de Hannah pontos utasításokat adott, és hamar ki tudott szabadulni. Gyorsabbak voltak, mint a többiek, és a lány azon töprengett, vajon Matt hallja-e az izgatottságot a hangjában.

Aztán hibázott. Mattre figyelt, és rosszul ért talajt, amikor leugrott a mászóhálóról a földre. Éles fájdalom nyilallt a térdébe. Hangosan zihált.

– Hannah?

Matt a kezével a sisakján lévő biztonsági pántot tapogatta. Aggódott, és segíteni akart.

– Hagyd a sisakodat! – szólt rá a lány. Ellenállt a késztetésnek, hogy azt mondja, minden rendben. Nem akart hazudni. – Fáj a térdem, de tovább tudok menni. Majd később megnézheted.

– Szólj, ha rosszabb lesz!

– Persze.

Matt nem mozdult.

– Megígérem.

Hannah tett néhány lépést, és úgy találta, hogy már nem fáj annyira. Az utolsó akadály következett, és ez volt a legnehezebb.

A mászófal négy és fél méter magas volt, de szerencsére levegővel felfújt matracokkal vették körül. Ennek ellenére Hannah lehetetlennek találta, hogy megbirkózzanak vele.

– Az utolsó akadály.

A lány remegő hangja hallatán Matt összepréselte az ajkait.

– Meg tudjuk csinálni.

Az első tíz fogásnál Hannah ügyesen vezette a férfit, és ő is sikeresen vette az akadályokat. De aztán a lába lecsúszott az egyik tartóról. Az utolsó pillanatban egy kicsit lejjebb meg tudott kapaszkodni.

– Hannah?

– Minden rendben. Maradj, ahol vagy!

Matt mozdulatlanul várta, hogy a lány ismét odaérjen mellé.

– Várj egy percet!

Biztosan hallotta a lány ideges zihálását, mert ez nem kérés volt, hanem parancs. Hannah engedelmeskedett. Lábát két biztos támaszra helyezte, és homlokát a falnak támasztotta. Tulajdonképpen nem volt sok hátra, de úgy érezte, nem tud továbbmenni.

Matt tovább tapogatózott, és megtalálta a következő kapaszkodót. Lassan felhúzta magát, és a lábával keresgélt. Teljesen vakon mászott, Hannah csak nézni tudta. Bárcsak ő is olyan erős lenne!

– Milyen messze van még? – kérdezte Matt.

– Másfél méter.

Hannah szemében másfél kilométernek tűnt.

– Akkor lépésről lépésre haladj!

Jól hangzott. Elméletileg.

– Nem hiszem, hogy meg tudom...

– Ne higgy semmit! Csak csináld! Gyerünk, mozgás!

Hannah egyszerre újra erősebbnek érezte magát.

– A fenébe, Robin!

A legközelebbi kapaszkodó nyúlt.

– Gyerünk, Flash!

A férfi elvigyorodott, és Hannah érezte, amint mosoly terül szét az arcán. Együtt képesek mindenre.

– Oké, most egy keskeny csúszdán át érünk földet. Aztán még ötven méter a cél.

– Rendben. Te csúszol először.

Hannah némi erőfeszítéssel átmászott a fal felső peremén, majd elegánsan lecsúszott. Matt még mindig fent volt, és ide-oda forgatta a fejét, mintha ösztönösen körülnézne.

– Matt, kövesd a hangomat! – A férfi a lány irányába fordította a fejét. – Pontosan így. Most pedig mássz át a falon, és csússz le!

Együtt botladoztak át a célvonalon. Matt térdre esett, Hannah pedig kinyújtotta a kezét, hogy kioldja a sisakszíját. A férfi hunyorgott a hirtelen fényben, a lány pedig melléje rogyott.

– Hogy van a térded?

Matt leült a fűre.

– Egy kicsit lüktet, de nem fáj jobban, mint a többi a testrészem.

Matt nevetett, de úgy tűnt, hogy hisz neki.

– Szerinted hogy sikerült?

– A végén fej-fej mellett haladtunk a kék csapattal, mert sok időt töltöttünk a falmászással. Nem tudom megmondani, hogy ki nyert.

– Ügyes voltál, pedig nem volt könnyű – mosolygott rá Matt.

– Te is.

Hannah feltartotta a kezét, hogy pacsizzanak. Ez nem az az üres gesztus volt, amit a többiektől láttak a verseny elején. A férfi gyengéden az övére tette a kezét, és összefonta az ujjait.

Mögöttük valaki felsikoltott, és ők ijedten néztek körül. A sisakot viselő Laura a sárga csapatból leesett a mászófal utáni csúszdáról. Társa, Jack azonban elzavarta az elsősegélynyújtókat, és Laura fölé hajolt, hogy beszéljen vele. A lány felállt, és bizonytalanul – még mindig sisakban – a célvonal felé botorkált.

A zöldek még mindig a falon voltak. A közönség soraiban nyugtalan sustorgás támadt, de egy produkciós asszisztens felemelte a karját, és csendet kért. Matt felállt, és a kezét nyújtotta Hannahnak. A lány hagyta, hogy talpra segítse.

A zöldek behozták a lemaradásukat. Laura átért a célvonalon, és Jack karjaiba esett. A férfi lassan leeresztette a földre, és levette a sisakját. De aztán mindketten a levegőbe tartották a hüvelykujjukat. Matt tapsolt, és a többi csapattagok is. A taps egyre hangosabb lett, ahogy a nézők is csatlakoztak.

A játékvezető most mégis odasietett hozzájuk, és váltott néhány szót Laurával. Aztán mikrofont ragadott.

– Laura jól van. Most szünetet tartunk. A következő feladatra két órákor kerül sor.

– Még egy feladat? – húzta el a száját Hannah.

– Remélhetőleg ülhetsz közben.

Matt nyújtózott egyet. Aztán meglátta Hannah anyját meg Samet, és odasétált hozzájuk.

Hannah anyja még korábban írt Mattnek egy üzenetet, amelyben felajánlotta, hogy ebédeljen

velük. Találtak egy árnyékos helyet a gyep szélén, ahol előszedték a szendvicseket. Matt kiment a kocsijához az italokért, hogy koccinthassanak a sikerükre.

– Honnan ez a rengeteg energia? – kérdezte Hannah anyja, amikor a férfi később felállt, hogy fogócskázzon Sammel.

– Talán az lehet az oka, hogy nincs gyereke.

– Hannah... – Az anyja szemrehányóan nézett rá. – Tudod, hogy mindig szívesen vigyázok Samre, ha pihennél egy kicsit.

– Tudom. Csak vicceltem, anya. Az idő, amit Sammel tölthetek, a legfontosabb számomra. Soha nem mondanék le róla.

– Pedig néha megtehetnéd. Például, ha el akarsz menni szórakozni. – Az anyja célzatosan Mattre pillantott. – Nagyon kedves embernek tűnik.

Hannah az égre emelte a szemét.

– Hagyd abba! Sophie végre feladta, és most te kezded?

– Nos, nem hiszem, hogy Sophie feltétlenül egy mozira gondolt, hanem valami... meghittebb időtöltésre.

Hannah nevetett.

– Lehetséges.

– Nem kell semmit sem elsietni. – Az anyja ismét Mattre nézett. – Bár csöppet sem hibáztatnálak.

– Anya!

– Mi? Az én koromban nem szabad szexre gondolni? Nagyon vonzó fickó. Mit gondolsz, te hogy jöttél a világra? Az apád és én...

– Hagyd abba! – Hannah a hátára feküdt, és lehunyta a szemét. – Felőlem akár egy ribizlibokorban is rám bukkanhattál. Másra gondolni sem akarok.

– Ahogy gondolod. – Az anyja felsóhajtott. – De nekem van tapasztalatom az ilyesmiben. Amikor az apád meghalt, azt hittem, hogy vége az életemnek. Ne érts félre, még most is minden egyes nap hiányzik, és nagyon hálás vagyok, hogy segítettél átvészelni azt a nehéz időszakot... De időközben eljutottam oda, hogy még élni akarok. És neked is ezt kellene tenned.

– Azt hiszed, Sam és a munkám nem elég?

– Tudom, mindkettő boldoggá tesz, de ez nem jelenti, hogy ne kívánhatnál többet.

Szerencsére Hannah-nak nem kellett válaszolnia. Az anyja Samért kiáltott, Matt pedig követte a gyereket, és mellőlük heveredett a fűbe.

– Tessék, Sam, igyál egy kicsit! Meleg van.

– És ezt megmutathatod Mattnek. – Hannah egy kis úrhajót húzott elő a táskájából. Ez volt Sam egyik kedvenc játéka. – De maradjatok itt, délutánra még kell az erő.

Matt hálásan nézett rá, majd hagyta, hogy Sam elmagyarázza neki az úrhajó funkcióit.

Fél óra múlva szólították őket, és ismét azokba a helyiségekbe mentek, ahová reggel is. Ezúttal azonban Mattet rögtön el is vitték. Tíz perc múlva ugyanabban a sisakban jött vissza, mint reggel.

– Már megint?

– Nem, ezúttal tényleg üldögélhetünk. – A férfi átnyújtotta Hannah-nak a sisakot az átlátszatlan védőszemüveggel. – Egy elektromos golfkocsit fogsz vezetni.

– Vakon?

– Ezért leszek melletted. Majd mondom, merre menj. A szomszédos parkban felépítettek egy pályát. Odaviszlek, aztán te átveszed a vezetést.

Matt segített Hannah-nak beszállni a golfkocsiba, és a parkba hajtottak. Ott közölték velük, hogy minden csapatnak tíz perce van arra, hogy megszokja a járművet. Hannah átcsúszott a vezetőülésbe. Matt a kormánykerékre tette a lány kezét, és amikor már biztos volt benne, hogy tudja használni az előre- és hátrameneti kart, segített neki megtalálni a gáz- és a fékpedált.

– Rendben. És hogyan indítom el ezt az izét?

Hannah megérezte a férfi ujjait a kezén, és hagyta, hogy megmutassa, hol a gyújtáskulcs. A lány elfordította, és az elektromos motor beindult. Óvatosan gurult néhány métert előre és hátra.

– Egy perc múlva kezdünk. – Csak a fejhallgatón keresztül hallotta Matt hangját. – Most már

nem szabad hozzád érnem.

Hannah megorzongott. Úgy hangzott, mint egy erotikus ígélet... Semmi más, csak a férfi hangja a sötétben és a közös cél...

Gyorsan megpróbált valami másra gondolni. Egy versenyen vesznek részt, és győzni akarnak.

– Mit csinálnak a többiek?

– Minden csapatnak van saját pályája. A miénk balra megkerüli a dísztavat, a többiek jobbra indulnak.

– Szóval ha kétségeim támadnak, ajánlatos balra kormányoznom, nehogy a vízbe pottyanjunk? A férfi felnevetett.

– Pontosan. Ha mégis beleesnénk, kapaszkodj a golfkocsiba, és én kihúzlak. Az elején van egy kis szlalomozás, szóval vezess lassan! Utána egyenes pályaszakasz következik, ahol gyorsíthatunk is.

– Rendben.

Hannah megfogta a kormánykereket, és várta az indulást.

Matt hangja türelmesen végigvezette a szlalompályán, jelezte a sebességet és az irányt. Aztán rá lehetett lépni a gázra.

– Állj! – Hirtelen feszültnek tűnt a férfi hangja. – Hannah, vedd le a sisakod!

Ez azonnali kizárást jelent! De a férfi látja, mi történik körülötte, ő pedig nem. Így Hannah levette a sisakját, és hunyorgott a napfényben. Matt már kiszállt.

– Az ott igazi...

8. FEJEZET

A nézők a távolban várakoztak, ahol mind a négy pálya találkozott. Matt jól vezette Hannah-t, ügyelve az akadályokra. De aztán egy fiatalemberre lett figyelmes a kijelölt útvonalon kívül, aki egy köteg áramkábellel foglalatoskodott.

Ingerülten rángatta a kábeleket, mintha azok nem azt tennék, amit ő akar. Talán a hatodik érzéke készítette Mattet, hogy közelebről is megnézze a fickót... És ekkor történt. Egy szikra, egy kiáltás, és a férfi eldőlt. Olyan messze voltak a célvonalától és a másik három csapattól, hogy senki más nem látta az esetet.

Matt a testében dübörgő adrenalin miatt nem is gondolt arra, hogy az egész talán csak megrendezett színjáték, mert annyira valóságosnak tűnt. Figyelmeztette Hannah-t, majd kiugrott a kocsiból, mielőtt a lány megállította volna azt. Átrohant a gyepen, és letérdelt a férfi mellé.

A férfi nagyon sápadt volt, az ajka kék. A karján égési sérülések látszottak ott, ahol a kábel hozzáért. Matt feltépte az ingét, és lehajolt, hogy meghallgassa a szívverését.

Semmi.

Megfordult.

Hannah odarohant hozzá.

– Maradj távol a kábelektől! Úgy tűnik, ráznak.

Hannah kikerülte a kábeleket, amelyek sötét kígyóként heverték a fűben.

– Rendben, szólok, hogy kapcsolják le az áramot, mielőtt még valaki másnak is baja esik. – Mögöttük megállt a furgon az operatőrrel.

Matt ismét ellenőrizte a férfi pulzusát. Lassan, szabálytalanul vert. Aztán semmi... A férfi mellkasára tette a kezét.

Már sokszor csinált ilyet. De nem itt, a délutáni nap perzselő hevében, ilyen szokatlan körülmények között, és egy sérült kábellel közvetlen a háta mögött. Megkezdte az újraélesztést.

A halál gyakran gyorsan csap le. Amikor Hannah letérdelt a férfi másik oldalára, Matt hörgő lélegzetvételt hallott. Ellenőrizte a férfi pulzusát. Most már szabályos volt a szívverése.

– Visszajött – mormogta.

A férfi ajka rózsaszínre vált, és a szemhéja meg-megrebbent, mintha nehezebbre esne kinyitni.

Hannah bólintott.

– Az operatőr telefonált a mentőknek. Egy perc múlva itt lesznek.

Most emberek rohantak feléjük, és Matt hallotta, hogy valaki odakiabál nekik, hogy maradjanak távol. A férfi végre kinyitotta a szemét. Hannah föléje hajolt, és megfogta a kezét.

– Áramütés érte. – Rámosolygott a férfira. – Az lesz a legjobb, ha egy kicsit még fekvé marad.

A férfi alig észrevehetően bólintott. Egyértelműen orvosi ellátásra szorult, égési sérülései voltak, és valószínűleg Matt eltörte néhány bordáját, amikor újraélesztette. De a pulzusa most már erősen vert. Hannah megvizsgálta a karján lévő sérüléseket, és levette a férfi cipőjét, hogy megnézze a lábát.

– Nem olyan vészes. Valószínűleg azonnal elesett.

Mattnek hirtelen eszébe jutott, hogy a lány nem látta, mi történt.

– Igen, hanyatt zuhant.

Amikor a sürgősségi orvos megérkezett, ellátta a férfi sérüléseit. A tarkóján jókora púp keletkezett, és Matt egy kölcsönkért zseblámpával ellenőrizte, hogy a pupillái megfelelően reagálnak-e. Ezután a férfit hordágyra tették, és kórházba vitték.

Hannah a sarkára guggolt, úgy figyelte őket. Aztán megfordult, és a kezével leárnyékolta a szemét. A célvonal felé nézett. A sárgák megérkeztek, és a győzelmüket ünnepelték. A kékek és a zöldek még mindig a második helyért küzdöttek.

– Örülök, hogy Laurának és Jacknek sikerült. Nagyon pechesek voltak ma reggel – mondta

Hannah, de ennek ellenére lehorgasztotta a fejét.

– Igen, megérdemelték. – Matt meghozta az egyetlen helyes döntést, de ennek ára volt... – Sajnálom.

A lány szemrehányóan nézett rá.

– Mit sajnálsz? Hogy megfeledkeztél egy hülye játékról, és megmentetted egy ember életét?

– Szerencsére gyorsan odaértünk a fickóhoz – mondta Matt –, és hamarosan rendbe fog jönni. Ez mindennél fontosabb, de azért nem baj, ha azt kívánjuk, bárcsak ne így alakult volna.

Hannah bólintott. Hirtelen könnyek gyűltek a szemébe.

– Igen. De most már beszéljünk másról, jó?

A napon ültek. Az áramfejlesztőt időközben kikapcsolták. A technikusok ellenőrizték a kábeleket, és a sérültet magukkal vitték. A játék szervezője odasétált hozzájuk.

– Rosszabbul is elsülhetett volna. – Leült melléjük. – Milyen jó, hogy a közelben voltatok.

Hannah kényszeredetten elmosolyodott.

– Ami a versenyt illeti. Szeretnénk fairek lenni... – A férfi megpróbálta elkapni Hannah tekintetét, de ő igyekezett nem ránézni.

– Adna nekünk egy kis időt? – kérdezte Matt. – Hannah-nak beszélnie kell a fiával, hogy elmagyarázza, mi történt. Én pedig szeretném még egyszer megnézni a beteget.

– Természetesen. És köszönök mindent.

Matt figyelte, ahogy Hannah Samhez és az anyjához siet, akik a nézők között ácsorogtak. Ezúttal nem volt győzelmi tánc, de megölelték egymást.

Ő maga bement a kórházba, a sürgősségi osztályra. Az egyik orvosnő közölte vele, hogy a fiatalember jól van, és Matt néhány percet beszélgetett vele, aztán visszasétált a parkba, ahol majdnem összeütközött Hannah-val.

– Hé, jól vagy?

A lány még mindig csalódottnak tűnt.

– Igen. Hogy van a beteg?

– Az égési sérülései nem súlyosak, eszméleténél van, és tud beszélni.

– Nagyszerű.

– De mi van veled?

Hannah megvonta a vállát.

– Ki velem!

A lány felsóhajtott.

– Mindannyian olyan kedvesek. Jack és Laura úgy véli, minket illet a győzelem. De ők is megérdemelték, főleg a mai délelőtt után. A játék szervezője szerint meg kéne ismételni ezt a versenyszámot.

– Az sem lenne igazságos. Elvégre te már láttad a pályát.

– Pontosan. – A lány felnézett a férfira. – Megtettük, amit meg kellett tennünk, Matt, és ez önmagában hordozza a jutalmat, nem igaz?

A férfi egy pillanatra elgondolkodott.

– Akkor hagyjuk is ennyiben! Legyünk büszkék arra, hogy segítettünk egy emberen.

– Én is így látom. De mi lesz a kórházunkkal? Hibáztatni fognak, amiért elszúrtuk az esélyt, hogy megnyerjük a pénzt?

– Akkor pontosan azt a választ fogják kapni, amit te adtál az imént. Emellett még mindig nyerhetünk, mert a döntő még hátravan.

Hannah felnézett rá, a napfény megcsillant a haján.

– Köszönöm, Matt.

A közös győzelem semmit sem jelent, ha nem tudnak együtt veszíteni is, gondolta a férfi. Kitárta a karját a lány felé, és Hannah elmosolyodott.

– Jól vagyok.

– Én viszont nem.

A lány átkarolta a nyakát, és Matt szorosan magához ölelte. Hosszú ideig álltak így.

– Mennünk kell – szólalt meg Hannah, de nem mozdult.

– Igen, máris.

Matt érezte, hogy a lány hozzásimul, és visszatartotta a lélegzetét. Azt kívánta, bár csak állna meg az idő!

Az eredményhirdetésre a tervezettnél kicsit később került sor, de a nézők többsége megvárta. Mindannyian tudták, mi történt, és kíváncsian várták a döntést.

Matt hosszan beszélgetett a zsűrielnökkel, és amikor a hölgy a mikrofonhoz lépett, egy papírlapot tartott a kezében. Nyilvánvalóan gondosan jegyzetelt. Azzal kezdte, hogy a sérült férfi jól van. Aztán megdicsérte a csapatokat a teljesítményükért. Majd hirtelen felnézett a papírról egyenesen a kamerába.

– Sok éven át oktattam egészségügyi szakembereket. És ma láthattuk, hogy mire képesek a hozzáértő kollégák, akiknek helyén a szívük. Hannah és Matt arra kért minket, hogy fogadjuk el a mai eredményeket, tisztelgésként a sok orvos, ápoló és mentős előtt, akik nap mint nap életet mentenek. Mert ha helyesen cselekszünk, mindannyian győztesek vagyunk. Az első helyezett tehát Jack és Laura a sárga csapatból.

Egy pillanatig csend volt, majd a tömegeből harsány füttyszó hallatszott.

– Bravó, Jack és Laura! Bravó, Hannah és Matt!

Sophie olyan hangosan kiabált, ahogy csak tudott, majd a többiek is csatlakoztak hozzá.

Hannah megbökte Mattet.

– Ezt te mondtad neki, ugye?

– Csak elmeséltem, hogy miről beszélgettünk. De szépen fogalmazott, nem igaz?

Ebben a pillanatban Laura meg Jack odalépett hozzájuk, és kezét fogtak velük. Aztán jöttek a többiek is, és mielőtt Hannah felfogta volna, mi történik vele, előretuszkolták. Laura és Jack intett a többieknek, és mind a nyolcan felálltak a színpadra, és a magasba emelték a karjukat.

Hannah érezte, hogy könnyek folynak végig az arcán. Matt nem állt mellette, pedig nagyon szerette volna, ha ott lenne. Intett Samnek, ő visszaintegetett, és még mindig teli torokból kiabált, bár a hangját nem lehetett hallani a hangzavarban.

Eltartott egy darabig, mire újra elhagyhatták a színpadot. Hannah lába remegett. Szeretett volna Mattbe kapaszkodni, és hallani, hogy azt mondja, mindezt együtt érték el, és mindig együtt maradnak, Flash és Robin egy csapat...

Ekkor észrevette, hogy a kórház kuratóriumának elnöke, dr. Gregson tart feléje.

– Tudom, hogy most csalódott, Hannah, de nagyszerű példát mutatott.

Megfogta a lány kezét, és erőteljesen megrázta.

– Köszönöm.

– Ez a maga kislánya?

Gregson Samre mutatott. Sophie kézen fogta a gyereket, hogy ne szaladjon el.

– Igen, a fiam, Sam, ő pedig a társam a mentőautóban, Sophie Turner.

– Sam – Gregson előrehajolt, és rámosolygott a kisfiúra –, büszke lehetsz az édesanyádra.

– Igen, ő a legjobb. Akarod látni a győzelmi táncunkat?

Sam felemelte a karját, és újra táncolni akart, de Sophie elkapta. Gregson felnevetett.

– Hagyom magukat nyugodtan ünnepelni. Rajta, fiatalember, egy győzelmi tánc mindig jól jön!

Aztán Matthez indult, hogy neki is gratuláljon.

– Egész jól ment, nem igaz? – kérdezte Sophie.

– Igen, örülök, hogy ilyen jól fogadta.

Sophie bólintott. Most Matt, akinek sikerült elszabadulnia Gregsontól, csatlakozott hozzájuk.

– Szia, Sam. Jó napod volt?

– Győztünk!

Sam valószínűleg nem értette, hogyan és miért nyertek, egyszerűen csak boldog volt.

– Pontosan. A piros csapat a legjobb!

Sam magasba emelte mindkét karját. Matt egy pillanatig habozott, de aztán felkapta, és a vállára ültette.

– Mindjárt mennem kell. – Sophie az órájára pillantott. – Randim van a sürgősségi új orvosával. Tetszik neki, ahogy vezetek.

Matt nevetett.

– A fickó érti a dolgát.

– És mi van veletek, vesztesekkel? – mosolyodott el Sophie. – Ünnepelni fogtok?

Hannah látta, hogy Matt arca megfeszül.

– Nem vagyunk vesztesek. Még nyerhetünk.

– Hát... – Sophie vállat vont. – Kicsi az esélye.

– De ha a jövő héten nagy különbséggel nyerünk, akkor még megverhetjük a többieket. És pontosan ezt fogjuk tenni.

– Így lesz – tette hozzá Hannah.

Sophie nevetett.

– Nos, akkor dolgozzátok ki a stratégiátokat! Most mennem kell...

Rámosolygott Samre, és az arcára mutatott, jelezve, hogy szeretné, ha a gyerek megpusztilná búcsúzóul. Sam lehajolt, Sophie pedig lábujjhegyre állt, és a kisfiú megpusztilta.

– Mit terveztek még ma estére? – kérdezte Matt Hannah-tól, miközben együtt sétáltak a parkoló felé.

– Anya a könyvklubba megy. Sam és én rajzfilmmaraton rendezünk a kanapén.

A férfi arca elborult.

– Kár. Azt hittem, viszonzhatom a múlt heti meghívást, és elvihetlek vacsorázni. De persze egy rajzfilmmaratonnal nem versenyezhetek.

Hazajöhetne velük... Ha rá tudná venni Samet, hogy időben lefeküdjön, akkor kettesben maradhatna Matt-tel... Az ajánlat már ott volt a nyelve hegyén, de nem merte kimondani.

– Van egy nagyszerű étterem lent a folyóparton, és gyerekarát – mondta Matt.

Ez mégiscsak biztonságosabb választás.

– Köszönöm, jól hangzik. Ugye, Sam?

– Igen.

– Rendben, akkor hatkor értetek megyek.

– Húha! Gyönyörű vagy! – mondta elámulva Sam.

Pedig Hannah csak a haját mosta meg, és felvett egy csinosabb ruhát. Meg egy kicsit kisminkelte magát. És belebújít a kedvenc szandáljába, ami jól illett a kék ruhához.

– Te is gyönyörű vagy. – Amikor Sam a homlokát ráncolta, elnevette magát. – Rendben, nem ez a jó szó. Inkább jóképűnek és menőnek mondanálak.

– Köszönöm.

Sam felvette a legjobb farmerjét, edzőcipőt és csíkos pólót viselt, fölötte kapucnis pulóvert. Hannah meg akarta fésülni a haját, de a gyerek hevesen tiltakozott. Végül újra összekócolta magát.

Megszólalt a csengő, és Hannah ajtót nyitott.

Matt vászonöltönyt és kék inget viselt. Szőkén és napbarnítottan állt a küszöbön, a szeme még kékebbnek tűnt, a válla még szélesebbnek.

– Jól nézel ki – mondta a férfi.

– Gyönyörű – helyesbített Sam, mire Matt komolyan bólintott.

Hannah felnevetett, hogy leplezze a zavarát.

– Sam pedig kimondottan menő.

Matt összepréselte az ajkait.

– Én is megpróbáltam annak látszani, de attól tartok, Samnek jobban sikerült.

– Jól nézel ki – szólta Sam. – A te kocsiddal megyünk?

Sam a nyakát nyújtogatta, nagyon érdekelte a kint álló, elegáns sötétkék autó. Érthető, hogy jobban tetszett neki, mint Hannah régi kocsija.

– Ha anyukád kölcsönadja a gyerekülést...

Matt kérdően nézett Hannah-ra.

– Nem probléma. Könnyen ki lehet venni.

Óvatosan betették az ülést Matt autójába, vigyázva, hogy ne karcolják meg a bőrhuzatot. Útközben Sam csendben maradt, és figyelmesen nézte a műszerfalat. Szűk utcákban kanyarogtak, és végül megálltak egy kis parkolóban, közvetlenül a Colne folyó mellett.

– Egy hajó!

Sam nagy szemeket meresztett.

Lesétáltak a mólón, beléptek a piros-fehér hajóba, amelynek fedélzetén székek és asztalok álltak. A késő délutáni nap fénye ragyogott a vízen. Egy árnyékos helyet kerestek.

Matt tökéletes vendéglátónak bizonyult, gondoskodott róla, hogy semmiben se szenvedjenek hiányt. A pincérek is figyelmesek és barátságosak voltak, Hannah-nak egy pohár bort, Mattnek és Samnek pedig ásványvizet hoztak. Mivel Samet kis felnőttként kezelték, ő ennek megfelelően viselkedett.

– Anya, nézd! Ott vannak a hattyúk!

A gyerek már a széken térdelt, és Hannah erősen tartotta, nehogy vízbe pottyanjon a fedélzetről. A kisfiú megfordult, és kivett egy szelet kenyeret az asztal közepén álló kosárból.

– Nem, Sam, a kenyér nem a hattyúknak való! Rosszul lesznek tőle. – A gyerek hátracsúszott a széken, Matt pedig odatolta eléje a tányérját. – De adhatsz nekik egy kis salátát.

A férfi a villájával elválasztotta a zöld salátaleveleket a többi ételtől.

– Salátát? – Hannah felvonta a szemöldökét. – Tényleg?

– Igen, a hattyúk szeretik a salátát, és nem árt nekik. Kicsit olyan, mint az alga a folyóban.

Sam elvette a salátát, bedobta a vízbe, és a hattyúk lelkesen vetették rá magukat.

– Nézzétek!

Sam dőlt a nevetéstől. Hannah látta, hogy Matt int az egyik pincérnek, aki hamarosan megjelent egy salátalevelekkel teli kis tállal. Matt vigyorgott, és ugyanúgy örült, mint Sam.

Annyira pihentető volt itt, olyan békés... Csak nézni a lustán hömpölygő folyót, meg ahogy a nap lassan lebukik a látóhatáron.

Vacsora után szép nyugodtan megittak még egy kávé. A fényfüzerek varázslatos hangulatot teremtettek. Matt ismét intett a pincérnek, hogy kérje a számlát.

– Köszönöm szépen ezt az estét, Matt. – Hannah a férfit pillantott, amikor már ismét szilárd talajt érzett a lába alatt. – Jólesett a mai kimerítő nap után.

– Nekem is. Köszönöm, hogy eljöttetek velem.

Matt futólag megsimogatta a lány csupasz karját. Minden megszűnt létezni Hannah körül. Annyi szó vibrált közöttük, türelmetlenül várva, hogy kimondják.

De akkor hirtelen meghallotta, hogy Sam hívja. A gyerek lemászott a partra, és az egyik hattyú elindult feléje. A kisfiú valósággal megbénult ijedtében.

Mielőtt az anyja megmozdulhatott volna, Matt odarohant. Felkapta Samet, és elzavarta a jól megtermett madarat. Amikor megfordult, Hannah látta a félelmet a szemében. A férfi próbált mosolyogni, hogy megnyugtassa a gyereket, de az csak sírt.

– Hé, kölyök, minden rendben van!

Hannah nyelt egyet, és megpróbálta lenyelni a torkát szorongató pánikot. És amikor Matt átadta neki Samet, olyan szorosan ölelte, ahogy csak tudta.

– Anya! Anya, összenyomsz!

Sam könnyei olyan gyorsan eltűntek, ahogy jöttek. Orrát az anyja ruhájának vállába törölte.

– Sajnálom, édesem. Közről meglehetősen nagyok ezek a hattyúk, ugye?

– Azt hittem, meg fog enni. De nem tette.

– Nem, természetesen nem. A hattyúk nem esznek kisfiúkat, csak salátát. De amikor kijönnek a vízből, jobb, ha távol tartod magad tőlük. Mert néha megijednek, és akkor hevesen csapkodni kezdenek a szárnyaikkal. Akár sérülést is okozhatnak.

Hannah-nak sikerült elmosolyodnia, és Sam máris újra vidám volt.

A hattyú közben elúszott.

- Mekkora, amikor a szárnyaikkal csapkodnak? Kisebbek, mint Matt, ugye?
- Igen, kisebbek.
- Akkor rendben.

Sam átgondolta a helyzetet. Matt megmentette őt, mert nagyobb a hattyúnál. De Hannah látta a férfin, hogy még mindig aggódik. Ennek ellenére elmosolyodott, és előhúzta a zsebéből a kocsikulcsot.

- Akarsz játszani a számítógéppel az autóban?

Sam az anyja karjából a földre csusszant, és Matt felé futott.

- Igen!

– Ó! – sóhajtott fel csüggedten Hannah. – Azt hiszem, az este hátralévő részét a parkolóban fogjuk tölteni, amíg Sam gombokat nyomogat.

Amikor hazaértek, minden sötét volt. Sam berohant Hannah mellett a nappaliba.

- Kérsz még egy kávét? – kérdezte a lány Matt-től.

Szinte megkönnyebbült, amikor a férfi megrázta a fejét.

- Köszönöm, de biztos vagyok benne, hogy most már le kell fektetned Samet.
- Igen, mindjárt összeesik a fáradtságtól.

Matt bólintott.

- Akkor én megyek is. A jövő héten találkozunk.
- Jó éjt, Matt! És köszönöm.
- Én köszönöm. Nagyon szép este volt.

Egy rövid pillanatra mintha fellángolt volna Matt tekintete, de aztán elfordult, és a kocsinhoz sétált.

9. FEJEZET

Matt egész héten azon a hattyún töprengett. Próbálta megmagyarázni magának a hirtelen támadt félelmét. A vízen sikló, gyönyörű fehér madár egy szempillantás alatt fenyegető veszedelemmé változott. A benne élő gyermek emlékezett, hogy az apja egyik percről a másakra rosszkedvű lesz, és odacsap.

Egyszerűen nem tudott szabadulni Sam képétől, aki rémülten állt a hatalmas madár előtt. A kisfiú aztán hamar túltette magát a közbjátékon, de Matt nem.

Újra rádöbbsent, hogy minden kapcsolat felelősséggel jár, és jobb nem szeretni, mint csalódást okozni, vagy megbántani azokat, akiket szeret.

Ma nem kell szeretnie. Ma csak győznie kell. És csakis úgy nyerhetnek, hogy újra egy csapat lesznek.

Amint meglátta a piros pólót, nem tudta elfojtani az örömét.

– Szia, Flash! – mondta halkán, Hannah mögé lépve.

A férfi szavaira a lány megpördült, és elpirult.

– Helló! Készen állsz, Robin?

– Száz százalékgig.

– Sajnálom, én csak kilencvenkilencnél tartok.

Matt elvigyorodott.

– Megteszi.

– Összintén remélem. – Hannah összeszorította a száját. – Még mindig gondjaim vannak a térdeimmel. Nem látszik, de ha futok, fáj.

Ez újdonság volt: Hannah elismerte, hogy van egy gyenge pontja.

– Kettő helyett is tudok futni – mondta Matt. – Különbösen is, mostanra már bizonyítottunk, ami az erőnlétet és a kondíciót illeti. Inkább az egészségügyi ismereteinket tesztelhetnék.

– Igaz.

Most először minden résztvevő együtt hallgathatta meg a következő feladatot, ami valóban szakmai jellegű volt: egészségügyi problémákat kellett megoldaniuk behatárolt időn belül. A sátrat négy részre osztották – mindegyikben egy-egy kamera és egy-egy zsúritag volt.

– Hála istennek!

Hannah a piros csapat területe felé vette az irányt, Matt pedig figyelte a járását. Kissé mereven mozgott. A kilencvenkilenc százalékos túlzás. Talán nyolcvan.

Tíz percük volt arra, hogy előkészítsék a terepet. A padló sima volt, és műanyag borítású. Állt még ott egy vizsgálóágy, és egy íróasztal, mindkét oldalán két-két székkal.

– Mi lenne, ha megszabadulnánk ettől? – kérdezte Matt, az asztalra mutatva.

– Jó ötlet.

A férfi hátrahúzta az asztalt, és a négy széket körbe állította. Hannah elégedetten bólintott.

– Jobb. Nem kell elbújnunk a betegek előtt.

– Akkor ez minden?

– Majdnem.

Hannah maga felé fordította a telefont, felkapott egy jegyzettömböt és egy tollat.

– Te beszélsz, én meg írok?

– Felváltva.

A betegek gyorsan jöttek egymás után. A színészek és a színésznők jól tudták, milyen tüneteket kell produkálniuk. Volt néhány kisebb sérülés, de egy súlyosabb eset is. Hannah hamar átlátta a helyzeteket. Az egyik tinédzsernek csak egy tapasztra volt szüksége, de egy véraláfutásos szemű nőnek gondjai adódtak az egyensúlyérzékekével.

Matt egy másik páciensnél kezeletlen cukorbetegséget állapított meg. Aztán egy férfi érkezett

szinte élethű vágott sebbel a karján. Hannah mosolyogva figyelte, ahogy Matt türelmesen összevarrja a „sebet”, majd vékony anyagot húz a sérült karra. Miután a beteg távozott, a zsúritag, aki eddig csendben ült a sarokban, megrázott egy csengőt, és harmincperces szünetet rendelt el.

Hannah egyenesen a sátor kijárata felé indult, Matt pedig követte őt.

– Hová megyünk?

– A kantinba. Az az én szakterületem. Az összes környező kórházban tudom, hol van a kantin és a mosdó.

Régen volt már, hogy Mattnek három óra alatt ennyi beteget kellett ellátnia, és a délután folyamán ez valószínűleg folytatódni fog.

– Teljesen kipurcantam. Úgy látszik, elpuhulhattam egy kicsit.

– Nem, ez nem igaz! – mondta Hannah határozott hangon.

A kávé és az elfogyasztott kalóriák segítettek. Matt vett még két üveg vizet és két fitness fehérjeszeletet, hogy legyen egy kis uzsonnájuk is.

Lenyűgöző volt nézni, ahogy dolgozik. Magabiztos volt, de nagyon ügyelt, nehogy elnézzen valamit.

Tökéletes volt a csapatmunka. Mindent beleadtak, és tudták, ha nem nyernek, az nem a szakértelem hiánya miatt lesz. Matt sebész volt, de más területekhez is értett, és úgy tűnt, mintha lexikon lenne a feje.

Mindenesetre emelt fővel távozhatnak. Hétfőn pedig újra kezdődik a napi rutin... Hannah igyekezett nem gondolni rá. Szerette a munkáját, de Mattet többé nem láthatja. Ami most sokkal rosszabbnak tűnt, mint a verseny elvesztése.

Mindketten szinte a végkimerülésig dolgoztak. Három óra elteltével fél óra szünet következett, majd újabb három óra „rendelés”. Amikor a zsűri bejelentette, hogy végeztek, Hannah nyögve lerogyott az egyik székre.

– Bármi lesz is a végeredmény... – mondta a férfi, majd leült mellé, és a tekintetét kereste.

– Bármi lesz is a végeredmény, mi mindent megtettünk. Köszönöm, Matt.

– Szívesen.

– Vajon mennyi ideig kell várnunk?

– Fél órát mondtak. És már tudom is, mit csinálunk addig...

– Éspedig?

– Feküdj a vizsgálóágyra! – Hannah döbenten felvonta a szemöldökét. Matt elvigyorodott, mintha pontosan tudta volna, mire gondol. – Megnézem még egyszer a térdedet.

A lány szó nélkül engedelmeskedett, és feltúrta a nadrágszárát. Levette a kötést, amelyet már egy hete viselt.

Matt lehajolt, és kinyújtotta Hannah lábát. Ujjai a térd bal és jobb oldalát tapogatták, pontosan a fájdalmas helyet.

– Még mindig gyulladt.

– Sajnos, nem tudtam eleget pihenni.

– Azért próbáld meg! És tegyél rá hideg gélpárnát. Ha nem múlik el, felírhatok neked gyulladáscsökkentőt.

Hannah bólintott, visszatette a kötést, és felállt. Éles fájdalom jelezte, hogy a kötés nincs a megfelelő helyén.

– Hadd csináljam én!

Hannah összerendezte, amikor a tekintetük ismét találkozott. A férfi túl közel állt hozzá.

– Egyedül is menni fog.

Remélhetőleg a férfi megértette, mit akar mondani: „Ne a kamerák előtt!” Matt bólintott. Már nem tagadhatták, hogy van köztük valami, de nem akarták nagy dobra verni.

Így hát egymás mellett sétáltak ki a sátorból, hogy megkeressék Samet és a nagymamáját.

Hannah mindenkinek hozott egy-egy fagyaltot, így a fél óra szinte elrepült, és végre a színpadra szólították őket.

Ha Matt ideges volt is, jól titkolta. Kedvesen rámosolygott a többiekre.

Szokás szerint a zsűri elnöke először néhány általánosságot mondott:

– Köszönöm, hogy mindannyian itt vannak, négy igazán nagyszerű csapatunk van... – Aztán néhány mondat után komolyabb hangvétellel folytatta: – Ez az esemény sokkal több volt, mint egyszerű verseny. Láthattuk, hogy ezek az emberek bátrak és elszántak. Hölgyeim és uraim, a mai győztesek, akik Hertfordshire-t képviselik a döntőben... Matt és Hannah!

Felharsant a taps, de Hannah mintha nagyon messziről hallotta volna.

– Matt?

Ott volt. Nagyon közel. Ő az egyetlen, aki igazán számít. Boldogan mosolygott, majd átölelte a lányt. Két csapattárs, akik örülnek a közös győzelemnek. Megcsinálták! Mindenek ellenére megcsinálták!

Megkapták a medálokat, de nem akarták, hogy csak őket ünnepeljék. Mind a nyolc résztvevő még egyszer felállt a színpadra, és meghajoltak. Az éljenzés egyre hangosabbá vált.

Győztek. És most? Mi lesz ezután? Beszélnie kell Matt-tel. Négyszemközt.

Matt szinte látta, ahogy Hannah agyában forognak a fogaskerekek. Tagadhatatlan, hogy van valami közöttük.

Talán jobb lett volna, ha veszítenek. Akkor gratuláltak volna a győzteseknek, és annyi. Hannah ismét eltűnt volna a saját világában, és ő is a sajátjában. Hamarosan úgyis Londonba megy, ha megkapja az ott megpályázott állást. És ha nem, akkor is lesz még lehetőség, hogy továbbálljon.

– Felugornál hozzám egy kávéra? Elvégre útba esik, és talán megbeszélhetnénk, hogyan tovább.

– Jó ötlet. – Hannah Samre és az anyjára nézett. – Csak szólok anyának.

Matt bólintott. Pontosan tudta, mi következik. Sam és Hannah eljárták a győzelmi táncot, és Hannah a fia nyakába akasztotta az érmet.

A biztonság kedvéért megadta Hannah-nak a címét, de azért ügyelt, hogy útközben ne veszítse el. Szombat este volt, és nagy forgalom, de a lakása nem volt messze. Már egy éve itt lakott, de az egész személytelennek tűnt.

– Szép itt – mondta Hannah, amikor a férfi behívta a nappaliba.

Tiszta, praktikus, de rideg. A tulajdonos rendezte be. Matt csak a ruháit és két dobozt hozott magával, a kevés holmijával. A nagy ablakokból lenyűgöző kilátás nyílt a városközpontra.

– Mindenesetre hamar beérek a kórházba.

– Igen, ez kétségkívül előny – mondta Hannah nyújtózkodva.

– Beszélni akartam veled.

Matt nem találta a szavakat, a torkát köszörülte.

– Igen, tudom. – Hannah ráemelte a tekintetét. – Mintha ígértél volna egy kávét.

– Ó, igen!

A lány követte Mattet a konyhába, szemügyre vette a makulátlan fehér szekrényeket és az acélszerelvényeket.

– Főzöl itt néha? Vagy csak kávét készítesz?

– Néha főzök is.

Matt kinyitotta a hűtőt, amelynek ásító üressége rácáfolt a szavaira. Két liter tej, négy liter gyümölcsle és egy készétel. Kivette a tejet, és gyorsan újra becsukta az ajtót. Mi ütött belé? Tulajdonképpen elégedett az életével, és nem akarja, hogy bárki is elbizonytalanítsa. És nem akar senkihez sem kötődni.

Hannah a munkalapnak támaszkodva figyelte, ahogy a férfi vizet tölt a gépbe.

– Matt – szólalt meg –, ez az egész dolog elég nehéz volt mindkettőnknek, de most már tényleg egymásra hangolódtunk, és kiléptünk a komfortzónánkból.

– Egész jól csináltuk, ugye?

– Igen, én is így gondolom. De a következő szakasz még nehezebb lesz.

A kávé lefőtt, és Matt tejet töltött Hannah csészéjébe. A lány odalépett hozzá, elvette a csészéjét, majd ismét a munkapultnak dőlt.

– Hannah, igazán nagyra tartalak. Lenyűgöző ember vagy.

A lány ivott egy kortyot, mintha időre lenne szüksége, hogy megeméssze a férfi kijelentését.

– Köszönöm.

– Ha másmilyen lennék, akkor... egy percre sem haboznék. Múlt héten a házad előtt nem hagytalak volna ott anélkül, hogy megkérdezzem, megcsókolhatlak-e búcsúzóul. – Mosolyogva megvonta a vállát. – És másnap reggel rózsákat küldtem volna.

– Úgy tűnik, sokat mulasztottam. – Hannah az ujjával végigsimította a csésze peremét. – Te... te... nem is tudom. Titokban vőlegény vagy, esetleg nős?

– Nem, soha nem voltam házas. Nincs senkim.

– Tanúvédelmi programban veszel részt? Vagy valami sötét titok lappang a múltadban?

– Semmi ilyesmi. – De a lány egyre közelebb került az igazsághoz.

Hannah szeme elkeskenyedett.

– Ne érts félre, nem hibáztatlak. Tudom, velem se könnyű.

– Gyakorlatilag nem volt gyerekkorom – szólalt meg Matt. – A munkám a mindenem, és egyszerűen nem tudok megmaradni egy helyen. Senkivel. De téged kedvellek, és ezért a félreérthető jelzések. Ami persze nem segítette a csapatmunkát.

– Mi lett volna, ha nem várok rád, hanem megcsókollak én?

Matt tekintete összekapcsolódott Hannah-ével.

– Nagyon élveztem volna.

– Nagyon?

– El tudod fogadni így is, Hannah? Hogy van köztünk valami, de nem akarunk többet? Hagyhatjuk ennyiben?

A lány elmosolyodott.

– Azt hiszem, igen...

– Ez azt jelenti, hogy minden rendben van köztünk? Készen állunk a következő versenyre? Amit természetesen ismét meg fogunk nyerni?

– Igen, minden rendben. Én is győzni akarok. És erre a beszélgetésre nagy szükség volt. – Hannah felhajtotta az utolsó korty kávéját, és a csészét a mosogatóba tette. – Akkor én indulok is. – Tett egy lépést a férfi felé. – Miután mindketten tudjuk, hogy állunk, nem kéne saját győzelmi táncot járnunk?

Matt is tett feléje egy lépést.

– Nem hiszem, hogy olyan jól tudom rázni a fenekem, mint te.

– Talán szexisebben.

Matt kinyújtotta a kezét, és magához húzta Hannah-t. A lány összekulcsolta az ujjait, és a férfi tett néhány lassú tánclépést. A lány követte minden mozdulatát.

– Valami ilyesmire gondoltál?

– Kezdetnek nem rossz.

Matt tudta, hogy el kellene húzódnia, de képtelen volt rá. Csak még egy perc...

– Azon tűnődöm...

A lány a férfi vállára hajtotta a fejét. Matt pontosan tudta, mit akar mondani.

De mielőtt megcsókolná, hallania kell tőle.

– Szabad...?

– Igen, szabad...

Hannah lábujjhegyre állt, a férfi pedig lehajolt hozzá. Szájon csókolta. Olyan édes és puha volt a lány szája, amilyennek elképzelte. Hannah a vállába kapaszkodott, és levegő után kapott, amikor a férfi felemelte, megfordult vele, és felültette a pultra.

– Túl gyors a tempó?

Hannah elmosolyodott.

– Messze nem.

Matt a lánytól jobbra-balra letámaszkodott a pultra, és előrehajolt, miközben Hannah átkarolta a nyakát. Szörnyen izgatónak érezte magát, hogy megcsókolni őt, de arra gondolt, hogy abba kellene hagynia. Csak még

egy perc...

És még amikor végre elhúzódott, akkor sem tudta levenni róla a tekintetét.

– Most már tényleg mennem kell – mondta halkán Hannah.

– Tudom.

Matt még egyszer megcsókolta, majd talpra segítette. Egymást továbbra is átölelve lassan kitáncoltak a konyhából az előszobába.

– Ez tetszik.

Hannah felnevetett, és a férfi elegánsan meghajolt. Újra összeért az ajkuk.

Mattnek sikerült kinyitnia a lakás ajtaját anélkül, hogy megszakította volna a táncot. Aztán Hannah megpördült, ő pedig az ajkához emelte a kezét.

– Jó éjt, Hannah!

Az igazi nevén szólította, nem Flashnek, mert ebben a pillanatban nem illett volna hozzá.

– Jó éjt, Matt!

A lány még egyszer elmosolyodott, aztán eltűnt. A férfi addig fülelt, amíg hallotta távolodó lépteit, aztán becsukta az ajtót, és belülről nekitámaszkodott.

10. FEJEZET

Tökéletes volt. Matt úgy csókolta, mintha nemcsak a világ legszebb nője lenne, hanem az egyetlen a kerek világon. A lassú tánc az ajtóig, majd a kézcsók... csupa régimódi báj.

A gondolattól, hogy ennyire vágyik egy férfit, Hannah-nak pánikba kellett volna esnie. De Matt tudja, hogy ez nem vezet sehova – és ő is tisztában van ezzel. Pontosan ezért hagyták, hogy megtörténjen.

Amikor megkapta Matt e-mailjét a közelő londoni útról, egyszerűen felhívta a férfit, és javasolta, hogy beszéljék meg.

A közös kávézást azonban át kellett tenniük egy másik napra, mert a közelben egy autóbusz karambolozott, és tíz ember súlyosan megsérült. Mindkettőjüknek rengeteg dolga volt.

Másnap Hannah a kórházi büfében várta Mattet.

A férfi leült mellé, Hannah pedig odatolta eléje a feketekávé.

– Az enyém? Köszönöm.

– Gondoltam, biztos fáradt vagy.

– Igen, késő éjszakáig operáltam. – Matt elmosolyodott. – De nem veszítettünk el senkit.

– Remek. Köszönöm, hogy elmondtad. Sophie és én még nem jutottunk hozzá, hogy érdeklődjünk a sérültek állapotáról.

– A legtöbb sérülés akkor történt, amikor az emberek a buszban kirepültek az ülésekből. A sofőr is súlyosan megsérült, és valószínűleg újabb műtétre lesz szüksége, de az állapota stabil. Rosszabbtól tartottam.

Hannah bólintott. Ritkán tudta meg, mi történt azokkal az emberekkel, akiket mentőautóval a kórházba szállított. De mindig örült a jó híreknek.

– Én is aggódtam érte. Elég sok vért veszített.

Matt bólintott.

– El kellett távolítanunk a lépét. De ha az öltéseim kitartanak, hamarosan rendbe jön.

– Persze hogy kitartanak – felelte mosolyogva Hannah.

– Jó tudni, hogy bízol bennem. – A tekintetük találkozott, és Hannah nem próbált meg elfordulni.

– Olvastad az e-mailt?

A lány előhalászta a zsebéből a kinyomtatott példányt. Matt is elővett egy lapot.

– Nem közöltek túl sok információt. Nem írják, hogy mit kell tennünk, csak azt, hogy csütörtök este Londonban kell lennünk. És semmi kapcsolat a külvilággal, amíg jövő hétfő este ki nem hirdetik a győzteseket.

– Igen, ez az első kihívás – mondta Hannah.

– Vettem a bátorságot, és felhívtam őket, hogy megkérdezzem, beszélhetünk-e naponta egyszer a családukkal. Azt mondták, hogy ez nem probléma. Viszont felügyelet alatt, szóval nem mondhatunk semmit a versenyről. De Samnek jó éjszakát kívánhatsz.

Hannah tudta, hogy Matt ezt csak miatta tette, mert ő valószínűleg nem kívánja felhívni a családját.

– Köszönöm, én nem mertem telefonálni. De aggódtam, hogy esetleg nem hívhatom fel Samet. Matt ismét alaposabban megnézte a szöveget.

– Hogy jutsz el Londonba?

– Vonattal?

– Én vinném az autót. A szállodának van parkolója, és talán szükségünk lehet egy járműre.

– És nem írták volna meg?

Matt megvonta a vállát.

– Nem árt, ha mindenre felkészülünk. Velem jössz?

– Igen, örömmel. Te milyen öltözetet viszel magaddal?

- Farmert, öltönyt és sportruházatot.
- Túlzásnak tűnt, hiszen csak egy hétvégét lesznek ott. De Matt komolyan beszélt.
- Én azt gondoltam... – Hannah eddig egyáltalán nem is foglalkozott a kérdéssel. – Valószínűleg csak két nadrágot és néhány felsőt.
- Annyira titokzatosak, hogy én a helyedben a biztonság kedvéért minden eshetőségre felkészülnék.
- Rendben, akkor én is viszek egy ruhát és egy magas sarkút. És bármi mást, amire szükség lehet, csak a biztonság kedvéért.
- Matt elvigyorodott.
- Ha nem kell az elegáns ruha a versenyre, legfeljebb elviszlek vacsorázni. És ne felejtse el a fürdőruhát! A szállodának medencéje is van.
- Ismered az Elsynge Hotelét?
- Egyszer jártam ott. A városközponton kívül fekszik, és nagyon exkluzív.
- Remélem, hogy a kocsid nagyobb, mint amilyennek látszik. Elvégre vagy három bőröndöt magammal kell vinnem.

Együtt sétáltak ki az ambulancia parkolójába, és ott Matt elbúcsúzott Hannah-tól. Megbeszélték, hogy csütörtökön kettőkor érte meg.

- Bizalmasnak tűnik a kapcsolatotok – jegyezte meg Sophie, aki a mentőautóban várta Hannah-t.
- Egy csapat vagyunk. – A lány érezte, amint elpirul.
- Azt hittem, *mi ketten* vagyunk egy csapat – felelte Sophie, és elhúzta a száját.
- Természetesen. A való életben és örökké. A dolog Matt-tel csak átmeneti.
- Sophie nevetett.
- Semmi baj! Tudom, mikor kell beismerni a vereséget. Elvégre nem vagyok olyan vonzó, mint Matt.
- Nem, tényleg nem – felelte Hannah szárazon.
- Értem, tehát elismered. Vonzónak találsz?
- Ki ne találná annak?
- Sophie rábámult.
- Ez vagy azt jelenti, hogy már lefeküdtél vele, de nem mondod el senkinek... vagy van valami bibi. Meleg?
- Nem, nem meleg, és nem fekszem le vele.
- Sophie hátradőlt.
- Szóval nem akarsz elmondani.
- Hannah nevetett.
- Tényleg nincs mit mondani. Kedveljük egymást. Sőt még csókolóztunk is. De egyikünk se akarja, hogy több legyen ebből. Tiszta feje van szükségünk.
- Megcsókoltad? Milyen volt?
- Jó. Szép. – *Leírhatatlan.* – Kedveljük egymást. Ez minden.
- Nagyon érett, megfontolt hozzáállás.
- Sophie nyilván nem hisz neki, gondolta Hannah. Fordított esetben valószínűleg ő sem tenné.
- Végül is ott van nekem Sam.
- Igen, tudom. A gyerekek mellett muszáj felnőttként viselkedni.
- A rádió megszólalt, és vége lett a szünetnek. Sophie feljegyezte a címet, és beindította a motort.
- Nem hiszem, hogy ez működik, Hannah. Túlságosan is kedveled őt, aztán csókolóztok, és ennyi? Tudom, hogy szereted az egyértelmű és átlátható dolgokat, amit nem róhatok fel neked, különösen a Johnnal történetek után. De a kapcsolatok mindig képlékenyek és kuszák.
- Nincs semmi gond – felelte Hannah kissé sután. – Elvégre össze kell dolgoznunk.
- Ha ezt akarsz hinni, hát legyen! – Sophie a barátnőjére vigyorgott, aztán befordult egy utcába.
- De tudod, hogy velem bármikor beszélhetsz.
- Hannah tudta ezt, és hálás volt érte.

Amikor Matt csütörtök délután eljött Hannah-ért, Sam azonnal odafutott hozzá, hogy megmutassa neki az egyik játékát. Ezután Matt a kocsihoz vitte a csomagokat, Hannah megölelte Samet, és megígérte, hogy este telefonál.

– Semmi baj, anya, egyedül is le tudok feküdni.

– De neked beszélnem kell veled, mielőtt lefekszem.

– Rendben. Akkor megvárlak. – Sam kibontakozott az anyja karjából, és Matthez szaladt. – Szia, Matt!

A férfi már bepakolta az összes táskát.

– Szia, Sam! Készülj fel a győzelmi táncra, mire anyukád hazaér.

– Oké. – Sam egy pillanatra elgondolkodott. – Mi történik, ha nem nyertek?

Matt leguggolt eléje.

– Nem feltétlenül kell nyernünk. A lényeg, hogy a legjobbat hozzuk ki magunkból. Gondolod, hogy az anyukád mindent belead?

– Igen. – Sam a csomagtartóban lévő táskákra mutatott. – Bepakolta az összes holmiját.

– Ez már önmagában felér egy győzelmi tánccal, nem igaz?

– Igen.

Sam előrehajolt, és valamit Matt fülébe súgott. A kezét úgy tette, hogy Hannah ne lássa, és ne is hallhassa.

Matt nevetett és bólintott.

– Szerintem is.

Elindultak. Sam és a nagymamája integetett utánuk. Hannah addig nézett ki a hátsó ablakon, amíg el nem tűntek szem elől.

– Ez az első alkalom, hogy ilyen sokáig távol vagy tőle?

– Igen. Biztos vagyok benne, hogy boldogulni fog, de már most hiányzik. – Hannah kényelmesen elhelyezkedett az ülésen. – Mit súgott neked?

Matt nevetett.

– Azt hiszi, hogy a győzelmi tánc boldoggá tesz téged.

– Néha többet lát, mint gondolnám.

– Gyakran van ez így a gyerekekkel. – Matt vágott egy grimaszt. – De klassz anya vagy, Hannah. Szóval ő csak azt látja, hogy milyen nagyszerű vagy.

– Remélem.

Matt már korábbról ismerte a szállodát. Amikor az anyja elhagyta az apját, Londonba menekültek. Az anyja nem akart a családjánál éjszakázni, mert attól félt, hogy a férfi ott megtalálja. Két hétig abban a szállodában laktak, aztán átköltöztek egy másikba, majd egy harmadikba, amíg az anyja nem talált valami állandó szállást. Ott is mindössze hat hónapig maradtak.

De ez a szálloda valami különleges volt. Az anyja annak idején gondosan elmagyarázta neki, miért kell elmenniük, de valójában egyáltalán nem volt rá szükség. Azok után, amit az apja tett vele – a kislány Matt karja még mindig sínben volt –, pontosan tudta, hogy a félelem és a fájdalom elől menekülnek, hogy új életet kezdjenek.

Most elhajtott a bejárat mellett, és jobbra fordult a mélygarázsba, ahol a kinti hőség után kellemes hűvösség fogadta őket. Kivették a táskákat a kocsiából, és a lifttel felmentek az előcsarnokba, ahol azonnal odalépett hozzájuk valaki, hogy átvegye a csomagjaikat.

Csend volt. Senki sem kiabált, senki sem sikoltzott. Matt annak idején is így érezte, hogy ez igazi oázis a nyüzsgő város közepén, távol erőszakos apjától.

– Helló, Hannah, helló, Matt! – Egy fiatal nő a tévéstábból odalépett hozzájuk. – Látom, sikerült eljutni ide. Milyen volt az út?

Úgy hangzott, mintha át kellett volna kelniük az Atlanti-óceánon, és közben elkerülni a kalózokat. Pedig csak ötven mérföld volt autópályán.

– Kellemes. – Hannah rámosolygott a nőre. – Már nagyon várjuk a hétvégét.

Matt érezte, hogy a lány oldalba böki. Valószínűleg azt jelzi, hogy neki is mondania kellene valamit.

– Igen, izgatottan várjuk.

Először a recepcióhoz vezették őket, hogy regisztráljanak, majd a legfelső emeletre. Az ottani lakosztály két hálósobából és egy hangulatos nappaliból állt.

– Erre a hétvégére lefoglaltuk az egész szállodát, úgyhogy remélem, kényelmesen fogjátok érezni magatokat. Itt a lakosztályban nincsenek kamerák, de van pár fix kamera néhány földszinti helyiségben, és ha kimentek, előfordulhat, hogy operatőrök követnek benneteket. Igyekszünk azonban mindezt a lehető legkevésbé feltűnően csinálni. A vacsora hatkor van. Utána lesz egy megbeszélés, ahol megtudhatjátok, mire számíthattok. – Bocsánatkérően elmosolyodott. – És most kérem a mobiltelefonjaitokat.

Matt kivette a zsebéből az övét, és odaadta.

– Hannah, akarsz még valakinek írni?

– Igen.

– Csak rajta!

A nő elmosolyodott, miközben Hannah sietve begépett valamit, majd végül átadta a nőnek a telefont.

A csomagjaikat közben behozták, és a hálósobákba helyezték el. Ezután kettesben maradtak.

– És most hogyan tovább? – Hannah az órájára nézett. – Két óránk van.

– Kipakolunk? – Matt megvonta a vállát. – Lazítunk?

Hannah a szemét forgatta.

– Tényleg tudnál lazítani? És a kipakolás tíz percig sem tart.

– Akkor előbb pakoljunk ki, aztán találjuk ki, hogyan tudnánk a legjobban lazítani.

Hannah-nak valójában csak kilenc és fél percre volt szüksége. Aztán bekopogott Matt csukott ajtaján.

– Még nem végeztél?

– Egy pillanat!

A férfi az utolsó zoknit is betuszkolta a fiókba.

Hannah nyugtalan volt, és izgatottan csillogott a szeme. Javasolta, hogy nézzék meg a szállodát. A földszinten találkoztak néhány versenytárssal, majd továbbmentek, hogy felderítsék az éttermet és a bárt. A leghátsó részen kapott helyet a konferenciaterem.

– A medence erre van. És még gőzfürdő is van. – Hannah észrevette a táblát, amely az alagsorba mutatott. – A fürdőruhámat is magammal hoztam.

Néhány kör reggeli előtt valószínűleg nem ártana, gondolta Matt, és követte Hannah-t.

– És itt a fitnessterem – kukkantott be Hannah egy üvegajtón. – Milyen kár, hogy valószínűleg túl fáradtak leszünk hozzá.

Egy fiatal férfi tréningnadrágban és a szálloda logójával ellátott pólóban odalépett hozzájuk. Hannah mosolygott, és megkérte, hogy mutassa meg nekik a medencét.

– Hiszen ez fantasztikus!

A hosszú, keskeny medence zöldeskéken csillogott a kintről beáramló napfényben. Római oszlopok tartották a magas mennyezetet. A szemközti falon lévő mozaik nimfákat ábrázolt klasszikus öltözékben.

– A wellnessrészleg egész nap nyitva van, és bármikor lehet időpontot kérni.

Hannah legyintett.

– Nem lesz rá idő. De van gőzfürdő is?

A férfi megmutatta nekik. A tágas helyiségben nyolc-tíz ember is elfért.

Hannah Matthez fordult.

– Mit szólsz hozzá?

Matt bólintott.

– Igen, itt lehet lazítani.

Amikor kilépett a kis öltözőből, a fehér törölközőt szorosan a csípője köré kötve, elgondolkodott

azon, vajon nem kellett volna-e nemet mondania a gőzfürdő ötletére. De most már aligha menekülhet vissza a szobájába. Így hát kinyitotta a helyiség ajtaját. Hannah már ott ült törülközőbe burkolózva.

Helyet foglalt a vele szemben lévő fapadon, hogy bőven legyen hely közöttük. Tekintetét elszántan a padlóra szegezte.

Nyelt egyet.

Gőz gomolygott közöttük a levegőben, és a férfi érezte az első izzadságcseppeket a homlokán. Valószínűleg mondania kellene valamit, csak nem tudta, mit.

Aztán Hannah idegesen dobolni kezdett a lábával.

– Rendben, most már felnézek. De te is!

Így legalább megtörik a jég.

– Te kezded?

– Nem, egyszerre.

Matt hátán legördült egy izzadságcsepp. Felnézett. Hannah vele szemben ült, és szégyentelenül méregette őt. Megkönnyebbülten konstataálta, hogy úgy tűnt, tetszik neki, amit lát.

Neki is tetszett. A válla íve, a sápadt bőre, amely a melegben kissé kipirult. A haját kontyba tűzte, de néhány szál a homlokára tapadt. A törülközőt a melle fölött kötötte meg.

Ámulva bámulta Hannah-t. Még a vállán lévő sebhelyről is megfeledkezett.

– Jó, akkor túl vagyunk a nehezen.

A férfi elvigyorodott, mire a lány nevetni kezdett, és már egyikük sem érezte kínosan magát.

– Elmondhatom, hogy...?

– Nem, nem mondatsz semmit!

– Akkor nem.

Hannah hátradőlt, és lehunyta a szemét. Matt még egyszer magába itta a látványát, aztán ugyanígy tett. A csempék hűsítették felhevült hátát.

11. FEJEZET

Matt nemcsak hogy túlélte a gőzfürdőt, de még arra is kihasználta az alkalmat, hogy Hannah-val beszélgessen egy kicsit. Amikor aztán később a lány kijött a szobájából, hogy csatlakozzon hozzá a vacsorához, a törülközős Hannah és az elegáns Hannah közötti kontraszt olyan nagy volt, hogy elakadt a lélegzete.

A lány szűk, mintás szoknyát, magas sarkú cipőt és átkötős blúzt viselt.

Lifttel mentek le a földszintre, ahol két másik résztvevővel beszélgettek egy kicsit. Vacsora közben Matt kíváncsian nézelődött, és olykor bekapott egy-egy falatot. Senkinek sem volt igazán étvágya.

– Úgy néznek ki, mint akik mindenre felkészültek.

Hannah az állával két férfit bökött, akik hangosan nevettek.

Matt megrázta a fejét.

– Túlságosan is magabiztosak.

– És ők?

Matt követte a lány tekintetét, és két nőt látott, akik látszólag mindenről megfélemezve, élénken beszélgettek. A férfi látta, mennyire befeszültek az izmaik.

– Túl idegesek.

Hannah fintorgott.

– És mi?

Matt előrehajolt.

– Mi vagyunk az álomcsapat. Flash és Robin.

Hannah nevetett.

Nemsokára egy másik terembe vezették őket, és szót kért a projekt vezetője. Hirtelen olyan csend lett, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.

– Hölgyeim és uraim, szeretettel üdvözlöm önöket, és remélem, jól fogják itt érezni magukat. Köszönet az Elsynge Hotelnek a szívélyes vendéglátásért. – Odabiccintett a zakóján a szálloda logóját viselő férfi felé, aki elmosolyodott. – Valószínűleg azon töprengenek, hogy milyen feladatok várnak önökre. Megértem. Mindannyian tudják, hogy a győztesek egy jelentős összegről szóló csekket vihetnek haza a kórházuknak. Szeretnénk, ha prezentációt készítenének arról, hogy mire költenék azt a pénzt. Erre vasárnap este húsz óráig lesz idejük.

Halk suttogás hallatszott mindenhol, és a két ideges nő közül az egyik felemelte a kezét.

– Milyen prezentációt?

A projektvezető elmosolyodott.

– Ezt döntsék el önök! Mutassanak valamit, ami meggyőz minket!

A két magabiztos férfi lelkesen dugta össze a fejét. Hannah Matt felé fordult.

– Hogy csináljuk? Hiszen a kórház igazgatósága dönti majd el, mihez kezdünk a pénzzel, nem mi!

– Nem tudom. Kérdezd meg!

Hannah tétován felemelte a kezét.

– Én tudnám, hogy mire költsék a pénzt, de ez nem az én döntésem. Nálunk az igazgatóság dönt.

Többen egyetértően mormogtak.

– Ezzel természetesen tisztában vagyunk – felelte a projektvezető –, de itt a lehetőség, hogy befolyásolják a döntést. Vasárnap benyújtják a javaslataikat, hétfőn pedig megbeszéljük a zsűrivel. És minden kórházból meghívunk valakit, aki ezt végighallgatja.

Hannah Mattre pillantott. Erre egyikük sem számított.

Az egyik magabiztos férfi felemelte a kezét.

– Elhagyhatjuk a szállodát?

– Igen, bármikor bárhová elmehetnek. Szeretnék azonban kérni, hogy előzetesen jelezzék, mert ha beleegyeznek, egy operatőr fogja követni önöket. És elvárjuk, hogy csak azzal a személlyel vagy személyekkel beszéljenek, akire vagy akikre a feladathoz szükség van. Senki mással nem érintkezhetnek, ezért vettük el a mobiltelefonjaikat is.

Elhangzott még néhány kérdés, de Hannah már nem figyelt, elmerült a gondolataiban. Amint vége lett a megbeszélésnek, távozott, és Matt követte őt vissza a lakosztályba.

Hannah a verseny kezdetén elhatározta, hogy megnyeri a pénzt, és hagyja, hogy mások döntsenek arról, mire költik el. De most ezerféle lehetőség kavargott a fejében. Hogyan válasszon közülük?

– Ez sokkal több pénz, mint amiről rendelkezni szoktam – mondta, és ledőlt a kanapéra.

– Ami rám is igaz.

Matt a homlokát ráncolva leült vele szemben.

– Talán össze kellene állítani egy listát az összes osztályról, és átgondolni, hogy pontosan mire van szükségük. – Hannah rögtön meg is rázta a fejét. – Ez azonban az egész hétvégét igénybe venné.

– És valószínűleg nem vezetne sehová. Minden osztálynak szüksége van valamire.

Hannah nagyot sóhajtott.

– Akkor kihúzzunk egy nevet a kalapból?

– Olyasmit kell választanunk, ami személyesen fontos számunkra.

– Igazad van. – Hannah elgondolkodott. – Bárcsak ne lenne annyi ötletem! Folyton eszembe jutnak újabb és újabb dolgok...

– Nekem is. – Matt a plafont bámulta. – Berúghatnánk.

Hannah nevetett.

– Ha annyira berúgok, hogy már nem gondolkodom, huszonnégy órán át másnapos leszek. Az sem segít.

– Sport?

Szex.

Szerencsére Hannah nem mondta ki azt, ami először eszébe jutott. De elvileg az ötlet nem rossz. Mindenesetre jobb, mint elemezni az egyes lehetőségek előnyeit és hátrányait.

– A sport jól hangzik. Szeretnék futni, de a térdem még nem az igazi.

– Mit szólnál az úszáshoz? – Matt elvigyorodott. – Bár ha versenyzünk, valószínűleg mellettem semmi esélyed.

Hannah felállt, és a szobájába indult.

– Én nem fogadnék erre nagyobb összegben. Odalent találkozunk.

Matt már a vízben volt, amikor Hannah is megjelent a medencénél. Egyedül voltak. A folyosókon sem láttak senkit, ami valószínűleg azt jelentette, hogy a többi versenyző a szobákban ötletelt.

Hannah levette puha fürdőköpenyét, és belecsúszott a medencébe. Lehet, hogy Matt megbámulta, de nem számít. Elvégre ő is akarja a férfit.

– Készen állsz?

– Tíz hossz?

Matt megrázta a fejét, és az öltöző fölötti órára mutatott.

– Mit szólnál tíz perchez? Nincs verseny, csak hozzuk ki magunkból a maximumot.

Természetesen tudta, hogy nyerni fog.

– Oké, tíz perc.

Fárasztó tíz perc volt. Mindketten egyenletes tempókkal úsztak. Amikor letelt az idő, Matt megállt, és helyben taposta tovább a vizet.

– Van már valami ötleted?

– Nem, és neked?

– Semmi. Még öt perc?

A lány bólintott, és ellökte magát a medence szélétől.

Ezúttal megvárta, amíg Matt lekörözte, aztán úszott még egy hosszt.

– Nos?

A férfi vigyorgott.

– Még öt perc?

– Rendben.

Lassabban úsztak. Hannah fáradt volt, és fáj a térde.

– Elég volt. Nem bírok még öt percet.

– Én sem.

Matt a medence széléhez úszott, és egyetlen mozdulattal kiugrott. Hannah figyelte a vízcseppek útját a testén. Aztán a férfi elővette a törölközőjét, és megszáritkozott. Leült, és megvárta, amíg a lány felvette a fürdőköpenyt, és leguggolt mellé.

– Kitaláltál valamit?

Matt megdörzsölte a haját, Hannah pedig levette a fürdősapkáját.

– Semmit. És még mindig alig kapok levegőt.

– Pedig eszedbe jutott valami. Biztos vagyok benne – jelentette ki a férfi.

– Sam szájpadahasadékkal született. Észrevetted a heget?

– Csak mert sebész vagyok. Szép munkát végeztek.

– Így igaz. De ezek az esetek sokkal gyakoribbak, mint gondolnád. Hétszáz csecsemőből egy születik így. Sam egy darabig nehezen ivott. Más gyerekeknek a beszéddel van problémájuk, vagy gyakori fülgyulladásról szenvednek.

Matt bólintott.

– És milyen projekt segíthetne?

– Nem tudom. A sebész elsőrangú volt, és az utókezelés is. Figyelmeztettek, hogy sok gyerek eleinte nem akar szilárd ételt enni, és hogy gyakran furcsán néznek majd rájuk az emberek.

– Tehát ez inkább az ismeretterjesztésről szól. Szeretnéd erre költeni a pénzt?

– Igen.

– Én is. Szóval ez lesz a mi ötletünk?

– Nem, előbb javasolj te is valamit!

– Sam fontos.

– Igen. De neked mi a fontos, Matt?

– Azt hiszem... – A férfi egy pillanatra elgondolkodott. – Például Mia. A beteg gyerekek kitűnő orvosi ellátást kapnak, de nehéz mosolyt varázsolni az arcukra. Hogyan őrizzük meg a pozitív hozzáállásukat? Hogyan vegyük rá őket, hogy mindig elvégezzék a gyakorlatokat?

– Klassz lenne, ha tudnánk segíteni nekik.

– És az is, ha segíteni tudnánk az olyan gyerekeken, mint Sam.

Hannah tekintete megpihent a kék és a zöld árnyalataiban csillogó vízen. Milyen megnyugtató! Ez a luxus a hétköznapiakban ritkán adatik meg.

– Mit szólnál egy...

– ...egy szenzoros szobához fényeffektusokkal és megnyugtató hangokkal? – fejezte be Matt a mondatot.

– Igen! Egy olyan helyiséghez, amelyet a gyerekek igényei szerint lehet alakítani. A relaxáció mindenkinek segít, az olyan a babáknak is, mint Sam, vagy az idősebb gyerekeknek, mint Mia.

– Talán egy medencével...

– Attól tartok, az túl drága lenne.

– És ha további pénzt gyűjtenénk?

– Jól hangzik! – Hannah egyre izgatottabb lett. – Vágjunk bele, Matt! Most rögtön!

A férfi talpra ugrott.

– Tehát ez a mi ötletünk?

– Igen. – Hannah lassabban állt fel. – De mit gondolsz, mit fog hozzá szólni az igazgatóság?

– Talán nem kellene ezzel foglalkoznunk. Mi egészségügyi szakemberek vagyunk, és ennek

megfelelően hozzuk meg a döntéseinket.

– Igaz.

Így hát megvolt a közös gondolat. Hannah belebújt a flip-flop papucsába, és együtt siettek fel az emeletre.

A médiaszoba zárva volt, és Hannah türelmetlenül bekopogott az ajtón. A játékvezető kijött a szomszédos teremből, ahol a kamerákat és a mikrofonokat állították fel másnapra.

– Sajnálom, holnapig zárva van.

A férfi szemügyre vette a fürdőruhás lányt, és elvigyorodott. Matt arca elborult.

– Úszni voltunk. És internetre lenne szükségünk.

– Mint mondtam, holnap reggel tízig nincs internet. Ma este át kell gondolnotok az ötleteteket.

Utána éjjel-nappal hozzáférhettek az internethez.

– De mi már döntöttünk – próbálkozott Hannah újra.

A férfi azonban hajthatatlan maradt.

– Ennek örülök.

Hannah meghallotta Matt hangját a háta mögött. A férfi megrántotta a fürdőköpenye ujját. A liftben a lány csalódottan nézett rá.

– Most mit tegyünk? Tizennégy óránk van a médiaszoba megnyitásáig, és addig nem tudunk kutakodni.

Matt halkán felnevetett.

– Ábrándozhatunk egy kicsit.

12. FEJEZET

Aznap este tikkasztó hőség volt. Miután Hannah lemosta magáról a medence klóros vizét, pólót és rövidnadrágot vett fel. Aztán ment, hogy megnézze, mi van Matt-tel. A férfi a kanapén ült, és éppen letette a telefonkagylót.

– Odakintre telefonáltál?

– Nem, csak rendeltem magunknak valami innivalót.

Farmert viselt, amely úgy feszült rajta, mintha a második bőre lett volna. Nyugodtnak és derűsnek tűnt, kék szeme ragyogott napbarnított arcában.

Hannah jegyzetömböt vett elő, és elkezdett írni egy listát.

Megjöttek az italok, és Matt kissé megmozdította a poharát, hogy a jégkockák megcsörrenjenek benne.

– Mit szólnál egy új épületrészhez? – kérdezte.

Hannah leeresztette a tollát.

– Ez most komoly?

– Még nem tudom. De előregyártott elemekből nem kerülne olyan sokba, és jól alakítható. Mindig az igények szerint.

Hannah töprengve nézett rá.

– Emlékszem, az iskolámban volt néhány konténer a főépülethez toldva. Nyáron túl meleg volt, télen pedig hideg.

– Manapság már léteznek sokkal jobb megoldások. Egyszer egy glasgow-i kórházban dolgoztam, ahol volt ilyen bővítmény. Tiszta, modern és mindig megfelelő hőmérsékletű volt.

– De ez túl drága lenne nekünk, nem? – kérdezte Hannah kételkedve.

– Attól tartok, hogy igen. Hacsak nem fordulunk a gyártóhoz, és kérjük meg, hogy a jó cél érdekében adjanak némi kedvezményt.

Hannah felnevetett, a férfi pedig csalódottan nézett rá.

– Miért nevezsz? A tévében szerepelünk, ennél jobb reklámot nem is kaphatnának. Rengeteg ember örül a nyilvánosságnak, és még az adó egy részét is megspórolhatnák.

– Szinte megvalósítható.

– A „szinte” nem elég. Mi lenne, ha holnap körbetelefonálnánk, és megkérdeznénk néhány gyártót? Nem kerül semmibe. Én megcsinálom, amíg te megkeresed azokat a fényfüggönyöket, amiket említettél.

– Rendben, felírom a listára. – Hannah a jegyzeteire nézett. – Szóval szükségünk van eszközre a fizioterápiához és a sporthoz, különböző fényekre meg egy hangerősítő rendszerre. Továbbá lehetőleg egy új épületrészre és... És mit szólnál egy udvarhoz, ahol a gyerekek nyáron játszhatnak? Például szökőkúttal. Sam imádja a parkban.

– Jól hangzik. Még valami?

– Egyelőre ennyi elég. Ha szerencsénk van, a nyereség talán elég lesz a felére.

– Akkor már csak a prezentációt kell megcsinálnunk. Három nap alatt.

– Ó, igen, elfelejtettem, hogy csak három napunk van. – Hannah elmosolyodott. – Legfeljebb nem alszunk annyit.

– Azt hiszem, ma este korán le kellene feküdnünk. Még akkor is, ha túl meleg van az alváshoz.

Álmok és forró éjszakák. És Matt. A férfi, akit nem kaphat meg, mert egyikük sem akar komoly kapcsolatot.

Hannah felállt, és leült Matt mellé a kanapéra. Egy darabig nem értek egymáshoz. Aztán a férfi átkarolta a lány vállát, aki hozzásimult.

– Ez jó. – Matt megcsókolta Hannah feje búbját. – Nagyon jó.

A lány felemelte a fejét, a férfi pedig előrehajolt. Ahogy csókolóztak, a világ megszűnt létezni.

körülöttük.

– Hannah... – Matt elhúzódott. A szeme parázslott a vágytól. – Biztos vagy benne? Ez nem változtat meg semmit köztünk.

– Akarod?

– Kétekedsz benne?

Hannah kicsit közelebb csúszott a férfihoz, érezte a szapora szívverését a keze alatt.

– Akkor most megmondom az igazat, Matt.

– Rendben.

Odahajolt a férfihoz, és a fülébe súgott valamit.

Mattnek elakadt a lélegzete.

– Ennyi mindent? Egyetlen éjszaka alatt?

– Ha ez túl sok neked...

Hannah kicsit megszedült, amikor a férfi felállt, és a karjába kapta, hogy a hálószobába vigye. Most már nem volt visszaút.

– Várj! Van nálad óvszer?

– Nincs. – Matt egy pillanatig habozott, majd lefektette a lányt az ágyra, és letérdelt eléje. – De tudok improvizálni. Bízz bennem!

– Bízom benned. – Hannah az ágy melletti lámpához nyúlt, és lekapcsolta. – Azt akarom, hogy sötét legyen. Vezettük már egymást sötétben.

A padlótól a mennyezetig érő ablakok alatt a város fényei sziporkáztak. Matt elhúzta a nehéz függönyöket. Most már csak a nappaliból szűrődött be némi fény, de amikor becsukta az ajtót, koromsötét lett.

Hannah megérezte a férfi ujjait az arcán, és az ajkára tapadó száját. Hamarosan lekerült róla a póló, majd hallotta, hogy Matt lehúzza a farmerja cipzárját.

A hűvös lepedőn feküdtek. Semmi sem számított többé, csak az érintések a sötétben. Matt keze és szája. Hannah minden egyes csóknál megborzongott. A férfi ujjai pontosan tudták, mit akarnak, ahogy végigsiklottak a hasán és a lábai között.

Mintha egy láthatatlan tűzijáték robbant volna a szobában.

– Hé, Flash! – suttogta a férfi a fülébe.

Hannah ismét megborzongott. Érezte a férfi kemény erekcióját a lábán. A hátára lökte Mattet, mire a férfi megkönnyebbülten felnyögött. Talán azt hitte, hogy a lány csak odabújjik hozzá, és elalszik. De ők ketten egy csapat. Hannah a fülébe súgta:

– Nem hagylak cserben, Robin.

Matt szerette a szexet, ami csöppet sem bonyolult dolog, legalábbis ahogy eddig tapasztalta. De ez most más volt.

Amikor Hannah egy hangos kiáltással feljutott a csúcsra, hatalmas diadalnak érezte. Aztán a lány a hátára nyomta, hogy őt is elröpítse a hetedik mennyországba.

Olyan volt, mint egy utazás ismeretlen tájakra. Ha még tudott volna gondolkodni, talán aggódik, de Hannah kezében tehetetlen volt, és a teste ösztönösen reagált. Gyorsan, hevesen élévezett, és még hallotta a lány elégedett sóhaját.

Amikor felálltak, hogy lehútsék magukat a zuhany alatt, a férfi először látta Hannah-t teljesen meztelenül. A teste nyomban reagált. Nyilvánvalóan a lánynak sem volt még elég, legalábbis a tekintetéből ítélve.

De előbb előkészületeket kell tenniük.

– Lemegyek a földszintre. – Matt megcsókolta Hannah-t. – Azt hiszem, van egy óvszer-automata a mosdóban.

– De igyekezz!

Amikor a férfi visszatért, Hannah az ágyon ült egy törölközőbe burkolózva. Matt kihalászta a zsebéből az óvszercsomagot, és az éjjeliszekrényre tette. A lámpa meleg fénybe vonta a lány arcát.

– Vetkőzz le!

Hannah mosolyogva bólintott, amikor a férfi a fején áthúzta a pólóját. Aztán amikor a farmerjét is levette, a lány felállt, és ledobta a törölközőjét.

Matt lassan, kéjesen tette a magáévá. Egymás szemébe néztek, és elvesztek ebben a közös pillanatban.

Ezúttal érezte, hogy Hannah is elélvez. Látta az arcán. Utána sokáig feküdtek egymás mellett. Még mindig olyan meleg volt, hogy nem kellett betakarózniuk.

Hannah egy idő után megmozdult.

– Szomjas vagyok. Kérsz te is?

– Majd én!

Matt odament a lakosztály kis hűtőjéhez, kivett két poharat, és az éjjeliszekrényre tette. A hűvös üveggel megérintette Hannah arcát.

A lány sikkantott, és felült. Aztán a férfi kezéhez nyúlt, és az üveget ismét a saját arcához szorította.

– Jólesik.

Matt leült az ágyra, és vizet töltött a poharakba. Hannah figyelte. Matt általában nem szerette, ha nézik, de most furcsamód nem bánta. A lány felült, bebugyolálta magát a lepedőbe, és továbbra is a férfit bámulta, miközben ivott.

A sebhelyemet nézi, döbbsent rá hirtelen Matt.

– Nem foglak kérdezni róla – mondta Hannah halkán. – De azt kívánom, bár csak ne kellett volna átélned, bármi volt is az.

– Mit gondolsz, mi történt?

– Az egyik vállad kicsit másképp tartod, mint a másikat. Lejjebb. Valószínűleg valamikor kificamodott. Nem feltűnő.

– És?

– A sebhely...

– Mikor vetted észre?

– Csak most. Az uszodában nem tűnt fel.

– És mit gondolsz, mi ez?

– Égési sérülés. Úgy tűnik, elég régi. Akkor történt, amikor még gyerek voltál? – Matt lassan bólintott, és a lány folytatta: – Láttam már hasonlót egy férfin, aki véletlenül megégette magát a vasalóval.

– Nem baleset volt.

Hannah szeme megtelt könnyel.

– Nagyon sajnálom. Tudom, hogy nem akarsz beszélni róla.

Matt lefeküdt az ágyra, a fejét a lány ölébe hajtotta.

– El akarom mondani neked.

Hannah átölelte. A férfi kis idő múlva belekezdett a történetbe. Mesélt az apja hirtelen fellobbanó haragjáról és az anyja könnyeiről. Minél többet beszélt, annál könnyebben ment.

– Eleinte csak az anyámat verte. Egészen nyolcéves koromig.

– És aztán mi történt?

– Egy nap korábban jött haza a munkából. A konyhában voltam az anyámmal. Ő éppen vasalt, és amikor meghallotta az apám lépteit, azt mondta, hogy menjek ki a kertbe játszani, ő bemegy a nappaliba. De én nem engedelmeskedtem. Hallgatóztam az ajtóban, és hallottam, hogy az apám kiabál velem, mert valami történt a munkahelyén. Aztán megütötte. Nem először csinált ilyet...

Matt nem tudta folytatni. Hannah gyengéden megsimogatta a vállát.

– Berohantam a nappaliba, és rávettem magam az apámra. Ő persze sokkal erősebb volt. Megragadott, és bevitt a konyhába. Becsukta az ajtót. Hallottam, amint az anyám kiabál, hogy hagyjon békén, és bármit megtesz, csak engem ne bántson. De az apám azt mondta, meg akar leckéztetni, hogy soha többé ne merjek szembeszállni vele.

– Megégetett a vasalóval?

– Megbélyegzett. Őrülten fáj. Vonaglottam és sikoltoztam, ő pedig megragadott a karomnál

fogva, és a földre lökött. Közben kificamította a vállamat. Üvegcsörömpölést hallottam, és ott állt az anyám. A kertből hozott ásóval betörte a konyhaajtót. Azt mondta az apámnak, hogy ha még egyszer hozzám ér, megöli...

Matt érezte, hogy Hannah szorosan magához szorítja.

– Meg akart védeni téged.

– Igen.

Matt el tudta képzelni, hogy Hannah ugyanígy tenne, ha Sam veszélybe kerülne.

– Akkor láttam utoljára az apámat. Elment, az anyám pedig bevitt engem a kórházba. Ő maga is vérzett a törött üvegtől. Mesélt valamit az orvosoknak, és ők összefoltoztak minket. Amikor visszamentünk a kocsiba, az anyám azt mondta, hogy soha többé nem megyünk haza. Leparkolt a szomszéd háznál, és összezsomagolta a holminkat. Aztán elhajtottunk.

– Szörnyű lehetett... – Hannah könnye a férfi vállára hullott. – El sem tudom képzelni, hogy érezhetted magad.

– Órákon át kocsikáztunk egészen Londonig. Ebbe a szállodába jöttünk. Az anyámnak voltak rokonai a városban, de félt, hogy az apám ott ránk találna. Két hétig laktunk itt, és azt hittem, ez lesz az új életem; iskolába fogok járni, és új barátokat szerzek. Minden rendben lesz.

– De nem így történt?

Matt megrázta a fejét.

– Nem. Az anyám családja segített nekünk, és pénzünk is volt. Néhányszor szállodát váltottunk, aztán találtunk egy kis lakást. De néhány hónap múlva az apám ismét felbukkant. Újra menekültünk, és ő megint ránk talált egy walesi házikóban. Hat hónapnál tovább nem maradtunk sehol, és mindig rettegtünk.

– Hol van most az édesanyád?

– Amikor elkezdtem az orvosi egyetemet, egy évre Párizsba ment. Írt egy könyvet az életéről, és legnagyobb meglepetésére jól fogyott. Ez erőt adott neki. Visszatért Angliába, és azóta egy olyan egyesületben tevékenykedik, amely bántalmazott nőknek próbál segíteni. Cikkeket ír újságokba. Nem tudom, hogy valaha képes lesz-e feldolgozni a történeteket, de most már jó élete van.

– Csodálatos. Mi a könyv címe? Szeretném elolvasni.

Hannah szünetet tartott, mintha nem merné feltenni a következő kérdést. Matt feléje fordult, és átölelte.

– Mire gondolsz?

– Valaha fel fogod tudni dolgozni a múltadat? Még mindig folyton költözöl egyik helyről a másikra.

– Egyszerűen nem tudom, hogyan élhetnék másképp. Dolgozom, ez tesz boldoggá.

– De sehol sem maradsz sokáig.

– Nem, sehol sem maradok soká.

Hannah elmosolyodott, és megsimogatta a férfi arcát.

– Semmi baj. De azért barátok maradunk, ugye?

Szívmelengető gondolat volt, hogy bárhol is legyen, felhívhatja Hannah-t.

– Barátok maradunk. Lehet, hogy hamarosan elmegyek, de téged sosem felejtelek el.

Egy hirtelen csattanásra mindketten összerezzenek. Aztán Hannah felnevetett.

– Végre megjött a vihar.

– Az elmúlt napok hősege szinte elviselhetetlen volt.

Matt felállt, és elhúzta a függönyt. Résnyire nyitotta a tolóajtót, és a friss levegő beáramlott a szobába.

– Nagyon kellemes!

Hannah odasietett hozzá, és felemelte a karját, hogy az egész testét lehűtse. Felsikoltott, amikor az esőcseppek záporozni kezdtek rá. Matt a karjába vette, és megcsókolta.

– Már megint? – kérdezte, mert megérezte a férfi kemény péniszét.

– Nem én vagyok az oka, hanem te. Egyszerűen nem tudok betelni veled... Szexeltél valaha viharban?

– Legalábbis nem emlékszem rá.

A lány Matt nyaka köré fonta a karját, és a lábait a dereka köré kulcsolta.

Akkorát dördült az ég, hogy az egész épület beleremegett. Villámok világították be a szobát.

– Most, Matt... Mielőtt a vihar véget ér...

Hannah arra ébredt, hogy fázik a nyitott ablakon beáramló hűvös levegőben. A viharnak vége volt, és kisütött a nap. Magára húzta a takarót, és odabújt Matthez.

Az éjszaka megváltoztatta az életüket. A vihar semmi sem volt ahhoz az utazáshoz képest, amelyet együtt tettek meg. Matt mélyen aludt, egyik karját birtoklóan a lány derekára tette. Az éjszaka folyamán a legkülönbözőbb módokon tette magáévá.

De erre most nem volt idő. Hannah végigsimított a férfi haján, és arcon csókolta. Matt szemhéja megrebbent.

– Jó reggelt, álomszuszék!

– Jó reggelt neked is. – Matt mosolyogva húzta magához a lányt, anélkül hogy teljesen kinyitotta volna a szemét. – Mennyi az idő?

Hannah elfordította a fejét.

– Hat óra.

– Akkor még van időnk reggelizni, és újra átnézni a listát, mielőtt tízkor a médiaszobába mennénk.

– Rendben.

A lány odabújt hozzá, és látta, hogy a férfi mosolyog.

– Hm... talán nem tettél rabszolgáddá már az éjjel? Mindent megcsináltam, amit csak akartál.

– Nem vagy a rabszolgám, Matt.

– Hát akkor mi vagyok?

– Csapattárs, akinek vannak bizonyos érdemei.

Matt halkán felnevetett.

– Pacsi?

Feltartotta a kezét. Hannah megfogta, és sorban megcsókolta az ujjait.

– Csak a jó csapatszellem miatt csináljuk ezt? – kérdezte Matt.

– Nem, magunk miatt. Mert akarjuk.

– Egyetértek.

A férfi ledobta magáról a takarót. Már egyáltalán nem érezték hűvösnek a reggelt.

13. FEJEZET

Aznap minden jobban és gyorsabban ment. Éhesek voltak, és élvezték a reggelit. Utána rendeltek még egy kávét, és megbeszélték a továbbiakat. Amint beengedték őket a médiaszobába, együtt ültek le egy fürkébe két laptop elé.

– A fények rendben vannak – mondta végül Hannah. – Van egy olcsó beszállító, és küldtek egy árajánlatot, ami hatvan napig érvényes. Vajon elég lesz?

Matt megvonta a vállát.

– Először is nyernünk kell. Utána még mindig kaphatunk más ajánlatokat is.

– Igaz. És hogy állnak a dolgok veled és az új épületrésszel?

A férfi elmosolyodott.

– Elég jól. Beszéltem néhány céggel, és mindannyian ajánlatot fognak küldeni. Az egyik tíz százalékkal a listaár alatt, ami azonban még mindig túl drága. Úgyhogy rögtön felhívtam, és szerencsére elértem a *Laurence Construction* főnökének asszisztensét. Elmondtam neki, hogy sebész vagyok, és van egy érdekes ajánlatom. Úgy gondoltam, egy kis titokzatoskodás segíthet.

Hannah nevetett.

– És?

– Elmagyaráztam neki, hogy mit tervezünk. Azt ígérte, utána néz a dolognak, és majd jelentkezik. Már azt hittem, csak udvariasan le akar rázni, de húsz perc múlva tényleg visszahívott. Maga Sir James Laurence akar találkozni velünk. Ma nincs az irodában, de azt ajánlotta, hogy holnap reggel menjünk ki hozzá Sussexbe.

– Nagyszerű. De van rá időnk?

– Kockázatos, de azt hiszem, vállalnunk kell. Mondtam Sir Laurence asszisztensének, hogy egy operatőr követ minket. Azt felelte, hogy a kamerák rendben vannak, de mikrofonok nem lehetnek.

– Jól hangzik. Biztos nem hívna meg minket csak azért, hogy aztán nemet mondjon a kamerák előtt. – Hannah egy pillanatra elgondolkodott. – Mi lenne, ha ma elvégeznénk az összes számítógépes munkát meg a telefonokat, aztán holnap begyűjtenénk az árumintákat, és meglátogatnánk Sir Laurence-t?

– Jó ötlet. Ma este mindent összeírunk.

Hat óráig dolgoztak, és közben a számítógépek előtt bekaptak néhány falatot. Este Hannah távozott, hogy váltson néhány szót Sammel, de amikor nem jött le vacsorázni, Matt a keresésére indult. A hálószobája ajtaján át hallotta, hogy sír. Halkan kopogott, de a lány nem válaszolt.

– Hannah?

– Mindjárt lemegyek!

A hangja rekedten csengett.

– Bejöhettek?

– Csak megfésülködöm. Mindjárt jövök.

Matt leült a kanapéra, és várt.

Hannah-nak tíz percbe telt, amíg megfésülködött – vagy bármi mást csinált. Lehajtott fejjel lépett ki a szobából, és egyenesen a lakosztály ajtajához ment, anélkül hogy észrevette volna a férfit.

– Hannah.

– Ó!

A lány összerezzen és megpördült. A szeme és az orra vörös volt, látszott, hogy sírt.

– Nem vettelek észre.

– Rád vártam.

– Akkor menjünk!

Hannah kinyitotta az ajtót, és meglepetten tapasztalta, hogy a férfi nem mozdul.

– Mi a baj? – kérdezte Matt.

– Semmi.

– Van valami, csak nem akarod elmondani.

A lány elkomorult, majd becsukta az ajtót, és leült Matt mellé.

– A térdem rendben. Nincs semmi olyan, ami befolyásolná a versenyt.

– Sírtál. Mi történt?

– Sam miatt – szólalt meg Hannah. – Tegnap este a teraszon hagyta az iskolai feladatát, és az esőben elázott. Az anyám elmagyarázta a dolgot a tanítónőnek, de ő ennek ellenére rossz jegyet adott neki. Pedig Sam keményen dolgozott azon a feladaton. Szörnyen csalódott volt.

– Sajnálom.

Matt kinyújtotta a kezét, de Hannah nem mozdult.

– Holnapra valószínűleg elfelejti, de ma nagyon szomorúnak tűnt. Annyira szeretnék mellette lenni!

Valószínűleg van itt még más itt, gondolta Matt.

– Te meg közben itt voltál, és szexeltél. Az a tény, hogy remek szex volt, valószínűleg csak ront a helyzeten.

Hannah nevetett, de egy könnycsepp legördült az arcán.

– Igen, így van. Elnézést...

– Nem kell bocsánatot kérned. Megígérted Samnek, hogy mindig ott leszel mellette.

– Azt hiszem, meg kell tanulnom, hogy nem lehetek mindig mellette. Egyre idősebb és önállóbb leszek. Amikor érte megyek a suliba, már az udvar másik végében kell várnom, és nem mehetek egészen az osztályteremig. Mert azt mondja, hogy ő „már nem kisbaba”.

– Ez nekem is nehéz lenne. De tudja, hogy te mindig mellette vagy, és bármit megtennél érte.

– Hacsak épp nincs más dolgom.... – vágott egy grimaszt Hannah.

– Badarság! Veled ellentétben persze nekem fogalmam sincs, hogy kell gyereket nevelni, de a munkám révén sok gyereket ismerek, és magam is voltam gyerek. A gyerekek pontosan tudják, ki szereti őket, és ki nem.

– Köszönöm. – Hannah nagyot sóhajtott. – Sajnálom, Matt, neked ez az egész ostobaságnak tűnhet...

– Nem, sokkal inkább úgy látom, hogy nagyon szereted a fiadat. És a szeretetből sosem lehet elég. Samnek biztonságos otthona van, és szerencsére soha nem kellett félnie, mint nekem annak idején.

Hannah a férfi kezéért nyúlt, és megszorította.

– Köszönöm, hogy meghallgattál.

Fel akart állni, de Matt magához húzta, és megölelte. A vacsora várhat még.

– Ha tényleg látni akarod, elvihetlek hozzá.

Hannah nevetett.

– Az isten szerelmére, a végén még diszkvalifikálnak minket!

– Eddig sem törődtünk vele – vigyorgott Matt. – De komolyan mondtam, mert a valódi életünk fontosabb a játéknál. Ha látni akarod Samet, akkor elviszlek.

Hannah megpuszilta a férfit.

– Köszönöm, de Sam nagyon mérges lenne rám. Elvégre nyernünk kell, nem igaz?

– De igaz.

– Gyere, menjünk enni! Sok dolgunk van még.

Késő éjszakáig dolgoztak, és Matt azon tűnődött, vajon ezúttal egyedül fog-e aludni a szobájában. A Sammel folytatott beszélgetése után Hannah talán most büntudatot érez. De amikor már holtfáradtak voltak, a lány kézen fogta őt, és maga után húzta.

Másnap reggel ismét korán keltek, és Matt indult a szobájába felöltözni. Az ajkai még mindig égtek a csókoktól.

Kipróbálta a vasalórobotot, és elégedett volt a végeredménnyel. Ing, öltöny, nyakkendő. Hannah karcsúsított ujjatlan ruhában jött ki a szobájából. Hozzá magas sarkú cipőt és blézert viselt. A haját szorosan hátrafésülte.

– Valami mást kellett volna felvenned – szólalt meg a férfi.

Hannah meglepődve nézett rá.

– Miért? Gondolod, hogy nejlonharisnya is kellene? Csak olyan meleg van...

– Nem, gyönyörű profi üzletasszonynak látszol, de most azonnal ki akarom gombolni azokat a gombokat a ruhád elején.

Matt végigsimított a lány nyakán, egészen a dekoltázsáig.

– El a kezekkel! – mondta Hannah nevetve. – De ígérem, később azt csinálsz velem, amit akarsz.

Matt ezek után hogy tudott volna koncentrálni? Sietve megreggeliztek. A többiek, akik farmert vagy rövidnadrágot viseltek, értetlenkedő pillantásokat vetettek rájuk. A gyártási asszisztens, aki arra ügyelt, hogy ne szegjék meg a szabályokat, Matt kocsijának hátsó ülésén foglalt helyet. Egy közvetítőautó követte őket a mélygarázból.

– Hála az égnek, hogy van légkondi! – Hannah kinyújtózta a lábát, és hunyorgott a hirtelen napsütésben. – Először Streathambe megyünk. Ott vannak azok a különleges lámpák, és csak délelőtt tartanak nyitva.

Hannah-nak tizenöt percbe telt, mire döntött a megfelelő lámpákról, és brosrákkal megfotókkal a kezükben távoztak az üzletből. Hamarosan elhagyták Londont, és az autópályán Sussexbe hajtottak, ahol végül egy eldugott, kanyargós út végén megtalálták Sir James Laurence házát. Egy napsütötte kert közepén állt a bájos falucskán túl. A megbeszélte időpontban, fél tizenegykor érkeztek.

Matt levette a zakóját a kocsiban lévő fogasról, és a hőség ellenére belebújt. A ház lenyűgöző volt, akár egy kastély, a tornyok és a tetőpárkányon lobogó zászló csak fokozta ezt a benyomást.

– Nem egy szerény kis vityilló – motyogta Hannah, és ő is felvette a blézerét.

Magas sarkú cipőben egyáltalán nem volt könnyű végigmenni a kavicsos úton, ezért belekarolt Mattbe.

A nagy, hűvös előcsarnokban egy elegáns, nadrágkosztümös nő fogadta őket.

– Helena vagyok, Sir James asszisztense. – Matt felismerte a telefonban hallott, tegnapi, nyugodt hangot. – Magukkal van a filmes stáb?

– Nem voltak olyan gyorsak, mint mi – felelte mosolyogva Hannah. – De biztos vagyok benne, hogy pár perc múlva befutnak. Ő itt Cecile, a gyártási asszisztens.

– Akkor megmutatom, hol kell felállítani a kamerákat, Cecile. Sir James a teraszon fogadja önöket, így nem lesz szükség külön világításra.

Egy idősebb nő tornacipőben, farmerben és virágmintás blúzban lépett oda hozzájuk. Szőke frizurája tökéletes volt. Egy pár kertészkesztyűt tett le az előszobában lévő asztalra.

– Hannah és Matt! – kiáltotta, és megragadta Hannah kezét. – Milyen jó, hogy el tudtak jönni!

Ha Hannah-t meglepte is a fogadtatás, nem mutatta. Rámosolygott a nőre, és megszorította a kezét.

– Patti Laurence vagyok. És imádom a *Hospital Challenge*-et.

– Szokta nézni?

– Ó igen, eddig minden epizódot láttam. Az a kis győzelmi tánc! A fiával járja, ugye? Aranyos gyerek.

– Köszönöm, igen, ő Sam. Hatéves. Szívesen mutatnék róla néhány fotót, de elvették a telefonomat.

– Tényleg? – Patti ádáz tekintetet vetett Cecile-re, aki tényleg nem tehetett semmiről. – Magáról soha nem feltételezném, hogy csalna. Azok után, hogy segített annak a fiatalembernek, és lemondott a győzelemről.

– Nagyon hiányzik Sam. Valószínűleg naponta tízszer is felhívnám, hogy megkérdezzem, minden rendben van-e.

– Megértem. Nekem is van két gyerekem, jöllehet már nem kicsik. – Patti Helena felé fordult. – Majd én elkészítem a teát, kedvesem. Foglalkozna a stábbal?

– Természetesen.

Helena magával vitte Cecile-t.

– És Matt... – Patti elmosolyodott, és erősen megszorította a férfi kezét. Aztán visszafordult Hannah-hoz. – Kérem, jöjjenek velem!

Kivezette őket egy nagy teraszra, miközben lelkesen tovább beszélt a *Hospital Challenge*-ről. Két kényelmes rattanfotelre mutatva megkérte Hannah-t és Mattet, hogy foglaljanak helyet.

– Máris hozom a teát. Mindjárt jövök. – Patti megfordult, és kikiáltott a kertbe: – Jamie! Itt vannak!

– Segítek a teát elkészíteni.

Hannah levette a blézerét, ráterítette az egyik fotel háttámlájára, és követte Pattit a házba.

Matt leült, és Sir Laurence-t kereste a tekintetével. Éppen amikor Patti és Hannah visszatértek – Hannah egy tálcával a kezében –, megjelent egy férfi kockás ingben és kordbársony nadrágban.

– Itt is van.

Patti a férje elé sietett, Hannah pedig letette a tálcát.

– Még jó, hogy nem ejtettem el. Valószínűleg annyit érnek ezek a porceláncsészek, mint amennyit három hónap alatt keresek. – Leült a másik székre. Egy kicsit idegesnek tűnt. – Patti mondta, hogy Sir Laurence szereti, ha egyenesen a lényegre térnek. És nem szabad győzködnünk, csak elmondani, mire készülünk.

Matt bólintott, és levette a zakóját. Így már jobb volt. Hannah felállt, és kezét fogott a teraszra lépő házigazdával. A férfinak ősz haja és ráncos, napbarnított arca volt. Barátságos, társaságkedvelő férfinak tűnt, de az éber kék szempár elárulta, hogy ízig-vérig üzletember.

Patti teát töltött, és egy tányér kekszet tolt eléjük. Helena csatlakozott hozzájuk egy bőrmappával, amelyet átnyújtott Sir Jamesnek. A férfi mosolyogva megköszönte, majd a terasz másik végén várakozó stábra pillantott. Helena odasétált hozzájuk, hogy közölje, most már kezdhetik a forgatást.

– Maradsz, kedvesem? – kérdezte Sir James a feleségétől.

– Természetesen. Elvégre a vendégeink a *Hospital Challenge*-től jöttek!

– Persze, persze. – Sir James rámosolygott a feleségére, majd komoly arccal a látogatóikhoz fordult. – Beszéljenek a terveikről!

Hannah Mattre nézett, aki egyetértően bólintott. Ezután a lány elmesélte, milyen tapasztalatokat szerzett Sammel, és hogy mennyire örült volna, ha akkoriban egy ilyen létesítményt használhatott volna. Majd részletesebben is kifejtette, megindokolva, hogy más gyerekeknek is hasznára válna egy szenzoros szoba. Lelkesen beszélt, nem törődve Sir Laurence hűvös, kritikus tekintetével.

– Van egy előzetes tervünk.

Hannah Matt felé fordult, aki odaadta neki a mappát a papírokkal, amelyeket előző nap éjfélkor nyomtattak ki.

Sir Laurence egy darabig behatóan tanulmányozta a számokat. Patti elmosolyodott, és keksszel kínálta a vendégeket.

– Két napjuk volt, hogy mindezt összeállítsák? – kérdezte aztán Sir Laurence, és letette a mappát az asztalra.

– Nem egészen. Anya vagyok, és hat éve mentőápoló. Matt tíz éve sebészként dolgozik. Ennyi időnk volt rá.

Sir Laurence-nek láthatóan tetszett a frappáns válasz, és elmosolyodott.

Helena ebben a pillanatban mintegy a semmiből bukkant fel mellette. Tudta, mit akar kérdezni a főnöke, és már válaszolt is:

– A mikrofonok ki vannak kapcsolva. Csak totálképek készülnek, közeli nem.

– Köszönöm, Helena. Kérem, kínálja meg a stáb tagjait is egy kis teával!

– Igen, Sir James.

Sir Laurence fogta a Helena által korábban odakészített bőrmappát, és kinyitotta a cipzárt.

– A következőket tudom ajánlani. Ez a legújabb dizájn, és nagyon büszke vagyok rá. Rendkívül jól variálható, továbbá van benne padlófűtés is, és légkondicionáló is az olyan meleg napokra, mint a mai. – Átnyújtott Mattnek egy fényes brosrát. – A hatodik oldalon találja az alaprajzot és

néhány további vázlatot.

Matt átfutotta a műszaki adatokat, amelyek amúgy sem jelentettek számára sokat. Amikor a hatodik oldalra lapozott, látta, hogy Hannah szeme elkerekedik. Az épület L alakú volt, fából készült, mozgatható belső falakkal.

– Ez egy mintadarab, amelyet néhány héten belül bemutatunk egy vásáron, de további terveink egyelőre nincsenek vele. És kár lenne, ha csak porosodna valahol.

Hannah még mindig hallgatott, ezért Matt vette át a szót:

– Nagyobb, mint amit képzeltünk.

– Túl nagy? Ha kisebbre van szükségük, attól tartok, nem segíthetek.

Hannah kihúzta magát.

– Nem, nem túl nagy. Van egy jókora üres terület a kórház mögött, ahol biztosan elférne. Persze meg kellene kérdezni az építési hatóságot.

– Ebben viszont segíthetek. A tervezési osztályunk jó kapcsolatot ápol országszerte az építési hatóságokkal, és az épületeinket amúgy is mindig a legújabb irányelvek figyelembevételével fejlesztjük. Szóval egy kis szerencsével ez nem jelenthet problémát.

Matt nem hitte, hogy Sir Laurence valaha is a szerencsére hagyatkozott volna.

Hannah Mattre pillantott, aki bólintott.

– Sir Laurence, ez egy hihetetlenül nagylelkű ajánlat. Nagyon szépen köszönjük. Szívesen elfogadjuk az ajánlatát. – Tétovázott, és újra elgondolkodva tanulmányozta a brosúrát. – Ha nem nyerünk, nem kapjuk meg a pénzt. De akkor is beszélek majd a kórház igazgatóságával, és megpróbálom meggyőzni őket. Nagy merészség lenne, ha megkérdezném, hogy abban az esetben is megkaphatnánk ezt a mintadarabot? Mármint ha nem nyerünk?

Sir Laurence hangosan felnevetett.

– Mit szól hozzá, Matt?

– Az elmúlt hetekben megtanultam, ha Hannah a fejébe vesz valamit, nem lehet megállítani.

– Ebben egyetértünk. Mindazonáltal nagyon örülnénk, ha maguk nyernének, ugye, Patti?

A felesége rámosolygott.

– De még mennyire!

Az eddig kemény üzletemberként viselkedő Sir Laurence szívélyes házigazdává vált. Patti is bekapcsolódott a beszélgetésbe, nyilvánvalóan azt szerette volna, ha minél tovább maradnak.

Végül Matt felállt.

– Köszönjük szépen a vendéglátást. Most már tényleg mennünk kell.

– Természetesen – bólintott Sir Laurence, megszorítva Patti kezét. – Drágám, mit szólnál hozzá, ha a helyszínen megtekintenénk majd a projektet?

– Ó, igen! – mondta Hannah. – Nagyon örülnénk, ha meglátogatnának minket. Akkor megismerhetnék Samet is.

Patti mosolygott.

– Jó lenne.

A stáb Helena jelzésére pakolni kezdett.

– Még egyszer köszönöm – mondta Hannah. – Ez tényleg különleges ajándék, és sok gyerek fog örülni neki.

– Mi köszönjük, Hannah – mondta Sir Laurence, és kezet nyújtott. – Tudja, Patti három évvel ezelőtt szívvrohamot kapott éjnek éjadán. A mentő hihetetlenül gyorsan ideért, és a két fiatalember...

Megrázta a fejét, látszott, hogy nem találja a szavakat.

Hannah bólintott.

– Segítettek rajta.

– Fantasztikusak voltak – tette hozzá Patti. – Kedvesek és aranyosak. Bevittek a kórházba, és ma már teljesen jól vagyok. Két sztentet kaptam.

Sir James elengedte Hannah kezét, és átkarolta a felesége vállát. Elköszöntek a vendégeiktől.

– Mindjárt megcsókollak – mormolta Matt. – Amint egyedül leszünk.

– Én meg téged. – Hannah ismét megfordult, és integetett, miközben Matt kinyitotta neki a

kocsi ajtaját. – Nagyon kedves emberek.

– Sikerült! Kimondhatatlanul büszke vagyok rád.

14. FEJEZET

Vasárnap este Matt és Hannah holtfáradtak voltak. Gyakorlatilag péntek délelőtt tíz óra óta dolgoztak. Hannah grafikonokat készített a prezentációhoz, Matt pedig újrakalkulálta a számításokat, hogy biztosan a költségvetésen belül maradjanak. Tizenöt példányban kinyomtatták és bekötötték a prezentációjukat. Hét órára készen voltak – egy órával a határidő előtt. Hannah felhívta Samet, majd csatlakozott Matthez a lakosztályban.

– Hogy van a fiad?

Matt a kanapén feküdt. Hannah felemelte a lábát, hogy leüljön mellé.

– Jól, anya elvitte az állatkertbe.

– Remek. – Matt szeme majdnem lecsukódott. – Túl korán van még a lefekvéshez?

– Mivel tegnap éjjel csak két órát aludtunk, azt hiszem, nincs.

– Rossz néven vennéd, ha bevinnék a hálósobába, letépném rólad a ruhádat, aztán rögtön elaludnék?

– Gondolod, még mindig elég fitt vagy ahhoz, hogy letépd a ruhámat?

– Talán saját magadnak kellene megtenned. Az elkészült prezentáció ma elég a boldogságomhoz.

– Matt fáradtan elvigyorodott. – Holnap reggel azonban lehet, hogy másképp érzek.

Hétfőn a zsűri elbeszélgetett a résztvevőkkel a projektjeikről, és a csapatok megtekinthették egymás pályázatát. Az összes résztvevő kórház képviselőt küldött, hogy találkozzanak a zsűrivel, és elmondják véleményüket a projektek megvalósíthatóságáról. Hannah látta, hogy Matt élénk beszélgetést folytat dr. Gregsonnel.

– Hannah. – Dr. Gregson kezét rázott vele. – Maga és Matt valami fantasztikus dolgot találtak ki, akár nyernek, akár nem!

– Köszönjük.

Matt elvigyorodott.

– Hannah és Sir James Laurence egyébként megállapodtak.

– Ó, tényleg?

A lány jobban örült volna, ha felkészülhet erre a beszélgetésre, de Gregson most volt itt, úgyhogy ki kell használnia az alkalmat.

– Megkérdeztem tőle, hogy ha nem nyerünk, akkor is nekünk adományozza-e azt az épületet. Akkor persze kevesebb pénzünk lesz a szenzoros szoba berendezéséhez, de majd személyesen is gyűjtök adományokat. Persze csak akkor, ha ön és az igazgatóság beleegyeznek.

Gregson egy pillanatra elgondolkodott.

– Teljes mértékben támogatom, Hannah, és szerintem nem lesz nehéz meggyőzni az igazgatóságot.

– Köszönöm.

Hannah megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

– De ne aggódjon! – mosolyodott el Gregson. – Persze elfogult vagyok, de eddig a maguk projektje a legjobb az összes közül. Majd ismét beszélünk, ha nyertek.

Azzal Gregson távozott.

Matt előhalászta a telefonját, amelyet a többiekhez hasonlóan aznap reggel kapott vissza.

– Megnézem az e-mailjeimet – mondta. – Sam hazajött már?

Hannah az órájára nézett.

– Biztosan. Jobb, ha gyorsan felhívom, mielőtt kihirdetik a győzteseket.

Úgy tűnt, Matt olvasott valamit az e-mailjeiben, amitől pocsék hangulata lett. Amikor Hannah belépett a lakosztályukba a telefonnal a kezében, hogy Sam is üdvözölhesse Mattet, a férfi csak ült,

és a falat bámulta. Úgy tűnt, a beszélgetés Sammel segített egy kicsit, de Hannah-ban felmerült a gyanú, hogy Matt csak színleli a jókedvet. Ismét magára hagyta a férfit, hogy a mobilja segítségével megmutassa Samnek a földszinti medencét és a fitnesztermet.

Amikor később találkozott Matt-tel a konferenciateremben, úgy tűnt, a férfi jól van. Összekulcsolta a kezét az övével.

A zsűri elnöke vette át a mikrofont. Hannah hátán legördült egy izzadságcsepp.

– Először is szeretnék mindenkinek köszönetet mondani. Az elkészült projektek a rövid határidő ellenére mind nagyon érdekesek és kreatívak, azt bizonyítják, hogy pontosan tudják, mire van szüksége a kórházuknak. Hiszem, hogy több közülük akkor is megvalósításra kerül, ha nem nyernek.

Hannah izgatottan megszorította Matt kezét.

– És most kihirdetem a győzteseket... Hannah és Matt a Hamblewell Kórházból!

Hannah-nak elakadt a lélegzete. Tudta, hogy most fel kell állniuk, és felmenni a pódiumra, de a lába reszketett. Felzúgott a taps.

– Meg tudod csinálni, Flash – hallotta Matt hangját a fülében, és ez erőt adott neki.

Együtt mentek fel a színpadra. A zsűritagok már várták őket, és sorra gratuláltak nekik.

Kaptak egy nagy aranyszínű borítékot.

Matt átvette a mikrofont, köszönetet mondott, majd a lány felé fordult.

– Nem kérem meg Hannah-t, hogy mondjon valamit, mert nem hiszem, hogy most képes lenne rá... – Elmosolyodott, és az emberek nevettek. – De egy dolgot szeretnék mondani. Az elmúlt hat hét óriási kihívást jelentett, és a csapattársam végig ösztönzött, támogatott. Köszönöm, Hannah.

Matt átölelte, és a lány hozzásimult. Aztán pezsgővel koccintottak, de Hannah csak egy kortyot ivott, mert már így is szédült.

Hamarosan vége lett az ünneplésnek. Azok a résztvevők, akik messziről jöttek, még egy éjszakát maradnak, de a többiek már búcsúzkodtak. Hannah látta, hogy Matt int neki, és megkönnyebbülten követte a lakosztályukba.

– Sikerült! – Amint az ajtó becsukódott mögöttük, a férfi nyakába vetette magát. – Alig hiszem el! Annyira boldog vagyok!

– Igen, sikerült.

Matt odalent vidám volt, és nevetett, de most hirtelen feszültnek tűnt. Talán már a hazaútra gondol? Vagy a holnapra és a holnaputánra? A valóságra?

– Haza akarsz menni? – kérdezte.

– Igen.

Matt bólintott, és sarkon fordult.

– Akkor megyek és összepakolok. Fél óra múlva indulhatunk?

Elbúcsúztak mindenkitől, és még egyszer köszönetet mondtak a szervezőknek. Aztán némán ültek az autóban.

Hannah úgy tervezte, hogy majd akkor beszélgetnek, ha hazaértek. Elmondja a férfinak, hogy mindig ott lesz mellette, ha ő is akarja. Hogy megpróbálhatnak együtt.

Amikor Matt lekanyarodott az autópályáról, és már ismerős környéken jártak, a lány egyre nyugodtabbnak és biztosabbnak érezte magát.

Matt megállt a házuk előtt.

– Akarsz beszélgetni? – kérdezte Hannah.

– Nem köszönsz be Samnek?

– Valószínűleg alszik. Nem tudtam, mikor érünk vissza, ezért azt mondtam neki, hogy holnap találkozunk.

Matt bólintott.

– Igen, talán beszélünk kellene.

– Akkor beviszem a csomagjaimat, és sétálunk egyet, rendben?

– Jól hangzik.

Hannah gyorsan köszönt az anyjának, majd ismét kiment.

A házak mentén ösvény vezetett a folyóhoz.

– Matt, tudom, hogy mindketten azt mondtuk, hogy ez nem vezet sehova. De ez nem jelenti, hogy többé nem találkozhatunk...

– Hannah, hamarosan elmegyek.

– Tessék?

– Állást ajánlottak Londonban.

– Miért nem beszéltél róla? Lefeküdtél velem, és nem mondtad el!

– Akkor még nem tudtam. Csak ma délután értesítettek e-mailben.

– És ez csak úgy a semmiből jött?

– Nem. Már egy ideje gondolkodtam rajta.

– És nem szóltál.

– Tudtad, hogy nem akarok tartós kapcsolatot. Ahogy te sem. Ezt már az elején tisztáztuk.

– Igaz, de elejétől fogva több volt ez, mint futó kaland.

Matt a kezét zsebre dugta, és lesütötte a szemét.

– Sajnálom.

– Ez nem elég. Tudod, hogy nem pakolhatok csak úgy össze, és mehetek veled...

Hannah érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Matt egy szóval sem kérte, hogy menjen vele. Most elárulta, hogy ő valójában mit szeretne.

– Tudom. Itt van neked Sam és az anyád. Ezért nem is kérném tőled soha.

– Akkor miért kell elmenned?

– Tudod, hogy miért. Soha nem gondoltam volna, hogy beléd fogok szeretni, de megtörtént. Csakhogy képtelen vagyok egy helyben maradni.

– Ez csak kifogás! Ha tényleg szeretnél, akkor megpróbálnád.

A férfi ránézett.

– Akkor talán tényleg nem szeretlek.

Ez fájt. Hannah megfordult és elfutott.

– Nem vagy jól, ugye? – Sophie az ujjával a kormánykeréken dobolt. Hannah ökölbe szorította a kezét. Idegesítette a zaj. – Sam valószínűleg nem vette észre, és a betegek sem. De én igen.

Hannah némán kicsomagolta a szendvicseit.

– Ugyan már, Hannah! A barátnőd vagyok, nem? Szóval mi történt?

– Fárasztó volt a hétvége.

– Igen, de azóta már három nap telt el. Különben is, nyertetek. Egyáltalán nem örülsz neki?

Hannah felsóhajtott.

– Matt elmegy. Állást kapott Londonban.

– Tessék? – bámult rá Sophie.

– Igen, én is így reagáltam. Viszonyunk volt, és amikor hazajöttünk, bevallotta nekem, hogy elmegy.

– Csak úgy.

– Többé-kevésbé.

– Lefeküdtetek, aztán azt mondja, hogy elmegy. – Sophie összeszorította a száját. – Adj tíz percet, és megfojtom!

– Nem, nem teszel semmi ilyet. Megvan rá az oka.

– Milyen oka?

– Jó oka.

Hannah szeretett volna többet is mondani, de nem lett volna tisztességes Matt-tel szemben.

– Azt hiszi, hogy vele méisz?

– Nem. Meséltem neki Johnról. Ha elmennék, fontosabbnak tartanám őt, mint Samet meg az anyámat, és ő tudja, hogy ezt nem tehetem meg.

Sophie elgondolkodott.

– De az édesanyád azt akarja, hogy boldog légy. És sok ember költözik egyik helyről a másikra, ezzel nem árt a gyerekeinek. Biztos vagyok benne, hogy Samnek még tetszene is. Különben is, London nincs olyan messze.

– Nem ez a lényeg. Utálnám magam, és ezt egyetlen kapcsolat sem éli túl.

– De gondolkozol rajta?

– Másra nem is gondolok.

Sophie felsóhajtott.

– Fussunk egy jót, hogy lefáraszd magad? Vagy menjünk, és rúgjunk be?

Hannah nevetett.

– Vagy maradjunk otthon, és rúgjunk be?

– Ezt is lehet. – Sophie a barátnőjére nézett. – Szereted őt, ugye?

15. FEJEZET

„Akkor talán tényleg nem szeretlek.”

Matt már akkor tudta, amikor kimondta ezeket a szavakat, hogy ostoba, gonosz hazugság volt. Azért ment el, mert úgy gondolta, hogy a hirtelen elválás jobb. Ha Hannah meggyűlöli őt, talán nem fog annyira szenvedni.

Mégis el akart búcsúzni tőle és Samtól. Valahol legbelül valószínűleg abban reménykedett, hogy mégiscsak találnak megoldást. Elvégre együtt nyerték meg a versenyt.

Egy hétig töprengett azon, hogy mit is mondhatna a lánynak. Aztán úgy döntött, hogy valószínűleg csak bocsánatot kell kérnie, és kideríteni, van-e jövőjük. Mint barátoknak. Mint szeretőknek. Mint két embernek, akik már nem haragszanak egymásra. Bármit elfogad, amit Hannah felajánl neki.

Akkor ért a házához, amikor már kezdett sötétedni. Hannah autója a felhajtón parkolt. Sam valószínűleg már ágyban van, így négyszemközt beszélhet Hannah-val. De kellett néhány perc, hogy összeszedje a bátorságát.

Aztán kiszállt a kocsiból. Ahogy a ház felé lépdelt, látta, hogy odabent éppen felkapcsolják a villanyt, és megjelenik Hannah a pizsamás Sammel. Együtt leülnek egy fotelba, és kinyitnak egy könyvet.

Matt megállt, és figyelte őket. Annyira szeretett volna ott lenni!

De ugyanebben a pillanatban azt is látta, hogy Hannah-nak mindene megvan, amire szüksége lehet. Sarkon fordult, visszasietett a kocsihoz, és elhajtott.

Négy hét telt el. Matt a kórházban valósággal elbarikádozta magát a műtőben, odahaza pedig összepakolta kevés holmiját. Londonban pár hónapig egy ismerősénél fog lakni, amíg lakást nem talál.

Hogy bármikor ripsz-ropsz tovább tud állni, mindig is a szabadság érzését adta neki. De Hannah nélkül ez már nem sokat ért.

Megszólalt a csengő, de ő nem mozdult. Ő valójában már itt sincs, és ha valakinek valami eladnivalója van, akkor máshol kell próbálkoznia.

Éppen két dobozt rakott egymásra, amikor meghallotta kintről egy autóriasztó hangját.

Kinézett az ablakon. Hannah a kocsijának támaszkodva, karba font kézzel nézett fel rá.

Intett, és elindult a bejárati ajtó felé. Matt ellenállt a késztetésnek, hogy kihajoljon az ablakon, és megkérdezze, mi a fenét művel. Egyértelmű volt, hogy beszélni akar vele, és ha nem engedi be, valószínűleg megint beindítja a riasztót.

A szíve hangosan vert, amikor meghallotta, hogy a lány feljön a lépcsőn.

– Mit keresel itt, Hannah?

– Az ablakok nyitva, és itt az autód. Szóval gondoltam, hogy biztos itthon vagy.

– Nem számítottam senkire.

– Legalább senki sem fog zavarni minket. – Nem várta meg, hogy a férfi behívja, hanem elsétált mellette egyenesen a nappaliba. – Tartozol egy bocsánatkéréssel.

Kapott egy második esélyt! Mattnek hirtelen nem is volt nehéz bocsánatot kérnie.

– Nem mondtam el neked, hogy már tervezem, hogy elmegyek. Ez hiba volt, és ezért bocsánatot kérek.

Hannah bólintott.

– Elfogadom. De nekem is bocsánatot kell kérnem. Nem titkoltad, hogy nem bírod ki egy helyen, de én ezt nem vettem komolyan. Van még valami más is?

– Igen. Azt mondtam, hogy nem szeretlek. Azt hittem, így könnyebb lesz. De... – Matt megrázta a fejét, és tett egy lépést a lány felé. – Hazugság volt, és ezt is sajnálom. Megbántottalak, és nem

várom el, hogy megbocsáss.

– Örülök, hogy elmondtad.

Hannah furcsa módon egyáltalán nem tűnt sértettnek.

– Köszönöm, amiért megadtad a lehetőséget, hogy elmondhassam.

– Én is szeretnék mondani valamit, Matt. Csak hogy tudd.

A férfi bólintott.

– Sokáig töprengtem, de amikor meghallottam, hogy a tegnapi volt az utolsó napod a kórházban, döntöttem. – Mély lélegzetet vett. – Annak idején megfogadtam, hogy soha többé nem követek senkit, itt hagyva csapot-papot. De ez még azelőtt volt, hogy beléd szerettem volna. Tehát követlek. Nem számít, hová. Bárhová méysz, én ott leszek.

A világ hirtelen tiszta, élénk színekben ragyogott.

Matt ennek ellenére a fejét rázta.

– Ezt nem teheted, Hannah.

– De igen.

– Mi lesz Sammel? És az anyáddal?

– Sam és anya itt maradnak... és én is. De a szívem mindig veled lesz. Várni fogok rád. És ha készen állsz... – Hannah arckifejezése megváltozott. – Ha kellek neked, hívj fel!

Matt legszívesebben a karjaiba kapta volna a lányt.

– Mindennap akarlak. Szeretlek. – Megrázta a fejét. – De ennek semmi értelme. Te és Sam többet érdemeltek annál, mint amit én adni tudok.

– Mindketten bebizonyítottuk már, hogy képesek vagyunk változni, nem igaz? Csak az a kérdés, hogy mennyire akarjuk.

Ebben a pillanatban Matt régi világa végleg összeomlott.

– Te vagy a legbátrabb és legszebb nő, akit ismerek. – A lány sírni kezdett, de letörölte a könnyeit.

– Azt mondtad, hogy hívjalak, ha készen állok. Most ezt teszem. Nem tudom, mivel érdemeltelek ki, de elfogadom ezt az ajándékot. Szeretni és védelmezni akarlak téged meg Samet az életem végéig.

Hannah a férfi nyaka köré fonta a karjait.

– Együtt meg tudjuk csinálni, Matt.

– Flash és Robin bármire képes.

UTÓHANG

Hat hónappal később

A szeretet segített nekik. Matt terápiába kezdett, hogy feldolgozza gyerekkori traumáját. Hetente többször megtette az utat Hamblewell és London között.

Hannah félelmei Samet és az anyját illetően alaptalannak bizonyultak. Sam kedvelte Mattet, Hannah anyja pedig kifejtette, szívesen lakik újra egyedül, miután ismét teljes életet él. Ha Matt és Hannah Londonba akarnak költözni, majd rendszeresen meglátogatja őket.

Hannah többet akart tudni Matt gyerekkoráról, ezért elolvasta az édesanyja könyvét. Közben nemegyszer sírva fakadt. Amikor Matt elvitte őt és Samet Devonba, hogy találkozhassanak az anyjával, a két nő azonnal megkedvelte egymást.

A toscanai hétvége, ahol Matt megkérte a kezét, csodálatos volt. Rengeteg időt töltöttek egy eldugott tengerparton, jókat ettek, sokat úsztak, és két napig szinte ki sem mozdultak az ágyból. Amikor hazaértek, Matt megkérdezte Samet, hogy lehet-e az apja.

És most itt álltak egy régi viktoriánus ház előtt, London egyik kertvárosi részén. Az utca végén volt egy nagyszerű iskola, amelyet Sam már megnézett. A házuk nagyjából elkészült, de belül még volt mit csinálni.

Matt elővette a zsebéből a kulcsot, és Sam kezébe nyomta.

– Ez a mi házunk?

– Igen. És egy meglepetés vár odabent.

– Mi?

Sam kinyitotta az ajtót, és átrohant a nappalin a konyhába.

Hannah megfogta Matt karját, és együtt lépték át új otthonuk küszöbét. A nappalit frissen festették, de még nem hozták meg a bútorokat. A konyha régi volt, de megtette, amíg nem engedhetnek meg maguknak egy újat.

– Sam szobája elkészült?

– Majd meglátod. – Matt elvigyorodott. – Sam, miért nem mész fel az emeletre?

A gyerek felszaladt a lépcsőn, és először a fő hálószobába ment, ahová betűzött a téli nap. Hannah követte őt.

– Ó, Matt! Vettél egy ágyat.

Pont azt, amelyik a legjobban tetszett neki, de túl drágának találta. A hófehér takaró tökéletesen illett hozzá.

– Nekem is van ágyam? – kérdezte Sam.

– Menj, nézd meg!

Sam szaladt. Matt megfogta Hannah kezét, és maga után húzta. A gyerekszobát kifestették, és szőnyegpadlót fektettek le. Az egyik sarokban csillagokat festettek a mennyezetre, alatta pedig a naprendszer bolygói lógtak. Az egyik fal mellett könyvespolcok sorakoztak, és két babzsák tette hangulatossá a szobát.

– Tetszik?

Sam megfordult, és fülig érő szájjal mosolygott.

– Alhatok itt ma éjjel?

– Jaj, drágám! – Hannah felsóhajtott. – Minden holmink a nagyinál maradt.

– De már itt lakunk!

– Jövő héten újra jönnek a munkások – magyarázta Matt. – De csomagoltam annyi holmit, hogy egy éjszakára itt maradhatunk.

– Hurrá! Kösz, apa!

Hannah intett Mattnek, hogy menjen ki a folyosóra. A férfi szorosán átölelte.

- Azt hiszem, most léptettek elő.
- Sam kezdettől fogva elfogadta Mattet, de ez volt az első alkalom, hogy apának szólította.
- Megérdemelted. Szeretlek, Robin.
- Matt harsányan felnevetett.
- Én is téged, Flash!

VÉGE

Sue MacKay

Visszatérés Vancouverbe

ELŐHANG

Ólmos csend nehezedett a vonalra, s a kényelmes fotel, amelyet Brenna a nagymamájától örökölt, hirtelen kőkeménynek tűnt.

– Hunter? Mondtam, hogy hiányzol?

– Te is hiányzol nekem, Bren.

A feszültség tovább nőtt. A vőlegénye nem ilyen hangon szokott beszélni vele. Vagyis a vőlegénye lenne, ha végre nyíltan bejelentené, hogy jövő nyáron össze akarnak házasodni. De úgy tűnt, Huntert mostanában olyan dolgok foglalkoztatják, amelyeknek semmi köze kettejükhez.

– Mesélj, mi van Kamloopsban? Hogy vannak a szüleid?

Újabb kínos csend.

– Hunter? Megijesztesz.

– Egy pillanat...

Ajtónyílás és -csukódás hangja, majd lépések hallatszottak egy fapadlón. Kiment a verandára? Biztos nem akarja, hogy a családjá hallja, amit mondani készül.

Hunter csak annyit említett, hogy az anyja feldúltan hívta telefonon, hogy bajban van a családi farm, és menjen azonnal, az apjára való tekintettel. És Hunter néhány órán belül el is repült Vancouverből.

– Bren, este akartalak hívni. Itt minden a feje tetején áll.

Volt valami keménység a férfi hangjában, ami még jobban megrémítette Brennát. A szíve egyre gyorsabban vert.

– Akarod, hogy odamenjek a hétvégére? – bukott ki belőle.

– Bren, nem is tudom, hol kezdjem. Apa... – Hunter nagyot nyelt. – A cég a csőd szélén áll, nem tudom, meg lehet-e menteni. A biztosítással is gond van, és... sok a tennivaló. Apa ki van bukva, hogy megint kudarcot vallott. Olyan, mintha nem látná át a dolgot, és nem tudná rendbe hozni.

Brenna érezte, hogy van még más is. De mi? Egyre szorosabban fogta a telefont.

– Holnap este műszak után odamegyek, és elviszem néhány holmidat. Telepakolom a kocsit, és...

– Nem, Brenna. Nem jöhetsz ide. Itt úgyse tehetsz semmit.

– Dehogynem: veled lehetek, támogathatlak... Szeretlek, ezt te is tudod.

– Igen, tudom.

Jól hallotta, hogy keserűség cseng a férfi hangjában?

– Hunter?

A férfi vett egy nagy levegőt.

– Csak pakold össze a cuccaimat, és küldd el ide. Nem megyek vissza Vancouverbe.

– És mi lesz a munkáddal? A tanulmányaiddal?

És velem?

– Vancouverben boldog vagy, mindig ezt mondtad – folytatta Brenna. – És itt vagyunk mi. Mi összetartozunk, bármi történjen. Én mindent megteszek, hogy átsegítselek ezen.

– Vissza kell költöznöm a farmra – felelte Hunter. – Ez az egyetlen esélyem, hogy rendbe hozzam a dolgokat. Anyáéknak szükségük van rám. A mi családjukban ez így működik. A quadbaleset óta sokkal tartozom nekik, és úgy érzem, soha nem fogom tudni meghálálni, noha próbálkozom.

– De Hunter, mi egy pár vagyunk... jóban-rosszban – mondta Brenna kissé kábán.

Hát újra megtörténik. Elhagyja valaki, akit szeret.

– Hozzám költöznél? – suttogja a férfi.

Brennában felforrt a harag. Hogy kérdezhet ilyet?

– De hát te is tudod! Ha letettem a vizsgákat, és ha apa...

Fájdalom hasított a mellkasába. Apa. Aki legfőbb támasza volt, amikor gyerekfejjel próbálta

megérteni, hogyan volt képes az anyja csak úgy elhagyni őket, és soha többé nem keresni őt.

– Na ez az – mondta Hunter. – Mindkettőnknek túl sok kötelezettsége van. Nem akarom, hogy miattam elhanyagold a tanulmányaidat. Nagyszerű orvos vagy, Bren, és be kell fejezned, amit elkezdted.

Muszáj ilyen kedvesnek lennie, amikor épp összetöri a szívét?

– És nem várhatom el, hogy otthagyd az apádat most, hogy demenciát diagnosztizáltak nála.

Könnyek csorogtak Brenna arcán. Igen, az apjának szüksége van rá, és a mostohaanyjának meg a féltestvéreinek is. Nem hagyhatja ott őket ebben a nehéz időszakban.

De Huntert is szereti, ő a támasza. Úgy tervezték, hogy ha lediplomáztak, összeházasodnak. Hunter is szereti őt, olyan sokszor mondta. Meg tudnak birkózni a helyzettel. Muszáj megbirkózniuk vele.

– Brenna, ezt sehogy sem könnyű megmondani, tehát egyszerűen csak kimondom: vége köztünk. Nincs más megoldás. Nem lóghatunk a levegőben évekig, amíg a családom talpra nem áll, vagy amíg nálatok nem változnak a dolgok. Nagyon sajnálom, de nincs más választásunk.

Brenna összeszorította a szemét, és remélte, hogy ez az egész csak álom.

De nem az volt.

Most sírhatna és kiabálhatna, kérlelhetne és könyöröghetne – vagy viselkedhet méltóságteljesen. Az utóbbit választotta.

– Rossz az időzítés, hm? – szipogta.

– A lehető legrosszabb, édesem.

Hunternek összeszorult a gyomra. Brenna volt élete szerelme, a mindene, miatta dolgozott olyan keményen, hogy pénzt tegyen félre, és vehessen maguknak egy otthont.

De Brennel *már nincs jövője*.

Legszívesebben elhajította volna a mobiltelefon, hadd törjön ezer darabra, akárcsak a szíve.

Nem is történhetett volna rosszabbkor ez az egész. Bren nem tudott róla, milyen labilis az apja válságos helyzetekben. Arról sem tudott, mennyire önzőek a szülei, mennyire szeretik irányítani, és hogy ezért költözött Vancouverbe. Hunter azt hitte, végre elfogadták, hogy a saját életét éli, de tévedett. Most megint neki kell rendbe hoznia az elrontott életüket, és az ő céljai nem számítanak.

Soha nem bocsátaná meg magának, ha Vancouverben maradna, az apja pedig beváltaná a fenyegetését, és öngyilkos lenne. És Brenna sem hagyhatja magára demens apját. Azt pedig végképp nem várhatná el tőle, hogy halassa el a tanulmányai befejezését, mikor már csak egy év van hátra. Épp elég baj, hogy a saját mentőtiszti tanulmányait jegelnie kell.

– Hunter? Tartsuk a kapcsolatot. Kérlek!

Nem, az mindennél jobban fájna. Látni őt, beszélni vele abban a tudatban, hogy a közös jövő végleg odalett, maga lenne a pokol.

– Nem, azt nem lehet. Tiszta lezárásnak kell lennie. Vége, elmúlt. Nagyon sajnálom, Bren. Vigyázz magadra!

S mielőtt még elhagyta volna a bátorsága, Hunter bontotta a vonalat.

Megtette hát: a családja miatt kizárta életéből a nőt, akit mindennél jobban szeret. Akivel boldog lehetett volna.

Megcsörrent a telefon, Bren nevét mutatta a kijelző. Hunter kinyomta a hívást. Aztán újra csörgött. És aztán megint.

Hunter teljes erőből elhajította a készüléket.

– Ég veled, Bren! Szeretlek.

1. FEJEZET

Hat évvel később

Hunter az ajtófélfának dőlve figyelte, ahogy alvó kisfia mellkasa hullámzik a könnyű takaró alatt.

– Most már boldogabb vagy, ugye? – suttogta fátyolos hangon.

– Tanulhatnál tőle – motyogta mellette Jess, legjobb barátjának, Dave-nek a felesége. – Ne aggódj már annyira!

– Te nem ismered Brennát.

– Csak nem fogja szétrúgni a segged vagy beszólogatni.

– Azzal még ki is tudnék egyezni.

Sőt talán még örülne is neki. De ha Bren közönyt mutatna felé, az mindennél jobban fájna.

Brenna Williamson. Az óta a szívszorító telefonhívás óta nem hallott felőle. Mindenkit elhallgattatott, aki beszélni akart róla, különben megőrült volna a bánattól.

Jess a karjába boksztolt.

– Régi ügy ez már. Megváltoztál, és ő is. És egyébként is, te bármivel megbirkózol. Nézd meg Dylant: azok után, amin keresztülment, most boldog, és ezt neked köszönheti.

Hunter tekintete továbbra is a nagy ágyban fekvő kis testen pihent.

– Bízok bennem, hogy helyrehozom.

– Ha magadat is helyre tudod hozni, a többi már jön magától.

– Így akarod közölni, hogy akkor lesz boldog, ha én is?

Ez jellemző Jessre. De hát végtére is pszichológus.

– Végre valami bejutott abba a tompa agyadba. Most pedig indulj! Huszonöt perc múlva a bázison kell lenned, és erre még hajnalban is nagyobb a forgalom annál, mint amit megszoktál.

– Már itt se vagyok.

Ennyit a reggeliről. Túl sokáig nézte az alvó kisfiát. De hát ő a mindene, részben miatta tért vissza Vancouverbe, ahol életében a legboldogabb volt.

Nyelt egyet. Helyesen tette – a fia és a saját szempontjából is. Nem élhetett már tovább a szülei zsarnoksága alatt, ideje volt újrakezdeni.

De nem áltatta magát: nehéz lesz viszontlátni Brent.

Felegyenesedett, vetett még egy utolsó pillantást Dylanre, majd nedves szemmel elhagyta a szobát. A bejárati ajtó előtt megállt.

– Jess? Légy velem elnéző, jó?

Persze nem Jesst kellett rá emlékeztetnie, hogy Dylan rosszul viseli az új környezetet és az új embereket, neki magának volt szüksége megnyugtatóra, hogy a fia jó kezekben van, amíg ő dolgozik.

– Az lesz. Most pedig tűnj el, még szeretnék egy kicsit összebújni a férjemmel!

Azzal Jess kitolta az ajtót, és becsukta a háta mögött.

Rögtön az első pillanatban vissza kellett volna utasítania a mentőhelikopteres állásajánlatot. Csak hát nem volt könnyű nemet mondani, mikor a bázis vezetője majdhogynem térden állva könyörgött neki, mert annyira nem volt emberük. Jess pedig felajánlotta, hogy vigyáz a fiára óvoda előtt és után, ha elfogadja a munkát.

Egyébként is Hunter imádta a sürgősségi orvoslást – a riasztással járó adrenalinlöketet, az érzést, hogy szükség van rá, és segíthet a bajbajutottakon. Ha jövő hónapban munkába áll a Vancouver Generalban, valószínűleg sok ilyen pillanatban lesz része. Addig pedig... nos, addig helikopteren fog szolgálatot teljesíteni, s a következő néhány hétben Bren újra az élete része lesz.

Izzadt a tenyere, a szíve hangosan dobogott a fülében, mikor a mentőállomásra ért. Vajon Bren még

mindig olyan szép, ahogy az emlékezetében él? És nem fogja kinyírni, amiért volt képe idejönni?

Belépett a hatalmas hangárba, és megindult egy nyitott ajtó felé, ahonnan emberi hangokat hallott. Kevin, a bázis vezetője és...

Megdermedt. Ez Bren hangja!

– Bocs a késésért, csak csőtörés volt az utcánkban, elterelték a forgalmat.

– Semmi baj, eddig még nem volt riasztás – válaszolta Kevin.

– Oké. Még gyorsan veszek a neten kompjegyvet a kocsinak, mielőtt késő lenne. Tegnap túl fáradt voltam, amikor hazaértem Whistlerből, és anyunak se volt ideje. Most, hogy nyugdíjas, elfoglaltabb, mint valaha.

Brenna nevetett, s ez a meleg, szeretni való és túlságosan is ismerős nevetés, mely szerelmes éjszakáikat juttatta eszébe, úgy érte Huntert, mintha gyomron vágták volna. Még az is átvillant az agyán, hogy megfordul és elmenekül innen.

Egykor minden porcikájával szerette ezt a nőt. És most? Már nem szereti? Vagy csak bebeszéli magának, mert tudja, hogy nem szabad?

Kiszáradt a szája. Lehet, hogy éveken át hazudott magának?

– Találtál helyetted Patchnek? – kérdezte Brenna.

– Igen. Hallottam valakiről, aki jövő hónapban kezd a kórház sürgősségijén mint ápolási vezető. Van mentőorvosi tapasztalata, hát gondoltam, mit veszíthetek, ha megkérdezem, nem ugrik-e be. Örömmel beleegyezett, úgyhogy egyelőre jók vagyunk.

Hunter megállt az ajtóban, nagy levegőt vett, és tekintetét a lányra függesztette. Még mindig ugyanolyan gyönyörű... Azok a karamellszínű szemek ugyanolyan vidáman csillognak, hullámos, vörösesbarna haja ugyanolyan hosszú, és ugyanúgy lófarokban hordja, a szája még mindig ugyanolyan lágy és csábító.

Ó, Bren... Mennyire szerették egymást!

A lány nevetve kötötte meg a cipőfűzőjét.

– Esélye se volt, hogy megússza, mi? Ki az? Ismerjük?

Hunter szíve a bordáit csapkodta. Mély levegőt vett, és belépett a szobába.

– Nem hiszem – felelte Kevin. – Kamloopsból jött. Hunter...

– Ford – fejezte be a mondatot Brenna, és a lazán feléje sétáló szexi jelenségre meredt. – Hunter, te mit keresel itt? – kiáltotta, és gondolkodás nélkül a férfi nyakába ugrott.

– Szia, Brenna! Én is örülök, hogy látlak. Huhh...

Megfogta a vállánál, hogy ne tudjon egész testével hozzápréselődni.

– El se hiszem, hogy te vagy az!

Brenna megpróbált odabújni hozzá, fejét a mellkasára hajtani, ahogy mindig, amikor még együtt voltak...

Aztán hirtelen lesújtott rá a valóság, és összerezzen.

Hunter szakított vele. Nem akarta többé.

– Jól nézel ki – mondta a férfi kifejezéstelen arccal.

– Miért ne néznék ki jól? – Hunter sohasem tudhatja meg, milyen nehéz volt túllépnie rajta. – De te is jó színben vagy.

Egykor fiús külseje férfiasabbá vált a hat év alatt, de alaposabban megnézve Brenna észrevette, milyen fáradtak acélszürke szemei. És aztán a szenvtelensége is feltűnt neki. Hát persze, már nincsenek együtt, még csak nem is barátok: csak két kolléga átmeneti időre. Milyen butaság volt a nyakába ugrani! Mintha csak erre a pillanatra várt volna; mintha olyan nagy szüksége lenne rá.

Elhátrált, az ajkát összepréselte. Ez az ember telefonon szakított vele egy hároméves kapcsolat után.

– Szóval visszajöttél.

– Igen – felelte szűkszavúan az a Hunter, akiből annak idején csak úgy dőlt a szó.

– Mióta vagy a városban?

– Tíz napja érkeztünk.

Tűnk? Így, többes számban? Brenna újabb lépést tett hátrafelé.

Tehát van valakije. Elszorult a gyomra, a szája kiszáradt.

– Hogy vannak a szüleid?

Banális, de biztonságos téma. Kivéve, ha...

– Jól. Idősek otthonában laknak. Még apa is boldog. Tavaly eladták a farmot.

Hunter nem tűnt valami lelkesnek, sem meglepettnek, hogy látja. Ezek szerint tudta, hogy itt dolgozik, mégis elfogadta az állást.

Brenna a fogát csikorgatta, és már majdnem szabadjára engedte a haragját, de uralkodott magán. A veszekedés nem változtatna semmin, csak még kellemetlenebbé tenné az előttük álló heteket.

– Ez jó hír – felelte szűkszavúan.

– Szóval ti ismeritek egymást – szólt közbe Kevin.

– Régi dolog – mondta Brenna.

– Akkor lesz miről beszélgetni. Jó is, hogy egymás mellé osztottalak be erre a hétre benneteket.

Brenna a nyelvét harapott, nehogy tiltakozzon. Bár kíváncsi volt, mit csinált Hunter a szakításuk óta, nem akarta hallani, hogy mennyire szerelmes egy másik nőbe.

Nézte a férfit, akiről egykor azt hitte, vele fog megöregedni. Még mindig jó megjelenésű volt, de mintha a szakítás óta eltelt évek megviselték volna.

– Kérsz egy kávé?

– Persze. Meg is reggeliznék, otthon nem volt rá időm.

Hunter levette válláról a kis hátizsákot.

A konyhában Brenna szándékolt közömbösséggel megkérdezte:

– Véglegesen ideköltöztél?

Lopva keresztbe tette ujjait a háta mögött. Vajon azt akarja, hogy maradjon? Vagy hogy újra elmenjen a városból?

2. FEJEZET

– A terv az, hogy végleg itt maradunk. Vettem egy házat Kitsilanóban, két hét múlva beköltözöm
– mondta Hunter.

Brenna grimaszolt egyet. Éppen ott, ahol ő is lakik!

– Még mindig nem hiszem el, hogy tényleg itt vagy. Mik a terveid?

Hunter úgy válaszolt, mintha mérlegelné, mennyit áruljon el.

– Semmi különös. Nem gondoltam, hogy a helikopteren dolgozol.

– Miért?

– Mindenáron sürgősségi osztályt akartál vezetni, mielőtt betöltöd a harminchármat.

Ez tényleg így volt, egészen a szakításig. Akkor azonban elárastotta a belső nyugtalanság, amit csak sok izgalommal tudott lekötöni. Szenvedélye lett a kalandfotózás, a sielés, a hegyikerékpáron száguldozás, és a helikopteres bevetések is jobban kielégítették ezt az igényét, mint a kórházi munka.

– Meggondoltam magam.

Hunter kissé oldalra billentette a fejét.

– Remélem, nem bántad meg. Annyira elszánt voltál, hogy azt hittem, más szóba se jöhet.

– Egy pillanatra sem. Három évvel ezelőttig a sürgősségin dolgoztam, mert anyának könnyebb volt, ha bármikor elérhet, de aztán apa meghalt.

– Hallottam. Fogadd részvéteimet.

– Tovább tartott, mint gondoltuk. A vége nem volt szép.

– Dave mesélte. El akartam jönni a temetésre, de nem tartottam helyénvalónak.

Brenna bólintott.

– Ő hogy van?

– Megnősült, lett két gyereke, Kitsilanóban él. Boldog.

Ez komoly? Tényleg mindenki Kitsilanóba költözött, akit régen ismert?

– Jó neki. Két gyerek? Ki gondolta volna!

Dave öltönyös banki szakember volt, egyáltalán nem az a pelenkacserélő, babaaltató típus.

– A felesége egyetértene veled. Minden reggel megcsípi magát, nem csak álmodik-e.

Brenna ejtette a család témát, és Hunter korábbi kérdésére válaszolt:

– Élvezem a mentést. Leszállni egy mezőn, vagy kötéllel leereszkedni a bozótosban, kimenteni egy anyát a gyerekével egy szigetről a viharban...

– Ez úgy hangzik, mintha adrenalinfüggő lennél.

– Így szabadulok a fölös energiától – vont vállat Brenna.

– Kezdődik, Brenna – szólt be az ajtón Andy, a pilóta. – Autó kontra bika Richmond mellett.

Kisiettek, közben Brenna futtában bemutatta egymásnak Andyt és Huntert. Aztán fogták a felszerelést, bepattantak a helikopterbe, s már repültek is a baleset helyszínére felé.

Brenna összeráncolta a homlokát, ökölbe szorította a kezét az ölében, és feltette Hunternek a kérdést, ami nem hagyta nyugodni:

– Miért Vancouver? – És miért pont Kitsilano, amikor annyi más külváros van? – Elüldöztek Kamloopsból?

Hunter vágott egy grimaszt.

– Nem igazán. Csak az tartotta bennem a lelket az utóbbi években, hogy egyszer visszajöhettek. Ennyire rossz volt odahaza? Brennának kicsit meglágyult a szíve, de rögtön újra megkeményítette.

– Ez úgy hangzik, mintha lezáratlan ügyeid lennének.

– Csak olyan helyen akarok lenni, ahol jól érzem magam. Ahol mindketten jól megvagyunk.

Brenna arca kővé dermedt. Hát persze, Hunter nincs egyedül, az előbb is többes számot használt.

Ideje volt a munkára koncentrálni, megkérdezte hát Andy a mikrofonban:

– Mit tudunk a balesetről? Nem kaptam meg az összefoglalót.
– Három tinédzserfiú ült a kocsiban, jégkorongedzésre mentek. Egy kanyarban összeütköztek egy elszökött bikával. Egy mentőkocsi már ott van, a tűzoltók meg épp kivágják a srácokat a kocsiból.

Hamarosan odaértek, Andy letette a helikoptert az aszfaltra.

A kocsironcsnál Brenna meghallgatta a mentős összefoglalóját.

– Mi ellátjuk az utasoldali srácot – mondta aztán Hunternek. Azt a fiút érte legsúlyosabban az ütközés. – Carl és Nick majd ellátja a sofőrt, ha ideértek, aztán a hátul ülő fiút. Ő nem sérült meg olyan komolyan, közúton is szállítható.

Hunter leguggolt az utasülésen utazó fiú mellé.

– Szevasz, én Hunter vagyok, ő Brenna. Gondoskodunk rólad. Hogy hívnak?

– Johnny.

– Hány éves vagy, Johnny? – kérdezte Brenna, hogy megállapítsa, mennyire van magánál.

– Ööö... tizennégy. Tizenhét. Igen, tizenhét.

Ez nem jó jel, idegrendszeri sérülésről lehet szó.

– A jégpályára mentetek? – kérdezte Hunter, és benyúlt a táskájába nyakmervítőtért.

Miután együtt felhelyezték a nyakmervítőt, Brenna kitapintotta a fiú pulzusát: gyors és szabálytalan volt. Vajon vérzik valahol? Ahogy a másik kezével benyúlt alá, ujjai ragacsos foltot tapintottak, és a fiú felkiáltott.

– Oké, semmi baj, mindjárt adunk fájdalomcsillapítót. Szakadt szövet a comb bal oldalán – mondta Hunternek.

A férfi bólintott.

– H... hogy vannak a barátaim?

Johnny szaporán és felszínesen lélegzett.

– Jól – felelte Hunter.

Helyes. Nem szabad, hogy a fiú a társaiért aggódjon.

– Lélegezz lassan és mélyen! – mondta Brenna. – Próbáld meg nem pánikolni. Azért vagyunk itt, hogy gondoskodjunk rólad.

Hunter megismételte a kérdést:

– Hová mentetek ilyen korán?

– Focizni. Nem: hokiedzésre – mondta sírva Johnny. – Ez nem igazság. Lemaradok a bajnokságról, pedig egész télen arra edzettem.

Próbált felkönyökölni, de felkiáltott a fájdalomtól.

Brenna óvatosan visszatolta az ülés háttámlájához, és gyorsan megvizsgálta a bal karját.

– Ne mozogj! Hozok fájdalomcsillapítót. – Halkan odaszólt Hunternek: – Bal felkarcsont eltörött.
– Lenézett, és élesen beszívta a levegőt. – Alsó lábszárcsont is, ugyanazon az oldalon.

– Szerintem a bordái is, ahol a légzsák eltalálta – súgta Hunter. – Nehéz időszak áll előtte, mire újra jégre léphet.

– Micsoda pech. – Brenna felhúzta a fecskendő, és a fiú fölé hajolt. – Johnny, adom a fájdalomcsillapítót. Csak egy kis szúrás a felkarodba, jó?

Aztán egy tűzoltó hajolt oda.

– Kiemelhetjük, ha készen vagytok.

– Sínsze kell tennünk a lábát és a karját, aztán emelhetjük – válaszolta Hunter.

Gyorsan felhelyezték a síneket, aztán átemelték Johnnyt egy hordágyra. Vértócsa maradt utána az ülés alatt.

Hunter leguggolt mellé, és tovább kérdezgette, hogy ébren tartsa, Brenna pedig felvágta tréningruhája alsó részét, hogy felmérje a combján és fenekén lévő sérülések súlyosságát. Amint ujjai kitapintották a vérzés forrását, Hunter már nyújtotta is felé a vastag vattakorongokat, hogy feltehesse a szorítókötést.

Teljes összhangban dolgoztak, mindketten tudták, épp mire van szüksége a másiknak. Így volt ez az ágyban is, és életük legtöbb területén.

– Hogy van a beteged? – szólta át Brenna a válla fölött Carlnek, aki utánuk érkezett egy másik helikopterrel.

– Légzési problémák, szúrt seb a mellkason az ablaktörőlőtől. Gyűlik a levegő a tüdejében, minél előbb el kell szállítani.

Brenna meghozta a döntést.

– Őt küldjük először. Szóljatok, ha ki kell emelni!

– Most.

Perceken belül a második tinédzsert is kiemelték a roncsból, hordágyra fektették, és a helikopterhez vitték.

– Mi van a harmadik fiúval? – kérdezte Brenna.

– Már a mentőben van, mindjárt indulnak – felelte a tűzoltó. – Ostorcsapás-sérülést szenvedett a nyakán, és agyrázkódása lehet. De még így is ő volt a legszerencsésebb.

– Johnny, nyisd ki a szemed! – mondta Hunter. – Johnny!

Brenna megragadta Johnny csuklóját, és kitapintotta a pulzust.

– Lassú és szabálytalan. A vérzéssel mi van?

– Teszek rá még egy nyomókötést.

– Amint végeztél, betesszük. – Brenna meghallgatta fonendoszkóppal a fiú mellkasát, és fellélegzett. – Nem hiszem, hogy a tüdeje megsérült, de akkor is szeretném, ha minél hamarabb elindulnánk.

A tűzoltók beemelték a hordágyat Brennáék helikopterébe.

Johnny egész idő alatt nyögdecselt, és könnyek folytak az arcán.

– Korcsolyázni akarok... Fel akarom húzni a cipőmet...

Arra egyhamar nem lesz módja, de ezt senki sem mondta meg neki.

A helikopterben Hunter megnyugtatóan beszélt hozzá, miközben a levegőbe emelkedtek.

Brenna leeresztett szemhéja alól figyelte Huntert, aki mágnesként vonzotta a tekintetét. Ez a robusztus vonzerő... Ez az arc, mely egyetlen mosollyal fel tudta izgatni... Az arc, mely tele volt együttérzéssel, amikor Brenna a tanulmányaival és az apja betegségével küszködött...

Nem csoda, hogy a következő kapcsolata nem volt hosszú életű. Mert ugyan melyik férfi érne fel Hunterhöz?

Ennyit arról, hogy azt hitte, túl van rajta. Még hosszú út áll előtte.

3. FEJEZET

Brenna óvatosan megfújta a gombalevest a csészében, miközben letöltötte az autós kompjegyet. Aztán fogta a mobiltelefonját, és megnyomta a gyorstárcsázó gombot.

– Szia, anya! Megvan a jegy Victoriába, ötre.

– Köszönöm, drágám. Ne haragudj, hogy nem sikerült lefoglalnom!

– Jól vagy? – kérdezte Brenna. A mostohaanyjának szokatlanul fásult volt a hangja, de most, az apja halálának harmadik évfordulóján ez nem volt egészen meglepő. – Azt leszámítva – tette hozzá.

– Szerintem megfáztam, de semmi komoly. Hogy telt a hétvége? Sok jó képet csináltál?

– Remélem. Még nem töltöttem le őket, tegnap csak úgy beestem az ágyba. De az idő tökéletes volt, meg a hó és a gyerekek is.

Azt inkább elhallgatta, hogy képvadászat közben majdnem nekiment egy sziklának, különben az anyja szívrohamot kapna. Brenna mindig is számíthatott rá, amióta az asszony összejött az apjával, soha nem bánt vele másképp, mint a később született két közös lányukkal.

– Találd ki, kivel találkoztam!

Ó, a fenébe! De el kellett mondania valakinek, és ki alkalmasabb rá, mint az anyja?

– Hunter Forddal.

– Mi? Te tudtad, hogy a városban van, és nem is szóltál?

– Nem tudtam, de ha róla van szó, olyan lesz a hangod, mintha fojtogatnának. Jaj, ne haragudj, drágám, nem hiányzik neked megint az a sok fájdalom!

– Igaz. De majd jobb lesz.

– Valakit nagyon felbosszanthattál odafent. – Az anyja felsóhajtott. – Hogy bírod? Nehéz lehet annyi év után. Sokat változott?

Brenna belekortyolt a levesébe.

– Idősebb és nyúzottabb, de még mindig Hunter, amennyire én meg tudom ítélni.

– Talán most végre megszabadulhatsz az állóórától.

Brenna fúj egyet. Csak állítson be Hunterhöz egy ajándékkal, amit több mint hat éve vett neki? Aligha fog.

– Na leteszem, még át kell válogatnom a képeket, és elküldeni az iskolába.

Már bánta, hogy megemlítette Huntert, ugyanakkor eltűnődött, mit szólna vajon a férfi, ha meglátná azt a nyavalyás órát.

Miért kellett visszajönnöd, Hunter?

Az élete hirtelen érzelmi hullámvasúttá változott. Muszáj lesz összeszednie magát. Keménynek lenni. Színlelni, ha kell.

– Pénteken találkozunk, anya.

– Oké, drágám. Vigyázz magadra!

Brenna kinyomta a telefont, csatlakoztatta a fényképezőgépét a számítógépéhez, és elkezdte áttölteni a hétvégén készült fotókat.

És közben, mintegy önkéntelenül, megnyitotta a hat évvel ezelőtti képeket tartalmazó mappát.

Hunterrel és a kutyájával a parkban. Hunter, amint a kanapén alszik egy mozgalmas éjszaka után. Ő maga bikiniben, szörfdeszkával a tengerparton. Hunter, amint úgy mosolyog rá, mintha ő lenne élete legnagyobb ajándéka. És mindig mondta is, hogy az, végül mégis elhagyta...

Kilépett a mappából, de egyre csak Huntert látta maga előtt. Mosolyogva, nevetve, szomorúan, fáradtan. A képek elraktározódtak az emlékezetében.

Sürgősen friss levegőre van szüksége.

– Poppy! – szólította a kutyáját, miközben felállt a székéből. – Séta.

A labrador felemelte a fejét, felugrott, és farkcsóválva futkározott a lába körül.

Odakint esett és fújt. Ázottan tértek vissza a sétából, és amikor Brenna később lefeküdt, olyan fáradt volt, hogy rögtön álomba zuhant.

Hajnaltól kelt, és indult volna kocsival a bázisra, mikor azonban elfordította a gyújtáskulcsot, a motor köhögött, de nem indult. Újra megpróbálta – ugyanaz az eredmény. Hát persze, tegnap elfelejtette lekapcsolni a fényszórókat, lemerült az akku. Szitkozódott. Hogyhogy nem vette észre?

Hát úgy, hogy megint Hunterön járt az eszed, válaszolta egy hang a fejében.

Fogta a mobilját, felhívta Kevint.

– Bocs, de késni fogok. Lemerült az akku a kocsimban, hívok taxit.

– Hívd Huntert, nem lakik messze tőled!

– Nincs meg a száma. – Nem is kell, hogy meglegyen. Túl nagy lenne a kísértés, hogy egyszer csak felhívja. – Jó lesz a taxi.

– Majd én felhívom – mondta Kevin. – Tudja, hogy hol laksz?

Mire lenne jó tiltakozni? Az a fontos, hogy időben beérjen a munkahelyére, bármikor riaszthatják őket.

– Mondd neki, hogy az apám régi házában, tudja, hol van. De lehet, hogy már elindult – tette hozzá reménykedve.

Kiszállt a kocsiból, s a járdán ácsorogva igyekezett nem venni tudomást a gyomra szorításáról. Bárcsak ne történe meg ez az egész!

Két perc sem telt bele, fényszórók világították meg az utcát, s egy négykerék-meghajtású kocsi állt meg mellette.

– Hallom, kéne egy fuvar – dugta ki a fejét Hunter az ablakon.

– Köszönöm.

Brenna gyomrában határozottan megrebbentek azok a bizonyos pillangók. Ez nem lehet igaz...

– Egész délelőtt ott fogsz álldogálni? – kérdezte Hunter.

Brenna megkerülte a kocsit, és beszállt.

– Hívnom kéne a szervizt.

– Ott hagyta a kulcsot valakinél?

– Nem, ilyenkor mégse kopoghatok be a szomszédba. És mielőtt megkérdeznéd: nincs pótkulcs a lábtörlő alatt.

– Van egy akkutöltő a csomagtartóban. Munka után feltölthetjük.

Ezt akarta Brenna a legkevésbé.

– Majd meglátjuk.

Becsatolta a biztonsági övét, és megpróbálta nem beszívni a férfi arcszészének illatát.

– Elfelejtetted lekapcsolni a lámpát, mi?

– Igen – felelte Brenna a fejét csóválva a butaságán.

– Szerencse, hogy a közelben jártam.

Jól látta, tényleg mosoly bujkál Hunter szája körül?

– Igen.

– Úgyis késésben voltam, most legalább van mentségem.

– Te? Késésben? Az a Hunter Ford, aki mindig egy órával előbb ott van mindenhol?

– Elbúcsúztam a fiamtól. Nem szeretem egyedül hagyni, főleg mert még minden olyan új és más neki. Bár Jess azt mondja, ez inkább az én problémám, Dylan már beleszokott.

Jess és Dylan. Egy teljes család. Klassz!

Brenna csüggedten leeresztette a vállát.

– Hány éves a fiad?

– Múlt hónapban lett négy, és itt kezdte az óvodát Dave egyik gyerekével.

– Azt mondtad, az tartotta benned a lelket, hogy majd egyszer visszaköltözől ide. Miért?

Hunter szorosabban markolta a kormányt, az arca már nem tűnt nyugodtnak.

– Mert így volt egy terv, valami, amit várni lehetett.

– Az mindannyiunknak kell – motyogta Brenna.

Hallgattak egy darabig, aztán ismét Brenna szólalt meg:

– Te és Jess... régóta vagytok házasok?
Dylan négyéves, Hunter hat éve szakított vele... Jó hamar lecserélte.
– Hogy mik vagyunk? – nevetett fel Hunter hangosan.
– Az útra koncentrálj, jó? – sziszegte Brenna, aki nem tudta mire vélni a férfi reakcióját.
– Jess Dave felesége, nem az enyém.
– Ó!
– Dylan anyukájával csak néhány évig voltunk házasok, mert semmi közös nem volt bennünk Dylanen kívül.
– Sajnálom. Nehéz lehetett. Ő is Vancouverbe költözött?
– Nem.
Brenna várt, hogy Hunter mond még valamit, de a férfi hallgatott.
– Szóval egyedülálló apuka vagy.
– Evie meghalt autóbalesetben, miután szétmentünk. Elhozta Dylant, és visszafelé frontálisan ütközött egy nyerges vontatóval. Esélye sem volt. A rendőrség szerint sms-t írt a mobilján.
– Jézusom, Hunter, ez... Nem is tudom, mit mondjak.
– Ne mondj semmit. Mondtak már mindent, de semmi sem segített.
Hunter behajtott a mentőbázis parkolójába, leállította a motort, és lassan szembefordult Brennával.
– Soha nem voltunk szerelmesek. De a megismerkedésünk után teherbe esett, és úgy döntöttünk, megtartjuk a babát, és összeházasodunk. Rossz ötletnek bizonyult. Külön élve jobban kijöttünk egymással, és Dylan is boldogabb volt.
Brenna bólintott, és kinyitotta az ajtót.
– Remélem, jó döntésnek fog bizonyulni a költözés, a te és a fiad számára is.
Ami pedig az ő szempontjából a legfontosabb: ha Hunter elfoglalja az állását a kórházban, neki már nem lesz több dolga vele.

Miért öntötte ki a szívét?

Hunter megborzongott a fagyos levegőben. Jelezni akarta Brennának, hogy nem szeretett bele másba, miután őt elhagyta?

Mindent azért nem mondott el. Azt például elhallgatta, hogy azért feküdt le Evie-vel, mert egy kis melegségre és kedvességre vágyott, valamire, ami legalább átmenetileg kitölti a tátongó űrt, ami Brenna után maradt a lelkében. Brenna után, akit szántsándékkal száműzött az életéből.

És most mégis itt van, együtt dolgoznak, ugyanazon a környéken laknak, s a vonzalom, mely már az első randin ágyba vitte őket, mintha csak arra várt volna, hogy újra lecsapjon rá. Pedig Brenna már a múlté, biztos lett is valakije azóta, és ha Bren belefog valamibe, azt szívvel-lélekkel csinálja, ezalól a szerelem sem kivétel.

Hunterre olyan erővel tört a szomorúság, a féltékenység és a vágyódás, hogy legszívesebben elhajtott volna messzire, oda, ahol nem hat rá a Brennából áradó energia. Ennyit arról, hogy visszatér az egyetlen helyre, ahol tökéletesen boldog volt.

– Egész nap ott fogsz álldogálni? – kérdezte Brenna az ajtóból, amit nyitva tartott neki.

Ez kizökkentette Huntert a kábulatból.

– Remélem, legalább egy kávéra lesz időnk – mondta, és elindult.

Átöltözés után a pihenőszobában találkoztak, és Hunter nem bírta magában tartani a kérdést:

– Van gyereked?

– Egy elbűvölő kislány, Poppynak hívják – válaszolta Brenna semleges hangon. – Négy lába van.

– Gondolom, kutya.

– Szóval emlékszel.

Igen, Hunter emlékezett, hogy Brenna nem szereti a macskákat.

– Labrador vagy spániel?

– Egy elkényeztetett fekete labrador. Akkor kávéét kérsz?

– Sztornó – szólta be Andy az ajtón. – Szívroham egy tengerjáró hajón. Ötvenkilenc éves férfi, nincs ismert kórelőzmény.

Így aztán Brenna meg Hunter fogták a hátizsákjukat, és szapora léptekkel megindultak a helikopter felé, s egy perc múlva a magasba emelkedtek.

– Egy óra múlva kikötnek Vancouverben, de a hajóorvos aggódik, hogy romlik a férfi állapota. Készen áll a szállításra, mire megérkezünk – tájékoztatta őket Andy a sisakmikrofonban.

Hunternek rezgett a zsebében a mobiltelefon. A kijelző az anyja számát mutatta. Ez még tőle is korai.

Összeszorult a gyomra. Mit csinált az apja már megint? Egész éjjel kint ült a szabadban? Vagy nem hajlandó bevenni a gyógyszereit? A depresszióját még kordában lehetett tartani, az önzése ellen azonban nem volt orvosság: ha valami problémát okozhatott, meg is tette.

Hunter vett egy mély lélegzetet, és üzenetet gépelt:

Most nem tudok beszélni, a helikopterben vagyok. Majd hívlak.

Mintha kő nehezedett volna a mellkasára. Újra és újra nagyokat lélegzett.

Mi van, ha valami komoly baj történt, és segítenie kell? Bár a szülei biztonságos környezetben éltek, ahol minden orvosi segítséget megkaptak, az anyja mégis gyakran hívogatta, a figyelmét követelve. Hunter emlékeztette magát, hogy éppen ezért költözött messzire tőlük. Dylan és a maga érdekében.

Eltette a telefont, hátradőlt az ülésben, és Brennára pillantott. Neki is a kezében volt a mobilja, és üzenetet olvasott.

– Az egyik szomszédom azt írja, éjjel betörtek a házába.

– Még jó, hogy van kutyád.

– Mikor történhetett? Poppy nyugtalan volt este kilenc körül, ide-oda futkosott a bejárati ajtó meg a hátsó ajtó között, és mikor kiengedtem, a kapuhoz szaladt, ugatott, aztán visszajött. – Karcsú ujjával választ pötyögött. – Megírom Claire-nek, hátha ez segít a rendőrségnek.

Huntert elfogta az aggodalom.

– De ugye nem mentél ki? Ki tudja, hányan voltak. Ha hazaviszlek, körbenézek a házban.

– Nem kell. Bárki is volt az, már rég elment.

– Meglátjuk, hogy reagál Poppy, ha hazaérsz.

Brenna sötéten bámult rá, de aztán megenyhült a tekintete, és mosoly bujkált a szája körül.

– Oké. Volt külön házad Kamloopsban?

– Igen, beköltöztem egy kisebb házba a fészker mögött. Kellett egy kis saját tér.

Becsavarodott volna, ha egy fedél alatt kell élnie a szüleivel, elviselni az állandó civódást és hangulatingadozásokat.

– Praktikus.

– Igen. És te? Egyedül élsz?

– Most épp igen, és őszintén szólva nem is bánom. Alig vagyok otthon, úgyhogy nincs időm magányosnak érezni magam.

Brenna elmosolyodott.

– Anyukáddal mi van? – kérdezte Hunter.

– Társasházi lakásban lakik a tengerpart közelében.

– Még tíz perc – szólta bele Andy a mikrofonba.

4. FEJEZET

– Elkísérlek az ajtóig – mondta Hunter ellentmondást nem tűrő hangon, miután hazavitte Brennát, és csatlakoztatta a kocsijához az akkumulátortöltőt.

– Dylannel is így szoktál beszélni? – mormolta Brenna.

– Rám se hederítene, ha így beszélne velem.

– Na, akkor megint lepipált egy négyéves gyerek. Meg kell ismernem azt a srácot.

Ezt nem kellett volna mondania. Most Hunter biztos azt hiszi, hogy közeledni akar hozzá.

– Poppy a házban van, amikor dolgozol?

– Nem, egy kennelben a garázs mellett.

Felgyulladt a lámpa, amikor befordultak a ház sarkánál, és Brennának önkéntelenül az jutott eszébe, milyen régen is volt, hogy utoljára férfival jött haza. És persze ez sem ugyanaz, Hunter nem azért van itt, hogy eltöltsenek egy meghitt estét kettesben... vagy hogy szeretkezzenek a nagy, puha ágyában...

Úgy eláradt benne a vágyakozás, hogy csak nehezen tudta józanságra bírni magát. Hunter most már nem a kedvese, hanem csak egy kolléga, és az is csak ideiglenesen.

– Szia, Pops, hogy telt a napod? – szólította meg kedvesen a kutyáját.

Poppy majd kiugrott a bőréből, hogy újra látja. Brenna megsimogatta, és pusztit nyomott a fejére.

– Te is hiányoztál nekem.

Ez volt a nap fénypontja: a hazatérés. Mivel nem volt senkije, a kutyáját árasztotta el szíve minden melegével.

– Dylan is szeretne kiskutyát, de ki kell várnia, míg beköltözünk a házukba – mondta Hunter.

– De kétlem, hogy találunk ilyen jó fej kutyát.

Végre humor csillan a férfi komor tekintetében.

– Poppy, ő Hunter. Barátkozz meg vele!

Poppy odament Hunterhez, alaposan megnézte magának, aztán lassan csóválni kezdte a farkát.

Mikor Hunter leguggolt hozzá, a farkcsóválás felgyorsult.

– Szia, Poppy! Örülök, hogy itt vagy, és megvéded Brennát. Nem szeretem, ha egyedül jár ki, főleg éjszaka – morogta Hunter.

Brenna előreszegett állal, csípőre tett kézzel meredt rá.

– Ugye tudod, hogy fölöslegesen ijesztgetsz?

Hunternek ellágyult az arca.

– Ha ettől óvatosabb leszel, máris megérte.

– Poppy lenne az első, aki figyelmeztetne, ha valaki itt ólálkodna a közelben. – Brenna az ajtó felé indult. – Bejössz? – A fenébe, most már nem tudja visszaszívni! – Változtattam pár dolgon.

– Még mindig anyukádé a ház?

– Nem. Megvettem tőlük, amikor apa gondozásba került, anya meg eladta a másik házat, és abból vette a lakást. Így nem kellett rendben tartania a kertet, a maradék pénz meg fedezte a gondozás költségeit.

Amihez még hozzáadtak a húgaival, hogy az anyjuknak ne kelljen minden centet meggondolnia. Hunter követte a konyhába. Ott megtorpant és körülnézett. Csalódottnak tűnt.

– Hunter?

A férfi nyelt egyet.

– Semmi.

De igen, van valami.

– Mire számítottál?

Hunter megvonta a vállát.

– Van érzéked a lakberendezéshez.

– Főleg a színeken és anyagokon változtattam, meg járólapp lett a helyett a rémes régi szőnyeg helyett. És kicseréltem az ablakokat. Nem tetszik?

– Még nem tudom eldönteni.

Á, szóval arra számított, hogy minden ugyanolyan lesz, mint amikor együtt bérelték a házat Brenna szüleitől. Amikor szerelmesen azt tervezték, hogy egyszer majd megveszik.

Brenna látta, hogy a valóság sokkolja Huntert, mert ráébresztette, hogy nélküle is éli a maga életét. Nem pedig arra vár, hogy egy szép napon majd a férfi visszatér hozzá. Vajon ezért ragaszkodott hozzá, hogy hazakísérje? Látni akarta, mi változott?

– Nézz körül nyugodtan!

Poppy ugatva követelte a vacsoráját. Brenna megtöltötte a tálat, aztán teavizet forralt.

Bor jobb lenne, de akkor meg kellene kínálnia Huntert, és nem akarta, hogy maradjon... Vagy nem is igazán tudta, mit akar... Jobb volna, ha elmenne, mielőtt elveszíti a józan eszét. Mert a férfi közelségétől lüktetni kezdett a teste. Kéne egy hideg zuhany...

A fenébe az egészszel! Felrántotta a hűtőszekrény ajtaját, kivette a felbontott fehérbort és két poharat a szekrényből. A bor kilötytyent, amikor töltött.

– Tessék. Üdv újra Vancouverben!

Azzal egy poharat nyomott Hunter kezébe.

Átkozott legyen, amiért visszajött! Mintha mindent újrakezdhetnének. Mintha ő látni akarná Huntert, és visszaemlékezni a forró pillanatokra...

Brenna nagyot kortyolt, és félrenyelt.

– Lassan!

Hunter megütögette a lapockája között.

Brenna elhátrált az érintéstől, belekortyolt a borába, és azon töprengett, mi a fenét mondjon.

Hunter a bekeretezett fényképeket bámulta a falon.

– Mindig is volt érzéked a fotózáshoz, de ezek egészen kiválóak.

Brenna szíve dagadt a büszkeségtől. Letette a poharát.

– Köszí. A tandemajtóernyős képpel nemzetközi díjat is nyertem.

– Még most is szoktál ejtőernyőzni?

– Ugrottam párszor.

Hunter arcán a csodálat keveredett az aggodalommal.

– Miért, Brenna?

Mert nem élhettem olyan életet, amelyet akartam. Úgyhogy kerestem másmit.

A lány megmozgatta megfeszült vállait.

– Miért ne? Sokan csinálják.

– Szeretsz veszélyesen élni? Bántani akarod azokat, akik szeretnek, ha netán valami baj történik?

Mondja ezt az az ember, aki mélyen megbántotta.

– Rengeteg biztonsági előírás van.

– De akkor is lehet baj. – Hunter közelebb lépett, és megragadta Brenna vállát. – Ezt én tettem veled? – Fájdalom volt a tekintetében. – Én tettem?

Brenna megvonta a vállát.

– Nem sok köze van hozzád, Hunter. Hidd el! Ez rólam és az életemről szól. Tandemben szoktam ugrani, egyedül még soha nem ugrottam. Egyszer már rákésültem, de ahogy ott ültem a repülő nyitott ajtajánál, néztem a földet, és tudtam, egyedül rajtam múlik, hogy épségben leérjek, nagyon megijedtem.

– Hála az égnek! – sóhajtott fel Hunter. – Már kezdtem azt hinni, hogy egyáltalán nem is ismerlek. Az szörnyű lenne, mert akkor az emlékeim olyanok lennének, mint valami vicc.

Brenna megremegett. Hunter is őrizgeti a szép emlékeket? Ahogyan ő?

Forróság áradt szét az alhasában. Egy pillanatra már nem érezte magát olyan egyedül. Mintha találhatna valakit, aki felmelegíti a szívét, aki boldoggá teszi. Mert bár soha nem vallaná be, pontosan erre vágyott – egy társra, akivel mindent megoszthatna.

– Hol jár az eszed?

Hunter gyengéden végigsimított a haján.

– Nem tudom...

Brenna szíve hangosabban vert, ahogy belenézett a sötét szempárba, melyet soha nem felejtett el.

Hunter finoman közelebb húzta magához.

Brenna megpróbált kiegyenesedni, elfordulni, de képtelen volt. Jól érezte így magát. Hátrahajtotta a fejét, felnézett Hunterre.

Ő az. A férfi, akinek megesküdött, hogy mindig szeretni fogja, hogy gyerekeik lesznek, hogy együtt fognak megöregedni. A szíve kihagyott egy ütemet, s valami mélyen legbelül olvadni kezdett benne, ahogy a teste lassan megadta magát a vágnak, mely ellen napok óta küzdött. Félresöpörte a félelmét, hogy hibát követ el, és hagyta, hogy eltöltse a remény.

Hunter illata beborította, testének melege feltüzeltte, finom borostája régi érintéseket idézett. Önkéntelenül lábujjhegyre állt, a karját nyakára fonta, a szája megkereste a száját.

A férfi forrón és követelően viszonzta a csókot. Nyelve Brenna nyelvével játszott, teste a testéhez simult, egyik kezével a fenekébe markolt.

Brenna kábulatba merült, vágy és forróság árasztotta el, úgy érezte, elemészti a tűz.

Egy bökés a combján.

Ez meg mi?

Az újabb bökésre hátrahőkölt.

– Poppy.

Köszí az ébresztőt!

Épp szörnyű hibát követett el. De szerencsére nem mentek túl messzire. Ujjbegyeivel megérintette alsó ajkát, mely felduzzadt a csóktól.

– Hunter, én...

Úgy csókolóztak, mintha nem is telt volna el az a hat év az utolsó alkalom óta.

– Ne, Bren! Ne elemezzük! Elragadott a pillanat – mondta Hunter, és sajnálat volt a hangjában meg a szemében, ahogy az ajtó felé fordult. – Holnap találkozunk. Jövök, és megnézem, beindul-e a kocsid.

– Nem kell.

– Tudom. De akkor is itt leszek fél hatkor.

Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, kísérteties csend töltötte be a házat.

Brenna leereszkedett a legközelebbi székre, mielőtt még remegő lábai cserben hagyták volna.

– Ez meg mi volt?

Az ajkába harapott. Semmit sem akart kevésbé, mint hogy barátság nál több legyen köztük Hunterrel – és aztán megcsókolta...

Poppy a térdére hajtotta a fejét, és nagy szemekkel nézett rá.

– Köszönöm, kislány. Megmentettél attól, hogy totál bolondot csináljak magamból.

A kutya a farkát csóválta.

– Sétálnál?

Még gyorsabb farkcsóválás.

– Akkor menjünk!

Brenna sóhajtva állt fel, és hozta a pórázt. Ki gondolta volna, hogy Hunter még annyi idő után is ilyen hatással van rá?

5. FEJEZET

- Apa! – szaladt Dylan Hunter felé. – Kiszíneztem egy lovat. Megnézed?
Hunter a feje fölé emelte a fiát, s a gyerek szemében tükröződő izgalom mosolyra fakasztotta.
– Persze, de előbb le kell jönnöd onnan.
Dylan nevetve rugdosott a lábával.
– Engedj el!
– Először mondd el, mit csináltál még az óvodában!
– Háromszor pisiltem, és ettem csokitortát, mert Ambernek születésnapja volt. Elénekeltek, hogy „Boldog születésnapot”, és tapsoltunk. Tegyé! le!
– Oké, kölyök.
Hunter vonakodva letette a fiát a talpára. Dylan nekilódult, és majdnem elesett a lábában.
– Lassan! – szólt utána Hunter.
– Tessék – adott a kezébe Dave egy sört. – Úgy nézel ki, mint akinek pizsok nehéz napja volt.
Nem, a nap nem volt nehéz – a Brennánál történtek azonban felkavarták Huntert, s most mindent megkérdőjelezett, amit a Vancouverbe való visszaköltözésről gondolt.
– Jó későn jöttél – szólalt meg Jess.
– Nem mindig végzünk pont este hatkor – morogta Hunter, és nagyot kortyolt a söréből.
– Vajon ki izzasztott meg ennyire? Csak nem Williamson doki volt véletlenül?
– Kérsz még egyet, öreg?
Hála legyen az égnek az értelmes barátokért.
– Jöhet, köszi! Az első valahogy elpárolgott.
– Ezt igennek veszem – vigyorgott Jess, és belekortyolt a borába. – Muszáj lesz megismernem azt a nőt, aki ilyen hatással van rád.
– Értsd, ahogy akard! – válaszolta Hunter morcosan.
Nem akart a csókra gondolni, mégis egyfolytában az járt a fejében. Brenna ajkának puhasága, az íze, a forrósága...
– Itt van a lovam, apu!
Hunter átvette Dylantól a papírlapot, és szemügyre vette.
– Nagyon szép lett. Majd kiakasztjuk a szobád falára, ha beköltözünk a házunkba.
A házuk. Dylan szobája. A közös életük.
– Holnap folytatom. Játsszunk „látom, amit te nem”-et?
– Naná! Utána olvasok esti mesét.
– Vacsora fél óra múlva – jelentette be Jess.
– Szuper! Gyere, Dylan, játsszunk máshol, hadd legyen egy kis nyugalom a felnőtteknek.
Elindult a fiával a télikert felé, és barátja két fia is csatlakozott hozzájuk. Hamarosan zengett a ház a nevetéstől és kiabálástól.

Amikor Hunter másnap kora reggel megállt Brenna háza előtt, az akkutöltő már ki volt húzva, s a lány kocsijának járt a motorja.

- Nem jössz velem? – kérdezte Hunter.
– Bocs, de szerdánként egyenesen aquajoggingra megyek munka után.
Brenna beszállt a kocsijába, és behúzta az ajtót.
– Akkor találkozunk a bázison! – mondta Hunter csalódottságtól összeszorult torokkal.
Bedobta az akkutöltőt a csomagtartóba, visszaszállt, és elhajtott. Útközben igyekezett megemészteni a tényt, hogy bár vágyik Brenre, nem kaphatja meg. Amikor leparkolt a bázison, imát küldött az ég felé. Stresszes napnak néznek elébe.
– Remélem, lesz időnk egy kávéra – motyogta a helikopterben, amikor visszafelé tartottak egy

bevetésről.

- Szükséged van egy koffeinlöketre? – kérdezte Brenna.
- Dylan kétszer is felébresztett az éjjel, és alig tudtam rábeszélni, hogy feküdjön vissza.
- Sokszor van ilyen?
- Már nem annyira.

Azt Hunter nem akarta megemlíteni, hogy eleve nehezen aludt el, annyira gyötörte a testét a vágy, amit a csókjuk ébresztett benne.

Még fel sem oldódott a kávépor a forró vízben, amikor Kevin dugta be a fejét a pihenőszobába.

- Gázrobbanás egy belvárosi lakásban.
- Gastownban? – kérdezte Brenna aggódva.

Kevin gyorsan megrázta a fejét.

- Nem, nem Emily és Lily környékén.

Brenna összepréselte az ajkát. Megkönnyebbült, hogy a húgai biztonságban vannak.

– A harmadik emeleten történt – folytatta Kevin, miközben rohantak a helikopterhez. – A tűzoltók két holttestet találtak, és egy súlyosan megégett nőt eszméletlen állapotban.

- A lehető legrosszabb – grimaszolt Hunter. – Lehet, hogy a tüdeje is megégett.

Mikor odaértek, a nő még mindig ájult volt, a légzése felszínes, a pulzusa száguldott. Szája sarkában a fekete nyál belső égésre utalt. Brenna azonnal oxigént adott neki, miközben Hunter felvágta a ruháját, hogy befedje fóliával az égett helyeket a bőrén, a fertőzést megakadályozandó.

- Kell egy nagy lumenű branül a sóoldathoz – mondta Hunter.

A folyadék rendkívül fontos ahhoz, hogy a nőnek egyáltalán esélye legyen a túlélésre.

– Van fejsérülés is. – Brenna a szabad kezével óvatosan megtapogatta a nő fejét. – Biztos nekiesett valaminek, amikor a robbanás történt.

– A bal csuklója is furcsa szögben áll – jegyezte meg Hunter, miközben ragtapasszal rögzítette a branült. – Minél hamarabb kórházba kell vinnünk.

- Tudják, ki ő? – fordult Brenna a közelben álló rendőrnőhöz.

– Megvan a neve és a munkaadója, egyelőre csak ennyi. Egy egység már elment a cégéhez, hogy többet is kiderítsen.

– Remélem, egyik halott sem a rokona. Épp elég harc lesz ez neki anélkül is – mondta Hunter komoran. – Menjünk!

Hunter és Brenna csak délután négy körül jutott hozzá, hogy egyen valamit.

Brenna a szendvicsét piszkálta.

- Van valami hír a megégett nőről?
- Semmi változás – válaszolta Kevin.

Amikor Brenna letette a szendvicsét a tányérra, Hunter megszólalt:

- Egyél! Tudom, hogy nehéz lenyelni, de senkinek se lesz jobb, ha üres a hasunk.

– És utána még tizenhat energiától kicsattanó tinédzsert is kordában kell tartanom – mondta Brenna, és beleharapott a szendvicsbe.

- Azt hittem, aquajoggingra mész.

– Mert úgy is van. Része az edzésnek. A múlt hétvégi verseny volt idén az utolsó, de a srácok még nem akarják letenni a sílécet. Se az edzést abbahagyni. Jó kis csapat, és én is beszállok, hogy féken tartsam őket. Legalábbis próbálom.

Rezgett Brenna mobiltelefonja az asztalon. Kezébe vette, és elolvasta az üzenetet.

– Ez gond. Az egyik barátnőmnek este Torontóba kell repülnie, mert az anyja kórházba került. – Választ írt, majd félretette a mobiltelefont. – Most mit csináljak?

- Mi a probléma? – kérdezte Hunter.

– Úgy volt, hogy Gina vigyázz Poppyra hétvégén, ha elutazom. Így legalább kiszabadult volna a lakásból, ahol két másik nővel lakik, és egy kis nyugalma lett volna nálam. Meg egyébként is imádja Poppyt.

- Hova utazol?

Brenna vonásai megfeszültek.

– Most lesz az apám halálának harmadik évfordulója, és a család összegyűlik a Vancouver-szigeti tengerparti házban.

– Bocs, nem mondott semmit a dátum.

– Hunter – sóhajtott Brenna –, nem várom el, hogy tudd, mi ez a hétvége.

– Miért nem viszed magaddal Poppyt?

– Nem bírja, főleg a kompot. Hányingere lesz. Tapasztalat.

– Dylannel szívesen vigyáznánk rá. Legalább Dave és Jess is megszabadul tőlünk.

Brennának arcára volt írva a döbbenet.

– Kösz, de majd kitalálok valamit.

Szóval Brenna óvakodik ennyire beengedni a személyes életterébe.

– Az ajánlat áll, ha nem jön közbe semmi – erősködött Hunter. – Nekünk is jól jönne egy kis távolság Dave-éktől. – Rezzgett a zsebében a mobiltelefonja. – Szia, anya, hogy vagy? Anya, tudod jól, hogy megy az apának egyedül is.

Hunter felállt és kiment.

– Ha nem költöztél volna el, most nem kéne aggódnom – mondta az anyja ingerülten.

De a büntudatkeltés többé már nem vált be Hunternél.

– Beszéltünk erről. Minden segítségetek megvan, ami kell, rám nincs szükségetek... Nem, anya, én most itt élek. Nem megyek vissza Kamloopsba, csak látogatóba.

És azt is jó soká. Meg kell tanulniuk nélküle boldogulni.

– Hadd csináljon, amit akar! Nem bánt senkit.

Kevin intett neki.

– Megint kelletek. Autó kontra busz a 99-es főúton.

– Mennem kell, anya. Szia!

Azzal Hunter bontotta a vonalat. Kemény, de mindhármuknak így a legjobb, mert amíg minden nézeteltérésnél ott terem, addig a szülei nem fogják rendbe tenni az életüket. Szerencsére a nyugdíjasotthon személyzete az ő oldalán áll.

Miközben becsatolta magát a helikopter ülésébe, azt mondta Brennának:

– Család... nem hagynak elkényelmesedni.

– Megéri.

– Én is mindig ezt mondom magamnak, amikor Dylan bepisil az ágyba hajnali kettőkor.

– Még szokott?

– Néha, amikor valami felzaklatja. – Általában akkor fordult elő, amikor valamelyik nagyszülője mesélt neki valamit. – De amióta elköltöztünk, egyszer sem volt rá példa.

– Szóval jól érzi itt magát?

– Nagyon. Ezért vagyunk itt. És nem is megyünk el.

Este hat óra tízkor Hunter magához vette a táskáját, és a kocsijához ment. Ki volt merülve, minden izma fájt, zúgott a feje, és alig várta, hogy lássa a fiát.

– Hunter?

Brenna a kocsija mellett állt a tetőre könyökölve.

– Igen?

– Nem lenne baj, ha elfogadnám az ajánlatodat, hogy vigyázzatok Poppyra?

– Nem találtál senkit?

Brenna felegyenesedett, és odament hozzá.

– Nem is kérdeztem senki mást. Csak reflexből mondtam nemet, mert furcsa volt belegondolni, hogy annyi idő után nálam lakjál.

– Ezen már túl vagyunk, Bren... vagyis Brenna. – Brennek a szerelmük idején szólította. – Mikor mennél?

– Péntek délután. Vasárnap este hat körül jövök vissza. – Apró mosoly jelent meg a lány arcán.

– Poppy jól elvan a gyerekekkel.

– Ha nem így lenne, el se fogadtad volna az ajánlatot. Inkább még ő félhet, hogy agyon lesz simogatva. Alig fogja várni, hogy hazagyere. Dylan imádja a kutyákat.

– Szuper!

Brenna megfordult, és kinyitotta a kocsija ajtaját.

– Brenna. Remélem, jól fog telni a hétvége. Tudom, mennyire hiányzik Chris.

Brennának az apja volt a támasza, miután az anyja elhagyta őket. Hunter még emlékezett, mennyire megviselte, amikor Chrisnél demenciát diagnosztizáltak.

– Nem lesz könnyebb, de valahogy segít, ha együtt vagyunk a házban, ahol olyan jól éreztük magunkat. Sajnos, már ritkábban járok oda. Shane-nel elmentünk évente néhányszor, de már nem.

– Shane-nel?

Brenna arca zárkózottá vált.

– Másik történet.

Intett Hunternek, beült a kocsijába, és beindította a motort.

Gyorsan meg akar szabadulni tőle? Hunternek összeszorult a gyomra. Ki a fene ez a Shane? Mi van köztük? Mert nem lakik Brennánál, és nem ő vigyáz a kutyára hétvégén.

Hunter is beült a kocsijába, és erőteljesen becsapta az ajtót. Akárki legyen, máris ellenszenves a pasas.

6. FEJEZET

Hunter a kávéját itta, és közben elmerülten... és igen, ábrándozva nézegette a fényképeket Brenna falán. Aztán lekapcsolta a villanyt, és a Dylannel közös hálósobába ment. Talán ma tud egy kicsit aludni, nem úgy, mint múlt éjjel, amikor órákig ébren feküdt, és újra átélte a szép időket, az emlékeket, melyeket ez a ház idézett fel benne – a ház, amelyben valaha együtt éltek.

Ennyit arról, hogy túl van rajta. Vajon a szerelem utóöngéi ezek a szívében? Vagy visszatért az eltemetett érzélem? Nem tagadhatta tovább, hogy mennyire része volt a lényének Bren, és mennyire az még mindig. Úgy látszik, lehetetlen eltávolítania magától.

Akkor hát hogyan tovább? Újra össze akar jönni vele? Hat év telt el, évek, melyek alatt válságokon jutottak túl, és különböző irányba fejlődtek. Óvatosnak kell lennie. Már nem ugyanazok, akik hittek abban, hogy a szerelmük bármit túlélhet.

Homlokon csókolta a fiát.

– Szeretlek, Dylan.

Ő volt a legjobb, ami valaha történt vele. Ez a csodálatos gyerek rábírta, hogy túllásson elfuserált családjá horizontján, és arra figyeljen, ami fontos. Vajon ebbe az is beletartozik, hogy újakezdje Brennával? Nem tudta volna megmondani. Akarja ő ezt? A válasszal várnia kell, amíg több időt töltenek együtt.

Levetkőzött, és befeküdt a másik ágyba. Összekulcsolta kezét a tarkóján, és a félhomályos mennyezetet bámulta. Egy része úgy érezte, végre otthon van, egy másik részének azonban kétségei voltak.

De ebben a házban nem menekülhetett az emlékek elől. Olyan jól megvoltak Brennával. A lány életet lehelt belé.

A szeme becsukódott, a légzése lelassult.

– Hiányoztál, Bren.

Az Evie-vel kötött, rövid életű házasság rádöbentette, mekkora ostobaság volt elhagynia Brennát. Meg tudták volna oldani, ha leülnek, és megbeszélik a helyzetet. De annyira el volt szánva, hogy mindenki szempontjából azt tegye, ami helyes, hogy végül jól elszurta az egészet.

Jóvá már nem teheti a hibáját, azzal elkésett. Vagy mégsem?

Vajon hiányzott Brennának? Ő csak akkor döbrent rá, mennyire hiányzott neki Brenna egész idő alatt, amikor viszontlátta. És most el kell döntenie, mihez kezdjen ezzel a ténnyel.

– Apa, nézd, Poppy megint pisil!

Hunter a fejét ingatta. Miért van úgy elbűvölve ettől a kislánytól?

– Ez van, ha valaki vizet iszik.

– Nem akarok soha többé!

Dylan a kutya után szaladt.

– Dehogynem. Egészséges. Hagyd egy kicsit Poppyt, és segíts megkeresni a fűnyírót.

Az egész utca zengett a fűnyírómotorok hangjától. Végre kitavaszkodott, sütött a nap, rügyeztek a fák, nőtt a fű.

– Tolhatom én, apa?

– Majd együtt toljuk.

Hunter kinyitotta a fészert. Dylan bekukucskált.

– Sötét van. Lehet, hogy vannak benn szellemek.

– Ha igen, akkor barátságosak.

Ahogy Hunter felkapcsolta a lámpát, meglátta Brenna mindenféle sportfelszerelését. A fenébe, tényleg adrenalinfüggő lett!

Elszorult a szíve. *Tényleg úgy érzed, hogy nincs vesztenivalód, Brenna?*

Dylan az ajtóhoz rángatta a fűnyírót.

– Gyere, apa!

– Majd én hozom, komám.

Hunter átvette a fogantyút, és újra körülnézett.

Ki vagy te, Brenna? Hol van a nő, akit szerettem?

A szakítás tette ilyenné a lányt? Vagy mindig is vágyott a kalandokra? Annak idején ennek semmi jele nem volt.

– Bocs, késett a komp! – kiáltotta Brenna, amikor vasárnap este berobogott a konyhába, és letette a holmiját. – Nem kellett volna megvárnod, van kulcsom.

De jó volt itt látni Huntert, főleg most, amikor Brenna zaklatott és szomorú volt.

Hunter nagyon otthonosnak tűnt – és ördögien szexi volt tengerészkék pulóverében.

– Dylan nem akarta egyedül hagyni Poppyt – mondta a férfi vigyorogva.

– Akkor jól kijöttek?

– El se lehetett választani őket. Bár szerintem Poppy részéről ebben a finom falatoknak is része volt, amiket akkor kapott, amikor nem néztem oda. – Hunter vigyora szélesebb lett. – Tudom, hogy a mézes pirítós nem épp egészséges egy kutyának.

– Ha nem volt benne csoki, még belefér.

Brenna kinyitotta a hűtőt, és kivette az üveg bort, amit pénteken készített be, hogy felvidítsa magát az érzelemterhes hétvége után.

– Ó, az nem volt. Elmagyaráztam Dylannek, hogy a csokitól nagyon betegek lesznek a kutyák. Kérdezte, mikor jöhetünk vissza.

– Azt Ginával kell megdumálni. Mindig két kézzel kap a lehetőségen, hogy elmeneküljön a lakótársai és a pasijaik elől. – Az átkozott üveg nem akart kinyílni. – De nem valószínű, hogy újra el kell mennem, mielőtt beköltöztök a házatokba.

– Hagyd, majd én!

Hunter kivette az üveget Brenna kezéből, kihúzta a dugót, és elővett egy poharat a szekrényből. Aztán töltött a borból, maga viszont a sörét emelte a szájához.

A szájhoz, amit Brenna szerda óta képtelen volt elfelejteni.

– Dylan csalódott lesz. Bár még nem tudja, hogy szerzek egy kutyát, amint átköltöztünk.

– Most hol van?

– Elaludt a vacsora közben, úgyhogy lefektettem. Egész nap kint szaladgált. És mielőtt megkérdeznéd, Poppy az ágy melletti szőnyegen fekszik.

– Már értem, miért nem rohant köszönni.

Brenna felült egy magasított székre a konyhapultnál, ivott egy korty bort, és megadta magát a fáradtságnak.

– Nehéz volt? – kérdezte lágyan Hunter.

– Nagyon. Nem is értem, miért volt fájdalmasabb, mint amilyen lenni szokott. Pedig már három éve elment. Anya sokat sírt, de Em és Lily se bírta sokkal jobban.

És én sem.

– Nincs rá szabály, mennyi idő, míg kiheveri az ember a szerettének az elvesztését. Van, aki esküszik rá, hogy egy év elég, más meg azt mondja, abszolút egyénfüggő.

– Azt hittem, már túl vagyok rajta. Kiszáradt a juhar, amit három éve ültettünk. Majd viszek másikat, ha rendszeren beindul a tavasz.

Hunter nevetett.

– Chris és a juharfái. Meg a szirup, amit minden reggel ráöntött a reggelijére. Életemben nem láttam olyan édesszájú embert.

Brenna is elmosolyodott.

– Ja, néha még nézni is rossz volt. És mégis normális volt a vércukorszintje. És még a vége felé is, a legrosszabb napjain is mosolyt lehetett csalni az arcára egy csepp juharsziruppal.

Brenna megdörzsölte a szemét, és újra felemelte a poharát.

– Ugyanaz, mint te a csokival. Be kellett zárnom a kamrát, nehogy Dylan bemenjen. Kéne egy másik kamra, ahol elférnek a normális ételek.

– Próbálok visszavenni belőle, de ezzel szoktam jutalmazni magam.

– Nem csoda, ha eljársz aquajoggingolni. Semmi köze azokhoz a tinédzserekhez. Egyszerűen csak az apád lánya vagy.

– Na ja, tényleg az vagyok – sóhajtotta Brenna. – Képzeld, két éve megtaláltam a vér szerinti anyámat.

Többé-kevésbé.

Hunter a pultra könyökölt, és ránézett.

– És hogy ment?

Tudta, mennyire szeretett volna Brenna találkozni a nővel, aki a világra hozta.

– Apa hagyott nekem egy borítékot, amit nem volt szabad kinyitni, amíg élt. – Pikáns, finom illatot szimatolt. – Mi van a sütőben?

– A fenyőmagos csirkefelfújtam. Gondoltam, hátha nem ettél, és vacsorázhatnánk együtt. De ha inkább egyedül szeretnél lenni, hagyok neked belőle.

Hunter mosolya ellenállhatatlan volt, kedves és szelíd.

– Nem, szívesen vacsorázom veled. Tényleg szívesen. Csak előbb töltök még bort.

Brennának ez volt a saját kis külön ideje, amikor az apjára gondolhatott, anélkül hogy az anyjával és a húgaival is foglalkoznia kelljen.

– Apa nem akarta, hogy tudjak a vér szerinti anyámról, amíg ő él. Anyun kívül senki sem tudta, hogy évek óta próbálta felkutatni. Pedig apám csak annyit tudott róla, hogy Ausztráliából származik.

– Nagy ország.

– Igen, pont ezért csodával határos, hogy apunak sikerült megtalálni a családot. A vér szerinti anyámnak két nővére él Perthben. A nagynénéim. Nem sokat tudtak mondani, csak annyit, hogy miután az anyám elhagyott minket, visszament Ausztráliába, és nem sokkal később meghalt rákban. Totál lehidaltak, amikor apa jelentkezett, és kellett pár fotó bizonyítéknak, hogy higgyenek neki. Aztán meg azon aggódtak, hogy a családi vagyonra pályázik.

– Chris nem olyan volt. – Hunter belenézett Brenna szemébe. – És te sem vagy olyan.

– De a nagynénéim nem hiszik el, hogy egy fillért sem akarok tőlük. Odarepültem, hogy találkozjak velük, és megtudtam, hogy vannak unokatestvéreim.

Négyen. És egyikük sem ismeri el családtagnak őt – kétségtelenül a vagyon miatt.

Hunter kivette a poharat Brenna görcsös ujjai közül, és töltött még neki bort.

– Megbántottak.

Brennának semmit nem kellett mondani, Hunter anélkül is kitalálta, mi a helyzet.

– Hallani sem akarnak rólam. Elfogadtam, hogy nem tudom meggyőzni őket semmiről, tehát túlléptem rajta. De néha még mindig csalódott vagyok. Mi rossz van abban, hogy beszélünk egymással? És miként lehet, hogy a vér szerinti anyám még a családjának se szólt rólam?

Ez nagyon fáj neki. Olyan szörnyű gyerek volt, hogy még a saját anyja sem akarta? De a mostohaanyja rögtön elfogadta a kiálló fogai, a hisztijei meg az összes többi ellenére.

Az emberek cserben hagyták. Némelyek legalábbis.

Ránézett Hunterre. Ő is közéjük tartozik.

Jó, de harcoltál érte? Próbáltad visszatartani?

Brenna összevonta a szemöldökét. Ez a gondolat a semmiből jött, és szíven ütötte.

– Lúzerek – mondta Hunter.

– Hogy mi? Kicsodák?

– Hát az ausztrál rokonok.

– Ja... Igen... azt hiszem.

Most nincs itt az ideje azon agyalni, hol rontották el Hunterrel. Ki van merülve érzelmileg. Azt majd később.

Nagyot kortyolt a borból, és alaposan szemügyre vette a férfit, aki összetörte a szívét, és úgy

tért vissza az életébe, hogy ő különösebb ellenállást tanúsított volna. Mit jelenthet ez? Fogalma sem volt, és ebben a pillanatban nem is akart semmi mást, csak lazítani, meginni a borát, enni valamit, és esetleg élvezni a társaságot.

– Nem eszünk? Hirtelen úgy érzem, éhen halok.

Hunter tekintete nyugodt volt, de kérdés bujkált benne. Ismer, gondolta Brenna.

De a férfi csak annyit mondott:

– Persze. Minden készen van.

Felállt, kivette az ételt a sütőből. Brenna is felállt, szedtek maguknak egy-egy tányérra, és nekiláttak.

– Szóval Poppy elintézte, hogy nektek is lesz kutyátok?

– Nem is akármilyen. Egy Poppy-kutya – vigyorgott Hunter. – Betudnál mutatni a tenyésztőjének?

– Persze. Első lépés, hogy berendezkedjete az új házban.

Hunter vigyora feszültté vált.

– Igen.

– Ugye nem gondolod meg magad újra?

– Kizárt dolog. Csak rosszul érzem magam, amiért pont ezt a helyet választottam. Ez a te környéked, és nem akarom, hogy azt hidd, hogy direkt bosszantani akarlak.

– Először tényleg bosszús voltam – felelte Brenna. – Ez egy nagyváros, akkor miért pont Kitsilano?

– Ahol egyszer boldogok voltak. – De aztán rájöttem, hogy ezt a helyet ismered legjobban. És itt vannak a barátaid, ami megkönnyíti a költözést.

– De jobb szeretnéd, ha nem errefelé kötöttem volna ki.

– Nem. Nagylány vagyok, már nem bánom.

– Nem olyan nagy.

Hunter ismét rávigyorgott Brennára.

– Hát ja. Kicsi, vékony és nagyszájú.

Hunter nevetése betöltötte a konyhát... és sajnós Brenna szívét is.

– Ez hiányzott – mondta a férfi.

Nekem pedig te hiányzol, mióta újra megjelentél, gondolta Brenna. Itt vagy, és mégis elérhetetlen. Túláságosan félek, és belefáradtam, hogy elhagynak, akiket szeretek.

Ha újra összejönnének, vajon Hunter újra továbbállna, mihelyt máshol lenne rá szükség? Ha hívnák a szülei, vagy történe valami Dylannel?

Brenna nagyot nyelt, és újabb falatot tett a szájába.

– Mikor tanultál meg ilyen jól főzni?

– Evie remek szakács volt, és megtanított az alapokra. Aztán az interneten is hozzáolvastam, és megszerettem a főzést.

Amikor végeztek a vacsorával, Hunter megérintette Brenna karját.

– Ül át egy kényelmes székbe, amíg én rendet rakok!

– Hagyd, majd én megcsinálok! – Holnap. – Haza kell vinned Dylant a saját ágyába.

– Mindjárt.

Hunter keze még mindig a karján pihent, ami forró hullámokat indított Brenna bőrén.

Nem szabad engednie a kísértésnek. De olyan jó lenne. Jobban vágyik rá, mint bármi másra. Ez a balzsam, amire szüksége van. Hunter érintése, illata, melegsége.

Brenna rátette kezét a férfi kezére, finoman megszorította, és összekulcsolta az ujjait.

Hunter közelebb lépett, az ajkához emelte Brenna kezét, és gyengéd csókot lehelt az ujjperceire. Aztán megnyalta az ujjai közti érzékeny pontot. Brennának borzongás futott végig a gerincén, fellobbant benne a vágy. S mikor találkozott a tekintetük, Hunter ezüstszürke szeme is elsötétült a szenvedélytől.

Nagy, ismerős kezei közé fogta Brenna fejét, és megcsókolta.

Brennát egyre csak emésztette a vágy – az egyetlen férfi iránt, aki mellett valaha is kívánatosnak érezte magát. Olyan régen volt már, de ez mit sem változott. Minden érzéke készenlétbe helyezkedett. Előrehajolt, szüksége volt a férfi erejére, hogy megálljon a lábán. Körötte elmosódott

a világ, s már semmi mást nem érzékelt, csak Hunter száját, ahogy a szájára tapad.

Aztán a férfi lassan levált róla.

– Mi az? – hőkölt vissza Brenna.

Nem hagyhatják abba! Most nem, amikor az egész teste vibrál a vágytól!

– Nem lehet, Bren. Haza kell vinnem Dylant.

– Nem érsz rá befejezni a csókot?

Nem hagyhatod abba csak így... kivéve, ha neked semmit sem jelentett.

Brenna elszántan kihúzta magát, az állát felemelte, és hátralepett. Hunternek igaza van, nem lenne szabad megint csókolózniuk. Az első alkalom még csak hiba volt, ez viszont már ostobaság. Jól tette Hunter, hogy abbahagyta. Hálásnak kéne lennie, hogy a férfi agya ezek szerint jobban működik, mint az övé.

– Jó éjt, Hunter!

A másik lehetőséggel inkább nem is akart foglalkozni – azzal, hogy a csók semmit vagy annál is kevesebbet jelentett a férfinak. De tudta, hogy ez a gondolat egész éjjel ébren fogja tartani.

7. FEJEZET

Hajnali három körül Brenna feladta. Kikelt az ágyból, kiment a konyhába, és teavizet tett fel. Aztán kinyitotta a laptopját. Ha már aludni úgyse tud, akár elő is készítheti a fotókat, amelyeket a sícsapat ki akar nyomtatni. Talán el is bóbiskol közben.

Aligha, amikor tele volt a feje Hunterrel.

Felnyögött, és végigsimított összecsomósodott fürtjein. Ennyit arról, hogy távol tartja magától a férfit. Miért, miért, miért vágyik úgy a csókjára? Hisz azt se tudja, mi mást akar még tőle. Akar-e egyáltalán valamit. Az esti beszélgetés megnyugtatta zaklatott idegeit, ugyanakkor elővigyázatlanná is tette Hunterrel szemben.

Felforrt a víz, és Brenna fejcsoválva mártogatta a teafiltert a bögrében.

– Poppy, az anyád tönkretette a jól szervezett életét.

A kutya nem mozdult, csak az egyik szemét nyitotta ki néhány pillanatra.

– Egyetértesz, mi? Most mit csináljak, Pops?

A tea és a fotórendezgetés bevált, valamikor újra elnyomta az álom a kényelmes fotelben.

A mobiltelefonjának csörgése ébresztette. A kijelző hat óra tizenöt percet és Kevin nevét mutatta. Káromkodva szorította füléhez a készüléket.

– Bocs, még itthon vagyok, elaludtam. Sietek.

– Nem kell rohanni. Csak hallani akartam, hogy minden rendben. Most nyugi van, de ha hívnak, beugrok helyetted.

Brenna még soha nem késett el a munkából.

– Tényleg nagyon sajnálom.

– Lazíts! Hogy telt a hétvége?

– Sok nevetéssel és könnyel. Úgy döntöttünk, hogy ez volt az utolsó alkalom. Készen állunk a továbblépésre.

– Az jó. Akkor nemsokára találkozunk. De ne rohanj! Mindent kézben tartunk, Hunter itt van bevetésre készen. Reggelizz, és vidd ki Poppyt sétálni, mielőtt elindulsz!

Amint letették, Brenna elsírta magát. Mindenki olyan átkozottul kedves. Mellette vannak akkor is, ha nem kéri.

És most Hunter is visszatért, csak nem mint szerető vagy élettárs... Nem, ennek véget kell vetni! Nincs több csók. Mert mi van, ha megint összepakol és eltűnik, mert az anyja megtelefonálja, hogy szükség van rá? Szóval legfeljebb barátságról lehet szó, azt viszont kár volna veszni hagyni. Hunter ismeri és megérti őt, még a legközelebbi barátainál is jobban.

Hangos nevetés hallatszott a pihenőszobából, amikor Brenna megérkezett a mentőbázisra. Felforrt a vére, a lába elgyengült. Mindig is imádta Hunter nevetését.

Vállat kihúz, pókerarc! Úgy lépett be a szobába, mintha egy átlagos reggel lenne.

– Jó reggelt mindenkinek!

– Megjött az álomszuszek – mondta Hunter.

Persze nem is sejti, hogy miatta aludt el... Ráadásul a férfi friss és kipihent benyomást kelt.

– Nyugis volt a reggel. A másik csapat egy motorbalesetnél van Richmond mellett. Egy törött láb és egy dühös páciens. – Kevin megvonta a vállát. – Na most, hogy itt vagy, szerintem ma már csak az íróasztalomnál fogok ülni műszak végéig.

– Cserélhetünk, ha izgalomra vágysz – ajánlotta fel Brenna. Így legalább távolságot tarthat Huntertől. – Úgyis át kell nézennem néhány orvosi feljegyzést.

– De te utálsz az ilyesmit.

Kevin letett elé egy kávé.

– Az nem jelenti azt, hogy nem kell megcsinálnom. Különben is, elég fáradt vagyok, szóval

tényleg jobb lenne, ha helyettesítenél.

Kevin bólintott.

– Sápadt vagy.

Hunter szája önelégült mosolyra húzódott.

– Nagyon sápadt.

Ahelyett hogy ráförmedt volna, Brenna inkább itta a kávéját, és az asztallapot bámulta.

Csak azért se fogja kimutatni, mennyire felzaklatja!

– Szerintem Poppynak hiányzik Dylan. Reggel folyton bement a szobába, ahol aludt.

– Mondtam én, hogy nagyon jól kijöttek egymással – válaszolta Hunter.

– Akkor jobb, ha gyorsan szerzel egy kiskutyát.

– Megvan a tenyésztő száma? Mert kétlem, hogy egy törpeuszkárral megúszhatom.

Brenna előhúzta a mobiltelefonját, és kikereste a számot.

– Átküldöm. Mi a számod?

Hunter felvonta a fél szemöldökét.

Tényleg azt hiszi, hogy magam miatt kérem? – villant át Brenna agyán. Átcsúsztatta a telefont az asztalon Hunter elé.

– Írd be te!

Hunter bemásolta a számot, és visszaadta a telefont.

– Kösz. A héten felhívom. Bár addig nem tudom befogadni, amíg Dave-éknél lakunk.

– Miért? Nagy a ház, nem?

– Nagy. Öt hálószoba, nappali, tévészoza plusz hatalmas kert. De akkor se tartanám korrektnek.

– Az új házad milyen? – kérdezte Brenna.

– Három háló, nappali és egy átlagos méretű kert. – Hunter hátradőlt a székén, és kinyújtotta a lábát. – Rengeteg munka van vele, a konyhát, fürdőszobát teljesen fel kell újítani. De rögtön megtetszettek a tágas szobák és a nagy ablakok. Télen rengeteg fényt beengednek. Nyáron persze szauna lesz belőle, de arra ott a légkondi.

Andy nézett be a szobába.

– Mi jövőnk, srácok.

Hunter és Kevin elsielt a bevetésre, Brenna pedig leült Kevin íróasztala mögé, és kinyitotta az egészségügyi hatóság által küldött anyagot. Semmi köze nem volt a napi munkájához, de végigolvasta az egészet. Mert hát ki tudja, mikor hagyja abba a mentőszolgálatot?

Lassan telt a hét. Az enyhe náthával és lüktető fejfájással küszködő Brenna az íróasztalnál maradt, Kevin helyettesítette a bevetéseken. Csütörtökre Brenna újra készen állt a közös munkára Hunterrel. Bár még mindig nem tudta, hányadán is állnak, és mit akar a férfitől, már sokkal jobb volt a hangulata.

– Jövő héten megint tied az íróasztal – mondta Kevinnek, miközben a műszak végét várták.

Most jön három szabadnap, aztán éjszakára lesz beosztva.

Amikor megérkezett a váltás, Brenna a vállára vetette a táskát, és a kocsijához sétált.

– Brenna! – szólt mögötte Hunter.

Megfordult. A férfi elgondolkodva nézte, majd megkérdezte:

– Van valami terved szombatra?

– Így hirtelen nem sok – válaszolta óvatosan Brenna.

– Esküvőre megyek.

– Az jó.

Hunter közelebb lépett hozzá, és Brenna látta, hogy feszeng.

– Rövid időn belül szeretnem kéne egy kísérőt. Nem jönnél velem? Kérlek!

Hogy micsoda? Hunter elhívja valahová?

– Bocs, nem tudom, jól hallottam-e. Meghívtál egy esküvőre? Egyébként kinek az esküvője lesz?

Nem mintha számítana. Nem akar elmenni. Az túl személyes lenne, és csak arra emlékeztetné, ami valaha köztük volt, és amire mindketten vágytak.

– Dave bátyja, Toby veszi feleségül a gyerekkori szerelmét. Tavaly újra összejöttek, miután négy évig az ország különböző végében dolgoztak.

– Szép.

– Na?

– Nem kellek én oda. Ugyanúgy ismered Dave családját, mint a sajátodat. Biztos nem az utolsó asztalnál fogsz ülni a másod- és harmad-unokatestvérekkel.

– Tényleg nem. A vőlegény családjánál fogok ülni, Dave húga mellett, mert Dave szerint remekül meg fogjuk érteni egymást.

Brennának összeszorult a gyomra. Dave össze akarja hozni Huntert a húgával? Emlékezett a fogszabályzós, hosszú barna copfos Mollyra.

– És? Nem érdekel?

Brenna visszatartotta a lélegzetét.

– Nem. – Hunter az arcát fürkészte. – Kedves és bájos, de nem az esetem, még akkor se lenne, ha társat keresnék.

Tehát nem keres. Ez jó hír. Brennának újra működni kezdett a tüdeje.

– Akkor mondd meg ezt Dave-nek is!

– Mondtam én, de ez bonyolult, mert nagyon közel állnak egymáshoz.

– Más szóval úgy próbálsz egyértelművé tenni a helyzetet, hogy viszel valaki mást az esküvőre. És miért pont engem? Dave rögtön át fog látni rajtunk.

– Talán. De egy próbát megér. Szóval? Igen vagy nem?

Hunter túlságosan is lazán vont a vállát.

Brenna habozott. Jó lenne beszélgetni Dave-vel, megismerni a feleségét és a gyerekeit... de vajon el tudna tölteni órákat Hunterrel anélkül, hogy azon járna az esze, miként jöhetnének újra össze?

– Nem.

– Akkor most jön az érzelmi zsarolás. Én is segítettem neked a múlt hétvégén.

– Ez övön aluli volt.

– Ha muszáj...

Brenna nem tudta elnyomni a szája körül bujkáló mosolyt.

– Ennyire ég a ház? – kérdezte.

– Lehetséges.

– Ez tetszik. Hánykor?

– Ötkor kezdődik, úgyhogy kicsivel négy után érted megyek. – Hunter viszonzta a mosolyát.

– Mindig is nagyon komolyan vetted magad, ha győztél.

Brenna nem tudott haragudni rá. Mert minden figyelmeztetés ellenére, amit az utolsó csókjuk után adott magának, el akart menni a férfival erre az esküvőre.

– Még visszavonhatom – tette hozzá.

– Eszedbe ne jusson! – szólt vissza Hunter a kocsijához menet. – Mondtam már, hogy vasárnap költözöm?

Tudta jól, hogy nem említette.

Brenna nem reagált, az ajkát se mozdította. Semmi köze Hunter költözéséhez. Kinyitotta a kocsiajtót, és beült a volán mögé, nem véve tudomást a kisportolt testről, mely hanyagul a másik kocsinak dőlt.

Mit fog felvenni? Fejben gyors leltárt készített a ruhatáráról, és elmosolyodott. Holnap elmegy ruhát és cipőt venni. De jó! Már rég nem volt alkalma kiöltözni. És már régóta nem randizott szexi férfival.

Pedig nem lenne szabad így örülnie. Nincs több csók, ugye? Megfogadta!

De miért ne szórakozhatna egy kicsit?

8. FEJEZET

Hunter nagyot nyelt. A csillogó vörös ruhában Brenna még elragadóbb volt, mint ahogy bármelyik emlékében élt. Tekintete végigvándorolt a lány formás lábán, le a magas sarkú cipőig, és feszítő érzés kezdett mocorogni az ágyékában...

Erőnek erejével felemelte a szemét, és Brenna máskor oly vad fürtjeit nézte, melyek most lágyan keretezték az arcát.

– Te napról napra szebb leszel – motyogta.

Ezért kérte meg Brennát, hogy kísérje el? Vissza akart kapni valami jót a múltból? Valamit, ami átsegíti jelenlegi helyzetük ingoványán? Az, hogy le kell szerelnie Dave-et, persze csak ürügy volt, de remélhetőleg Brenna ezt nem tudja.

Brenna pislogott, kicsit áthelyezte a súlyát a másik lábára, végül nevetett.

– Te is jól nézel ki.

Hunter gálánsan a karját nyújtotta, és a kocsijához kísérte.

– Hol van Poppy?

– A kenneljében. És Dylan?

– A hátsó ülésen. Dave fiaival.

– Sziasztok, srácok! – szólt hátra Brenna, miközben beült az anyósülésre, és a biztonsági öv ért nyúlt. – Én Brenna vagyok. Dylant már ismerem. Titeket hogy hívnak?

– Joshua.

– George.

Hunter is becsusszant, és hátrafordult.

– Indulhatunk?

– Igen!

– Siess! – ordították a fiúk.

– Kár volt megkérdezni – motyogta Hunter Brennának. – Remélem, hoztál füldugót.

– A táskámban van – mosolygott a lány.

Ez a mosoly azért volt veszélyes, mert Hunter testének olyan részei reagáltak rá, melyeknek a nap hátralévő részében alvó állapotban kellene lenniük. És az éjszaka hátralévő részében is.

– Köszí, hogy elkísérsz.

– Nem tudom, minek kellek én ide, hiszen így is van három kísérőd.

Amikor Hunter oldalpillantást vetett rá, újabb széles mosoly fogadta.

– Nem jönnek az esküvőre. Jess egyik barátnőjéhez viszem őket, ő fog vigyázni rájuk holnapig. Brenna, én tényleg nagyra értékelem, hogy eljössz velem. Sokat jelent. Tudom, hogy nem könnyű.

Brenna sóhajtvá megérintette a férfi karját, majd megszorította.

– Szeretnéd, ha másik asztalhoz ülnék?

Hunter nevetett, és úgy sejtette, Brenna pont ezt akarta.

– Majd meglátjuk.

A fehér abrosszal letakart asztalnál Brenna próbált lazítani – ami nem volt könnyű így, hogy Hunter ott ült mellette, és ilyen lehegerlően festett. Ahogy körülnézett, meg kellett állapítania, hogy egyetlen másik férfi sem érhet a közelébe.

– Tessék – nyújtott neki Hunter egy újabb pohár pezsgőt. – Idd meg!

– Dehidratálnak látszom?

Hunter végigmérte, és intenzív tekintete megakadt a melle völgyén, amely kilátszott a dekoltázsából.

– Nem, semmiben sem szenvedsz hiányt.

Ó, de aranyos! Mélyen belül nőtt a feszültség Brennában. Ideje témát váltani. Koccintott Hunterrel.

– Kedvelem Jesst.

– Ő is téged.

Brenna félrenyelte a pezsgőt.

– Beszéltek rólam?

– Jess mindig kimondja, amit gondol, mi, egyszerű halandók pedig megtanulunk együtt élni ezzel.

Ebben a pillanatban rázendített a zenekar, és Hunter odahajolt Brennához.

– Nem lett volna szabad bemutatnom titeket egymásnak. Mostantól pokol lesz az életem.

Mélyen belélegezte Brenna parfümjének mámorító, nyári illatát.

– Naná!

Ahogy elnézték az ifjú házaspár nyitótáncát, Brennában egyre jobban oldódott a feszültség. Minden kezdeti kétsége dacára jól érezte magát.

A következő számnál Hunter megkérdezte:

– Szeretnél táncolni?

Olyan tétovaság volt a hangjában, amit Brenna egyszer sem hallott ezen az estén.

– Igen, szívesen – válaszolta egyenesen a szemébe nézve.

Az utóbbi időben nem sok alkalma volt táncolni, ki kell hát használnia ezt a mostanit; a következményekkel ráér majd később foglalkozni.

– De csak amíg nem játszanak olyan számot, aminél vezetnem kell, anélkül hogy letaposnám a lábujjaidat – viccelődött Hunter, miközben a parkettre vezette.

Brenna még a lábujjtáposást is könnyebben el tudta volna viselni, mint azt, hogy Hunter keze a csípőjén pihen, és melegség sugárzik belőle az egész testébe.

– Akkor semmi akrobatikus rock and roll?

– Örülök, ha egy lassúnál nem esek ki a ritmusból.

Ujjaik összefonódtak, és ahogy Brenna nézte a jóképű arcot, a mosolygó száját, úgy érezte, végre hazaért. És többet akart.

Mindent.

Visszahúzta a kezét, riszálni kezdte a csípőjét, a fejét hátradöntötte, haja a vállát simogatta a mozdulatok ritmusára.

Nem kapja meg, amit akar, még akkor sem, ha kapható lenne. De a fene vigye el, jól fogja érezni magát, hozzon bármit a holnap! Kemény csaj, túl fogja élni.

Hunter lefékezett Brenna háza előtt, és leállította a motort.

– Köszönöm, hogy eljöttél. Rég nem éreztem ilyen jól magam.

– Én se.

Brenna a fejtámlának döntötte a fejét, és csábító, tartózkodó mosolya megdobogtatta Hunter szívét. Megfogta a lány kezét, hüvelykujjával a csuklóját cirógatta, s miközben kibámult a szélvédőn, arra gondolt, ahogy Brenna teste az övéhez simult tánc közben.

– Mennem kéne. Csak elkísérlek az ajtóig.

– Rendben – sóhajtotta Brenna.

Hunter elhúzta a kezét, s az ajtónyitóért nyúlt.

– Gyere!

Egész este Brenna ajkát bámulta, ezt az évődő, csábos ajkát, és az járt a fejében, milyen jó lenne a lány ágyában zárni az éjszakát. De a visszautasítást nehéz lenne megemészteni...

– Gyere! – ismételte meg.

Brenna némán egyensúlyozott szexi magas sarkúján. Az ajtóhoz érve bedugta a kulcsot a zárba.

A nyitás hangja emlékeztette Huntert, hogy számára itt a vége. A kezét csípőre téve, nehogy megragadja Brenna kezét, hosszan nézett a nő arcába.

– Jó éjt! Még egyszer köszönöm, hogy kiségtetted.

Ha nem betonból lenne a lába, már rég elment volna.

Brenna is ugyanúgy bámult vissza rá. Az arca szigorúnak tűnt a lámpafényben, de a szemében

vágyakozás csillant.

– Hunter.

A férfi szíve kihagyott egy ütemet, nyelve a szájpadról tápadozta.

Menj! Most! Kérlek!

Brenna válla lágyan emelkedett és süllyedt, aztán a keze megpihent Hunter mellkasán.

– Tudom, hogy azt mondtuk, semmi sem fog történni köztünk, de... – öklével finoman a férfi szegycsontjára koppantott – nem lehetne ez az egy éjszakánk?

Hunter magához húzta, és gyengéden megcsókolta azt a finom, csábos ajkat.

– Menjünk! – zihálta aztán sóváran. – Most!

A következő percben már a hálószobában álltak a hatalmas ágy mellett. Ma éjjel szeretkezni fognak, még több emléket gyűjtenek, és majd csak holnap aggódnak azon, hogy mindez hová vezet.

Hunter megtalálta a ruha cipzárját, ujjával a selymes bőrt simogatta, szája Brenna nyakán és a füle mögötti érzékeny ponton időzött.

– Hadd érintselek meg! – suttogta Brenna.

– Isten ments, édesem! Egyből végem lenne!

Majd csak azután fog engedni a vágyának, ha Brennát eljuttatta a csúcsra.

Lehúzta teljesen a cipzárt, és Brenna kihámozta magát a ruhából. Már csak a csipke fehérnemű maradt rajta. Megfordult, formás fenekét Hunter ágyékához dörzsölte.

– Ne csináld ezt velem – nyögte a férfi.

A teste vibrált a vágytól, a feje zúgott, keze Brenna isteni testén kalandozott.

A lány ajka kihívó, érzéki mosolyra húzódott.

– Mert különben mi lesz?

– Különben lenyomlak az ágyra, és a magamévá teszek. Most.

– Tökéletes.

Brenna kinyújtotta a kezét, s a nyakkendőjénél fogva magához húzta Huntert. Leereszkedett az ágyra, kikapcsolta az övét, lehúzta róla a nadrágot és a bokszeralsót, aztán csókolni kezdte.

– Ne, Bren! – zihálta Hunter. – Még ne! – Felhúzta a lányt, megfordította, leült az ágyra, és az ölébe ültette Brennát. – Hölgyeké az elsőbbség.

Aztán a kezével és a szájával megmutatta neki, mire gondol. Mikor Brenna felzokogott a kéjtől, s ő végre belesüllyedt a melegébe, tudta, hogy otthon van. Még ha csak átmenetileg is.

Alig aludtak az éjjel, csak rövid időre nyomta el őket néha az álom. Folyton egymásért nyúltak, ölelkeztek, simogatták, ízlelték egymást. S mikor a felkelő nap átvilágította a függönyön, egymásra néztek és mosolyogtak.

– Ki vagyok merülve – motyogta Brenna.

– Én is – válaszolta Hunter. – És éhen halok. Mi van reggelire?

– Ó! – rezzent össze Brenna. – Nem vásároltam be tegnap.

Hunter felült, átvette a lábát az ágy szélén.

– Hozok bagelt füstölt lazaccal és rendes kávé. Aztán indulok, kilencre jönnek a költöztetők.

Brennának felpattant a szeme.

– Tisztára elfelejtettem, hogy ma költözöl! Miért vasárnap, és nem szombaton, ahogy szokták?

– Hát az esküvő miatt. Dave nem ért volna rá.

Hunter kiment a fürdőszobába, Brenna követte.

– Hogy segíthetek? Pakoljam ki a dobozokat, rámoljam be a konyhát? Van néhány szabad órám.

– Feküdj vissza, míg visszajövök a reggelivel! Pakolni nem sokat kell, Jess meg intézi a konyhát.

Főleg a régi cuccait varrja a nyakamba.

Brenna nevetett.

– Nem hoztad el a tieidet Kamloopsból?

Hunter beállt a zuhany alá. A meleg víz ellazította éjjel igénybe vett izmait.

– Nem sok volt, ami tetszett. A legtöbb a farmházból való, más szóval szemét. Anya régi holmija.

– Szóval nem akarod, hogy segítsek?

Volt valami vágyakozás Brenna hangjában, ezért is érezte magát Hunter szörnyen, amikor azt

felelte:

– Kösz, de így is túl sokan leszünk. Jess a gyerekeket is áthozza, kész káosz vár rám.

Ha Brenna a házában lenne, amikor költözik, és berendezkedik az új életében, olyan irányba terelné a kapcsolatukat, amelyre nem áll készen. A mögöttük álló csodálatos éjszaka ellenére sem. Amíg nem száz százalékig biztos benne, mit akar a jövőben, be kell húznia a féket. Nem lenne jó felcsillantani a reményt Bren előtt, hogy aztán újra megbántsa.

Látta szemében a visszahúzódot, aztán a fürdőszobaajtó hangosan becsukódott. Hunter nehéz szívvel szappanozta magát. Már megint elszúrta. Mi rossz van abban, ha Brenna segít kipakolni? Hogy néz az ki, hogy lefeküdt vele, aztán lelép? Ha viszont a lány most segítene a ház körül, akkor sem tudná elkerülni, amikor arra lesz szükség.

Elzárta a vizet, megtörölközött. A törölközőnek jázmin- és Bren-illata volt. Mélyen beszívta. Brenna... az ő Brenje...

Újra beleszeretett volna? Vagy soha nem is múlt el ez a szerelem? Ezért nem működtek a dolgok Evie-vel?

Ezeket a kérdéseket újra meg újra feltette magának, amióta viszontlátta Brennát, de még mindig nem kapott választ rájuk. Olyan elszántan próbált túllépni a lányon, kiszorítani az életéből, nehogy második esélyért könyöröggjön neki, és azt hitte, sikerült.

Libabőrös lett. Ha még mindig szereti, akkor mi lesz ebből? Mert Brenna ugyan megcsókolta, és az ágyába hívta – de vajon visszafogadná-e? Annak idején alaposan a lelkébe taposott, és még a hívásait sem fogadta. Brenna okkal érezhette, hogy ugyanúgy elhagyta, mint annak idején a szülőanyja.

A hálószobában összeszedte a szétdobált ruháit, és felöltözött.

Brennát a konyha mögötti télikertben találta, egy csésze forró teával a kezében, karcsú teste körül vastag tengerészkek köntös, a lábánál Poppy. Magányosnak tűnt. Ezt az oldalát még nem ismerte. Lehet, hogy őmiatta lett ilyen?

– Szia! – mondta halkán. – Mindjárt hozom a bagelt.

– Kösz, de nem kérek. Majd keresek valamit a fagyasztóban.

Úgy hangzott, mintha az evés foglalkoztatná most a legkevésbé. Mintha azt akarná, hogy Hunter csak menjen el, és ne jöjjön vissza mosolyogva egy zacskó bagellel.

– Oké.

Mi mást mondhatna? Gyere át később koccintani, ha már kipakoltam a poharakat? Nem mintha nem akarta volna megmutatni neki az otthonát... Akarta is, meg nem is.

Rezgett a zsebében a mobiltelefonja. Elővette és grimaszolt.

– Anya.

Hagyta, hogy hangpostára kapcsoljon. Látta, hogy már két nem fogadott hívása volt tőle.

– Korán kelt. – Brenna hangjában volt egy kritikus mellézköngé.

– Még mindig szoknia kell, hogy nem ugrok rögtön, ha akar valamit.

Brenna kibámult az ablakon.

– Nehéz ez.

Tehát neki is vannak még mindig gondjai a családjával.

– Végleg ideköltöztem, Brenna – hangsúlyozta Hunter. – Akármilyen történjen is, nem megyek vissza Kamloopsba.

Feszült csend támadt.

Hunter sietve folytatta, mintha magyarázkodna:

– Intézkedtem, hogy legyen segítségük, az otthon személyzete tud apa depressziós rohamairól.

– Komolyak?

– Igen – bólintott Hunter. – Nincs is náluk még fejfájás elleni tableta sem a közelben.

– Megpróbálta megölni magát? Erről sose beszéltél nekem – mondta Brenna csalódottan. –

Pedig azt hittem, vagyunk olyan viszonyban.

Hunter összerezett.

– Ne haragudj, de nem könnyű elmondani, hogy az apád önző, szuicid hajlamú meg minden, ami

a depresszióval együtt jár. Egyszer beszéltem erről egy közeli barátommal, és onnantól másképp nézett rám. Kamaszkoromban féltem, hogy én is ilyen leszek. Csak amikor Vancouverbe költöztem, távol ettől az egésztől, és végre kibontakozhattam, akkor lettem benne biztos, hogy nem vagyok olyan, mint az apám.

– De azért jó lett volna tudnom róla.

– Többször próbáltam elmondani, de torkomon akadt a szó. Volt az az irracionális félelmem, hogy akkor kiderülne, nem az a vidám és szorgalmas srác vagyok, akinek megismertél. – Hunter mély levegőt vett. – Most az a fontos, hogy vigyázzak Dylanre.

– Azt Kamloopsban is megtehetnéd.

– De az nem az az élet lenne, amire törekedtem. Itt sokkal inkább otthon érzem magam. Ez egy pezsgő város, itt vannak barátaim, akik hisznek bennem, itt azt a munkát végezhetem, amire kiképeztek, és Dylan is megszabadul a nagyszüleitől, akik rá akarják erőltetni a rosszkedvüket.

Brenna most odafordult felé, és kiegyenesedett.

– Hogy mit csinálnak?

Hunter zsebre dugta a kezét, hogy ne látsszon a remegése. Ismét rezgett a telefon. Addig nyomkodta, míg le nem állt, aztán vett egy nagy levegőt.

– Már kezdték ránevelni Dylant, hogy azt tegye, amit ők akarnak. Anya olyanokat mondott neki, hogy apa hangokat hall a fejében, és hogy Dylannek vigyáznia kell, különben nagypapa szól a szörnyeknek, és akkor érte jönnek, és elviszik. Meg apa olyan dolgokat kért tőle, amikhez még túl kicsi.

– Ez nem helyes.

– Hát nem. De többször ez nem fog előfordulni.

– Akkor jó – felelte Brenna csekély meggyőződéssel.

– Tudom, mit kell tennem, és ahhoz tartom magam. – Hunter kihúzta a kezét a zsebéből, odalépett a lányhoz, lehajolt, és megpuszilta az arcán. – Hidd el nekem!

Kérlek.

9. FEJEZET

– Hogy ment a költözés? – kérdezte Brenna, miközben együtt vacsoráztak a többiekkel a bázis konyhájában.

Fájt neki, hogy Hunter nem kérte a segítségét, mert ez megmutatta, mit gondol mindarról, ami túlmutat a barátságon. A csókok és a szex még belefér, a háziasság már nem.

– Egész jól. Csak kéne még pár bútor.

Hunter hátradőlt, kezében a tányér thai curryvel.

– Például? – kérdezte Andy. – Egy házra való bútor van a garázsunkban Mel anyukájától. Gyere át, és vidd, ami kell.

– Kösz, de alig várom, hogy elmenjek vásárolni, és összehangoljam a bútorok meg a falak színét.

– Dylannek tetszik az új otthona? – kérdezte Brenna.

– Annyira, hogy este át se akart menni Jessékhez. Nagyon tetszik neki, és már azt is pontosan kijelölte, hol lesz a kutya futtató. Kár, hogy oda zöldségeket akartam ültetni.

Hunter elmosolyodott, a szemébe vágyakozó csillogás költözött, ahogy Brennát nézte.

– Kutya vagy friss zöldség: komoly dilemma – mondta Brenna, miközben azon tűnődött, hogy távol kellene tartania magát Huntertől, mert a férfi világossá tette, hogy nem sok hely van számára az életében.

Mintha nem lenne máris túl késő...

– Asszem, megpróbálok aludni, amíg nyugi van.

Nem hitte, hogy képes lesz rá, de el kell szabadulnia Huntertől, mert ahányszor csak a férfi mondott vagy tett valamit, érezte, hogy megfeszül. A szombat éjjel szép volt, és féktelen, és még több ilyet akart, de a stresszes többi rész nélkül.

Megértette, mennyire fontos Hunternek Dylan és a szülei, de nem fogadhat el félmegoldásokat. Mindent vagy semmit! Bár ne ébresztette volna fel benne a reményt az az éjszaka, hogy több is lehet szexnél. Nem hagyhatja, hogy ez még egyszer megtörténjen.

Andy felnézett a telefonról.

– Attól tartok, ezt buktad, szívem. Horseshoe Baytől északra van ránk szükség.

Ez az! Valami fontos dolog, ami eltereli a figyelmét.

– Mi történt? – kérdezte Brenna, miközben a helikopterhez rohantak.

– Egy részeg sofőr a folyóba hajtott.

– Kihűlés, csonttörések, traumás sérülések, jövünk – motyogta Hunter, miközben kinyújtotta a kezét, hogy besegítse a helikopterbe.

De Brenna nem fogadta el, az érintés csak felkavarná.

– Kifelejtetted a veszekedést, ha a páciens eszméleténél van – felelte Brenna, egy hetekkel ezelőtti részeg sérültjükre célozva.

– Nem, csak remélem, a sérült most együttműködő lesz – morogta Hunter.

Amikor a levegőbe emelkedtek, Brenna így szólt:

– Beszéltem reggel Poppy tenyésztojójával. Jövő hónapban almot vár, felíratlak a listára.

– Hogy mi? – nézett Hunter zavarodottan.

– Gondoltam, megteszem a kedvetekért. De ha átléptem egy határt, akkor bocs. Természetesen te döntesz.

– Tényleg? Szerinted én döntök? Mondod ezt azok után, hogy ismered Dylant?

Végre visszatért Hunter arcára a mosoly.

– Az ujjá köré csavar, mi? – vigyorgott Brenna.

– Amióta megszületett – mondta Hunter, és tele volt a szeme gyengédséggel, mint mindig, amikor a gyerekekkel volt, vagy róla beszélt.

Ez az ember rajong a fiáért, semmi és senki nem állhat közjük.

- Kemény kis dió, az biztos. Akárcsak az anyja.
- Ja, az apja meg igazi puhány. Lágyabb, mint a tejszínhab.

Hunter elvigyorodott.

- Mi lenne, ha kicsit visszavennél?
- Eszemben sincs. Imádlak cukkolni.

Igazat mondott. Mindig is így volt ez köztük, s bár kerülnie kellene mindent, ami a kapcsolatukra emlékezteti, Brenna nem tudott ellenállni a kísértésnek.

– Remélem, rajtatok van a páncél – szólalt meg Andy a fejhallgatóban. – Úgy hallom, az emberünknek utasai is voltak, akik nem túl boldogok, hogy a vízben kötöttek ki. Aztán még rájuk is szóltak, hogy maradjanak távol a barátjuktól, míg a mentősök megvizsgálják.

– Legalább letartóztatott már valakit a rendőrség?

– Nem úgy hangzik. De tudtommal nem számít bűncselekménynek, ha az ember az agyára megy másoknak. – A helikopter megingott. – Kapaszkodjatok, kicsit viharos a helyzet előttünk. Megpróbálom kikerülni.

– Ha világos lenne, most lefotóznám a felhőket – jegyezte meg Brenna. – Eszméletlen színei tudnak lenni egy zivatarnak.

Hunter a fejét csóválta.

– Szereted feszegetni a határokat, mi? Láttam a cuccaidat a fészerben.

– Köszönöm, hogy lenyírtad a füvet. Csak ma reggel láttam, amikor sétálni vittem Poppyt. Nem kellett volna.

– Ráértem – vont a vállát Hunter.

– Dylan elhagyott Poppyért?

– Mondhatni.

A rotorzaj megváltozott. Brenna kinézett az ablakon.

– Itt vagyunk.

– Calvin Banks harmincegy éves. Részben eszméleténél volt, most reagál, de ez még változhat. A rendőr szerint, aki az alkoholesztet végezte, jóval túl van a határértéken. Nem volt bekötve, de valószínűleg pont ez mentette meg, mert így a társai ki tudták húzni a betört szélvédőn keresztül.

Leszállás után az egyik mentős tájékoztatta őket:

– Széles vágás a homlokán, víz került a tüdejébe, a jobb lábán eltört a síp- vagy a szárkapocscsont, és elég goromba. Fájdalomcsillapítót még nem adtunk neki, de levágtuk a vizes ruháját, és becsavartuk takaróba.

– Az szép – motyogta Brenna, miközben a hordágyon fekvő férfihoz lépett. – Heló, Calvin! Hallom, a folyóban volt.

– És akkor mi van?

– Milyen kedves – mondta a lány Hunternek, aki utána lépett be a mentőautóba. – Elmondja, mi történt?

– Untam az utat, és gondoltam, másfelé megyek haza. Mit gondol, csajszi?

– Na jó, elég volt! – csattant fel Hunter. – Segíteni jöttünk, nem veszekedni. Érthető vagyok?

Calvin tekintete feléje vándorolt.

– Maga kicsoda?

– Hunter. Én vagyok az a mentős, aki felrakja a helikopterre, aztán kórházba viszi. Kétféleképpen is megtehetjük, teljesen magán múlik, melyiket választja.

– Úgyse bántana. Az szabályellenes.

– A szabályok azért vannak, hogy megszegiük őket, haver. – Hunter elővett egy fecskendőt. – Adok fájdalomcsillapítót.

– Kösz, haver. – Calvin kissé megnyugodott. – A többi idióta nem akart adni. Azt mondták, nem szabad nekik, de szerintem csak szemétkedtek.

– Messze kívül vagyunk a városon, és a mentőkocsikban nagyrészt önkéntesek dolgoznak, nem mindegyiküknek van képesítése – magyarázta Brenna, miközben vizsgálni kezdte a sérüléseket.

– Micsoda baromság!

Calvin a karjával hadonászott, Brenna kitért a mozdulat elől.

– Így biztonságos – felelte. – Most pedig higgadjon le! Mi a maga oldalán állunk.

– A zsaruk nem.

Betették Calvint a helikopterbe, aztán már emelkedtek is a levegőbe.

– Kirepülök a szoros fölé – mondta Andy. – Egyre hevesebb a vihar.

Brenna megborzongott, ahogy lófarkából a hátára csorgott a víz.

– Már látom, hogy egy csomó dolgunk lesz ma éjjel.

– Tessék – nyújtott a lány felé Hunter egy kis törülközőt.

– És velem mi lesz? – követelőzött Calvin. – Én vagyok a beteg, nem ő.

– Dr. Williamson már megtörölte, és kapott száraz takarót. Amíg a kórházba érünk, nem tehetünk mást, mint hogy figyeljük a pulzusát és a vérnyomását. Rázós lesz az út.

Calvin szeme tágra meredt.

– De nem lesz baj, ugye?

Ebben a pillanatban a helikopter oldalra dőlt, épp csak egy kicsit, de Calvinnek ennyi is elég volt.

– Engedjenek ki! Nem akarok itt lenni!

– Calvin – hajolt előre Brenna. – Figyeljen rám! Minden rendben lesz. Andy az egyik legjobb pilóta. Kikerüli a vihart, de egy kicsit rázós lesz. Ez teljesen normális, a helikoptert ilyen körülményekre tervezték.

– Nem szeretek repülni.

Brenna kicsit megsajnálta Calvint, amiért tehetetlen egy számára ijesztő helyzetben.

– Megígérem, hogy épségben eljut a kórházba. Csak kicsit tovább fog tartani a kerülő miatt.

– Nem lehetne kocsival menni?

– Az sokkal hosszabb idő lenne, és magának gyorsan kezelésre van szüksége.

Az út hátralévő részében Calvin nem szólalt meg, de minden rázkódásnál összeszorította a szemét.

Mikor visszatértek a bázisra, Brenna kirázta a vizet a hajából.

– Megyek, veszek egy forró zuhanyt, és átöltözöm. Vagy megint indulni kell? – nézett körül.

– Nem, nyugodtan zuhanyozz! – felelte Margaret a másik csapatból. – Csak siess, mert szerintem mindjárt beindul az üzem! A rendőrség szerint csúszósak az utak, és rosszak a látási viszonyok.

10. FEJEZET

– Reggelizünk valahol? – kérdezte Hunter, amikor másnap reggel hatkor, a műszak végeztével a kocsijukhoz sétáltak. – Mindjárt éhen halok.

– Nem kell Dylanért menned?

– Még legalább egy óráig nem fog felébredni. Addigra végzünk.

Brennán látszott, hogy mérlegeli a választ.

– Mi a probléma? – kérdezte Hunter kissé túl keményen. – Csak egy reggeli, Bren.

– Jó, igazad van. Hova menjünk?

Hunter megnevezett egy helyet a kitsilanói tengerparton, aztán azt mondta:

– Ott találkozunk.

Nem várta meg, hogy a lány meggondolja magát, gyorsan beült a kocsijába.

Mi járhat Brenna fejében? Jól telt a műszakjuk, sokat beszélgettek, nevettek, sőt évődtek egymással, most meg hirtelen olyan zárkózott lett. És ez folyton ismétlődik. Persze őszintén szólva ő se jobb nála. Úgy tűnik, mindketten védik magukat a túlzott közelségtől.

Javasolhatná neki, hogy kezdjenek igazi viszonyt, és akkor nem lenne ez az állandó húzd meg, ereszd meg.

De mi van, ha kiderül, hogy ott akarják folytatni, ahol hat éve abbahagyták?

Belenézett a visszapillantó tükörbe, nem gondolta-e meg magát Brenna. Elmosolyodott, amikor látta, hogy követi a kocsijával. Nem, nem fogja elrontani a bajtársiasságot, ami kialakult köztük, inkább megvárja, hogy alakulnak a dolgok. Gyávaság? Lehet. Vagy inkább óvatosság. Nem akar újabb hatalmas hibát elkövetni. Egyetlen okból költözött vissza ide, és többé nem fog elmenni, úgyhogy vigyáznia kell – főleg a szívére.

Az étterem parkolójában kiszállt, és összébb húzta a kabátját a szitáló esőben.

– De elegendő van ebből az időjárásból – jegyezte meg.

Brenna megpaskolta az alkarját.

– Bírd ki! Azt mondják, a hétvégén szép meleg idő lesz.

– Az még több nap – morogta Hunter. – Addig viszont még talán havazni is fog, meg kapunk egy csomó esőt a nyakunkba.

– Remélem, nem. Szombaton hegyikerékpározni megyek.

Megint a veszélyes sportok! Hunter a nyelvébe harapott, hogy ne tegyen megjegyzést.

– Csoporttal?

– Mindig. Nem vagyok buta vagy könnyelmű. Tudom, hogy még a legjobbakkal is történik baleset, de igyekszem elkerülni.

Brenna a kézzel írt étlapot tanulmányozta a falon.

– Én a komplett reggelit kérem – mondta Hunter.

– Nekem palacsinta baconnel és juharsziruppal.

Brenna elővette a tárcáját, de Hunter leállította:

– Hagyd, majd én!

Azzal oda is lépett a pulthoz, rendelt és fizetett.

Mikor leültek egy asztalhoz, Hunter mosolyogva megjegyezte:

– Apád lánya vagy. – A szirup felé biccentett.

– Meg kell őrizni a hagyományt. A juharszirup majdnem olyan jó, mint a csokoládé.

– Nem szoktál csokit reggelizni?

– Csak ha rázós volt az éjszakai műszak, és nem tudtam aludni. Vagy ha van a közelben csokis croissant. – Brennának fátyolos lett a tekintete. – Tetszik, hogy úgy beszélsz apáról, mintha nem is történt volna semmi. A legtöbben kerülnek a témát, de én utálok, hogy másképp gondolnak rá, mint amikor még köztünk volt.

– Ő is az életem része volt, amikor együtt voltunk, és nem látom be, miért ne beszélhetnék róla.
– Hunter kihúzott egy szalvétát az adagolóból, és átnyújtotta Brennának. – Tessék, töröld meg az arcod, tiszta maszatos!

Ideje volt oldani a hangulatot, mielőtt Brenna összeomlik itt mindenki előtt.

– Kösz a bókot.

– Valakinek a pályán kell tartani.

Brenna nevetett.

– És szerinted ez most a te dolgod?

– Szeretnék példát venni Chrisről a fiam nevelésében. Nagyszerű apa volt, én is ilyen szeretnék lenni Dylannek.

Ennyit arról, hogy kerülnek a kényes témákat...

Brenna megragadta Hunter kezét. Puha és meleg volt.

– Abból, amit láttam, meg amiket meséltél, szerintem jól csinálod. Soha nem fogsz büntudatot kelteni Dylanben, vagy előírni neki, hogyan élje az életét. Ennél te jobb vagy, Hunter.

– Ahhoz képest, hogy nem sokat aludtál, szépeket mondasz.

– Talán pont azért – mosolygott Brenna. – De nem, most komolyan: jók az ösztöneid.

– Pontosan ezért lakunk Vancouverben, és nem Kamloopsban. Azt teszem, ami mindkettőnknek a legjobb.

– Ha segíthetek valamiben, ha része lehetek ennek, akkor itt vagyok.

Vajon most jött el a megfelelő pillanat, hogy viszonyt javasoljon? Nem, az tapintatlanság lenne.

– Van egy színösszeállítás, ami álmatlan éjszakákat okoz – váltott hát témát Hunter.

A pincérnő letette elébük a tányérokat.

– Mégsem akartad, hogy ott legyek vasárnap.

Hunter bólogatott.

– Bepánikoltam, mert rájöttem, hogy szükségem van a saját kis teremre. Elég gyorsan összejöttünk.

Brenna szeme tágra nyílt.

– Vagyis persze nem vagyunk együtt – helyesbített sietve Hunter. – Csak néha együtt töltjük az időt, és jól érezzük magunkat. Mondom, elfogott a pánik, és kihátráltam. Ha megbántottalak, ne haragudj!

– Semmi baj. Megértem.

Ilyen könnyen megbocsát? Ez tényleg olyan, mint a régi időkben.

– Gyere át bármikor, amikor kedved van!

– Megvárom, amíg befejezed a kipakolást, aztán körbevezethetsz. – Brenna bekapott egy juharszirupos bacondarabot, és megforgatta a szemét. – De finom!

Akárcsak te, gondolta Hunter. Őrjítően nézel ki, elképesztő!

– Még eltarthat egy darabig.

– Ma bútorokat fogsz nézegetni?

– Szerinted? Csak tegnap költöztem be.

– Szóval akkor nem. Miért nem?

Mert szívesebben tölti az idejét a fiával, a gyerekszoba berendezésével, mint hogy egy hatalmas bútorboltban bolyongjon.

– Még ráér.

– Elbizonytalanodtál? – kérdezte Brenna, és elpirult. – Bocs, felejtsd el!

– Hogy tudnám? Nem megyek el, Brenna – mondta Hunter nyomatékosan. – Most már Vancouver az otthonom. Sokáig akarok a házamban lakni, minimum addig, amíg Dylan felnőtt, és elköltözik, hogy a saját álmait kövesse.

Brenna belekortyolt a kávéjába.

– Hiszek neked. Hallom a hangodon, és látom rajtad, mennyire szeretnéd, hogy Dylan megszokjon itt, és boldog legyen.

De? Hunter feszülten folytatta az evést.

– Adj időt, hogyhozzászokjak! – mondta Brenna. – Még csaknem régtoppantál be a munkahelyemre,

egyelőre nem tudom, mit érzek ezzel kapcsolatban. Veszekedtünk, randiztunk, dühösek voltunk. Sok mindent kell megemésztennem, még dolgozom rajta. Oké?

Hunter utálta ezt.

– Oké. Pontosán tudom, mire gondolsz. Te meg én... ez nem szerepelt a tervemben, amikor úgy döntöttem, hogy visszajövök.

Brenna összerezett, Hunter pedig sietve tovább beszélt, mielőtt letéphetne volna a saját fejét:

– Jelentkeztem volna, csak nem tudtam, hová vezetne, és tényleg nem az volt a fejemben, hogy újra összejöjjünk. De látni akartam, és még most is látni akarom, hogy legalább barátok lehetünk-e.

– Mondom: adj időt!

Brenna szeme felderült, ebből Hunter tudta, hogy nem haragszik rá. Jobb nem bolygatni tovább a dolgot, amíg még mosolyognak egymásra. De időbe fog telni, amíg kitalálják, mit akarnak a másiktól.

– Mit fogsz csinálni, ha kialudtad magad?

– Letisztítatom Poppy fogait. Vicces lesz.

– Ez úgy hangzik, mintha utána rád férne egy kávé. Ugorj át, ha van időd!

– Meglátom.

Hunternek el kellett fogadnia Brenna tétovázását. Mindketten össze vannak zavarodva. Legalább volt annyi esze, hogy nem pendítette meg azt a viszony dolgot, különben most a parkoló aszfaltján feküdne, és próbálná kihúzni a kést a saját hátából.

11. FEJEZET

Brenna a zuhany alatt állt, a forró víz a lapockái közti részt paskolta. Ott fájtnak mindig legjobban hegyikerékpározás közben és után. Nehéz menet volt: az út sáros, a fák nedvesek a felhőszakadástól. Ennyit a hétvégére jószolt szép időről. Egy éles kanyarban el is esett. Most fájtnak a könyöke, karját-lábát zúzódások borították, holnap alig bír majd mozogni.

Ha Hunter tudna az eséséről, elzárna a biciklijét, és eldobna a kulcsot. Az arcára volt írva az aggodalom, amikor megemlítette a kerékpártúrát. Hunter számára egy ilyen túra csak annyit jelent, hogy az életét kockáztatja. Valamennyi kockázat persze mindig van, de az élmény leírhatatlan, és neki szüksége van rá, hogy a határait feszegetse.

Zuhany után felöltözött, teavizet forralt, és felhívta az anyját.

– Szia, épségben hazaértem. – Mindig felhívta a túrái után. Nem Hunter volt az egyetlen, aki aggodott érte. – Szuper volt.

Brenna az esésről hallgatott.

– Eléggé elázhattál, ahogy az időjárás-jelentésből kivettem.

– Esett egy kicsit.

– Hogy van Hunter?

Ez most honnan jött? Brenna habozott.

– Jól. Még mindig pakol.

Ahogy egész héten is. Valószínűleg azért, mert csak ímmel-ámmal csinálja. Ami felveti a kérdést, mennyire gondolja komolyan azt a dolgot az állandósággal...

Brenna felsóhajtott. El kellene már felejtene, ami annak idején történt, és elfogadni, hogy Hunter tényleg maradni fog.

– Milyen a ház?

– Még nem láttam.

– Miért? Ez szomorú. Még akkor is, ha nem jöttök össze újra. – Anyja nem rejtette véka alá a reményét, hogy Hunter visszaköltözése újra összehozza őket. – Legalább barátok lehetnétek.

– Azok vagyunk.

Vagy valami olyasmi.

– Biztos nem volt könnyű neki, hogy azért kellett visszamennie Kamloopsba, amiért, és hogy nem követted.

Brenna mobilja üzenetet jelzett.

Huntertől.

Otthon vagy? Dylan látni szeretné Poppyt.

– Anya, elviszem Poppyt sétálni, mielőtt besötétedik. Holnap felhívlak, jó?

Miután bontotta a vonalat, válaszolt Hunternek:

Meglátogatunk titeket. Mindjárt.

Nem kérdezte, megfelel-e az időpont. Itt az ideje, hogy megnézze a házat, és vigyen házavató ajándékot. Jobb későn, mint soha. Ez jó lépés lenne a helyes irányba.

Hunter a Brenna kocsija melletti állórát bámulta. Óvatosan végigsimított a faborításon, az üvegen, a finom faragványokon. Kinyitotta a száját, majd újra becsukta. Nem találta a szavakat. Szótlanul körbejárta az órát, minden részletét alaposan megvizsgálva.

– Szóval még mindig tetszik.

Brenna megkönnyebbültnek tűnt.

– Hogy tetszik-e? – krákolta Hunter.

Attól a pillanattól kezdve rajongott ezért az óráért, hogy meglátta, de akkoriban nem engedhette meg magának, mert minden centet félre kellett tenni a házvásárlásra.

– De mikor...? Hogy...? – hebegte.

– Félretettedet másnap, miután megmutattad. Ajándéknak szántam, amikor beköltöztünk a közös házukba. – Brenna zavarba jött. – Miután szakítottunk, eladtam. Vagyis igazából anya. Saját magának.

– Ezt most meg kell magyaráznod.

– Nem biztos, hogy menni fog... – Brenna most még el is vörösödött. – Anya tudta, milyen sokat jelent neked ez az óra, és úgy gondolta, hogy eljön majd a nap, amikor... Szóval az a nap, amikor majd azt fogom akarni, hogy a tiéd legyen. Akkor találtam meg, amikor raktárba vittem apa néhány holmiját. – Megbicsaklott a hangja, de folytatta: – És most itt van.

– Jaj, Bren! – Hunter magához húzta Brennát. – Pont olyan gyönyörű, mint ahogy emlékszem... Nem is tudom, mit mondjak...

– Nem kell semmit mondanod. Vigyük be! Mielőtt megint elered az eső.

Óvatosan becipelték az órát a bejárati ajtón.

– Nem könnyű – jegyezte meg Hunter. – Hogy raktad be a kocsiba?

– Segített a biztonsági őr a raktárban. Olyan lassan hajtottam, hogy csoda, hogy nem meszeltek le közúti forgalom akadályozásáért. – Brenna körülnézett a tágas nappaliban. – Látom, bejön a minimalista stílus.

– Nem, csak még nem jutottam el a bútoráruházba.

– Ráérsz még.

Brenna megmozgatta a vállát.

– Fáj?

– Biciklizés után mindig fájnak az izmaim. Nem az óra miatt van.

– Bren... nem is tudom, hogy köszönjem meg.

Hunternek elszorult a torka a megatottságtól. Újra magához húzta Brennát.

– Anyámnak köszönd, ne nekem.

Hunter előrehajolt, és finoman megcsókolta, ahogy egy baráthoz illik. Egy baráthoz, aki nem tudja, hogy több-e barátnál, vagy sem.

– Ünnepeljünk egy pohár borral! Attól tartok, pezsgőm nincs.

Bár hogy pontosan mit is ünnepelne, azt maga sem tudta. Az órát mindenképpen... de volt még valami más is, amit nem tudott megnevezni. Valami ismerős érzés. Több mint barátság, több mint hála, de kevesebb mint szerelem... Biztos, hogy kevesebb a szerelemnél? Vagy inkább szerelem teljes szívből?

– Apa, Poppy lepisilte a lépcsőt!

Hála az égnek, hogy vannak kisfiúk!

– Eressz vizet a vödörbe a hátsó ajtó mellett.

– Majd én – mondta Brenna, és kiment, miközben Hunter elgondolkodva figyelte.

Egy másik szintre emelkedtek, de egyszerűen nem értette, mi is ez az egész, és valószínűleg a lány sem állt ezzel jobban.

– Mondtál valami bort – szólt Brenna néhány perccel később.

– Igen? Ja, tényleg. – Hunter remegőkézzel töltött két pohárral a konyhában. – Gyere, körbevezetlek!

Azzal megmutatta a házat. Kényszeredett nevetést préselt ki magából, amikor Brenna a plafonig érő dobozhalmokon viccelődött, és igyekezett nem hangosan felnyögni, amikor a lány lehajolt, hogy betolja a játék vonatot Dylan szobájába. Ez az édes popsi a tökéletes íveivel...

Akarta őt. Most és itt, a falnak préselve. De akkor sem lehetne, ha Brenna nem bánná, mert a fia kint játszott a kertben a kutyával. Bár Brenna biztos visszautasítaná. Kétkedőnek tűnt, és mintha kerülte volna a tekintetével.

– Gyere, üljünk ki a hátsó teraszra, hogy szemmel tartsuk a gyerekeket!

Távol a kísértéstől.

– Jó ötlet – mondta Brenna.

– Poppy maradhat vacsorára? – állt meg előtte Dylan összekulcsolt kézzel.

Hunternek el kellett ismernie, hogy jól utánozza őt.

– Ma szerintem nem – válaszolta Brenna rövid szünet után.

– Lesz pizza – mondta Hunter. – Hozzáadhatok a rendeléshez, ha maradnál.

– Mondd, hogy igen! – ugrált lelkesen Dylan. – Akkor még játszhatok Poppyval!

Brenna hátradőlt és felnevetett.

– Lehet erre nemet mondani? Jól van, maradok a pizzára.

– Juhúúú! – kiáltotta Dylan, és körbe-körbe futott a gyepen.

– Honnan van ennyi energiája? – kérdezte Brenna.

– Mondja ezt az, aki mintha sose fáradna el.

– Hát, pedig hidd el, most eléggé érzem a lábaimat. A hegymenet mindig húzós. Többet kéne edzenem, de nem vagyok elég fegyelmezett.

Szóval ezért sántít egy kicsit?

– Aha, ez pont rád vall...

Az egyetem alatt Brenna nagyon szigorúan beosztotta a szabadidejét, és muszáj is volt, hogy lediplomázzon.

– Ezt csak élvezetből csinálom, nem azért, hogy én legyek a legjobb. – Brenna végighordozta a kerten a tekintetét. – Rengeteg hely van itt. Mit akarsz vele kezdeni?

– Lesz kutyafuttató meg kennel, és ültetünk veteményeskertet. Ez foglalja majd el a legtöbb helyet.

– Beszélte a tenyésztővel?

– Tegnap rendeltem egy kan kölyköt. De egy bizonyos valakinek még nem szóltam, különben nem lesz nyugta, míg haza nem hozzuk a kutyát, és az még pár hét. – Hunter felállt. – Felhívom a pizzériát.

Brenna felnézett.

– Ez olyan pihentető.

– Vagyis nem olyan, mint a szokásos vasárnap délutánjaid?

– Nem szoktam sokat ücsörögni, szinte mindig van valami, ami leköti a figyelmemet.

Végre rámosolygott Hunterre, aki hirtelen úgy érezte, zseléből vannak a térdei. Jobb lesz, ha tartja a távolságot.

– Valami kívánság a pizzával kapcsolatban?

– Lelj meg!

12. FEJEZET

Brenna leöblítette a tányérokat, betette őket a mosogatógépbe, és megpróbált nem tudomást venni a tompa lüktetésről a bal karjában meg lábában, amikor kiegyenesedett.

– Készítsek kávé? – kérdezte.

– Poppy itt maradhat éjszakára? – állt elé Dylan. – Kérlek!

– Nem lehet. Holnap korán kell kelniünk, megyek dolgozni.

– Kérlek, hadd maradjon itt! Majd felkeltem korán.

– Ma nem lehet, sajnálom.

– Te is itt maradhatsz – makacskodott a gyerek.

– Nem lehet.

– És ha egyetértek Dylannel? – szólalt meg Hunter, és mély, reszelős hangjától felállt a szőr Brenna tarkóján, a gyomra körül pedig kellemes bizsergés támadt. – Maradhatnál éjszakára egy darabig.

Akarom én ezt? – kérdezte magától Brenna. Miért is ne?

De várjunk csak...

– Egy darabig?

Hunter nem akarja, hogy itt legyen, amikor felébred? Túl intim lenne neki, túl meghitt és otthonos? Ezzel még együtt tud élni, ha cserébe fantasztikus szexelhet Hunterrel.

Te lotyó!

– Dylan, vidd ki Poppyt egy percre, hátha pisilnie kell – mondta Hunter, s mikor a gyerek kiment, így szólt Brennához: – Még szoknia kell az új helyzetet, és nem értené, ha látná reggel, hogy az ágyamban fekszel. Kérdezősködni, hogy mi ez.

– És mivel nem tudunk válaszolni, csak összezavarnánk. Értem, persze. De a kevés idő is jobb, mint a semmi.

Hunter előrehajolt, és megcsókolta, nem a homlokát vagy az arcát, hanem egyenesen a száját, olyan mélyen és kiadósan, hogy Brennának meg kellett kapaszkodnia az ingében, hogy talpon maradjon.

Amikor a férfi elszakadt tőle, Brenna megnyalta az ajkát, és megkérdezte:

– Mikor fekszik le?

Hunter nevetett.

– Megyek egy kört Poppyval, amíg elindítod az esti rituálét. Aztán alhat a padlón Dylan ágya mellett, míg haza nem megyek.

– Remélem, Dylan nem hívja be az ágyába.

– Én is, mert akkor soha az életben nem fogom tudni elvinni innen Poppyt.

Brenna fél órával később ért vissza. A lába fáj, de a feje tisztább volt, mint órákkal ezelőtt. Még így, némi gondolkodási idő után is kitartott amellett, hogy Hunterrel akar lenni, lefeküdni vele, és minden mást elfelejteni egy időre.

Hunter vigyorogva sétált be a konyhába.

– Kölcsönkérhetjük Poppyt minden este? Semmi vita, semmi „Hadd játsszak még egy kicsit!”, csak „Hol van Poppy? Le akarok feküdni!”

– Beviszem a szobájába.

– Brenna, olvasol mesét?

Brennának elég volt egy pillantást vetnie a szürke szempárba, amely pont olyan volt, mint az apjáé, és rögtön beadta a derekát.

– Persze. – Az éjjeliszekrényen egy kupac könyv volt, Brenna levette az egyiket. – Mondjuk ezt?

– Igen, ez a kedvencem.

Brenna leült az ágyra, nem törődve Hunter nevetésével, mely behallatszott az ajtóból.

– Jól be lettél fogva.

Mire Brenna a történet végére ért, Dylan már mélyen aludt. Lassan felállt, betakarta a gyereket, és homlokon csókolta.

A konyhában egy csésze gőzölgő tea várta.

– Mindig ilyen könnyen elalszik? – kérdezte Huntertől.

– Nem, de most kifárasztotta a játék Poppyval. Remélem, átalussza az éjszakát.

– Nem szokta?

– Már jobb, mint Kamloopsban, ott kétszer-háromszor is felébredt minden éjjel. Most általában csak egyszer, és szombaton volt az első alkalom, hogy meg se moccant.

– Nem könnyű ez az egész, ugye?

– Remélem, kialakul. Nem tudnál sietni a teával?

Hunter vágytól csillogó szemmel nézett Brennára a csésze pereme fölött.

Brenna gyorsan megitta.

– Így jó?

– Nem rossz.

Hunter megfogta a kezét, magával húzta a folyosón a hálósobába. Becsukta az ajtót, és elfordította a kulcsot.

– Nem szívesen csinálom, de még mindig jobb, mintha meglepne minket egy rossz pillanatban.

Hunter megragadta Brenna derekát, és magához húzta. Brenna testében egyre nőtt a vágy, szétterjedt benne, felmelegítette az izmait és a bőrét.

– Hunter – susogta a férfi ajkán. – Szeress!

Igen: szeretkezés legyen, ne csak pusztá szex. Mindent feltett egy lapra.

Hunter óvatosan leszorította az ágyra, egyik kezét a lába közé csúsztatta, és simogatni kezdte a legérzékenyebb testtáját, míg Brenna már azt sem tudta, hol van. Hunter péniszéhez nyúlt, mely a hasához préselődött, de a férfi lefogta.

– Ne! Most csak rád akarok figyelni.

És Brenna átadta magát Hunter varázslatának.

Mikor a mennyországból lassan visszaereszkedett a földre, ráfordult a férfira, és végigcsókolta bőre minden négyzetcentiméterét. Nyelvével, ajkával izgatta, míg Hunter nyögve követelte a feloldozást. Aztán Brenna, akiben máris ugyanúgy tombolt a vágy, mint még az előbb, ráereszkedett Hunterre, mélyen magába fogadta, és felkiáltott, amikor együtt feljutottak a csúcsra.

Mindent odaadott neki magából. És most hogyan tovább? – tűnődött Brenna. Várjanak, és majd meglátják, hogy alakul ez a bimbózó kapcsolat? Mert ez nem a régi kapcsolatuk újraélesztése – ahhoz mindketten túlságosan megváltoztak. De építkezhetnének a múlt romjain.

Akarja ő ezt? Fel van rá készülve, hogy Hunter újra eldobja, ha nem tud megbirkózni azzal a helyzettel, hogy a fia mellett ő is egészen részt vesz az életében, nem beszélve a szülei problémáiról?

– Hé, merre jársz?

Hunter átkarolta és magához húzta.

A karjában érzett fájdalomra Brenna felszisszent. Furcsa, szeretkezés közben észre se vette.

– Jól vagy? – kérdezte Hunter aggodalmasan. Felült, eltolta magától, és alaposan megnézte. – Tele vagy zúzódásokkal. Mi történt? – Összepréselte az ajkát. – Estél a biciklivel.

Az ember nem fejez be így egy szeretkezést. Talán mégsem volt több, mint pusztá szex.

Nem, neki nem csak az volt. Szereti Huntert. Ezt a Huntert, vagy azt, akit régen szeretett? Nem tudta volna megmondani. De ami összeszorította a mellkasát, az szerelem volt, és legalább annyira fáj, mint a zúzódások. Szerelem, ami nem kölcsönös, különben Hunter is keresné a módját, miként lehetnének újra együtt úgy, hogy működjön a dolog.

– Tiszta kék-zöld vagy. Nem csoda, hogy nem tudsz rendesen mozogni.

Brenna a bugyijáért nyúlt, felhúzta, aztán a farmerjét is.

– Pár perce még egész jól mozogtam.

– Voltál orvosnál?

– Két orvos is van a társaságban.
– Brenna, miért teszed ezt magaddal?
Néhány perccel ezelőtt még Brennek szólította.
– Nem érdekel, hogy eltörheted a kulcscsontodat vagy a gerincedet? – kérdezte Hunter feszülten. – És mi van azokkal, akiknek fontos vagy? Nem érdekel, ha fájdalmat okozol nekik?
– Hagyd abba! Felébreszted Dylant.
– Apa? – szólt egy sírós hang az ajtó túloldaláról.
– Jövök. – Hunter komoran Brennára meredt, aztán felhúzta a nadrágját. – Ezért nem akarok tartós kapcsolatot.
– Nem én ébresztettem fel az ordításommal – válaszolta Brenna, miközben felvette a pulóverét.
– Én sem akarom felzaklatni.
– Akkor tartsd magad távol tőlünk! – Hunter kinyitotta az ajtót, és a karjába vette Dylant. – A fiainak olyan valakire van szüksége, aki rá koncentrál, és az nem lehet egy olyan nő, aki lehet, hogy haza se jön a nap végén.
Ha Hunter ezt kiabálva mondta volna, talán leperreg Brennáról, de halkán és érzelemmentesen beszélt, kedvesség vagy bármi más nélkül, ami megközelítette volna azt a szerelmet, amit ő érzett iránta. Egyszerűen csak közölte a véleményét.
Brenna sietve elfordult, megtörölte a szemét, és újra visszafordult a férfihoz.
– Csak hogy tudd, én a saját életemet élem, és nincs szükségem rá, hogy bárki is beleszóljon. Nem fogom túlzásba vinni, de vattába se fogom magam csomagolni.
– Akkor szerintem tudjuk, hányadán állunk.
Azzal Dylannel a karjában Hunter kísétált.
Jobb most, mint később – még akkor is, ha az ő számára máris késő, gondolta Brenna. Most mindent kezdhet előlről, és darabról darabra kell összeraknia a szívét.
A folyosón megszólalt egy telefon.
– Szia, anya! – szólt bele Hunter. – Kicsit késő van a telefonáláshoz. Mi a helyzet?
Brenna látta, hogy feszült. Maradjon, hogy megnézzé, kell-e Hunternek segítség vagy vigasztalás, ha netán valami rossz hírt kapna Kamloopsból? De aztán elég volt egy pillanatra belenézni a férfi szemébe, hogy lássa, nemkívánatos a jelenléte. Bement hát a gyerek szobájába, felébresztette Poppyt, és a bejárati ajtóhoz ment vele.
– Mennyire súlyos? – kérdezte Hunter aggódva.
Brenna ismét tétovázott.
– Hm. Az jó sok idő, mire egy törött váll begyógyul.
Ahogy hirtelen kattanással becsukódott Brenna mögött az ajtó, olyan érzése volt, mintha a ház is szabadulni akarna tőle. Elöntötte a magány, megtelt a szeme könnyel. Nevetséges, ott az anyja és a húgai, a barátai, a kollégái, a sporttársak. Nem magányos.
Egy fej megbökte a combját. Brenna megsimogatta Poppyt.
– Igen, és te is itt vagy, kislány.
De lelki társa nincs.
Visszanézett a házra. Hunter az ablakban állt, kezében a telefon, Dylan a mellkasán, és vakon bámult valamit. De nem őt.
Már el is felejtette.
Megint kiszorították a szülei.
Jobb lesz neki az élete Hunter nélkül.

13. FEJEZET

Amikor nem akart beindulni a motor, Brennát émelygés fogta el.

– Lehet, hogy gyalogolnunk kell hazáig – mondta Poppynak.

Visszamenni a házba, és segítséget kérni Huntertől túl kellemetlen lenne.

Újra meg újra próbálkozott a gyújtással, fohászkodva, hogy induljon be. És végre beindult. Hála az égnek az apró csodákért! Elhajtott. Nem akart semmi mást, csak hazamenni és elbújni.

– Hunter ma nem jön be, és valószínűleg holnap sem – közölte Kevin másnap reggel a bázison. – Be kell érned velem.

– Semmi baj – válaszolta Brenna. – Mondta, hogy miért?

– Csak annyit, hogy valaki beteg.

A régi játszma: az anyja felhívja, erre ő eltűnik. Még szerencse, hogy nem jutottak messzire a kapcsolatuk újjáépítésével. És a tegnap este után kétségei voltak, hogy ez valaha is lehetséges lenne.

– Felteszem a kávé.

– Baj van? – kérdezte halkán Kevin.

– Semmi olyan, amit ne tudnék kezelni.

Brenna még egy mosolyt is kicsikart magából, hogy megnyugtassa Kevint. Ahogy a táskáját betette az öltözőszekrényébe, azon kapta magát, hogy Hunter rekedtes nevetésére vár. Fejét a szekrénynek döntötte, és vett néhány mély lélegzetet.

Hosszú hétnek néz elébe. Először is küzdhet a heves vágygal, hogy lássa-hallja őt, vele dolgozzon, vele nevessen, együtt reggelizzenek, ebédeljenek. Aztán amikor Hunter visszajön, együtt kell majd dolgoznia vele, s közben tagadni, hogy az érzései teljesen kontrollálhatatlanokká váltak.

Amikor kedd este, egy fárasztó bevetés után hazamenni készült, Kevin kiszólt az irodájából:

– Van egy perced?

Ideje mint a tenger.

– Miről van szó?

– Mit szólnál egy italhoz? Azt hiszem, megérdemeljük.

– Szívesen.

Brenna leült egy székre, keresztbe tette a lábát, elvette a poharat, amit Kevin nyújtott felé, és apró mosolyt villantott a férfirra.

Kevin ugyanolyan nyüzötnak tűnt, mint amilyennek ő is érezte magát. Neki is problémái vannak?

– Jól vagy?

Kevin lassan bólintott.

– Jól.

Nem úgy hangzott, de Brenna felismerte a stoptáblát, úgyhogy témát váltott:

– Hogy van Patch? Rég beszéltem veled.

– Elege van belőle, hogy otthon rostokol. Arra gondoltam, végezhetné az irodai munka egy részét, én meg mehetnék bevetésre. Felhívom, mielőtt hazamegyek.

– Szóval jövő héten veled dolgozom? Szerintem meg tudok ezzel barátkozni.

– Már a héten is. Hunter nem jön vissza.

– Ó!

A bázisra nem jön vissza? Vagy Vancouverbe? Bár Brenna nem tudott róla, hogy elrohant volna a szüleihez. De mi másért nem jön dolgozni?

– Van közös múltatok, ugye? – Amikor Brenna nem válaszolt, Kevin hozzátette: – Mindig úgy éreztem, hogy igen.

– Három évig együtt voltunk, össze akartunk házasodni, aztán az élet közbeszólt, és onnantól

külön utakon jártunk – mondta Brenna.

Egyszerűen és semlegesen hangzott, mintha nem is lett volna olyan pusztítóan fájdalmas átélni.

– Mekkora esély volt rá, hogy pont Huntert vegyem fel Patch helyére, mi?

– Engem is meglepett. De előbb-utóbb jelentkezett volna nálam, úgyhogy te csak felgyorsítottad a vizontlátást.

Most viszont úgy néz ki, a vége is ugyanolyan gyors lesz. Vasárnap elhangzott néhány dolog, amit nem könnyű elfelejteni. Brenna dolgozott rajta, de az, hogy Hunter nem jött vissza a munkahelyére, az utolsó csepp volt a pohárban.

Megitta az italát, és felállt.

– Jobb, ha megyek. Poppy széttépi a kennelt, ha nem viszem el hamar sétálni.

Kevin alaposan végigmustrálta, miközben az ajtóhoz ment.

– Nem tudom, mi választott szét titeket, de légy türelmes, Brenna. Ő jó ember, és te se vagy olyan rossz.

– Köszí.

Kicsit javult a hangulata. Jó volt, hogy valaki hisz benne.

Brenna bekapcsolta az álla alatt a sisakpántot, és körülnézett.

– Ez óriási lesz.

– Az biztos – felelte az egyik vezető.

– És eső sincs a láthatáron.

– Ne kiabáld el! – figyelmeztette valaki.

– Igaz.

Brenna alig várta, hogy elinduljon, és érezze a szelet az arcán.

– Akkor rajta! – mondta az egyik barátnője.

– Mielőtt még jobban elkiabálom.

Brenna vigyorogva pattant fel a biciklijére. A két héttel ezelőtti zúzódások begyógyultak, a teste újra készen állt egy kis megerőltetésre. Remélhetőleg ez egy időre kikapcsolja az agyát – mert eddig semmi más nem használt.

Figyelmét a hepehupás útra összpontosította, de hamarosan megint elkalandoztak a gondolatai.

Tegnap este, a végtelen álmatlan éjszakáktól kimerülten, átnézte a szekrényét, és kiselejtezett egy hatalmas halom ruhát. Aztán rákeresett a neten, mennyiért árulják a szemközti házat, és megdöbbsent. Amióta megvásárolta a házat a családjától, az árak az egekbe szöktek. Mennyit kaphatna érte?

Persze nem fogja eladni. Ebben a házban nőtt fel, túl sok emlék köti hozzá. Bár lehet, hogy itt lenne az ideje elengedni az emlékeket. Meddig kell még ragaszkodni a múlthoz?

Kerékpárja nagyokat zökkent a köveken és gyökereken, lábai kellemes ritmust vettek fel. Az előtte levők vidáman kiáltozva suhantak hegynek lefelé.

Aztán lassítottak, és Brenna is fékezve közelített.

– Mi történt?

– Valaki elesett.

Brenna a nyakát nyújtogatta. Egy kerékpáros feküdt az ösvényen furcsán görnyedt tartásban, egy másik pedig mellette térdelt, kezében mobiltelefonnal.

– Asszem, fel kell vennünk az orvosi sapkákat. Ez nem néz ki jól.

– Egyetértek.

Félretették a bicikliket, Brenna meg Ash pedig levette a sisakját, és odament a sérülthöz.

– Helló, orvosok vagyunk. Segíthetünk? – kérdezte Ash.

– Hála istennek! – A térdelő férfi felállt és félrehúzódott. – Nincs térerő, és Geoff rosszul van.

Brenna letérdelt a sérült mellé.

– Helló, Geoff. Brenna vagyok, ő pedig Ash. Orvosok vagyunk. – Nem tetszett neki, amit látott.

– Gondoskodunk rólad, rendben?

A férfi kinyitotta a szemét, bólintott, és megpróbálta feltolni magát.

– Köszönöm.

– Ne mozogj! – mondta Brenna, és a vállára tette a kezét, hogy a helyén tartsa.

Ash biccentett neki, és elkezdte levenni Geoff cipőjét.

Brenna odaszólt a csapatuk másik két tagjának:

– Továbbmennétek, amíg lesz térerő? Kell egy mentőhelikopter. – És ajkával némán formálva a szót hozzátette: – Minél hamarabb.

– Már megyünk is.

– Érzí, ahogy megérintem a lábát? – kérdezte Geofftól az ortopéd sebész Ash.

– Nem. De hát rajtam van a cipő.

Brennának elszorult a szíve. A helyzet percről percre súlyosabbnak tűnt. Megfogta Geoff kezét, ellenőrizte a pulzusát.

– Ezt érzed?

– Igen. De mi az, miért nem ülhetek fel? – kérdezte Geoff riadt tekintettel.

– Csak elővigyázatosság.

Brenna nem akarta azzal nyugtalanítani, hogy eltörhetett a gerince, elvégre még nem tudták biztosan. De nagyon kellene már az a helikopter...

– Fáj valamid?

– A bal vállam.

– Egy sziklának ütközött, aztán valahogy nekicsapódott a fának – mondta a barátja.

– Kérlek, ne mondd el Miriamnek, hogy ekkorát estem, mert soha többet nem enged el!

Brenna megborzongott. Lehet, hogy Geoff járni se fog tudni többé, nemhogy biciklizni. Akárki is ez a Miriam, könnyen lehet, hogy akkora változás fog beállni az életében, amire nem számított.

Mi van azokkal, akiknek fontos vagy?

Fogd be, Hunter!

– Elég gyorsan mentél – mondta a barát.

Újabb borzongás futott át Brenna gerincén. Ez bárkivel megtörténhet, vele is. Az az élet, amit ismer, egy pillanat alatt véget érhet.

De talán nem is sérült meg csigolya, csak az idegekre nehezedő nyomás miatt érzéketlen Geoff lába. Amíg azonban nem tudnak bizonyosat, addig Ash és ő a legrosszabbat feltételezik.

14. FEJEZET

Egy órával később Brenna és Ash figyelte, ahogy a helikopter felemelkedik.

– Nem túl jók az esélyei, hogy táncoljon az esküvőjén – jegyezte meg Ash.
Geoff elég beszédes volt, mielőtt a sokk elnémította.

– Reméljük, lesz esküvő – mondta Brenna, aztán újra nyeregbe ült, és elindult lefelé a hegyen.
Lassan.

Ash is sokkal lassabban hajtott a szokásosnál. Amikor odaértek két társukhoz, akik Ash négykerék-meghajtású kocsijánál vártak rájuk, Brenna érezte, hogy alábbhagy benne a feszültség.

Elővette a mobiltelefonját, és felhívta az anyját.

– Szia, csak szólok, hogy vége a túrának, és minden rendben volt.

– Korán hazaértél.

Brenna összerezzent.

– Még ott vagyunk.

– Mi történt? Nem szoktál hívni, csak otthonról.

Mikor tanulja meg, hogy az anyját nem tudja becsapni?

– Segítettünk egy balesetnél. De már indulunk haza. Beugorhatok vacsorára?

Nem akart visszamenni az üres házába. Addig nem, amíg ott zizegtek a fejében Hunter szemrehányásai, és önzőnek érezte magát.

– Persze. Ravioli lesz.

Vacsoránál Brenna Geoffról és a sérüléseiről beszélt, melyek jó eséllyel gyökeresen megváltoztatják az életét. Próbált könnyed hangot megütni, de Hunter szavai megizzasztották. Végül letette a villát, és az anyjára nézett.

– Sajnálom, ha aggódnod kellett miattam. Csak be akartam valamit bizonyítani magamnak.

Az anyja a kezére tette a kezét.

– Azt, hogy legyőzhetetlen vagy.

Brenna lassan megcsóválta a fejét.

– Soha nem tudtalak becsapni.

– Van ennek valami köze Hunterhöz?

Ó, a fenébe... De hát végül is ezért van itt, hogy okos tanácsokat kapjon ettől a csodálatos nőtől, aki feltétel nélkül szereti.

– Azt vágta hozzám, hogy túl vakmerő vagyok, és nem vagyok tekintettel a családomra meg a barátaimra, ha ilyen veszélyeknek teszem ki magam. Én óvatos vagyok, de a mai dolog után már látom, hogy talán tényleg egy kicsit túl messzire mentem.

Az anyja elgondolkodva játszott a villájával.

– Azért hajtod ki magad ennyire fizikailag, mert féltél és még mindig félsz harcolni Hunterért? Mert biztosabb lehajtani egy meredek lejtőn, mint közel kerülni egy olyan férfihoz, aki mélyen megbántott, és újra megteheti, ha a legkisebb esélyt is adod rá?

– De csak néhány hete jött vissza! – vitatkozott Brenna. – Én meg már évek óta biciklizem, síelek, és csinálom ezeket a nyaktörő dolgokat.

– Tudsz te ennél jobbat.

Brenna hátratolta a székét, és felállt. Aztán visszaült, a vizespoharáért nyúlt.

Hunter sohasem hagyta el igazán. Semmi oka, hogy többé ne szeresse őt. Ahelyett, hogy követte volna annak idején, sportba, fotózásba és más emberekbe öntötte az energiáját, mindenbe belevetette magát, hogy bebizonyítsa magának, képes talpra állni, és senkinek sem kell aggódnia, ha elhagyja, mert ő mindent túlél.

– Igazad van, anya.

De hol kezdje?

– Ne siesd el! Száz százaléig biztosnak kell lenned. – Újabb bölcs szavak egy asszonytól, aki mindig ott állt mellette. – Hat év után már nem számít, ha kicsit tovább tart.

– Mintha nagyon biztos lennél benne, hogy újra Hunterrel akarok lenni.

– Miért, nem így van?

De igen. Ha Hunter itt marad. Ha...

Némán, tűnődve bólogatott.

És igen, nem szabad elsietni. Anyjának igaza van, teljesen biztosnak kell lennie a dolgában, különben újabb sebeket kap ő is, és Hunter is.

Hunter fogta a mobiltelefonját, és kikereszte Brenna számát. Habozott, a szája kiszáradt, a szíve elnehezedett.

Csak hívd azt a rohadt számot!

A padra ejtette a telefont, és úgy ivott meg egy pohár vizet, mintha egy hétig a sivatagban bolyongott volna. Fárasztó munka a kertépítés.

Három héttel azután, hogy munkába állt a kórházban, végre megtalálta a ritmust. Az élete úgy alakult, ahogyan eltervezte.

Kivéve ami Brent illeti.

Még mindig vannak kipakolni való dobozok, és bútorokat is vennie kell, de hát Róma sem egy nap alatt épült. Csendes boldogság töltötte el, örömmel látta, hogy Dylan napról napra elevenebb és hangosabb. Megszokta az új környezetét, beilleszkedett.

És végtére is ez volt a célja a költözéssel. Nem az, hogy újra beleszeressen Brennába.

Újra? Nem, soha nem is szeretett ki belőle, ezt most már tudta.

De mit tegyen ez ügyben?

Fájt, hogy nem hall felőle. Először haragudott rá, hogy még csak nem is érdeklődik Dylan egészsége felől, pedig Kevin biztos elmondta neki, miért hagyta abba a közös munkát. Aztán eszébe jutott, csak annyit mondott Kevinnek, hogy valaki beteg a családban. Brenna nyilván azt hitte, a szüleiről van szó, ő pedig visszament hozzájuk, hogy átsegítse őket egy újabb krízisen.

Úgy látszik, Brenna semmit se hallott abból, amit az utolsó hetekben mondott neki. Nem, ő csak figyelt, és várta, hogy Hunter megismétli a hibáit, és most valószínűleg gratulál magának, hogy ilyen okos és előrelátó volt.

– Apa! – rohant be Dylan a konyhába. – Látni akarom Poppyt!

Én pedig a gazdáját.

– Sajnálom, nem lehet. Poppy és Brenna nem ér rá.

Dylan elfintorodott.

– De sose érnek rá.

– Meglátogatjuk a fiúkat?

Jess és Dave családós napot tartottak otthon, és hívták őket, hogy ugorjanak át bármikor. Jó lenne beszélgetni a barátaival, és elfelejteni Brennát.

Dylan felemelte kis öklét, és Hunter finoman belebokszolt.

– Tegyéél meleg holmit egy táskába, én pedig hozok sört és chipset.

Amikor megcsörrent a mobilja, a szíve gyorsabb tempóra kapcsolt. Bren?

Nem, nem ő az. Sóhajtva fogadta a hívást.

– Szia, anya!

Jobb is. Nem akar Brennával beszélni. Nem hiányzik neki. Nem szereti.

Majdnem kiesett a kezéből a telefon. Tessék?!

– Ismételd meg, kérlek!

– Mondom, apád elkezdett bowlingozni. Még jó, hogy a bal vállát törte el, és nem a jobbat.

Nem, nem azt! Azt a részt ismételd meg, hogy nem szereted Brennát, mondta magának némán.

– Bocs, anya, visszahívhatlak? Mennem kell. Minden rendben van. Szia!

Még hogy nem szereti Brent! Attól a pillanattól kezdve szereti, amióta Bren besétált a sürgősségre, és odament az ágyhoz, ahol ő éppen egy beteg súlyos vérzését próbálta csillapítani.

Bren egyenesen ránézett, és a legizgatóbb hangon, amit valaha hallott, azt mondta:

– Üdv, Brenna Williamson vagyok, orvos. Szeretne egy kis segítséget?

És Hunter máris elveszett. Együtt mentették meg a beteget, aztán műszak után beültek egy italra. Ez egy csodálatos dolognak a kezdete volt. Valaminek, aminek aztán ő hátat fordított. De Brent soha nem szűnt meg szeretni.

Mégis elvárod tőle, hogy simán elhiggye, ezt még egyszer nem fogod megtenni vele?

– Gyere, apa, kész vagyok!

– Adj pár percet, jó? Én nem vagyok olyan gyors, mint te.

Meg kellene esküdnie Brennek, hogy örökre itt marad? A szavak nem könnyűek, de egyszerűbbek és gyorsabbak, mint a tettek. Brennával akarja leélni az életét – de vajon Brenna akarja őt? Amikor az ágyban feküdtek, vagy együtt ettek, Hunternek az volt a benyomása, hogy igen. De az, hogy Brenna nem bíz benne, olyan akadály, amit le kell küzdeni – ha egyáltalán le lehet.

– Siess már! Menni akarok!

– Viselkedj, vagy nem megyünk sehova!

Hunter letette a hatos csomag sört a padra, és kibámult a kertbe, melyet az elmúlt hetekben minden szabad percében alakított. Lassan alakot öltött mindaz, amiről oly régóta álmódott. Ebbe kell kapaszkodnia, nem hagyhatja, hogy a Brennához fűződő kapcsolata felőrölje. A fenébe is, halálra ijeszti a nyaktörő sportjaival. Miért nem képes ezt belátni?

Ha azt akarod, hogy higgyen benned, akkor ezt viszonznod kell.

– Apa! – toporzékolt Dylan. – Menjünk már!

Hunter fogta a sört, és megsimogatta a fia haját.

– Megyünk.

– Miért nem akar már Poppy látni? Én szeretem.

– Ő is szeret téged, pajtás, csak néha túl sok minden történik, és nincs időnk meglátogatni. De hazafelé beköszönünk neki.

– Juhééé!

Bárcsak mindenkit ilyen könnyen boldoggá tudna tenni...

15. FEJEZET

Brenna krémesre keverte a puha vaját, vaníliát és porcukrot adott hozzá. Valószínűleg bolondot csinál magából, de vannak dolgok, amik megérik a kockázatot. Tartotta a szavát, és napokat töltött azzal, hogy Hunterről meg a jövőjéről gondolkodott. Tudta, hogy beszélnie kell vele, el kell mondania, mit érez, és bocsánatot kérni a hat évvel ezelőttiekért.

Poppy felült, várt, figyelte minden mozdulatát.

– Nem adom oda a habverőt, hogy lenyald. – Ő nyalta le. – De sétálni elmegyünk, amint bemázastam a tortát.

Hunterhöz megy, békeajánlással. Itt az ideje, hogy kitegye a szívét az asztalra. Akkor legalább biztosan tudni fogja, hol a jövője.

A vajkrémes banántorta volt Hunter kedvenc süteménye. Remélte, hogy még mindig az. És akkor most bocsánatot kér, amiért elhamarkodott következtetéseket vont le. Végre belátta, hogy az a helyes, ha megkérdezi Huntert, ahelyett hogy vakon vádaskodna.

Tartozik ezzel Geoff Carnak. Az a csúnya baleset észhez térítette. Ez és az anyja higgadt szavai, melyek áthatoltak a fájdalomon és a zűrzavaron, ami az elmúlt hetekben eltöltötte. Nem kell hegyoldalakról levetnie magát, hogy bizonyítsa, mindent kibír. Túlélte a vér szerinti anyja árulását és az apja halálát. Még a Hunterrel való szakítást is. Meglehet, összetörve, de vitézül küzd, és körbeveszi a családját meg a barátait.

Itt az ideje reálisan szemlélni a dolgokat. Az a törött gerincű biciklista akár ő is lehetett volna. Ha otthon ülővé nem is akar válni, elkezdhet visszavenni a kalandvágyból. Anyjának megszakadna a szíve, ha bármi baja esne, és ezt nem teheti meg vele. Sem a húgaival.

Hunter joggal nevezte önzőnek, de csak így tudta átvészelni ezt az időszakot.

– Séta. – Megvakarta Poppy fejét, miközben a habverőt nyalogatta, és igyekezett nem törődni a kutyája sóvár tekintetével. – Úgyse ízlene a vajkrémmáz.

Poppy hasra feküdt, és nagy szusszanással a mellső lábára hajtotta a fejét, mintha azt akarná mondani: „Fogadunk?”

Brenna betette a süteményt a hátizsákjába, és felcsatolta a pórázt Poppy nyakörvére.

Mire Hunter kocsifelhajtójához értek, csorgott a veríték az arcán és a melle közt. Hosszú rejtőzés után végre teljes erővel berobbant a tavasz.

– Jólesne egy kis hideg víz, Poppy. Fogadok, neked is.

A ház azonban zárva volt.

– Ennyit a hideg vízről...

Talált egy slagot a kertben, megnyitotta a csapot Poppynak, aztán ő is ivott egy kortyot, majd körülnézett, és elismerően füttyentett.

– Ezt nézd meg, kislány! Nézd, mennyit haladt Hunter! Akkora ez a veteményes, hogy az egész utcát etetni tudná belőle.

Hunter nem vesztegette az idejét. Rég nem tapasztalt könnyedség kúszott Brenna bőre alá. Tehát a férfi komolyan gondolja a költözést. Pont úgy, ahogy mondta neki.

– Idióta voltam.

Óvatos idióta, aki vigyáz a szívére. Az anyjával folytatott beszélgetés óta napokig gondolkodott, mérlegelte a lehetséges következményeket. Esténként, amikor a sötétben várta, hogy elnyomja az álom, kénytelen volt belátni, adnia kell maguknak egy esélyt. Ha hat év után még mindig szereti Huntert, akkor hát mit veszíthet? És csak egy módja van, hogy megtudja, a férfi is így érez-e.

Csak hogy nincs itthon.

Akkor most mi legyen?

De jó, hogy dugott be jégakkut a süteményes dobozba! Letette a lépcsőre az árnyékban. Üzenetre nem volt szükség, meg amúgy se volt nála toll és papír.

Aztán elindult a strand felé, hogy Poppy megkeresse a labdáját a vízben, és kieressen egy kis fölös energiát.

– Poppy nincs itthon – mondta Hunter a fiának, miután háromszor csengetett és kiabált.

A fenébe, hol lehetnek?

– És Brenna? – kérdezte Dylan.

– Ő sincs. Biztos együtt vannak valahol.

Fájdalom hasogatott a bordái mögött. Pont, amikor végre összeszedte a bátorságát, hogy bocsánatot kérjen tőle, Brenna elment hazulról.

– A partra akarok menni – mondta Dylan.

– Akkor menjünk.

Jobb, mint hazamenni, az orrát lógatni, és azon tűnődni, merre járhat Bren.

Miután elfoglalták az utolsó szabad parkolóhelyet Kitsilano Beachen, Hunter kiszállt, hogy kikapcsolja Dylan biztonsági övét.

A gyerek kimászott, a homokra lépett, aztán felvisített:

– Poppy!

Azzal elrohant.

– Gyere vissza! – szaladt utána Hunter. – Állj meg! Most rögtön!

– Poppy, Poppy! Én vagyok az!

Hunternek földbe gyökerezett a lába.

Tényleg Poppy volt az, és egyenesen feléjük nyargalt. Mögötte pedig Brenna sétált lassan, ajkán óvatos mosollyal.

Tartozik Dylannek, amiért javasolta a strandot, gondolta Hunter.

– Szia – mondta, amikor odaértek egymáshoz.

– Neked is szia.

– Épp most voltunk nálad.

– Mi meg nálatok.

Egymásra meredtek.

Vágy szorította össze Hunter mellkasát. A vágy, hogy szeressen és szeressék. Hogy úgy osszák meg egymással az életüket, ahogy mindig is kellett volna.

A fenébe is, szereti ezt a nőt! Hogy lehetett olyan szívtelen, hogy szemrehányást tett neki a hobbijai miatt? Brennának igaza volt: ez az ő élete, az ő döntése. Ahogy neki is a saját döntése volt, hogy visszamegy Kamloopsba segíteni a szüleinek. Bár a tettének komoly következményei lettek.

– Sajnálom. Mindent. Hat évre visszamenőleg.

Bren rábámult, könnyek gyűltek a szemébe.

– Én is.

– Te nem csináltál semmi rosszat.

– Dehogynem. Veled mehettem volna, befejezhettem volna a képzést egy ottani kórházban, és minden második hétvégén eljöhettem volna meglátogatni apát.

Brenna megtörölte a szemét a kézfejjével.

– Ne sírj! – Hunter odalépett hozzá, a szíve nagyokat dobbant. Az egész világot a lába elé teszi, csak fogadja vissza. – Nem hagytam volna, hogy ezt tedd a karriereddel. Vagy az apáddal. Nem lett volna fair senkivel szemben, és a végén ez állt volna közénk.

– Így se volt fair... én nem voltam fair. – Brenna ismét megtörölte a szemét, de a könnyek csak folytak tovább. – Megmakacsoltam magam, és mindenért téged hibáztattalak.

– Elfelejtetted, hogy te próbálkoztál. Csak nem fogadtam a hívásaidat. Emlékszel? És olvasatlanul töröltem az e-mailjeidet, a leveleidet meg elégettem. Muszáj volt, különben nem éltem volna túl.

Brenna mosolya szélesebb lett.

– Jó makacsok tudunk lenni mind a ketten.

– Tény és való – sóhajtott Hunter. – Utólag könnyű azt mondani, hogy ezt vagy azt kellett volna csinálnunk, de hát ez van, akkoriban úgy kezeltük a helyzetet.

Brenna a kezét nyújtotta, és Hunter megszorította. Talán úgy alakul, ahogy szeretné. Visszatalálnak egymáshoz, bár van még, amit meg kell beszélniük, hogy ne valljanak másodszor is kudarcot.

– Apa, fürödhetek?

Hunter felnyögött, és elszakította tekintetét Brennától.

– Jól van. Hozok törölközőt a kocsiból. – Visszanézett a lányra, és a szíve kihagyott egy ütemet.

– Ez a valóság, ugye?

– Remélem – felelte Brenna még mindig mosolyogva, és volt valami a tekintetében, amit Hunter félt megnevezni, hátha félreérti.

Szerelem. Iránta? Igen, iránta!

– Bren?

– Hozd azt a törölközőt!

Hunter halkán káromkodva megpördült.

– A te hibád. Elterelted a figyelmemet, Brenna Williamson.

– Tudom.

– Brenna, Poppy úszik. – Dylan csípőre tett kézzel állt a lány mellett, és a partot bámulta. – Én is akarok.

– Egy perc, kölyök – mondta Hunter, aztán a kocsijához sietett, és kivette a táskát Dylan holmijával.

Bezárta a kocsit, mély levegőt vett, és a part felé nézett, a nőre, akié a szíve.

Visszament Brennához, és kéz a kézben sétáltak a vízhez.

– Oké, Dylan, most már bemehetsz, itt vagyok.

Nem kellett kétszer mondani.

– Figyelnem kell rá – magyarázta Hunter.

– Kapnál is tőlem a fejedre, ha nem figyelnél – mondta Brenna.

Hunter átkarolta a vállát, és Dylant meg a kutyát bámulta mereven. Lelki szemei előtt megelevenedett a múlt.

– Szerettelek, akkor is, amikor azt mondtam, vége.

– Tudom – bólintott Brenna. – Én meg csak magamra gondoltam, arra, hogy szeretném, ha visszajönnél hozzám. Miután nem vetted fel a telefont, és az üzeneteimre se válaszoltál, dühös lettem. Te is egy újabb ember voltál, aki elhagyott, az meg valahogy kitörlődött a fejemből, hányszor elmondtad, mennyire szeretsz, és azt akarod, hogy együtt éljük le az életünket.

– Azért nem tudtam bemenni dolgozni a bázisra, mert Dylan megbetegedett. Elkapott egy gyomorvírust az óvodában.

– Szegénykém! Az nem túl kellemes. – Brenna ráemelte a szemét Hunterre. – Azon gondolkodtam, nem mentél-e vissza a szüleidhez, miután hallottam azt a telefonbeszélgetést az anyáddal. Aztán lassan megjött az eszem, és elfogadtam, hogy tényleg komolyan gondolod, miszerint maradni akarsz. És ha meglátogatod a szüleidet, az csak egy sima családi látogatás lesz, semmi több.

Hunter gyomrában az utolsó görcs is feloldódott.

– Köszönöm. – Még egy dolgot el kellett mondania, hogy le legyen zárva a múlt. – Ami meg a házasságomat illeti... nem bántam meg. Dylan nélkül már nem tudnám elképzelni az életemet.

– Nem is kell megbánnod. Én is majdnem férjhez mentem. Kábé három éve találkoztam Shane-nel, és rögtön megtetszettünk egymásnak.

Hunterben féltékenység lobbant, amihez pedig semmi joga nem volt.

– Folytasd!

– Egyszerűen csak együtt voltunk, valahogy sodródtunk, ugyanazokat a dolgokat élveztük. Elég nyugis volt.

– Unalmasan hangzik.

– Nem volt unalmas, de izgalmas se. Amikor megkérte a kezem, igent mondtam. Te elmentél, de ki akartam próbálni a boldog családot, amit mindig is elképzeltem magamnak.

Brenna elhallgatott, lábával csíkokat húzott a homokba, majd szétmaszatolta őket.

– De hiba volt – folytatta. – Mindkettőnk szempontjából. Úgyhogy végül felbontottuk az eljegyzést. De barátok maradtunk. Shane talált valaki mást, és most tényleg szerelmes.

– Eljössz hozzám, ha végezték a fürdéssel? – kérdezte Hunter. – Van egy üveg első osztályú pezsgő a hűtőben, és vacsora is, csak meg kell melegíteni.

Bren felnézett rá, és elmosolyodott.

– Ez minden?

– A fenébe, dehogya!

Hunter alig várta, hogy hazaérjen, és lefektesse Dylant, de még csak délután négy óra volt.

– Ez lesz életem leghosszabb délutánja.

– A várakozás majdhogynem a legjobb az egészben – felelte Brenna, majd lábujjhegyre állt, és úgy megcsókolta, hogy Hunter legszívesebben ott a homokon magáévá tette volna, ha nincs a közelben a fia. És fél Kitsilano.

Amikor a kutya meg Dylan megunt a pancsolást, Hunter mindannyiukat beültette a kocsijába, és hazahajtott – csigatempóban, mert Poppy mindig is félt a sebességtől.

– Huh! Azt hittem, már sose érünk haza – mondta Hunter.

– Több mint hat évet vártunk, mit számít még néhány óra? – ugratta Brenna.

– Azt mondd, ez most olyan, mint régen?

Brenna ajka lágy mosolyra húzódott.

– Igen – válaszolta.

– Akkor csodálatos éjszakánk lesz.

Csak Dylan ne ébredjen fel.

– Ez meg mi? – Hunter felvette a lépcsőről a dobozt, s mikor felnyitotta, banánillat szállt felé. Belemártotta ujját a krémes mázba, aztán a szájába dugta, és elvigyorodott. – Te sütötted.

Brenna bólintott.

– Mondom, már voltunk itt Poppyval. Le akartam ülni veled, hogy mindent megbeszéljünk, és gondoltam, nem árt, ha megsütöm hozzá a kedvenc tortádat.

Hunter odaadta a dobozt Dylannek.

– Hozd be, jó? – Aztán megfogta Brenna kezét. – Te remegsz.

– Igen. Mert félek. Nem akarok másodszor is elveszíteni.

– Nem fogsz. – Hunter előrehajolt, és gyengéden megcsókolta. – Bren, szeretlek. Soha nem is szüntem meg szeretni téged. Hozzám jössz feleségül? Segítesz felnevelni Dylant? Lesz még több gyerekünk? Beköltözől a házamba, hogy a mi házunk legyen belőle?

Brenna pislogott, egyszer, kétszer, háromszor, aztán a szemében felragyogott a szerelem, s mintha végre elengedte volna minden gondját. Hunter miatt. Hunterért.

– Igen, igen és igen! Mindenre igen! Annyira szeretlek, hogy mindennél jobban akarom ezt. Kettőnket, az álmainkat, még akkor is, ha megváltoztak.

Hunter magához húzta és megcsókolta, s mintha vége sem akart volna lenni ennek a csóknak. Brenna íze olyan édes volt, olyan izgalmas.

Visszatért. Visszatértek.

– Szeretlek – suttogta Hunter, és az ajtóhoz vezette. – Isten hozott itthon, Bren!

– Azt hiszem, ehhez nem lesz elég egy csomag zsebkendő.

Brenna mindkét kezével megtörölte az arcát, aztán felvillantotta a legizgatóbb és legmegindítóbb mosolyát.

– Valamit megérezhettem, mert már beszéltem egy ingatlanossal, hogy eladnám a házam.

– Hogy mi? De miért? Neked mindig olyan fontos volt az a ház.

– Igen, de itt az ideje, hogy elengedjem. Főleg most, hogy újra együtt vagyunk. Örökre együtt.

– Lehet, hogy nekem is kelleni fog zsebkendő – szólt Hunter rekedten.

– Elmondjuk Dylannek?

Brenna belépett a házba, mely mostantól a szerelmük, az álmaik, a közös családjuk otthona lesz.

Alison Roberts

Ha az álmok valóra válnak

1. FEJEZET

A tengerparton már javában folyt buli, Emily Morgan mégsem sietett, hogy elhagyja a kórházat. Inkább felkereste az egyik különleges betegét.

A doktornő, a Krokodil-völgyben található egészségügyi központ altatóorvosa, kulcsszerepet játszott egy drámában, amely nem csupán a kórház dolgozóit tartotta napokig izgalomban, hanem a Queensland északi részén elterülő, tengerparti kisvárosban is mindenki erről beszélt. Valaki egy kihalt helyen magára hagyott egy újszülöttet. A rendőrség minden eddigi próbálkozása, hogy megtalálják a kislány anyját, eredménytelen maradt.

Emily megsimogatta a baba fején a sapkát, és nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy megcirógassa bársonyos bőrét.

– Biztosan rólad beszélnek, Lucky – suttogta. – A tengerparton, miközben a táborúznél ülnek, kolbászt és rákot sütnek. A levegőben isteni illatok terjengenek, aki nincs ügyeletben, sört iszik, és mindenki remekül érzi magát. Nekem is ott kellene lennem. – Emily nyelt egyet. – És velük együtt ünnepelni...

Valóban minden ok megvolt az öröme, mert az apróság, akit Luckynak, a szerencse fiának neveztek el, a nehéz kezdet ellenére életben maradt. Ráadásul a kórház dolgozói sok munkával és kudarccal teli időszakot tudhattak maguk mögött.

A baba most megmozdult, és a keze összerándult a takaró alatt. A csukott szem fölött a szemöldök ráncba szaladt, a rózsaszín szájacská szétnyílt, és cuppanó hangokat hallatott. Emily elmosolyodott. A nővérek mindjárt jönnek, és megetetik a kicsit.

Amikor megérintette a parányi öklöt, Lucky meglepő erővel szorította meg az ujját. A doktornő szívét öröm járta át.

Lucky életben fog maradni. Az újszülöttet a gunyamurrai rodeópálya szélén találták. A rodeót évente rendezték meg háromszáz mérföldre Krokodil-völgytől, és mindig több ezer ember látogatott el oda. Az első vizsgálat során veleszületett szívhibát, valamint örökletes vérzékenységet állapítottak meg a babánál. Azonnali műtét következett, amely szerencsére sikerült.

A buli gondolata aznap délután hirtelen merült fel. Emily először úgy tervezte, hogy nem törődik személyes bánatával, és együtt ünnepel a többiekkel, ám egyre kevésbé vonzotta a program. Halálosan fáradt volt, fizikailag és lelkileg kimerült.

Úgy vélte, csak elrontaná a többiek szórakozását, ha rátörne a rosszkedv, és elbőgné magát. Nem, a buli most nem neki való. Rettenetesen érzi magát.

Inkább visszament hát a koraszülött osztályra abban a reményben, hogy a kis Lucky látványából erőt merít. Így is történt... legalábbis átmenetileg, amíg a picinyke ujjak nemcsak a kezét, hanem a szívét is meg nem érintették. Ekkor a fájdalom hirtelen elviselhetetlenné vált. A gát átszakadt, könnyek folytak végig a lány arcán.

Ezúttal nem a baba miatt sírt. Noha mintha csak megisméltődött volna a saját története. A vőlegénye és kollégája két év után otthagya egy másik nő kedvéért. Jóllehet a múlt kísértete, amely azóta követte, hogy először pillantotta meg Luckyt, egyre halványodott. Most már ott van, ahová tartozik, az emlékek birodalmában.

Emilyt leginkább a visszautasítás viselte meg. Az érzés, hogy valamit elveszített, pedig keményen megdolgozott érte. Keserűség fojtogatta a torkát.

Már megint kudarcot vallottál, Emily Morgan. Csúfos kudarcot.

S mintha ez a felismerés nem lenne elég, hogy könnyeket csaljon a szemébe, a magány érzése is fojtogatta. A végtelen magányé.

Pedig nincs egyedül. Rengeteg barátja van, rengeteg jó barátja. Az egyikük ebben a pillanatban lépett oda hozzá. Grace, az éjszakás nővér.

Emily óvatosan kihúzta az ujját a baba ökléből anélkül, hogy felébredtetten volna az elszenderedő

csecsemőt.

– Nézze meg az ember! Csak ülök itt, és bőgök. – Zavart mosollyal megtörölte az arcát. – Mint egy kezdő orvos.

– Ez a kis fickó már sokakat megríkatott – felelte Grace. – Sőt a főnökünket is rajtakaptam, amint furcsán pislogott. – A nővér az inkubátor fölé hajolt. – Édes kis kölyök, ugye? Nem lesz nehéz örökbefogadó szülőket találni.

– Először meg kellene keresni a családját.

– Minek? Vagy találtak valami nyomot?

– Nem.

– A rodeón több ezren vettek részt. Elvégre nem kutathatják át egész Queenslandet.

– Valaki előbb vagy utóbb jelentkezni fog. – Emily lassan felemelkedett. – Lehet, hogy az anya nem olvas újságot, vagy nem hallotta a rádióban elhangzott szöveget, és nem tudja, hogy a gyerek életben van. Mihelyt azonban értesül róla, eljön érte. – Az alvó újszülöttre nézett. – Ebben biztos vagyok.

Grace bólintott.

– Elmész a bulira?

– Már indulok is. – Emily mindent elkövetett, hogy a hangja közönyösen csengjen.

Lucky életben marad. És ő is túléli a szakítást. Semmi oka rá, hogy távol maradjon az ünnepségről.

Grace-t azonban szemlátomást nem sikerült megtévesztenie. A barátnője együttérzőn nézett rá.

– Még nem volt alkalmam beszélni veled, de nagyon sajnálom. Mármint hogy Simon lelépett.

– Tulajdonképpen túl vagyok rajta – füllentette Emily. – Simon egy gazember, ez a többiek véleménye is.

– Pontosan. Charles tajtézik, amiért Simon előzetes bejelentés nélkül távozott. Azt mondta, felelőtlenség egy ekkora kórházat kardiológus nélkül hagyni, és azon töpreng, hogy szerződészegés miatt feljelenti Simont.

– A sors a segítségünkre sietett. – Emily feltétlenül témát akart váltani. – Most van egy új kardiológusunk.

– Igen, és sokkal kedvesebb, mint Simon volt. – Grace oldalba bökte a barátnőjét. – Tehát indulás! Egyikünknek ott kell lennie a parton, hogy koccintson az ifjú párral.

Emily szinte lopakodott a folyosón.

Természetesen örült Cal boldogságának. Az egykori kórház tágas, régi épületében úgy élt együtt az orvoscsapat, mint egy nagy család. És Cal Jamieson mintha a bátyja lett volna.

Akárcsak Mike, a mentőhelikopter pilótája. Charlesban ezzel szemben sohasem a testvérét látta, sokkal inkább az apafigurát, nem is annyira a kora, mint inkább a beosztása miatt. A Krokodilvölgy orvosigazgatója régebben dolgozott itt, mint bárki más. Ettől eltekintve valami különleges képességgel rendelkezett, mert mindig pontosan tudta, mi folyik a kórházban. Ezt többek közt tolószéke jól megolajozott kerekeinek is köszönhetette, amellyel hangtalanul közlekedett. Emily akaratlanul is a válla mögé pillantott. Sohasem lehetett tudni, nincs-e a közelben Charles.

A folyosó azonban üres volt, nyoma sem volt szeretett főnöküknek, aki egy fiatalkori vadászbaleset miatt kényszerült tolószékbe. Emily remélte, valaki rábeszélte Charlest, hogy tartson a többiekkel, noha a tengerpart homokjában mások segítségére szorult. Charles élénk érdeklődéssel kísérte az orvoszálló lakóinak életét – és a szerelmi kapcsolatokat is. Emily pontosan tudta, hogy a férfi megtalálná a bölcs, vigasztaló szavakat.

Ám őszintén szólva most nem vágyott erre a beszélgetésre. Ráadásul Charles nyilvánvalóan sejtette, hogy Simon úgysem maradt volna itt soká.

Emily nyolc éve élt és dolgozott a kórházban, és majdnem olyan jól meg tudta jósolni, mint a főnöke, hogy a kollégák közül ki marad, és ki megy el rövid időn belül. Cal és Mike mindenesetre az előbbi, Simon az utóbbi csoportba tartozott. Itt mindannyian a világtól elzárva érezték magukat, ugyanakkor szorosan együtt kellett élni és dolgozni a többiekkel. A mindennapjaikhoz tartoztak a

drámai légi- és tengeri mentések, a sürgős riasztások Queensland isten háta mögötti településein.

A fiatal orvosok azért jöttek Krokodil-völgybe, mert vagy a kaland vonzotta őket, vagy maguk mögött akarták hagyni a múltjukat.

Emily annak idején újra akarta kezdeni az életét. Még most is úgy gondolta, hogy jól döntött. Szerette a munkát Krokodil-völgyben, valamint az itteni életet és a barátait is. Csak pillanatnyilag nem volt kedve velük ünnepelni. Ha együtt látja Calt és Ginát, amint szerelmesen egymásra mosolyognak... mintha sőt dörzsölnének a nyílt sebébe.

A rádiósfülke ajtaja félig nyitva volt, de amikor Emily bedugta a fejét a szobába, senkit sem látott. Belépett. Bárki volt is szolgálatban, lekasztotta a falról a hordozható készüléket, és valószínűleg lement a tengerpartra.

Most mit tegyen...?

Emily nagyot sóhajtva huppant le az ablak alatt álló díványra. Csak néhány perc, gondolta. Némi időre van szüksége, hogy összeszedje magát, s talán ejtsen még néhány ostoba könnycseppet.

Az előtérben felhangzó léptek azonban megakadályozták abban, hogy szabad folyást engedjen a bánatának. Pislogott, és megpróbált mosolyogni, de nem sikerült valami jól. Ismerős, széles vállú alak bukkant fel az ajtóban.

– Miért nem vagy a bulin? – bukkott ki a kérdés Emilyből.

– Mert tudni akartam, hol bujkálsz.

A lány elmosolyodott. Most is, mint valahányszor Mike a közelébe jött, jókedvre derült. Elég, ha a férfi egy szívelégtelenségben szenvedő beteg mellé áll, és az mindjárt jobban lesz, gondolta. Feltéve, ha nőről van szó.

Emily lesütötte a szemét.

– Tulajdonképpen nem vagyok bulizós kedvemben.

– Én sem.

– Persze. Michael Poulus nincs bulizós kedvében! Hiszi a piszi.

Mike nevetett, és közelebb lépett.

– Rendben, ott voltam. Arra készültem, hogy alkoholba fojtom a bánatomat.

– Vagy úgy – felelte Emily együttérzőn.

Mike valószínűleg ugyanolyan levert, mint ő. Nem illik hozzá, de megvan rá az oka.

– De aztán eljöttem, mert sehol sem találtalak – folytatta a férfi. – Sejtettük, hogy a koraszülött osztályon vagy, és Luckyval enyelegsz.

– Nem szoktam enyelegni a betegeimmel.

Mike elengedte a füle mellett a tiltakozást.

– Grace mesélte, hol voltál. Azt is mondta, hogy nincs kedved bulizni. Tehát megkerestelek.

– Vagy úgy! – Emily szeme égni kezdett, és nagyot nyelt.

Mike csakugyan kedves fickó, a legjobb barát, akit csak el tud képzelni magának. Az első perctől kezdve rokonszenvesnek találta, amikor két évvel ezelőtt a fiatal helikopterpilóta lélegzetelállítóan szép menyasszonyával visszatért szülővárosába.

Marcella nem sokkal később otthagya Mike-ot meg a Krokodil-völgyet, és a férfi átköltözött az orvosi szállásra. Emily titkon rajongott érte.

Mindazonáltal álmában sem merte elképzelni, hogy a barátságon kívül más is lehetne köztük. A férfi egyszerűen más kategória. Magas, sportos, észveszejtően jóképű. Sötét szemét és fekete fűrtjeit bármely nő megirigyelhette volna. És most itt van, otthagytott egy vidám bulit, hogy őt megkeresse. Emilyt zavarba hozta ez a figyelmesség.

– Felesleges volt idejőnnöd. Most rossz a lelkiismeretem, hogy miattam maradsz józan.

Valami könnyed, tréfás választ várt, ehelyett Mike szokatlanul komoly arcot vágott. Fekete szemében melegség, együttérzés és megértés tükröződött.

Ez már túl sok volt. A nehezen visszafojtott könnyek kibuggyantak Emily szeméből, és feltartóztathatatlanul peregtek végig az arcán. Hangosan felzokogott. Zavartan lehunyta a szemét.

Érezte, amint a dívány Mike súlya alatt besüpped, aztán egy erős kar a vállára nehezedett. Emily figyelmét nem kerülte el, hogy egy izmos comb a lábához préselődik, mert a díványon szűk volt a

hely két embernek.

– Fáj, ugye?

A lány csak bólintani tudott. És szipogni. Rémes...

– És nem lesz könnyebb, ha buliba mész, ahol olyan boldog párokat láatsz, mint Cal és Gina.
– Mike megszorította Emily vállát. – Még szerencse, hogy Simon elment. Különben jó nagyot behúznék neki azért, amit veled tett. Az a fickó egy idióta.

Emily a fejét rázta.

– Ha tényleg idióta lenne, nem lettem volna együtt vele. Azt... azt mondta, hogy sajnálja.

– Hát ez nagyszerű! – vágta rá Mike megvetően. – Legalább kedves idióta. – Dühösen horkantott egyet. – Kardiológus, hát ez jó! Gyógyítania kellene a szíveket, nem összetörnie!

Emily a könnyein keresztül elmosolyodott.

– Miért nem láttam át rajta? – Nagyot sóhajtott. – El tudod képzelni, milyen dühös voltam saját magamra? Tudhattam volna. Az utóbbi időben már éreztem, hogy valami nincs rendben, de ha Simont kérdeztem, mi a baj, azt mondta, csak a sok munka miatt fáradt és ideges. Én pedig hittem neki!

– Mert szeretted. Miért ne hittél volna?

– Ha visszagondolok az elmúlt hetekre, majd felrobbanok mérgemben. Még sajnáltam is Simont!

– Kedves ember vagy, Em. A legkedvesebb, akit csak ismerek. – Mike szavai jólestek a lánynak, és nem tiltakozott, amikor a férfi még szorosabban magához húzta. Sőt a vállára hajtotta a fejét.
– Mindenkinek csak segítesz. Hallottam, mennyi időt töltöttél Lucky mellett, holott nem is voltál ügyeletes. Elhatároztad, hogy mindent megteszel, csak életben maradjon a baba, ugye?

– Nekem is segített Lucky, hogy életben maradjak – vallotta be Emily. – Azt hiszem, az elmúlt napokban minden betegem a megszokottnál több odafigyelést kapott tőlem.

Akárcsak akkoriban, amikor a hivatás és a karrier volt az egyetlen, ami megmaradt neki.

– Nem csak a betegek számíthatnak rád – mondta Mike. – Emlékezz csak, hányszor sírtam el neked a bánatomat! – A férfi hallgatott egy sort, aztán tűnődve folytatta: – Te voltál az, aki összeboronáltál Kirstyvel, hogy ne gondoljak folyton arra, hogy Trudi elment.

– Sajnálom – mentegetőzött Emily. – Akkoriban jó ötletnek tűnt.

Ez nem egészen volt igaz. Ha jobban belegondol, a legszívesebben Mike nyakába vetette volna magát, és közölte volna vele, hogy örömmel betöltené Trudi megüresedett helyét. Nevetséges! A gondolatba még most is belepirult.

– Nem növeli az ember önbizalmát, ha valaki kiadja az útját.

– Trudi nem adta ki az utadat. Kisírta mind a két szemét, amikor lejárt a vízuma.

– De nem kért újat.

– Akart.

– Egészen addig, míg nem találkozott azzal a svájci fickóval. Néhány nappal később pedig feleségül ment hozzá.

– Nyilvánvalóan férjet keresett.

– Nagyon úgy néz ki.

– Talán nehéz volt a felfogásod.

– Tessék? – kérdezte megrökönyödve Mike. – Nem akartam feleségül venni Trudit.

– És Kirstyt? – Emily kihúzta magát, és kérdően a férfi szemébe nézett. – Őt igen?

– Természetesen nem. – Mike lefegyverzően elvigyorodott. – Mindenesetre jó lába volt.

Emily az égre emelte a tekintetét. Hát erről van szó! Trudinak és Marcellának is jó lába volt. Mérföldekre van ő azoktól a nőktől, akik tetszenek Mike-nak.

– Úgy érted, nem vagy porig sújtva? – kérdezte.

– Nem. Ennek ellenére bosszankodom, és folyton azon töröm a fejem, mi lehet velem a baj.

– Semmi. Nagyszerű ember vagy, csak Kirsty nem ismerte fel.

– Meglehet. Ő és Simon viszont tökéletesen összeillettek.

– Hogyhogy nem vettünk észre semmit? Az orrunk előtt...

– Nem egészen. Rendszeresen elmentek Brisbane-be, ha kettesben akartak lenni.

– Te tudtál róla?
– Voltak bizonyos sejtéseim.
– Mióta?
– Múlt hétvége óta. Miután elmesélted, hogy átvetted Simontól az éjszakai műszakot, mert sürgősen Brisbane-be kellett utaznia.
– Mert az anyjának gondjai adódtak az inzulinadagolással? Mi volt ebben a gyanús?
– Hogy Kirsty nem egészen tíz perccel korábban felhívott, és közölte, hogy csak egy-két nap múlva jöhet vissza Krokodil-völgybe, mert az apjának gondjai vannak az inzulinnal.
– Hihetetlen! Miért nem találtak ki legalább két különböző történetet?
– Mert ostobák voltak – felelte szárazon Mike. – Ezt már megállapítottuk.
Emily felnevetett, és a férfi is csatlakozott hozzá. Örült, hogy sikerült felvidítania a lányt.
Ám Emily kerülte a tekintetét. Úgy vélte, Mike-nak nem szabad észrevennie, milyen remekül érzi magát a társaságában. Akkor sem, ha ugyanabban a hajóban eveznek, miután mindkettőjüket faképnél hagyták. Jóllehet Michael Poulus sosem marad sokáig egyedül. Miért is kergetne illúziókat?
Az íróasztalon levő rádiókészülék recsegni kezdett.
– Cooper’s Crossing hívja Krokodil-völgyet. Mentőhelikopter kellene!
Mike felugrott.
– Hol az ördögben van a rádiónk?
– Valaki magával vitte a hordozható készüléket. – Emily a falra mutatott, és szintén felállt.
– Igen, én.
– Ó! – A lány megpördült. – Charles! Muszáj ilyen hangtalanul közlekedned?
– Ennyi szórakozás nekem is kijár. – Charles Wetherby a tolószékével az íróasztalhoz gördült. – A hordozható készülék kezdett lemerülni, ezért jöttem vissza.
– Itt Cooper’s Crossing. Hallja valaki?
Charles a mikrofon után nyúlt.
– Itt Krokodil-völgy, egészségügyi központ. Tisztán hallok mindent. Te vagy az, Jim?
– Igen – érkezett a tétova válasz. – Charles?
– Én vagyok. Miről van szó?
– A lányom... Megan... valami baj van vele.
– Mi történt?
– Napok óta rosszul érzi magát. Az imént felállt, és összeesett... Nem tudom az okát. – Légköri zavarok miatt a szöveg akadozni kezdett. – A kerítés megrongálódott... Az anyja megpróbálta összerelni a szarvasmarhákat... Megan segíteni akart neki, és nem hajlandó újra ágyba feküdni...
– Hány éves?
– Tizenkilenc.
– És néhány napja beteg?
– Fogalmam sincs, mi lehet a baja. Talán influenza. A hasa is fáj. Most a földön fekszik... Furcsán lélegzik... Nem tudom, mit tegyek...
Emily ijedten nézett Mike-ra. A férfi hangjában pánik csengett.
– Ne aggódj, Jim, azonnal küldök hozzátok valakit. Maradj a rádió közelében, majd jelentkezem.
Charles Mike-hoz fordult.
– Nem tudod, megjavították már a repülő magasságmérőjét?
– Még dolgoznak rajta.
– Akkor helikopterrel kell odamenni.
– Mekkora távolság?
– Cooper’ Crossing és Wetherby Downs két szomszédos birtok. – Charles ahhoz a falhoz gördült, ahol a tékép lógott. – Nyugaton van. Itt.
Mike halkán füttyentett a fogai közt.
– Meglehetősen hosszú út a helikopternek, főnök. Útközben tankolni is kell.
– Nem gond. Kötöttünk Wetherby Downsszal egy megállapodást, hogy szükség esetén bármikor ellátnak minket üzemanyaggal. Majd beszélek az intézővel. Várni fognak benneteket.

– Mit mond a meteorológia?

Emily a térképet tanulmányozta, miközben a férfiak az időjárás-jelentésről, a GPS-koordinátákról és a repülési időről beszélgettek. Charles Wetherby Downson nőtt fel, ahol jelenleg az öccse, Philipp irányította a farmot. Charles mindig feltűnően személytelen hangon beszélt a testvéréről.

Emily lopva az orvosigazgatóra sandított. Tulajdonképpen nem tisztességes, hogy ő szinte mindent tud róluk, de a saját magánéletéről semmit sem árul el. Hirtelen észrevette, hogy a két férfi kérdően néz rá.

– Tehát, Em?

– Bocsánat, de nem figyeltem.

– Noha Christina az ügyeletes, de remekül mulat a tengerparton. – Mike elvigyorodott. – Charles és én arra gondoltunk, hogy talán szívesen beugranál helyette.

– Jaj, ne! – Emily hátrább lépett. – Sajnálom, de nem szívesen ülök helikopterre.

– Miért nem? – Charles felvonta a szemöldökét. – A mentőrepülő ellen sosem volt semmi kifogásod.

– Az egészen más.

– Hogyhogy? – nézett rá megrökönyödve Mike.

– A repülő biztonságosabb.

– Aha – vigyorgott a férfi. – Miért?

– Mert szárnya van – motyogta Emily, és érezte, hogy elvörösödik. – Ha a motor felmondja a szolgálatot, még vitorlázva földet érhet. Nem esik le, mint egy darab kő.

Charles és Mike jelentőségteljes pillantást váltottak, aztán vigyorogva ismét Emily felé fordultak. A lány összeszorította a száját, és komoran nézett rájuk. Rosszul tűrte, ha kinevették.

Mike a vállára tette a kezét.

– Sosem hagynám, hogy földre pottyanj, mint egy darab kő. Becsületszavamat adom.

Az ígéret megnyugtatóan hatott, akárcsak az érintés. Emily hirtelen biztonságban érezte magát. Természetesen Mike már csak önmaga miatt sem hagyná, hogy lezuhanjon a helikopter, de szavaiból a lány kihallotta, hogy rá különösen vigyázna. Csodálatos érzés volt, ennek ellenére maradtak fenntartásai.

– Sötét van.

– Nem számít. – Mike megszorította Emily vállát. – Odakint ragyog a hold, és mielőtt leszállunk, bekapcsolom a fényszórókat. – Magához húzta a lányt, és úgy fordította, hogy a szemébe nézhessen. – Hé, gyere velem! – tette hozzá kedvesen. – Se neked, se nekem, nincs nagy kedvünk a tengerparti bulihoz.

Charles tűnődve tekintett a lányra.

– Értékesebb tagja lenne a csapatnak, ha leküzdéné a helikopterrel szembeni idegenkedését, Morgan doktornő.

Emily nyelt egyet.

– Ez parancs?

Mike oldalt billentette a fejét.

– Kérlek, Em...

A fanyar félmosoly megtette a hatását. Mike mintha szívesebben repülne vele, mint Christinával. Emily hirtelen úgy érezte, mindenre képes, amíg Michael Poulos mellette van.

– Rendben – bólintott tétován, ám a bizonytalan, kurta válasz nem zavarta Mike-ot.

Charlest sem. Jóakaratóan elmosolyodott, majd a rádiókészülékhez lépett.

– Krokodil-völgy, egészségközpont hívja Cooper's Crossingot. Hallasz, Jim?

Miközben Emily belebújta a sötétkék overallba, befűzte az ormótlan bakancsot, és kézbe vette a fehér sisakot, Mike elintézte az indulással kapcsolatos előkészületeket, és a helikopternél várt rá.

– Charles újra beszélt Megan apjával. A lány azóta magához tért, és ágyba feküdt. Charles szerint ennek ellenére be kellene hoznunk ide.

Emily bólintott. Nem volt különösebben lelkes. Közelségtől a piros-sárga gép óriásinak tűnt, túl nagy a vékony rotorlapátokhoz képest. Ha Mike nem fogja a kezét, talán kereket oldott volna.

– Tedd ide lábad a lépcsőre, és mássz fel az első ülésre!
– Tessék? Az nem a személyzet számára van fenntartva?
– Most csak ketten vagyunk. Ez most alig több mint betegszállítás. Én majd segítek stabilizálni a lány állapotát, mielőtt visszaindulnánk. Tehát beszállás!

Emily elsápadt, és habozni látszott.

– Tökéletes biztonságban vagy – győzködte Mike. – Nagyobb eséllyel ér baleset, ha átmész az utcán.

– Tudom, de...

– Figyelj, egy kis külön biztonsági intézkedés!

– Mike! – Emily elhúzta a száját. – Mi művelsz?

– Köptem egyet – magyarázta teljesen fölöslegesen a férfi.

– Undorító.

– Görög szokás – felelte egykedvűen Mike. – Szerencsét hoz.

– Szerencsét hoz?

– Pontosan. Gyere, indulnunk kell!

– Várj! Én is köphetek egyet?

A férfi szeme vidáman megvillant.

– Persze.

Emily körülményesen nekikészülődött. A szerencsére szüksége lesz. A helikopterre köpni furcsa, de jópofa dolog. Majdnem hangosan elnevette magát, holott napok óta rosszkedve volt.

Annál meglepőbbnek találta, amikor Mike rosszállóan megcsóválta a fejét.

– Egymásután háromszor.

– Nincs annyi nyálam.

– Őszintén szólva... – Mike elengedte a lány kezét, az inge ujját a csuklójára húzta, és a csillogó felületről letörölte a foltot. – Nem kell igazából köpni, ez csak inkább jelképes cselekedet. – A tekintete elkomorodott. – Főleg ha az *én* helikopteremről van szó.

Emily még akkor is mosolygott, amikor bekapcsolta a biztonsági övet. Nem is emlékezett rá, mikor érezte magát utoljára ilyen jókedvűnek.

A rotor egyre gyorsabban forgott. A lány adrenalinszintje megemelkedett. Minden mentőakció izgalmas, mert sohasem lehet tudni, mi vár a csapatra, de ez a feladat Emilynek személyes kihívást jelentett.

A helikopter talpa felemelkedett a földről, a gép egyre magasabbra szállt. Mike elfordult az öbölnél, és elindult a szárazföld belseje felé. Emily figyelmét az alattuk lobogó tábortűzről elterelte egy parányi, integető alak.

– CJ az! – kiáltotta. – Még azt a fura kutyát is látom mellette.

– Nem kell ordítanod. A sisakban beépített mikrofon és fejhallgató is van.

– Bocsánat.

– Nem tudhattad. – Mike lepillantott a tengerpartra, aztán Emilyre nézett. – Ki akar bulizni? Idefenn sokkal jobb, nem?

A lány bólintott.

Lehet, hogy ez a repülés lesz élete legizgalmasabb kalandja?

2. FEJEZET

Zseni vagyok...

Ha egy hétig törte volna is a fejét, mivel varázsolhat mosolyt Emily Morgan arcára, akkor sem sikerülhetett volna jobban, gondolta Mike, miközben egyre magasabbra emelkedett a helikopterrel. És a legszebb az egészben... hogy nem tervezett el előre semmit.

Természetesen ügyeskednie kellett, hogy a gép személyzetét két főre csökkentse, de ha akart, meggyőző tudott lenni. Megcáfolhatatlan érveket sorakoztatott fel amellet, hogy Emilyvel kettesben is boldogulnak. Elvégre ő tapasztalt mentőstiszt. Miért is ráncigálna el valakit a buliról, amikor a csapat nehéz időszakon van túl, és megérdemelnek egy kis kikapcsolódást?

Charles persze tudta, hogy szeretné felvidítani Emilyt. Sőt talán még azt is sejtette, hogy valami többről van szó. Valamiről, amit ő mindenki elől titkol. Ám kevés olyan dolog történt Krokodil-völgyben, amelyről a főnökük ne szerzett volna tudomást.

Charles tehát rábólintott a javaslatára, és Emily is elfogadta, hogy csak ketten mennek. Valószínűleg azért, mert kizárólag azzal volt elfoglalva, hogy úrrá legyen a repülés miatti félelmén.

És sikerült! Mike oldalról a lányra sandított. Büszke volt rá. De még mennyire! Az overall és a sisak remekül állt Emilynek.

A lány észrevette, hogy Mike figyel.

– Minden rendben? – kérdezte gyorsan a férfi.

Emily bólintott, de gyorsan elfordult, és kinézett az ablakon.

– Egész más, mint a repülés. Sokkal többet látni.

– Igen, mint madártávlatból.

A hold kísértetiesen szép, ezüstös fénybe vonta a világot. Már átrepültek a Krokodil-völgyet körülvevő cukornádültetvény fölött, és az esőerdő terült el alattuk. Helyenként megritkult a sűrű vegetáció, és banánültetvényeket pillantottak meg. Mike szerette a trópusi tájat. Itt nőtt fel, ezen a vidéken érezte otthon magát.

Ellenőrizte a műszereket, majd a hágó irányába fordult, amely a hegy másik oldalán elterülő kiszáradt legelőkhöz vezetett.

Emily halkán felkiáltott, és megmarkolta az ülést.

– Ne aggódj! – vigyorodott el a férfi. – Nem készülök légi mutatványokra.

– Nem repülünk át a hegyek fölött? Ahogy a repülő?

– Megtehetjük, ha akarod, de így többet láatsz a tájból.

A szürkés-kék szempárba ismét félelem költözött.

– A helikopter nem tud elég magasán repülni, hogy a hegyek fölé emelkedjen, ugye?

– Egy MBB-Kawasaki BK-117-ben ülsz – felelte sértődötten Mike. – A legmodernebb mentőhelikopter, tízezer méterre is felemelkedik, tele tankkal háromszázharmincnyolc mérföldet tesz meg. Repülési sebessége százhetvennégy mérföld óránként, és az emelkedési sebessége percenként ezerhétszáz láb.

– Ó! – Emily arca felderült. – Az jónak számít, ugye?

– Persze. – Mike nem bírta ki, hogy ne mondjon még egy meggyőző számot. – Az éjszakai fényszóró erőssége harmincmillió kandela, és bármikor bekapcsolhatom, ha félnél a sötétben – tette hozzá évődve.

Emily sértődött szipogást hallatott.

– Te voltál az, aki indulás előtt köptél egyet. Árukl már el, annak idején a csapatodnál vagy az egységednél, vagy hogy is nevezitek a légierőnél a speciális alakulatot, szintén a helikopterre köptél?

– Hogyne.

– És a többiek mit szóltak hozzá?

Mike elhúzta a száját.

- Gyanítom, hogy az ezredből senki sem szállt fel, mielőtt köpött volna.
- Nem valami higiénikus.
- Te is megtetted.

– Igen. – Emily mosolygott. – Néha kell egy kis szerencse. – Rövid hallgatás után szárazon hozzáfűzte: – Talán le kellene köpnöm az első utamba kerülő férfit, hogy növeljem nála az esélyeimet.

- Inkább ne! – Mike igyekezett közönyös hangot megütni.

A pokolba! Emily már megint arra a gazemberre gondol. Mike erősebben szorította a botkormányt. Jobb, ha az az alak többé nem jön Krokodil-völgybe, különben kellemetlen meglepetésben lesz része. Mindenki tudta, hogy Emily túl jó Simon Kentnek, de a lány egyszerűen beleesett. Ezért senki sem akart beleavatkozni a dologba, noha osztották Mike kételyeit...

A férfi most megpróbált témát váltani, hogy elűzze Emily borús gondolatait.

- Az a lány nagyon beteg lehet, különben nem esett volna össze.
- Lehet, hogy lezuhant a vérnyomása. Ha rosszul volt, napokig ágyban feküdt, alig evett és ivott, nem csoda, ha összezsugorult.

- Az apja meglehetősen aggódik érte.

– Charles kapcsolatban marad veled, és értesít minket, ha az állapota rosszabbodna. – Emily a műszerfal fölé hajolt. – Ez mi?

- A sebességmérő. Csomóban méri a sebességet.

- És ez?

- Mesterséges horizontnak nevezik. A helyzetünket mutatja a horizontvonalhoz képest.

Mike türelmesen válaszolgatott, amikor Emily az üzemanyag-kijelzőre, a variométerre és a magasságmérőre mutatott.

Végül a lány áthajolt a másik oldalra, hogy a többi műszert is szemügyre vegye.

- Ugyanazok a műszerek vannak itt is?

– Ez egy kétmotoros helikopter. Amint látod, minden itt van a másik pilótának is. Hé, nem akarsz megtanulni helikoptert vezetni?

- Soha az életben! – nevetett Emily.

Sikerült! Legalább már nem gondol Simonra...

Hónapokon át tartott a szerelem Emily és Simon között. Ha ő megpróbált volna közeledni a lányhoz, miután Marcella felbontotta az eljegyzésüket, fél évvel azután, hogy Krokodil-völgybe érkezett, talán lett volna esélye...

Igen?

Talán be kellett volna vallania Emilynek, milyen sokat jelent neki? Meg kellett volna mondania, hogy azért nem fogadta el Marcella ultimátumát – „vagy én, vagy Krokodil-völgy” –, mert Emily Morgan a Krokodil-völgyben élt és dolgozott?

Biztosan nem, hiszen a legcsekélyebb jelzést sem kapta, hogy Emily többet érezne iránta pusztán barátságánál. És főleg azért nem, mert a lány akkoriban még Simonba volt szerelmes. A kardiológusba, aki a szíveket nyilvánvalóan csak szakmai szempontok alapján értékelte.

Mindazonáltal Mike türelmes ember volt. Semmi esetre sem akarta tönkretenni az esélyeit Emilynél azzal, hogy ajtóstól rohan a házba.

Noha átkozottul nehezebbre esett, hogy ne ölelje át a lányt, és ne mondja meg neki, hogy Simon nem ér egy fabatkát sem. Főleg az utóbbi időben, amikor látnia kellett, hogy Emily harcol azért a kapcsolatért.

Szerencsére az ösztöneire hallgatott, és hagyta az eseményeket a maguk útján menni. Emilynek magától kell ráébrednie, mi, illetve ki van tőle kéznyújtásnyira. Azután el kell döntenie, akarja-e őt.

Mike-nak nem maradt más választása, mint várni.

Türelemmel.

A holdfény megvilágította Wetherby Downst, amely a levegőből kisebb falunak látszott számtalan pajtájával, melléképületével. Hatalmas farmház állt az ápolt gyep és a virágos kert közepén.

– Húha, nézd csak! – lelkendezett Emily. – Mintha a középkorban lennénk, nem? A nemesi kúria és körülötte a parasztok kunyhói. Charles itt nőtt fel?

– Igen. – Mike a helikopterrel körözni kezdett. – Ott hátul van a leszállópálya.

– És Charles öccse vezeti a farmot?

– Igen, Philipp.

– Nős?

– A feleségét Lynley-nek hívják. Van két kamaszlányuk, akik intézetben tanulnak.

– Charles sohasem beszél róluk.

– Nem.

Mike most csak arra figyelt, hogy letegye a helikoptert a fényszórók által megvilágított térre, ahol egy jól megtermett farmer állt néhány üzemanyagtartály mellett.

Emily viszont szerette volna elterelni saját gondolatait a leszállásról.

– Vajon ennek van valami köze a balesetéhez? – töprengett fennhangon. – Lehet, hogy csalódtak benne, amiért tolószékbe kényszerült, és nem vehette át a farmot?

– Fogalmam sincs. – Mike megragadta a feje fölött a gázkart, és a motorzaj elült. – Gyerek voltam, amikor ez történt, de még emlékszem az öreg Wetherbyre, láttam néhányszor a városban. Meglehetősen félelmetes jelenség volt, és azt mesélték róla, hogy kemény, hajthatatlan ember mind a családjával, mind a munkásaival szemben. – A férfi kikapcsolta a biztonsági övet. – Nem tart soká, míg megtankolunk.

A helikopter furcsán üres volt Mike nélkül, ezért Emily is kiszállt.

– Ő Wayne, Wetherby Downs intézője – mondta Mike.

– Jó estét! – Wayne megbökte a kalapját, és kezet nyújtott. Erős kézfogásától Emily összerezett.

– Szép kis út egy helikopternek. Még mennyi van hátra?

– Cooper's Crossingba igyekszünk – felelte Emily. – Az a szomszédos birtok, ugye?

– Baleset történt?

– Nem.

Wayne közönyös hangja dacot ébresztett Emilyben, de a férfi valahogy illett ehhez a helyhez. Tehát itt él Charles Wetherby családja, akikkel a főnöke nyilvánvalóan semmiféle kapcsolatot nem ápol. És Cooperék a legközelebbi szomszédok ezen a hatalmas, isten háta mögötti területen, ahol nagyon fontos az összefogás. Ennek ellenére Wayne úgy beszél, mintha egyáltalán nem érdekelné a Cooper család.

– Jim miatt jöttek? Újabb szívinfarktust kapott?

– Nem. – Emily fülében ott visszhangzott Jim riadt hangja. Ha a férfinak gyöngé a szíve, akkor az adott körülmények között lehet, hogy két beteget kell ellátniuk. Nem ártana többet tudni. – Jim talán nincs jól?

– Alig ismertem meg, amikor minap a rodeón láttam. Úgy nézett ki, mint a halál. – Wayne az üzemanyag-kijelzőre pillantott. – Csak úgy nyeli, mi?

– Már kevés volt benne – mondta Mike. – A tartaléktank több mint százliteres, a belső háromszáznyolcvan.

– Csinos jószág. – Wayne hátratolta a kalapját, hogy jobban szemügyre vehesse a helikoptert.

– Igen. – Mike olyan büszkén állt ott, mint egy újdonsült apa, készen arra, hogy kitárgyalja gépe előnyös tulajdonságait.

Emily megköszörülte a torkát.

– Jimnek mikor volt infarktusa?

– Már jó ideje. Két vagy három éve? – Mivel a férfi ismét a homlokába húzta széles karimájú kalapját, Emily nem láthatta az arcát. Az intéző elfordította a fejét, és köpött egyet a poros földre.

– Rég el kellett volna adnia a farmját, most már minden az ebek harmincadjára jutott.

– Tényleg? – Emily Mike-ra nézett, aki felvonta a szemöldökét.

– Értékes állatokat veszítettünk el, mert Cooperék nem tartják karban a kerítésüket – felelte

megvetően Wayne. – És karácsonykor az a bosszúság, amikor az egyik fiú folyton a Cooper lány után mászkált! De nem számít, ahogy hallottam, majd a bank kézbe veszi a dolgot.

Hangos kattanás jelezte, hogy megtelt a tank, és ezzel a beszélgetésnek is vége szakadt. Wayne megint köpött egyet, majd kihúzta a csatlakozócsonkot, és feltekerte a tömlőt, hogy eltegye.

– Ennyi elég lesz – vélekedett, és búcsúzóul megbökte a kalapját.

– Mit gondolsz? – kérdezte Mike, amikor már ismét a levegőben voltak.

– Nem lehetnek valami jó szomszédok. Nem csak a lányt kellene megvizsgálnunk, Jimre is vessünk egy pillantást!

– Feltétlen.

– Elfelejtettünk köpni.

– Igen... de nézd csak! Wayne-nek a kerítést illetően igaza lehet.

Nem szóltak többet, míg átrepültek Cooper's Crossing fölött. Szétszakadt kerítés, sovány, erőteljes vánszorgó marhák. A föld úgy festett, mintha kegyetlen aszály pusztított volna. Még a hold halvány fényénél is jól látszott mindez. A farm rémes állapotban volt.

A főépület legfeljebb akkora lehetett, mint Wetherby Downson a mezőgazdasági munkások szállása. A hullámlemez a tetőn rozsdásodott, a falakról mállott a vakolat. A ház közelében se gyeppel, se virágágyással, csak egy rozoga baromfiól meg egy kötél a mosott ruhákkal, amelyek az esti szellőben bágyadtan lengedeztek.

Mike bekapcsolta az éjszakai fényszórót, mielőtt nekikezdett volna a leszállásnak. Emily észrevett egy nőt, aki azon fáradozott, hogy becsukja a kaput néhány szarvasmarha mögött. Most felpillantott rájuk, meglepve és riadtan. A rotorok által keltett szél az arcába fújta a haját.

Mike kétkedve nézett a kapu melletti kerítésre, amelyet kötelekkel és bádoglemezekkel tartottak egybe.

– Remélhetőleg kibírja, amíg ismét felszállunk. Semmi kedvem itt ragadni, mert egy tehén belegabalyodott a rotorokba.

Emily ismét az asszonyra nézett.

– Azt hiszem, nem várt minket – jegyezte meg tűnődve. – És egyáltalán nem örül nekünk.

– Nem. – Mike kikapcsolta a motort, és levetette a sisakot. – Kiveszed hátulról a bőröndöt? Én addig beszélek veled.

Az asszony sietve elindult feléjük, és oda is ért, mire kinyitották a farrészen található csomagteret.

– Mike Poulos vagyok – hallotta Emily. – A légimentőktől.

– Mit keres itt?

– Két órája telefonhívást kaptunk. Maga Mrs. Cooper?

– Igen, Honey Cooper vagyok. – Az asszony feszültnek tűnt. Aggódó arccal a füle mögé simította hosszú, ősz haját. – Odakint voltam az állatoknál, és megpróbáltam megjavítani azt az átkozott kerítést. – Nyugtalanul a válla mögé pillantott. – Miért nem szólt nekem az a lány? Jim miatt telefonált, ugye? A szíve... nem lett volna szabad egyedül hagynom.

– Jim értesített minket, Mrs. Cooper. Megan rosszul érzi magát.

Ám Honey már nem hallotta. A ház felé szaladt.

Mike kisegítette Emilyt a helikopterből. A másik kezével megragadta a jókora bőröndöt, amely a felszerelésüket tartalmazta, majd sietve megindult Mrs. Cooper után. Közben nem eresztette el Emily kezét.

A lánynak tetszett a dolog.

Honey megtorpant a verandalépcsőn, de olyan hirtelen, hogy Emily és Mike majdnem nekiütközött.

A lány elengedte a férfi kezét, és megérintette Mrs. Cooper vállát.

– Minden rendben? – Elmosolyodott. – Szólíthatom Honey-nak?

Az asszony bólintott. Hangosan zihált.

– Félek... félek bemenni. Mi van, ha Jim...?

– Jim jól van, ő hívott bennünket – mondta higgadt hangon Mike. – Megan miatt aggódik.

A szavai nem nyugtatták meg Honey-t. Épp ellenkezőleg. Rémulten nézett fel.

– Tessék? Megan? Mit mondott a férjem? Mit mesélt neki Megan? – Megbotlott a lépcsőben. – A lányom csak megfázott. Már jobban van, mondtam is Jimnek. – Felrántotta az ajtót. – De azért jöjjenek csak be! Tudják, Jim túl sokat aggodalmaskodik, egy nap ez még a vesztét okozhatja.

3. FEJEZET

Emily kérdő pillantást vetett Mike-ra. A férfi zavartan nézett vissza. Mi folyik itt?

A berendezés éppoly nyomorúságos volt, mint az egész farm. Ócska bútorok, se szőnyeg, se tévé, se sztereó berendezés, amely itt, az isten háta mögött egy kis kikapcsolódást nyújthatna. A makulátlan tisztaság és a rend csak fokozta a vigasztalan légkört.

Emily követte Mrs. Coopert a nappalin át egy keskeny folyosóra. Itt is ugyanaz a kép fogadta. A belépőnek önkéntelenül az a benyomása támadt, hogy a pusztulásra ítélt farm lakóit már csak egy kis lépés választja el attól, hogy végleg feladják a harcot.

Ám egyelőre még küzdöttek. Emily látta, amint Honey odasiet a legutolsó ajtónál álló szikár férfihoz, és mindkét karját kitarja felé. Látható volt, hogy ők ketten összetartoznak. Nem számít, milyen rosszul mennek a dolgok, ők még mindig ott vannak egymásnak.

– Jim! Az ég szerelmére, mi történt?

– Semmi baj, drágám, ne izgasd fel magad! Sajnálom, de azt hittem, már rég itt leszel, mire az orvosok megjönnek. A keresésemre indultam, csak aztán kifogytam a szuszából.

– A folyó másik oldalán jártam. A marhák ott is letaposták a kerítést. Szegények kétségbeesetten keresnek valami legelzivalót. Mi van Megannal?

– Nem tudom. Pillanatnyilag mintha jobban lenne. – Jim bocsánatkérően pillantott Mike-ra. – Elnézést, ha hiába ráncigáltam ide magukat.

– Inkább többször, mint a szükségesnél egyszer kevesebbszer – vélekedett Mike. – De ha már itt vagyunk, megvizsgálánk Megant.

És az apját is, gondolta Emily. A férfi arca szürkés volt, és nem kellett hozzá sztetoszkóp, hogy hallja, milyen nehezen kap levegőt.

Az ágyban fekvő lány legalább annyira meglepődött, mint az imént az anyja, amikor az orvosok beléptek a szobájába. Az arca elárulta, hogy egyáltalán nem örül a megjelenésüknek. Mozdulatlanul feküdt, a szemében könnyek csillogtak. Gyöngének, kimerültnek tűnt, mint aki már mindenről lemondott. Tizenkilenc éves. Túl fiatal még ehhez, gondolta Emily.

Megan a fal felé fordult.

– Jól vagyok – motyogta tompa hangon. – Kérem, hagyjanak magamra. Apának is mondtam, hogy nem kell orvos.

– Egyáltalán nem vagy jól – méltatlankodott Jim. – Már nem emlékszel, hogy az imént elájultál? És lázad is van.

Mike leguggolt az ágy mellé, és a mutatóujjával megérintette a lány arcát.

– Hé!

A gyöngéd hang, és az azt követő csend arra készítette Megant, hogy egész lassan elfordítsa a fejét, míg annak a férfinak a szemébe nem nézett, aki megszólította. Jutalmul egy kedves mosolyt kapott.

– Mike vagyok – mutatkozott be az idegen. – Te pedig Megan, ugye? Pillanatnyilag elég vacakul nézel ki.

Emily figyelte a lányt. Ugyan melyik nőt hagyna hidegen, ha egy ilyen jóképű férfi kedvesen rámosolyog, és aggódik érte?

Megan vonakodva bólintott.

– Emlékszel, mi történt, amikor fel akartál kelni?

– Ööö... elszédültem, ez minden.

– Napok óta nem eszik semmit – vetette közbe Honey. – Azt hiszem, a rodeón még egy hot dogot sem evett, és ez már a múlt csütörtökön volt. – Az asszony erősen fogta a férje kezét, miközben a lányára nézett.

Mike megérintette Megan homlokát.

– Lázad van. Fáj valamid?

Emily kivette a bőröndből a vérnyomásmérőt.

– Megmérhetem a vérnyomásodat?

Megan csak bólintott.

Emily átment az ágy másik oldalára. Egy csöppet sem bánta, hogy a másodhegedűs szerepét játssza. Mike elég képzett és tapasztalt ahhoz, hogy felmérje egy beteg állapotát, és jelen esetben azonnal elnyerte a lány bizalmát.

Emily figyelmét nem kerülte el Megan zihálása és szaporán verő szíve. A lázzal együtt ebben nincs semmi különleges. Ennek ellenére megszólalt benne a vészcsengő.

Mike feltette a következő kérdést:

– Mi van azzal a hasfájással, amelyet az édesapád említett?

Emily esküdni mert volna, hogy Honey felnyög, de amikor felnézett, valami más vonta magára a figyelmét: Jim egy fehér szórófejes, piros flakont tartott a kezében.

– Légzési nehézségei vannak? – kérdezte.

– Már egy ideje.

– Érez mellkasi fájdalmat?

– Nem, semmit. Törődjön inkább Megannal!

Emily ismét a lány felé fordult.

– Mike, a vérnyomása kilencvenöt per ötven.

A férfi óvatosan megtapogatta Megan hasát. Ám a legfinomabb érintés is szemlátomást erős fájdalmat okozott. Amikor Emily elkapta a férfi pillantását, a vészcsengő hangja még erősebben szólt benne.

– Infúziót adok neki – mondta a doktornő halkán. – Nem csökkenhet tovább a vérnyomása.

– Mesélj a hasi fájdalmaidról! – kérte Mike. – Mikor kezdődött?

– Néhány napja.

– Volt már korábban is ilyen?

– A menzese alatt mindig erősen görcsöl – szólt közbe Honey, és bocsánatkérően a férjére nézett. – De attól nem lesz beteg. Biztosan influenzás.

Mike nem vette le a szemét Meganról.

– Tehát most menstruálsz?

A lány arcából kiszaladt minden vér. Krétafehér lett, aztán elpirult. Zavart pillantást vetett az apjára, és csak akkor bólintott, amikor Jim halkán mormolt valamit, hogy dolga van, és kiment a szobából.

– Sajnálom, kicsim, de még fel kell tennem egy személyes jellegű kérdést. Vagy inkább Emilyvel beszélnél erről?

Megan megrázta a fejét.

– Rendben. Tampont használsz?

Emily tudta, mire gyanakszik Mike. A helytelen tamponhasználat vérmérgezéshez vezethet. De szóba jöhet a vakbélgyulladás is, vagy talán egy méhen kívüli terhesség. Jóllehet az nem jár lázzal, de Emily minden lehetőséget sorra akart venni. Az a fura érzése volt, hogy valami elkerülte a figyelmét.

– Egy kicsit megszúrlak. – A doktornő a lány kézfejen lévő vénába szúrta a kanült, rögzítette, majd összekötötte az infúziószacskóval. – Megvolnánk. Megkérhetem, hogy tartsa? – fordult Honey-hoz.

– Nagyon beteg, ugye?

Megant szemlátomást kirázta a hideg. A fogai összekoccantak, olyan hevesen remegett.

– A lányának feltétlenül kórházba kell mennie – mondta óvatosan Emily, hogy ne izgassa fel az asszonyt. – Szeretné elkísérni?

Honey hevesen megrázta a fejét.

– Nem tehetem! Ha az állatok kiszabadulnak... – Gyors oldalpillantást vetett Meganra, és lehalkította a hangját. – Jim egyedül nem boldogul, és már épp elég bosszúságunk volt.

Emilynek két dolog jutott eszébe: Wetherby Downs intézője rosszalló megjegyzést tett az ócska kerítésre, aztán az egyik fiúról beszélt. Karácsony táján. Annak már nyolc hónapja, túl hosszú idő egy méhen kívüli terhességhez. És ha koraszülés történt? Megan túlsúlyos, nemigen tűnne fel senkinek, ha állapotos lenne.

A szülei talán nem vettek észre semmit, ő pedig nem beszélt róla. Újabb ok, amiért kórházba kell vinni. Talán többet elárul, ha Honey és Jim nincsenek a közelében.

Ám Jimet is sürgősen meg kellene vizsgálni. Mike ugyanerre gondolhatott, mert miután a lányt hordágyra fektették, és elhelyezték a helikopteren, megszólította az apját:

– Jim, mikor volt utoljára orvosnál? – kérdezte mintegy mellékesen.

– Sosem megy el. – Honey nem vett tudomást a férje rosszalló tekintetéről. – A városba nem járunk, mert túl hosszú utat kellene megtenni, a legközelebbi rendelő pedig Gunyamurrában van.

Tehát Wetherby Downs közelében, ahol a váróteremben a legtöbb beteg a farmról való. A rövid hallgatás sok mindent elárult: a szomszédok között nem éppen felhőtlen a viszony.

– Talán szerét ejthetnénk egy vizsgálatnak, ha eljönnek Meganért – javasolta Emily. – Majd megbeszélünk egy időpontot. Kitűnő kardiológusunk van, és én tudnék segíteni...

– Nem kell a segítsége! – szakította félbe nyersen Jim. – Köszönöm, jól vagyok. Törődjön inkább Megannal!

Emilyt túlságosan lekötötte a beteg kamaszlány ahhoz, hogy eszébe jusson: a helikopternek nincs szárnya. Egyébként is tökéletesen megbízott Mike-ban. Nincs sok különbség, hogy az ember helikopteren vagy repülőgépen látja el a betegeket. Itt is figyelembe kell venni a hajtómű zúgását, amikor a beteggel beszél, meghallgatja a szívét vagy a tüdejét. Számítani kell arra is, hogy elveszíti az egyensúlyát vizsgálat közben.

Az első liter konyhasóoldat lefolyt, de Megan vérnyomása nem emelkedett. Emily felakasztotta a következő zacskót, és ellenőrizte az életfunkciókat. A pulzus meg a légzés szapora volt, a láz aggasztóan magas.

Beszélgetni nem tudott a beteggel, és nem csak a motorzaj miatt. Megan szemlátomást egyre rosszabbul volt, szinte letargikusnak tűnt. Emily megtett minden tőle telhetőt, hogy a lány biztonságban érezhesse magát. A beszélgetéssel várni kell, míg a körülmények kedvezőbbek lesznek.

Charles a sürgősségin várta, hogy Mike és Emily betolja a hordágyat. A tolószék mellett ott állt Jill Shaw, a főnővér.

– Vigyétek a sokktalanítóba! – mondta Jill Emilynek. – Charles felajánlotta, hogy marad, ezért mást nem értesítettem. Mindenki az orvosi szálláson van. – Mosolyogva hozzátette: – Cal és Gina kivételével, akik valószínűleg a tengerparton sétálnak.

– Én is maradok – jelentette ki Mike. – Talán hasznossá tehetem magam.

Főleg izmos karjának vették hasznát, amikor Megant a hordágyról átemelték az ágyába. A lány jobbra balra dobálta a fejét, hangosan nyögdecsejt, és nem válaszolt, amikor Jill üdvözölte. A főnővér megigazította az oxigénmaszkot, levetkőztette Megant, és ráadta a kórházi hálóinget.

Charles kérdően pillantott Emilyre.

– Az agyhártyagyulladás kizárhatjuk – vélte a doktornő. – A tüdő is tiszta. Vírusfertőzésre gyanakszom, a hasüregben fertőzés léphetett fel. – Az ujjain sorolta. – A hashártya, a vesék vagy akár a hasnyálmirigy is gyulladásban lehet. Először tisztáznunk kell, hol a gond. Az is lehetséges, hogy vetélés áll a háttérben.

Charles felvonta bozontos szemöldökét.

– Mivel kezdjük?

– Vért veszek a betegtől, kell a vérképhez és az alvadási idő megállapításához. Aztán katétert helyezünk be a vizeletvizsgálathoz, elvégezzük a terhességi tesztet, és megmérjük a vizeletkiválasztást. Azonkívül szükség lesz egy hüvelyi ultrahangra is. – Emily az ágynál lévő monitorra pillantott, amely folyamatosan rajzolta az EKG diagramot, mutatta a vérnyomást és a pulzust. – A vérnyomását meg kell emelnünk. Nyomban bekötök egy dopamin-infúziót, s mihelyt

megvan a vérvizsgálat eredménye, antibiotikumot kap.

– Majd én elvégzem a vérvizsgálatot – jelentette ki Charles. – Kiismerem magam a laboratóriumban, és biztos vagyok benne, hogy Alix nem bánja, ha éjnek évadján nem ráncigáljuk ki az ágyából.

Megan érthetetlen szavakat mormolt maga elé, néha felnyögött. Mike segített Emilynek levenni a vért. Jill ellenőrizte az életfunkciókat.

– A láza 40,2 fok.

A kilencven per negyvenötös vérnyomás is aggasztotta Emilyt.

– Máris adom a dopamint.

Húsz perccel később az értékek javulni kezdtek. Megan élénkebbnek tűnt, a vérnyomása emelkedett, a láza lejjebb ment. Emily közölte vele, hogy hasi és nőgyógyászati vizsgálat következik.

– Miért? – kérdezte riadtan Megan.

– Aggaszt a vérzésed – felelte Emily kedvesen. – Nem olyan, mint egy átlagos menzesz.

A lány elsápadt.

– Mi van, ha nem akarom?

– Csak segíteni szeretnék. – Emily habozott. – Van valami, ami nyugtalanít? – Megfogta a lány kezét. – Esetleg... terhes vagy... vagy voltál?

– Nem!

Emily a lányra nézett, és némán várt, hátha ki akarja önteni a szívét. Jill csendben dolgozott a háttérben, az aktuális értékeket írta fel a kórlapra. Mike a laboratóriumba vitte a vérmintákat Charlesnak.

Ám Megan kerülte a doktornő tekintetét.

– Nem vagyok terhes, és nem akarom, hogy megvizsgáljon. Influenzám van, ez minden.

– Az influenzától nem fájna a hasad – felelte türelmesen Emily. – Ki kell derítenünk, mi a baj. Ha vakbélgyulladásod van, akkor műtét vár rád.

– Erre gyanakszik? – kérdezte reménykedve Megan. – Vakbélgyulladásra?

– Amíg meg nem vizsgálalak, nem tudok semmi biztosat. Tudom, nem kellemes, de ígérem, hogy óvatos leszek.

A lány habozva bólintott. Emily gumikesztyűt vett fel, és Jill segített Megant a megfelelő helyzetbe fordítani, aztán bátorítóan megfogta a lány kezét.

Emily óvatos volt, ugyanakkor alapos... és nagyon meglepődött. Jillre pillantott, Megan pedig egyik nőről a másikra nézett. Emily megpróbált közönyös arcot vágni.

– Jill, elvinnéd ezt a kenetet a laborba, és megkérdeznéd Charlest, mi a vérvizsgálat eredménye? A főnővér csodálkozó pillantást vetett rá, de csak ennyit mondott:

– Természetesen.

– Jobban vagyok – jelentette ki Megan, miután Jill elhagyta a helyiséget.

– Nagyszerű. Mindent megteszünk, hogy ez így is maradjon.

– Megszomjaztam.

– Sajnálom, nem adhatok inni, mert lehet, hogy műtét vár rád. Először fel kell állítanunk a helyes diagnózist.

Emily már tudta, mi a baj. Csak időt akart, hogy átgondolja, hogyan tovább.

– Vécére kell mennem.

– Várj, majd hozom az ágytálat.

– Pffuj! – Megan elhúzta a száját. – Miért nem mehetek vécére?

– Mert valószínűleg elszédülsz, mihelyt felállsz. Ettől eltekintve meg kell vizsgálnunk a vizeletedet. Tudnál egy-két percet várni? Nem akarlak egyedül hagyni.

– Nem, mindjárt szétreped a hólyagom.

Emily a monitorra nézett. Minden stabil, Megan állapota lényegesen jobb, mint korábban. Vonakodva bólintott.

– Rendben, maradj fekvé! Mindjárt itt vagyok.

– Hová megy?

– Ágytálért. – Emily habozott. – Vagy várjam meg, míg Jill visszajön? Esetleg keressek egy másik nővért, aki itt marad veled?

– Nem, mondtam már, hogy mindjárt bepisilek.

Visszafelé menet Emily összefutott Mike-kal.

– Máris meglesznek az eredmények – közölte a férfi. Összehúzta a szemét, és figyelmesen nézett a doktornőre.

– Mi a baj? Valami történt Megannal?

– Igen, az imént csináltam egy hüvelyi ultrahangot, és már tudom, mi a baj.

Mike a lány szemébe nézett.

– Vetélése volt?

– Nem, azt hiszem szült, és nem is olyan rég.

Mike halkan fütyyentett.

– Néhány napja?

– Gátszakadása van, amely még nem gyógyult be. Az egyetlen magyarázat, hogy egy teljesen kifejlett gyereket szült.

– Csütörtökön Megan elment a rodeóra, az anyja mondta, hogy még egy hot dogot sem evett.

Emily izgatottan bólogatott.

– Tehát lehet, hogy Megan...

– Lucky anyja. Ó, Mike! Tudod, hogy ez mit jelent?

– Hogy vérmérgezése van, mert egy darab méhlepény benn maradt?

– Igen, de... – Emily arra gondolt, hogy Megan talán azt feltételezte, elveszítette a gyerekeit. Gina is, aki megtalálta Luckyt a sziklák között, úgy vélte, hogy az anya halottnak hihette a csecsemőjét.

– Megmondjuk neki?

– Említette a terhességét?

– Nem, sőt tagadta. Érthető, nem? Talán attól fél, hogy gondjai lehetnek, amiért magára hagyta az újszülöttet. A vizsgálat óta valószínűleg sejti, hogy tudom az igazat.

– A szülei nyilván semmit sem gyanítanak.

– Megan talán nem akarta, hogy megtudják.

– Nem csodálom. Számukra katasztrófa lenne még egy éhes szájat etetni.

Emily felsóhajtott. A dolog csöppet sem egyszerű.

– Mit tegyek, Mike?

– Beszélj vele! Kíméletesen közöld, amit megtudtál!

– Talán szívesebben beszélne veled. Bízok benned.

– Elkísérlek, aztán majd meglátjuk. Először is meg kell gyógyulnia. – A férfi pillantása az Emily kezében tartott ágytálra esett. – Kérte?

A doktornő bólintott.

– Igazad van. Luckyról csak később beszéljünk!

Nem sokkal később elhúzta a függönyt.

Megan ágya üres volt. Az infúzióscsőből a dopaminoldat a padlóra csöpögött.

Emily döbbenet fordult Mike-hoz, de a férfi szólalt meg először:

– Hová az ördögbe mehetett?

4. FEJEZET

– Messzire nem juthatott.

Emily keserű szemrehányásokkal illette magát. Nem lett volna szabad egyedül hagynia Megant.

– Azt mondta, vécére kell mennie.

Miközben a mosdó felé szaladt, sejtette, hogy senkit sem fog ott találni. Összeálltak a kirakójáték darabjai. Megan nem csupán a fizikai állapota miatt tűnt olyan kétségbeesettnek. Lelkiismeret-furdalás gyötri, és talán szülés utáni depresszióban is szenved.

Emily túlságosan is jól ismerte ezt.

Megan nem szégyenlősségből nem akart beszélni az apja előtt a menzeszéről, hanem mert rettenetesen félt, hogy kiderül az igazság. A vizsgálat után a tekintete elárulta, sejtí, hogy Emily tudja az igazat.

Ezért szökött meg.

– Egyszerűen nem hiszem el – mondta Mike, amikor az előtérben újra összefutottak. – Az a lány még ahhoz is gyenge volt, hogy felkeljen az ágyból.

– Az infúciónak köszönhetően jobban lett – magyarázta Emily. – A láza lement, a vérnyomása megemelkedett. De ha vérmérgezése van, az komoly gondot jelent.

– Pedig ez a helyzet. – Charles a szokásához híven hangtalanul odagördült hozzájuk, kezében laboratóriumi leleteket tartott. – A fehérvérsejtek száma a csillagos egekbe szökött.

Jill jelent meg.

– Mi történt?

– Megan eltűnt.

– Csak egy percre hagytam magára, hogy ágytálat hozzak – mentegőzött Emily. – Minden az én hibám.

– De miért szökött meg? – értetlenkedett Charles.

– A hüvelyi ultrahangvizsgálat kiderítette, hogy nemrég szült.

– Ott járt a gunyamurrai rodeón – tette hozzá Mike. – Szerintünk ő Lucky anyja.

– A gyerek Willebrand–Jürgens-szindrómában szenved. A betegségnek köze lehet Megan állapotához?

Emily felsóhajtott.

– Erre nem gondoltam. – Eszébe jutott, hogy a gyerek szüleinek kiderítésére indított nyomozásnak nemcsak szociális, hanem egészségügyi okai is voltak. A Willebrand-szindróma veszélyes lehet, ha nem kezelik. – Semmilyen összefüggés nem tűnt fel – mondta végül. – A gátseb normálisan gyógyult, és amikor vért vettünk tőle, akkor sem volt semmi gond, ugye, Mike?

– Nem tapasztaltunk semmi rendelleneset.

– Talán nem ő Lucky anyja...

– Vagy a gyerek az apjától örökölte a betegséget.

Emily véget vetett a találgatásnak.

– A szeptikus sokk is komoly dolog. Meg kell találnunk Megant, és minél előbb.

– Bárhol lehet. – Jill a sürgősségi osztály ajtajára pillantott.

Emily a faliorára nézett, és megállapította, hogy nem sokkal múlt éjfél.

– Hol kezdjük a keresést? – kérdezte tanácstalanul.

– Először is erősítésre lesz szükségünk – felelte Mike. – Gyere, Em! Elindulunk az orvosi szállás felé, és útközben nyitva tartjuk a szemünket.

– Jill és én a kórházban nézünk szét – tette hozzá Charles. – Az éjszakások meg a saját osztályukon. – Megfordult a kerekesszékekkel. – Negyedóra múlva itt találkozunk. Ha addig nem találjuk meg, értesítenünk kell a rendőrséget.

– Tíz perce, hogy utoljára láttam Megant. – Emily megpróbált lépést tartani Mike-kal. – Messzire nem juthatott.

– Legalább nincs hideg – felelte a férfi.

– A szeméttartályok! – Emily szaladni kezdett a hatalmas konténerek fel. Ideális hely, hogy elbújjon ott valaki. – Nézd csak! – Némán a magasba emelt egy ruhadarabot.

– A kórházi hálóinge. – Mike felsóhajtott.

– És itt a zsák, amelyben a holmija volt. – Emily felvette a földről a zsákot. – Üres.

– Tehát tényleg megszökött.

– Bárcsak ne hagytam volna egyedül!

– Ne tégy magadnak szemrehányást! – Lassan megszokottá vált, hogy Mike vigasztalóan átölelte Emilyt. – Gyere, sietnünk kell! Váljunk el, aztán a háznál találkozunk.

– Nem, inkább maradjunk együtt!

Emily nem akart egyedül maradni. Aggódott Meganért, és ismét felébredtek benne a múlt emlékei. Mike erős és megbízható. Hasonlóan érezte magát, mint amikor mellette ült a helikopteren.

A férfi biztonságot sugárzott, látszott, hogy minden helyzetben boldogul.

A holdfény segített, noha az árnyak néha guggoló alakokat sejtettek.

– Ott! Mi az? – Emily izgatottan mutatott a park felé.

Mike nyomban átbújt a kertet körülvevő hibiszkuszok közötti nyíláson.

– Csak a napóra árnyéka – jelentette.

A kert mögött volt az uszoda. Néhány lépcső vezetett a régi, kétszintes épület széles verandájához. Mike felszaladt a lépcsőn, nyomában Emilyvel, és feltépte az ajtót.

A konyhában falatozó három ember meghökkenve nézett rájuk.

– Miért rohansz? A partinak vége.

– Segítség kell, Hamish. Az egyik beteg eltűnt. – Mike rámosolygott egy fehér ruhás nőre. – Christina, szerencse, hogy itt vagy. Minél többen vagyunk, annál jobb.

Széklábak csikorogtak a kövön. Alix, a patológusnő, hátravetette hosszú, fekete copfját, és leguggolt, hogy megkösse a cipőjét.

– Kiről van szó?

– Megan Cooper, tizenkilenc éves – felelt Emily. – Nemrég hoztuk ide helikopterrel.

Christina a repülősen ruhájára pillantott.

– De hát még ügyeletben vagyok.

– A tengerparton voltál, amikor a hívás érkezett, és nem akartuk elrontani a szórakozásodat. – Mike már indult az ajtó felé. – Em pedig feltétlenül velem akart jönni – tette hozzá.

– Tényleg? – Alix meglepetten pillantott fel. – Felszálltál a helikopterrel?

– Igen – felelte Emily zavartan, de ugyanakkor büszkén.

– Indulás, emberek! – nógatta Mike a többieket. – Megan még nem juthatott messze, és a lehető leggyorsabban meg kell találunk.

– Hívom Calt – ajánlotta fel Christina. – Ginának CJ mellett kell maradnia.

– Mi van a lánnyal? – kérdezte Hamish, miután Christina távozott.

– Szeptikus sokk – felelte Emily. – Csak idő kérdése, és összeesik. Dopamin infúziót adtunk neki.

– És a fertőzés oka?

– Valószínűleg nemrég szült, és a méhlepény egy része benn maradt.

Cal jelent meg a verandán, és sietve gombolta az ingét.

– Feltételezzük, hogy ő Lucky anyja – tette hozzá Mike.

– Jóllehet Megan tagadta, hogy terhes lett volna. Nyilvánvalóan fél, ezért megpróbál elbújni valahol.

– Hol keressük először?

– A legjobb, ha a sürgősségre megyünk, és meghallgatjuk, Charles mit talált ki. Ő és Jill riasztják az éjszakai ügyeletet, és átkutatják a kórházat.

Charles közben értesítette Harry Blake őrmestert, a folyó innenső oldalán lévő rendőrőrs vezetőjét. A férfi egyszerre ért az orvosokkal a sürgősségi osztály bejáratához.

– Már szoltam a városi kollégáknak – mondta. – Ha a lány megpróbál autóstoppal menekülni, át kell kelnie a hídon. Odaállítanak egy embert, aki nyitva tartja a szemét.

Krokodil-völgyet a kórháztól északra lévő vízesésről nevezték el, amely az öböllel együtt elvágtatta a klinikát a településtől. Az egyetlen út a hídon át vezetett.

– Nyomát sem láttuk Megannak – jelentette Charles. – Mike?

– Megtaláltuk a kórházi hálóingét a szeméttárolóknál. Felvette a saját ruháját.

– Mégpedig? – Harry kinyitotta a jegyzetfüzetét.

– Bő póló, amelyet az ágyban viselt – idézte fel Emily. – Sötétkék, elől rózsaszín mackóval vagy valami hasonlóval. És mert hideg volt, melegítőnadrágot vett fel, amely, azt hiszem, szintén sötétkék volt. Vagy fekete.

– Fekete – pontosította Mike. – És nem volt rajta cipő.

– Ez fontos részlet. – Harry eltette a jegyzetfüzetét. – Megnézte valaki a tengerparton?

– Máris megyek – ajánlotta Mike.

– Emily, kísérel el! – Charles végighordozta a tekintetét a többiekben. – Szétszóródunk, és alaposan átvizsgáljuk a környéket. Hogy kapcsolatban maradhassunk, mindenkinél legyen rádiótelefon vagy mobil!

Végigszaladtak a parton, figyelmesen átkutattak mindent, főleg a hatalmas sziklákat, melyeknek árnyékában könnyen el lehetett bújni. Emily végül lihegve megállt, miközben az oldalát fogta.

Mike felnézett a meredek partra.

– Felhívom a szüleimet. Ki tudja, Megan talán szobát vett ki.

Athina, a kis luxusszálló a hozzátartozó étteremmel George és Sophia Poulos tulajdona volt.

– Nem valószínű, hiszen közvetlenül a klinika mellett van. Megan most nem gondolhat pihenésre.

– Szerinted már messze jár?

– Lehetséges. Ha eljutott a főútig, megpróbál autóstoppal továbbmenni. A legtöbb teherautó éjszaka közlekedik, mert akkor nincs olyan meleg, és kevesebb az utakon a turista.

Mike felhívta Charlest.

– Vissza kell mennünk – jelentette ki a beszélgetést követően. – Ki akarják bővíteni a kutatási területet. Noha Megan remélhetőleg segítséget kér, ha rosszabbodik az állapota, de az is felmerült, hogy fel kellene szállnom a helikopterrel, és az éjszakai reflektorral átpásztázni a környéket.

– Jó ötlet.

– A sötét holmikban nehéz lesz észrevenni Megant, különösen, ha elbújik egy fa vagy egy bokor alatt. Sajnos, nincsenek az éjszakai látást segítő készülékeink, pedig értek a használatukhoz. A hadseregnél voltak ilyenek, talán ide is be kellene szerezni néhányat.

– Hiányzik az izgalmas, katonai élet?

– Nem, tulajdonképpen nem. – Mike körbemutatott az öbölre, a tengerre, az elszórt szigetekre, amelyek a holdfényben fekete árnyaknak tűntek. Előttük halványan ragyogott a homokos part, és a szirtfalon, az éjszakai égbolt előtt kirajzolódott a kórház megvilágított épülete, valamint az Athina szálló. – Szeretem ezt a helyet. Unalomra sem panaszkodhatom. – Mike elvigyorodott. – Harmincmillió kandela fényerővel bevilágítani az ablakokon, és felébreszteni egész Krokodil-völgyet, azért nem semmi.

Visszafelé elhaladtak a tábortűz hamvadó parazsa mellett. Emily szinte megfedkezett Megan iránti aggodalmáról.

– Hát nem gyönyörű? Jól van Cal és Gina?

Cal Jamieson, az egyik sebész már régóta Krokodil-völgyben dolgozott, de senki sem ismerte azt a nőt, akibe évekként ezelőtt szerelmes volt. Gina azonban körülbelül egy héttel ezelőtt felbukkant egy kisfiúval, aki úgy hasonlított Calra, mint egyik tojás a másikra. A sors úgy akarta, hogy Gina találta meg Luckyt, és egy bonyolult műtéttel sikerült megmentenie az újszülött életét.

Hamarosan kiderült, hogy nem utazik haza egyhamar, és a pár újbóli egymásra találása volt a vidám tengerparti buli egyik oka.

– Remekül vannak – felelte Mike szokatlanul borús hangon, és elfordította a fejét.

Emilynek elakadt a lélegzete, amikor meglátta a sóvár kifejezést a tekintetében. Csak nehezen tudott uralkodni magán. Különös, Mike nyomatékosan kijelentette, hogy sem Kirstyt, sem Trudyt nem akarta feleségül venni.

Talán hiányzik neki a csinos olasz nő? Marcella unatkozott itt, és mivel Mike nem akart máshová költözni, gyakran veszekedtek, míg aztán a kapcsolatuk is tönkrement.

– Egy nap te is megtalálsz az igazit. – Emily úgy vélte, Mike-nak most szüksége van egy jó barát vigasztaló szavaira. – Szeretni fog téged és Krokodil-völgyet, ráadásul szép lesz a lába.

– Honnan fogom tudni?

– Úgy érted, ha nadrágot visel?

Mike játékosan meglökte a lányt, mire az megbotlott.

– Komolyan kérdeztem. Gondolj csak Calra és Ginára! Vagy akár Kirstyre és arra a szemét Simonra.

– Köszönöm, de inkább nem tenném.

– Mindenki más tudja, mikor találja meg a nagy szerelmet? Mit csinállok rosszul? Mindenkin ott a kis cédula „Én vagyok az igazi”, de csak az látja, akit illet? Vagy a nők olyan dolgokat is tudnak, amelyek a férfiak elől rejtve maradnak? – Ismét gyöngéden oldalba taszította Emilyt. – Gyere! Segíts egy szegény idiótának, és avass be a titokba, amelyet a nők évezredek óta továbbadnak egymásnak!

– Ha tudnék valamit, hidd el, használtam volna! – Emily hangosan felsóhajtott. – Talán tényleg van ilyen jel. Csak az a baj, hogy te ugyan láthatod, de ha a másik nem fedezi fel... – Vigyáznia kellett, hogy ne árulja el magát. – Akkor gond van. Keresni kezded a következőt, aki magán viseli a jelet, és azt hiszed, hogy látod, mert látni szeretnéd. Aztán természetesen a dolog balul sül el.

– Tehát azt hitted, hogy látod a jelet Simonon? És ő úgy tett, mintha rajtad is felfedezte volna?

– Körülbelül.

Ingoványos területre tévedtek. Remélhetőleg Mike nem kérdez többet.

A férfi felsóhajtott.

– Pontosan tudom, miről beszélsz. Ez nemcsak egyszerű jel, hanem szikrázik is, de csak akkor, ha két embernek elég erősek az érzései.

– Valószínűleg. – Legfőbb ideje témát váltani. – Biztosan kell valaki, aki elkísér, ha a helikopterrel kutatod át a vidéket, ugye?

– Szeretnél velem jönni?

– Miért ne? Még mindig rajtam van az egyenruha.

– Nem tűnsz valami lelkesnek.

– Elszállt a bátorságom, mióta szilárd talajt érzek a lábam alatt. De talán hasonló ez, mint amikor leesel a lóról. Nyomban újra fel kell szállni...

– Hé, nem estél le a helikopteremről! – Mike hangja sértődötten csengett. Megtorpant, és elállta Emily útját. – Remélhetőleg észrevetted, hogy nem engedtem, hogy a földre hullj, mint egy darab kő!

– Tudom, és hálás köszönet – mosolyodott el a lány. – Mindig megtartod az ígéreteidet? – Szorosan a férfi mellett állt. Olyan közel, hogy érezte a testéből áradó meleget. Valami olyasmit olvasott ki a szeméből, amit korábban nem látott.

– Mindig megtartom – felelte kedvesen Mike. – Ezt sose felejtse el!

– Rendben. – A lány szíve vad kalapálásba kezdett, mert hirtelen elképzelte, milyen lenne ettől a férfitől egy másik ígéretet kapni...

Már túl régen néztek egymás szemébe, és ezzel átléptek egy határt. Elhagyták a barátság biztonságos területét, és veszélyes terepre merészkedtek. Mike-nak szemlátomást eszébe sem jutott, hogy elfordítsa a fejét. Emily térde remegni kezdett.

A férfi észre fogja venni, gondolta ijedten. Vagy máris gyanút fogott volna, és most azon töri a

fejét, miként kezelje a kialakult helyzetet? Hiszen egyelőre biztosan elege van a nőkből...

Ekkor Mike mobilja megszólalt. Az éles csörgés megtörte a csendet.

– Hogyan? – szolt bele a férfi a telefonba, miután egy darabig hallgatta a vonal másik végén beszélőt. – Kivel...? És hol...? Mikor...? Nem, mindjárt ott vagyunk. Rendben, akkor találkozunk.

Emily izgatottan megérintette a férfi karját.

– Megtalálták?

– Egy teherautósofőr jelentkezett. Hallotta a hírekben, hogy keressük Megant.

– És?

– A lány a hídon szállt be a kocsijába. Nem sokkal éjfél után.

Emily az órájára pillantott. Már egy is elmúlt.

– Azt mesélte a sofőrnek, hogy összeveszett a barátjával, és segítségre van szüksége, hogy hazamehessen.

– A sofőrnek nem tűnt fel semmi? Például a ruházata? És nyilván látszott, hogy nincs jól.

– Ő azt gondolta, hogy a veszekedés miatt borult ki.

Mike beszéd közben a legrövidebb úton a kórház főbejárata felé igyekezett. Emilynek futnia kellett, hogy lépést tartson vele.

– És most hol van? – Ismét a karórájára pillantott. – Hála istennek, van még idő, amíg be kell vennie az antibiotikumot.

– Remélhetőleg.

– Tessék? Nem lehet messze. A teherautó melyik irányba ment?

– Nyugat felé, ahol a szülei farmja van, de Megan az egyik autópihenőnél kiszállt. Azt mondta, hogy a közelben lakik az anyja, és odamegy.

– Jaj ne! És az a fickó egyszerűen kitette?

– Bánta is, amikor később megtudta, mi a helyzet!

Emily hallgatott. Saját tapasztalatból tudta, hogy Megan meglehetősen meggyőző tud lenni.

– Legalább addig minden rendben volt vele. Még időben megtaláljuk.

– Azóta talán továbbment. – A csüggedt hang annyira nem volt jellemző Mike-ra, hogy Emily nyugtalanul pillantott fel rá.

– Hogyhogy? Pontosán hol szállt ki?

– Az autópihenő a hegyekbe vezető úton van, közvetlenül a banánültetvények után. Ahol az esőerdő kezdődik.

Még ez is! Emily elnyomott egy sóhajt, amikor megpillantotta a kocsisort a feljárón, legelöl Harry rendőrségi autójával. A mentő közvetlenül mögötte állt.

– Úgy érted, az esőerdőben kell keresnünk Megant?

– Én mindenképp odamegyek. – Mike határozottan bólintott. – Nem ez lenne az első ilyen mentőakció, és meglehetősen jól ismerem a hegyeket. Azonkívül első osztályú egészségügyi felszerelés van a hátizsákomban. Neked nem kell velem jönnöd. Maradj itt, biztosan halálosan fáradt vagy.

– Szó sem lehet róla! Segítenem kell a keresésben.

Mike hirtelen megtorpant, és megragadta a lány karját.

– Ne tégy magadnak szemrehányást! Nem a te hibád, tényleg nem.

– De...

Emily még időben elhallgatott. Senki sem ismeri itt a történetét, és jobb, ha ez így is marad. Tudta, túlságosan érintetté vált ebben az ügyben. Úgy harcolt a baba életéért, mint egy oroszlán, és most minden erejét latba kell vetnie, hogy az anyát is megmentse.

– Ő Lucky anyja – mondta. – Nem üldögélhetek és várakozhatok tétlenül, azon töprengve, hogyan alakulnak az események. Hogy vajon Megan örülni fog-e annak, hogy él a gyereke, vagy a kicsi örökre... elveszíti az édesanyját...

Emily hangja megremegett, és a szeme könnybe lábadt.

Mike magához ölelte, és amikor megszólalt, a hangja gyanúsán rekedten csengett.

– Akkor indulás! Keressük meg! De végig mellettem maradsz!

Emily a férfira nézett.

– Miért?

– Mert... – Mike habozott, kerülte a lány pillantását, és hátrább lépett. – Szükségem van a segítségedre – mondta végül. – Elvégre tapasztalt orvos vagy.

Logikus magyarázat. Ám Emily sejtette, hogy a férfi majdnem mást mondott. Valami sokkal személyesebbet.

Tényleg fáradt lehetek, gondolta. Miért hiszem azt, hogy fontos lennék Mike-nak? Olyan fontos, mint ő nekem?

Ostoba álmodozó vagy, Emily Morgan! Hát sohasem tanulsz?

5. FEJEZET

Kis híja volt!

Mike a mentőautóban az egyik hordágyon ült, a hátizsák a térdei között, miközben a kocsisor felfelé kapaszkodott a hegyen. Hamish és Cal szemben vele, a másik fekhelyen ültek. Emily mellette. A kocsi rázkódott a hepehupás úton, és a lány folyton Mike-nak csúszott. A combjaik újra és újra összeértek, a válluk összedörzsölődött.

Igen, Mike közel állt hozzá, hogy valamit elmondjon, amit nem lett volna szabad. Amikor Emily megkérdezte, miért maradjon mellette, olyan természetesnek találta, hogy azt felelje: mert hozzám tartozol. Maga mellett akarta tudni a lányt, hogy szükség esetén megvédhesse.

Még szerencse, hogy időben észbe kapott.

– Meglehetősen sűrű az erdő arrafelé, ugye? – kérdezte Hamish.

– Helyenként igen. – Mike a fiatal skót orvosra nézett. – Kamaszkoromban gyakran kirándultam itt. Nincs gond, ha az ember az úton marad, ám mihelyt elhagyja az ösvényt, a dzsungelben találja magát.

– Amely helyenként áthatolhatatlan – bólintott Cal. – Mindenütt hatalmas gyökerek, elszáradt ágak, levelek meg fatörzs vastagságú liánok.

– Banyanfák – magyarázta Mike. – A koronában csíráznak ki, és lefelé növesztik a léggökereiket. Úgy bevonják a gazdafát, hogy az végül elpusztul.

– Reméljük, hogy a kislány nem merészkedett be a bozótosba – jegyezte meg Hamish. – Tulajdonképpen kellene egy keresőkutya.

– Harry kapcsolatba lépett a brisbane-i rendőrséggel, de két órába telik, mire a csapat a kutyával ideér.

Cal megfordult, és kinézett az ablakon. A mögöttük jövő autók fényszórói megvilágították a magas cukornádat. Az órájára pillantott.

– Túl vagyunk az út felén.

Emily bólintott.

– Tizenöt percen belül odaérünk.

Senki sem szólt semmit, és Mike hallotta, ahogy a lány hangosan beszívja a levegőt. Mintha erőt gyűjtene a rá váró feladatra.

A férfinak már a kezdetek kezdetén feltűnt ez a nyugodt határozottság és erő. Főleg, mert érdekes ellentétben állt Emily külsejével. A lány világos bőre, mézszínű haja, törekeny alkata, komoly, szinte félnék fellépése nem is sejtette, mennyi energia lakozik benne.

Noha már két éve történt, Mike még pontosan emlékezett az első találkozásukra. A szülei estélyt adtak abból az alkalomból, hogy ő meg a menyasszonya megérkeztek, és valaki bemutatta a férfinak Emilyt. A név illett a lányhoz. Mike nagyra tartotta a hagyományos értékeket és erényeket, amelyeket hiába is keresett csinos, hosszú combú barátnőjében. Az olyan fogalmak, mint az őszinteség, megbízhatóság, tisztesség Emilyvel kapcsolatban jutottak eszébe.

Noha vőlegény volt, és Marcella kimondottan gyönyörű, azon kapta magát, hogy a kórházban vagy a tengerparton folyton Emilyt bámulja. Miután a lány levetette kezdeti félnétségét, őszinte barátság bontakozott ki kettőjük között. Emily segítette át a krízisen, amikor Marcella elhagyta őt, és az anyja folyton sopánkodott, hogy mégsem lesznek aranyos olasz-görög unokái. Miután Mike az orvosi szállásra költözött, a barátságuk még jobban elmélyült.

Nem számított, hogy Emily Simonba volt szerelmes, Mike még soha egyetlen nőt sem érzett ilyen közel magához. A lány kedvelte és elfogadta őt, mindegy, mit tett vagy mondott.

A pokolba is, szereti Emilyt! Fogalma sem volt, mikor változtak meg baráti érzései, de már egy ideje biztosan. Amikor Kirsty a szó szoros értelmében a nyakába vetette magát, csak azért kezdett vele kapcsolatot, hogy gondolatban ne foglalkozzon folyton Emilyvel. Talán csak egyszerűen

szexuális éhségről van szó, vélekedett, miután Trudi kitette a szűrét...

De nem. Ő Emilyt akarta, és csak őt.

Sajnos, a lány akkoriban Simon kedvese volt. Vajon mit gondolna, ha tudná, hogy ő szívesen elfoglalná Simon helyét? Most, a szakítás után, amikor még teljesen maga alatt van? Joggal vethetné a szemére, hogy érzelmi analfabéta.

Egyébként is azt kívánta, hogy Emily viszonzza az érzelmeit, és ne csak azért hulljon a karjába, mert a megfelelő időpontban a megfelelő helyen tartózkodik.

A parkolóból táblával jelölt út vezetett az esőerdőbe, és ötven méterrel később egy tisztásba torkollott, ahonnan három keskeny ösvény vezetett tovább. Egy táblára térképet függesztettek ki. Emily megállt előtte, és figyelmesen tanulmányozta. A térképen megjelölték a gigantikus kaurifenyőket, a patakokat és a vízesést, valamint nyomatékosan figyelmeztették a turistákat, hogy ne egyenek erdei bogyókat vagy gyümölcsöt.

A rendőrök és tűzoltók sisakot, elemlámpákat és rádióadókat osztottak ki a csapat tagjai között. Utána három csoportra szakadtak, mindegyikben volt egy-egy orvos.

Emily Harry, Mike és egy másik rendőrtiszt társaságában találta magát.

– Együtt jártunk iskolába – mesélte Harry, miután elindultak. – Mike és én korábban gyakran jöttünk el ide.

Lassan haladtak előre, az ösvény mindkét oldalát a zseblámpák fényével pásztázták. Emily tudta, hogy ha valaki itt el akar bújni, nem is találhatna tökéletesebb helyet.

Félóra telt el, miközben az út mindkét oldalát kétméteres sávban módszeresen átvizsgálták, de nyomát sem látták Megannak. Kiáltásaikra nem érkezett válasz, és Emilyn lassan erőt vett a csüggedés.

– Mi van, ha a pihenőhelyen várt, aztán megállított egy másik autót?

– Gondoltunk erre – felelte Harry. – A sofőr, aki kitette, figyeli a nyugati irányba menő forgalmat, és mindenkit megállít, hogy megkérdezze, láttak-e valakit.

– És ha visszament a városba?

– Megan beteg. Ott biztosan feltűnne valakinek.

– Ha kórházba viszik, értesítenek bennünket. – Mike próbált bizakodó hangot megütni. A kezével tölcserűt formált a szája előtt. – Me-gan!

A beálló csöndben visszhangzott a kiáltás, mintha valaki a másik kutatócsoportból is a lány nevét kiáltotta volna. Azután ismét felharsant a békák koncertje, amely néhány percre elhallgatott, és a hangos motoszkalás az aljnövényzetben elárulta, hogy felriadtak az éjszakai állatok.

– Valahol itt kell lennie – jelentette ki Harry.

– Igen – csatlakozott hozzá a kollégája is. – Az út elején a nyomok meglehetősen frissek voltak.

– És ki más gyalogolna mezítláb?

– Most már tényleg jó lenne egy kutya. Túl sokáig tart, míg a brisbane-i csapat ideér.

– Magunkkal kellett volna hozni Rudolfot – suttogta Mike, mire Emily elmosolyodott. A kölyökkutyáról, amelyet Gina fia kapott ajándékba, a legjobb szándékkal sem lehetett elmondani, hogy képzett mentőkutya volna.

– A végén még ő is eltévedne – felelte Emily. – Vagy megbotlana a füleiben.

Az elképzelés olyan mulatságos volt, hogy önkéntelenül felnevetett. Tettvágtyól fűtve letért az ösvényről, és megemelte egy óriási páfrány leveleit. Valami elsuhant előtte, mire ijedten összerezsent.

– Kígyók is vannak erre?

– A legtöbbjük ártalmatlan – nyugtatta meg Mike. – Mindazonáltal nem szívesen ingerelném őket.

– Én sem. Mitől kell még óvakodni? A kullancsoktól?

– Az overall megfelelően véd, ráadásul kesztyű és csizma is van rajtad. Ez még a piócákat is távol tartja.

– Piócák? Fúj!!

Mintha darázs csípte volna meg, Emily hátrahőkölt, és elesett volna, ha Mike villámgyorsan el

nem kapja.

– Egy pillanat... mi az ott?

Emily kibontakozott a férfi karjából, és letérdelt.

– Hol?

– Mintha valami fehéret láttam volna, de már eltűnt.

Mike felegyenesedett.

– Harry! Várj egy pillanatot! Emily észrevett valamit.

Leguggolt a lány mellé, és a zseblámpájával segítette a keresésben.

– Itt! Ne mozdulj, Mike! Világíts ide! – Emily előrébb mászott, és felemelt egy tárgyat. Apró volt, de jól felismerhető.

– Mi az ördög ez? – Harry előrehajolt.

– Egy luer-lock – magyarázta Emily. – Branülök csatlakoztatásánál használjuk.

– Infúziónál is?

– Eltaláltad – bólintott Mike. – És csak egyetlen ember van, aki intravénás bemenettel mászkál most az esőerdőben.

Emily felugrott.

– Gyertek! – kiáltotta. – Megan a közelben lehet.

– Ne olyan hevesen! – Harry elővette az övéből a rádiókészüléket. – Ide kell hívnunk a többieket is, és alaposan átfésülni a környéket.

A rendőrnek igaza volt, de Emilynek nehezebbre esett, hogy türelmesen várakozzon. Megan nem felel a kiáltásaikra, de nem feltétlenül azért, mert nem akarja, hogy megtalálják. Lehet, hogy eszméletlen.

Vagy még rosszabb.

Emily lehajtott fejjel járkált fel-alá, és próbált úrrá lenni az idegességén. Közben nem vette észre, hogy egyre jobban eltávolodik a többiektől. Amikor hirtelen megfordult, szembe találta magát Mike-kal.

– Maradj a közelben! – figyelmeztette szelíden a férfi. – Nem lenne jó, ha téged is elveszítenénk.

– Már alig bírom – suttogta Emily. – Mi van... ha későn érkezünk?

Mike a következő pillanatban magához ölelte, és a lány a vállára hajtotta a fejét. A sisakja hátracsúszott, a szíja elszorította a torkát, a férfi hátizsákjának a kapcsa az arcát szúrta, de mindez nem zavarta. Élvezte Mike megnyugtató hangját, testének melegét és illatát.

– Meglátod, hamarosan megtaláljuk.

Emily vonakodva bontakozott ki a férfi karjából, hogy a szemébe nézhessen. Kíváncsi volt, vajon komolyan beszél-e. Mike arca azonban árnyékban volt, így csak találgathatta, mit olvashatna le róla.

Reményt? Ígéretet, hogy még idejében megtalálják Megant? És még valamit...? Ami nincs összefüggésben a kereséssel. Valamit, ami kettőjüket érinti...

Emily esküdni mert volna, hogy a férfi a száját nézi. Hogy lehajtotta a fejét. A szándéka egyértelműnek tűnt.

– Hé, emberek! – kiáltotta valaki az ösvényről. – Mike? Emily? Hol vagytok?

– Itt. – A kiáltás kizökkentette a lányt a valóság és az álom közötti furcsa állapotból. Mike felegyenesedett, és megigazította Emily sisakját. – Mennünk kell – mondta.

A lány bólintott.

– Rendben. – Nagy levegőt vett, majd hozzáfűzte: – Megtaláljuk, mielőtt túl késő lenne, ugye?

Mike bátorítóan kacsintott.

– Köpünk egyet? Szerencsét hoz...

Emily szája megrándult. Nem hitte volna, hogy ebben a helyzetben elmosolyodik.

– Miért ne?

Mintegy negyvenöt perc múlva, hajnali három felé megtalálták Megan Coopert. A páfrányok hatalmas levelei félig eltakarták, és az úttól egy kissé távolabb, egy kidőlt fa mellett feküdt.

Emily és Mike ért oda először. Miközben a férfi lecsatolta a hátizsákját, Emily kisimította Megan arcából a haját, és ujját a nyaki ütőérre helyezte.

– Nincs pulzus – mondta tompán.

– Fordítsuk meg, és ellenőrizzük a légutakat! – szólt higgadtan Mike.

Óvatosan a hátára gördítették.

– Ellenőrizd még egyszer!

Emily kétségbeesetten szorította az ujját a lány nyakára.

– Hála istennek! – mormolta, amikor gyöngye lüktetést érzett. – Csekély pulzusamplitúdó, szapora szívverés, talán percenként százhusz-százharminc. – Megan hasára tette a kezét, és a lány szájához hajolt. – Alig lélegzik.

– Van nálam sztetoszkóp. – Mike megcsípte Megan orrát, hogy lássa, reagál-e a fájdalomra. – Megan, hallasz? Nyisd ki a szemed, kicsim!

Az egyetlen válasz egy gyöngye nyögés volt.

– Hordágy kell – fordult Emily Harryhez. – És oxigén!

Két férfi elszaladt a főút irányába, ahol a mentősök várokoztak a felszereléssel. Mike-nál volt egy kis oxigénpalack, de egyértelműnek tűnt, hogy maszkkal nem lehet lélegeztetni a lányt.

– Intubálsz? – A férfi elővette a szükséges eszközöket.

Emily kurtán biccentett. Az elmúlt órák kételyei, félelmei egy csapásra elszálltak. Végtelen nyugalom töltötte el, amire szüksége is volt, hogy megmentse a beteg életét. Tiszta fej és biztos kéz.

– Mike, segíts, kérlek! Mihelyt Hamish vagy Cal ideér, két helyen is bekötjük az infúziót. Mennyi sóoldat van nálad?

– Két liter, de a kollégák hoznak még.

– Meg az orvosi táskámat is. Megint adunk neki dopamint.

Emily gyakorlott mozdulatokkal elővette a gégetükröt és néhány endotracheális tubust.

– Fogd a maszkot meg az oxigént, és lélegeztess, amíg nem végzek!

A mentősök szinte egyszerre érkeztek meg az orvosokkal. Emilynek hirtelen több segítsége volt, mint a kórházban lenni szokott, de szokatlanul sok nézője is. Sajnos, a gyenge megvilágítás és a szűk hely megnehezítette a munkát.

Másodszori próbálkozásra sem sikerült a gégefedőt megtalálni.

– Megnyomnád egy kicsit a gyűrűporcot, Mike?

– Hogyne. – A férfi engedelmeskedett.

– Köszönöm – mormolta Emily, amikor végre felismerte a hangszálakat. – Megvan. Egy nyolcas tubust kérek.

Másodpercekkel később sikerült biztosítani a légutakat. Emily sztetoszkóppal meggyőződött róla, hogy a tubus a helyén van, és az oxigén tényleg a tüdőbe és nem a gyomorba áramlik. Elégedetten nézett fel.

– Hogy áll az infúzió, Hamish?

– A vénák petyhüdtek, megpróbálom antekubitálisan behelyezni.

Hamish fertőtlenítette a könyökhajlatot, és betett egy kanült.

Cal közben Megan másik karján mérte a vérnyomást.

– Szisztolés érték hatvan alatt – közölte aggodó hangon.

Emily tudta, hogy ez mit jelent.

– Minél előbb kórházba szállítjuk, annál jobb. Centrális vénakatétet kell behelyezni, és az itt nem megy.

Megan élete hajszálon függött. A csapat várt, míg egy intravénás kanült bekötöttek, hogy minél előbb folyadékot juttassanak a szervezetébe. Aztán hordágyra fektették, a férfiak felemelték, és elindultak vele a mentőautóhoz.

Megan súlyos, sokkos állapotban volt, ami azzal fenyegetett, hogy a létfontosságú szervek felmondják a szolgálatot. Emily tudta, hogy az antibiotikus kezelés és a mesterséges lélegeztetés

nem elég. Alig várta, hogy a lány állapota stabilizálódjék, és megoperálhassák. Feltétlenül ki kell kaparni a méhet, és minél előbb.

– Értesítette valaki Georgiát?

Georgia Turner, a szülész-nőgyógyász szakorvosuk a városban praktizált, de részmunkaidőben a kórházban dolgozott, ő végezte a sürgős beavatkozásokat.

– Igen – felelte Jill. – Már úton van ide.

– A műtőscapat?

– Készen áll. Én is ott leszek.

Jill, a főnővér rendszeresen besegített a műtéteknél, noha rengeteg más dolga is volt.

– Majd én asszisztálok Georgiának – ajánlotta fel Cal.

– Én meg itt maradok, és segíték Emnek – közölte Hamish.

Mike a kétszárnyú ajtó előtt várakozott, amikor Megant kitolták a műtőből, és az intenzív osztályra vitték.

– Hogy ment?

– Hajszálon múlt. – Emily élete legnehezebb altatását tudhatta maga mögött. Hátrább lépett, miközben az ágyat óvatosan a helyére tolták. Kábelek és csövek kusza sokasága kötötte össze Megant az ellenőrző monitorokkal. – Majdnem elveszítettük, a szíve műtét közben megállt.

– Mégis sikerült – mondta nyugodtan Mike. – Valószínűleg olyan harcos természet, mint te.

– Reméljük.

– Ki marad mellette?

– Én – jelentette ki Emily ellentmondást nem tűrő hangon.

Pontosan tudta, hogy pihenésre lenne szüksége, de személyesen akart törődni a beteggel. Ellenőrizte a monitorokat, végül a tizenkét csatornás EKG-t is. Hihetetlen volt, hogy Megan szíve a leállás ellenére sem károsodott. Emily kinyomtatott egy EKG-diagramot, hogy megbizonyosodjon, nem siklott el valamilyen rendellenesség felett. Amikor felnézett, Mike-ot pillantotta meg az íróasztalnál.

Szemlátomást végig ott ült, és őt figyelte.

– Miért vagy még itt? – csodálkozott Emily. – Azt hittem, hazamentél Hamishsel és Callal. Egész éjjel fenn voltál, aludnod kellene.

– Neked is. Csak akkor megyek, ha te is.

– De ez az én munkám, elvégre az intenzív ellátás a szakterületem.

– Én pedig a barátod vagyok. Ott kell lennem melletted, ha a kimerültségtől összeesnél.

– Nemsokára itt a nappali műszak, Hamish felvált, és akkor lefekhetek.

– Mit szólnál egy kávéhoz?

– Hmm.

A kicsiny konyha és a társalgó csak néhány lépésre volt. Emily aggódó pillantást vetett a monitorokra. Az elmúlt tíz percben semmi sem változott, és Megan ápolónője bátorítóan biccentett.

– Menj csak! – mondta. – Hívlak, ha történik valami.

– Rendben. – Emily megdörzsölte fáradt szemét, és fanyar félmosolyra húzta a száját. – Egy kis koffein nem árt.

Mike főzte a kávé. Forró volt, erős és édes. Emily elé tette a gőzölgő csészét.

– Tudom, hogy általában feketén iszod, de most a vércukorszintednek jobb így.

– Köszönöm – mondta a lány, és leült. – Tudod, hogy fantasztikus vagy?

– Te is, Morgan doktornő. Ha Megan életben marad, hát azt neked köszönheti.

– Mindent meg kell tenni érte – sóhajtott Emily. – Nem messze innen fekszik egy csecsemő, akinek szüksége van az anyjára.

– Ne hajtsd túl magad! Nem gép vagy, hanem csak ember.

Emily elhúzta a száját.

– Nekem mondd? Ma este nem voltam csúcsformában.

- Miről beszélsz?
- Már nem is tudom, hányszor bőgtem a válladon, mióta eljöttél a partiról, hogy megkeress.
- Kétszer. És igazából csak egyszer sírtál.
- Nem győztél vigasztalni.
- Zavart? – kapta fel a fejét Mike.

Emily kerülte a férfi tekintetét, és a kávéját bámulta.

- Nem, természetesen nem. Te vagy a legjobb barátom, és örülök, ha mellettem vagy.
- Rám mindig számíthatsz.
- Köszönöm, és ez fordítva is áll. Úgy értem, ha neked lenne szükséged rám. – Emily elmosolyodott. – Tisztáznunk kellett volna, hogy miután faképnél hagytak minket, melyikünk szorul több gyámolításra.

- Engem már többször elhagytak, mint téged.
- Mert újra és újra keresel valakit. Én nem vagyok elég bátor, hogy kockáztassam a kudarcot. – A fáradtság megoldotta Emily nyelvét. – Azok közé tartozom, aki tízévente egyszer próbálkoznak.

– Azt akarod mondani, hogy tíz évvel ezelőtt volt az utolsó kapcsolatod?

– Szomorú, ugye?

– Akkoriban még egyetemre járhattál. Hány éves voltál?

– Huszonkettő.

– Tacsó... Abban a korban az ember még csak kísérletezik.

– Nem egészen. Eljegyeztük egymást. Már a menyasszonyi ruhát is kinéztem.

– Mi történt?

– Sok minden. – Emily nem állt rá készen, hogy elmesélje Mike-nak a szánalmas történet részleteit. Melyik nő vallaná be szívesen, hogy a vőlegénye a tervezett esküvőt mintegy a kötelességének tekintette? – Száz szónak is egy a vége, elhagyott egy másik nő miatt. – Vállat vont. – Igaz a közmondás, hogy a történelem megismétli magát.

– Ki volt az a fickó?

– Egy Cameron nevű segédorvos.

– Idióta alak lehetett – háborgott Mike. – A jövőben meg kell tanulnod jobban felmérni az embereket.

– Minek? – Emily csüggedten meglötyögtette a maradék kávé, majd felhajtotta. – Talán el kellene fogadnom, hogy ezen a téren kudarcot vallottam. Inkább egyedül maradok.

– Micsoda? Örökre?

A döbönt kiáltás mosolyt csalt Emily arcára.

– Nem olyan rémes. Hidd el, léteznek boldog, az életükkel elégedett, egyedülálló nők!

– De... mi van akkor, ha az utadba kerül valaki, akinek a homlokán ott az a bizonyos jel? És szikrázni kezd köztetek a levegő?

– Meglehetősen valószínűtlennek tartom. Már nincs kedvem keresgélni. Talán eltüntettem a saját jeleket is, és eldugom a ruhásszekrényem hátsó sarkába.

– Ezt nem teheted. – Mike megrázta a fejét. – Egyébként sem használ.

– Miért nem? – Emily szíve érthetetlen módon szaporábban kezdett verni, a bőre bizsergett.

– Mert én tudnám, hogy ott van.

A lány képtelen volt elfordítani a tekintetét, szinte beleveszett Mike sötét szemébe. Az esze próbálta feldolgozni a helyzetet, de a szíve már mindent tudott, mert helyesen értelmezte a férfi által küldött jeleket.

És most? Tegyen úgy, mintha semmit sem sejtene? Ha Mike komolyan érdeklődik iránta, nem fogja egykönnyen feladni.

Kockáztasd meg! – súgta egy belső hang.

Emily kihúzta magát, legyőzte a féltékenységét, és halkán megkérdezte:

– És... és szikrázik?

A férfi szóra nyitotta a száját. Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó.

– Mike? Sajnálom, de szükségünk van rád.

6. FEJEZET

Néhány óra alvás még jó lett volna.

Emily felébredt, és tudta, semmit értelme a másik oldalára fordulni. Úgysem aludna vissza, miután az első gondolata Megan volt, a második meg... Mike.

Halk sóhajjal felállt, felöltözött, megreggelizett, majd a klinikára sietett. Miközben átvágott az Agnes Wetherby parkon, mélyen beszívta a frangipáni virágok mézédés illatát. A fárasztó éjszaka ellenére éber volt, és élvezte a gyönyörű reggelt. A szívében különös érzés ébredt. Boldogság? Várakozás?

Mike elment, miközben ő Megan körül tett-vett. Emlékezett rá, hogy hallotta felszállni a mentőhelikoptert, de arra már nem, hogy mikor jött vissza. Valószínűleg éppen aludt.

Emily benézett a műtőkbe, amelyek ugyanazon az emeleten voltak, mint az intenzív osztály. A beosztás szerint az első beteg egy testes, szőke, negyvenes nő volt. Az egyik ápolónő fogta a kezét, és az ágytakarón heverő, összegyűrt papír zsebkendők mindent elárultak.

– Jó reggelt, Sonia! Hogy érzi magát?

– Borzasztóan félek.

– Felesleges. – Soniának az epehólyagját kellett eltávolítani. – Vigyázunk magára.

Emily elkapta az ügyeletes műtősnő tekintetét, és odalépett hozzá.

– Megkapta a beteg az előírt gyógyszert?

– Igen, egy félórája.

– Hamarosan hatni fog. – Emily már előző nap is mindent elkövetett, hogy megnyugtassa a műtetre váró hölgyet. – Szóljon, ha még negyedóra múlva is ideges, akkor adok neki valamit intravénásan. Most benézek az intenzív osztályra, de mindjárt visszajövök.

– Hogy van az a kislány?

– Épp ezt akarom kideríteni – mosolyodott el Emily, majd intett Soniának, és elhagyta a műtőt.

Amikor látta, hogy Hamish nincs egyedül, elszorult a gyomra. Ott állt Cal és Gina is. A fiatal orvos néhány mellkasi röntgenfelvételt nézegetett. Mindhármuk arca komoly volt.

– Mi történt?

Emily csak egyetlen pillantást vetett a képekre, és nem kérdezősködött tovább. A kiterjedt, tejszerű árnyék mindkét tüdőt heveny légzési elégtelenségre utalt. További komplikáció.

– A tüdő paraméterei?

– Rosszabbodtak.

– A pokolba!

Emily az íróasztal fölé hajolt, ellenőrizte az adatokat, majd megvizsgálta a beteget. A tüdőben hallható zörejek fölöttébb aggasztották. Miután mintát vett a vérgázból, a kollégáihoz fordult.

– Megemeljük a furosemid adagját, és megpróbáljuk leszívni az extravasalis tüdővizet.

Cal feljegyezte az új adagolást, majd megbeszélték a további intézkedéseket. Gina felajánlotta, hogy aznap fokozottan szemmel tartja Megant.

– Nagyszerű – bólintott Emily, és további utasításokat firkantott az ápolószemélyzetnek a kórlapra.

– Gyere, Em, várnak ránk egy ajtóval arrébb! – mondta végül Cal.

– Rendben. – Emily letette a golyóstollat. – Majd többször is benézek – ígérte a nővéreknek.

– Hé, én is itt vagyok! – vigyorgott Hamish. – Vagy talán nem bízol bennem?

– Nem, nem erről van szó... – Emily egy utolsó pillantást vetett Meganra.

Csővek és vezetékek lógtak a szájából és az orrából, sápadt arca alig ütött el a fehér párnától. Karjában és a kezében katéterek.

Vajon megnyeri a harcot?

– Emily!

– Megyek már. – Sietve elindult, hogy utolérje Calt. – Elnézést.
– Egy kicsit sok így egyszerre, ugye?
– Néha nem bánám, ha klónoznának. Az egyik Emily a műtőben teszi a dolgát, míg a másik az intenzív osztályon marad. – A válla fölött hátranézett, és összevonta a szemöldökét. – Nincs új beteg. Nem tudod, Mike miért repült el éjnek idején?

Cal bólintott.

– Hamish mesélte, hogy Mike a bevetés után még benézett az intenzív osztályra. – Elvigyorodott.
– Nyilván azt hitte, hogy még ott vagy.

– Tényleg? – kérdezte Emily megjátszott közönnyel. Vajon Mike azért jött vissza, hogy folytassák a beszélgetést? – Milyen kedves tőle!

– Igen. – Cal hangja kíváncsian csengett, de nem kérdezősködött, hanem témát váltott. – Egyébként hamis riasztás volt. Egy férfi messze délen felfedezett a folyóban egy autót. Aztán kiderült, hogy a kocsi roncs, és valaki ily módon akart megszabadulni tőle. Órákig tartott megtalálni a tulajdonost, aki aztán elmesélte, mi történt.

– Szegény Mike. Biztosan mérgeződött.

– Azt hiszem, túlságosan fáradt volt hozzá. A repülési szabályzat előírja, hogy este hatig nem szállhat fel. Most nyilván alszik.

Tehát egész nap nem látják egymást... Szerencsére a sok munka miatt Emilynek nem maradt ideje tépelődni.

Sonia vidám arccal fogadta, tehát a nyugtató végre hatott. Nekem sem ártana néhány szem, gondolta Emily némi öniróniával.

– Most a kézfejébe szúrok egy vékony tűt – magyarázta a betegnek. – Az altatáshoz.

Sonia még akkor is mosolygott, amikor Cal bedugta a fejét az ajtón, hogy üdvözölje őket, mielőtt bemosakodna. Sőt halkan kuncogott.

– Nem lehetne egy kis zsírt eltávolítani a hasamról, ha már úgyis kiveszi az epémet, doki?

Cal Emilyre kacsintott.

– Örülök, hogy ilyen jókedvűek a betegeink. – Aztán Soniára mosolygott. – Aludjon jól!

A műtét után Cal és a többiek kávézni mentek, Emily pedig az intenzív osztályra sietett. Noha Megan állapota nem javult, nem is romlott. Mindazonáltal Emily csökkentette az oxigénszintet, ellenőrizte a gyógyszerek adagolását, és újabb mellkasröntgent rendelt el.

Azután visszament a műtőbe, hogy előkészítse a következő operációt: egy részleges gyomorreszekciót. Mr. Gibbonsnál jóindulatú tumort kellett eltávolítani.

A beteg nyugodtnak tűnt, amikor Emily felkereste, és csak a felesége miatt aggódott.

– Nem mondta, de fél, hogy hibás a diagnózis – árulta el. – Hogy valójában rosszindulatú daganatról van szó. Hajlamos belelovalni magát a dolgokba. Nem tudna még egyszer beszélni velem, Morgan doktornő?

– Itt van a kórházban?

– Igen, a hozzátartozók számára fenntartott váróhelyiségben.

Mrs. Gibbons sírva ült az ablaknál.

– A vizsgálati eredmények egyértelműek – próbálta megnyugtatni Emily. – A beavatkozás során szövetmintát küldünk a laboratóriumba, amelyet a patológusunk mikroszkóppal megvizsgál. Fölöttébb valószínűtlen, hogy tévedtünk volna, Mrs. Gibbons.

– Értesít, mihelyt biztosat tud?

– Természetesen.

A folyosón Emily az órájára pillantott, és azt kívánta, bárcsak lenne néhány perce, hogy még egyszer benézzen az intenzív osztályra. Vajon mi lehet Megan szüleivel? Hirtelen lelkiismeret-furdalása támadt, amiért nem hívta fel őket.

– Jó reggelt, Emily!

– Ó! Charles! – A lány megpördült. – Még reggel van? Az időérzésem egyszerűen cserben hagyott.

– Mindjárt dél – ismerte el a férfit. – Mennyit aludtál?
– Eleget.
– Sok a műtét?
– Mint minden hétfőn, ráadásul itt van Megan is.
– Épp hozzá igyekszem. Mennyi idő van még?
– Semennyi. – Emily a karórájára pillantott, és elhúzta a száját. – Két perc múlva kezdődik egy gyomorműtét.
– Akkor később beszélünk.
– Utánanéznél, hogy elkészültek-e már a mellkasi röntgenfelvételek? Időközben nehéz légzés is fellépett.
– Természetesen. Még valami?
– Csak most jutott eszembe, hogy még nem beszéltem Megan szüleivel. Jill ugyan telefonált nekik, amikor Megant tegnap felvettük, de mint ügyeletes orvosnak, nekem kellett volna jelentkeznem.
– Ma reggel beszéltem Jimmel. Régóta ismerjük egymást, és gondoltam, felhívom.
– Köszönöm, Charles. Mit mondtál?
– Hogy Megan nagyon rosszul van, s ha csak egy mód van rá, meg kellene látogatniuk.
– Elárultad, miért?
– Hogy talán nem éli túl? Igen. – Charles bólintott. – Hangsúlyoztam, hogy komoly a helyzet.
– Nem, én az állapotának az okára gondoltam.
A férfi a fejét rázta.
– Kényes téma – felelte vonakodva. – Ha csak lehetséges, Meganra kell bízunk, elmeséli-e a szüleinek, vagy sem. Elmondtam, hogy vérmérgezése van, és Honey levonta a következtetéseit. Olvasta, hogy a tampon okozhat ilyet, és feltételezi, hogy a lánya esetében is ez történt. Be kell vallanom, hogy meghagytam a hitében.
– Igazad volt, Charles. Jobban kezelted az esetet, mint én tettem volna. Most mennem kell a műtőbe. – Emily elfintorodott. – Ebéd után még vár rám egy aranyér és egy benőtt lábköröm. – Két lépést tett, de aztán újra megfordult. – Hogy van Lucky? Láttad már ma reggel?
– Én ettem meg. – Charles ritkán nevetett, de barázdált arca most egészen felragyogott. – A fiú egy nap a Wallaby rögbicsapat tagja lesz.

Emily, mint valami talizmánt, magával vitte Charles tűnődő mosolyát a műtőbe. A kis Lucky mindenkinek beopta magát a szívébe. Az anyja életben marad. Egészen biztosan. S szeretni fogja a gyermekét, akit a kórház minden dolgozója istenít.

Mr. Gibbons műtete tovább tartott a tervezettnél, de amint számítottak rá, igaznak bizonyult a feltevés, hogy a tumor jóindulatú. Megan állapota stabilnak tűnt, amint azt Emily az intenzív osztályon tett látogatása után megállapította.

Késve érkezett az étkezdébe, hogy megköstolja Dora Grubb legendás csirkés szendvicsét. Sokan voltak, valószínűleg azért is, mert Krokodil-völgy lakói élénken érdeklődtek a kis Lucky sorsa iránt, és mindenfélét hoztak neki.

A tömegben Emily felfedezte Calt, amint épp Mike apjával, George-dzsal beszélgetett. Harry, a rendőrkapitány is itt volt az apjával együtt. Tony Blake a vidék legnagyobb cukorgyárosa, két évvel ezelőtt nagyszabású adománygyűjtő akciót kezdeményezett, hogy a klinika új mentőhelikoptert vehessen.

– Hát nem csodás? – üdvözölte Gina vidáman Emilyt. – Az emberek olvastak az újságban Luckyról, és tegnap óta özönlenek az ajándékok. Még egy gyerekkocsit is kaptunk, és képzeld, Kylie zoknit kötött!

Emily halkán felnevetett, amikor kézimunkázás közben elképzelte Kylie-t. A gömbölyded szőkeségnek az Athina hotel melletti kis bevásárlóközpontban volt fodrászüzlete, és úgy nézett ki, mint Dolly Parton. A kórházban szinte mindenkinek ő vágta a haját.

– Ezt meg Sophia Poulos készítette. – Christina felemelt egy művészi hímzést, amelyet kék üvegyöngyök díszítettek. – Állítólag szerencsét hoz.

– De senki sem köpött, ugye?

– Tessék? – Christina megrökönyödve bámult a mosolygó Emilyre, aki kíváncsian nézett körül a teremben.

Ha Mike szülei itt vannak, akkor talán a fiuk is. Ám ösztönösen érezte, hogy nincs itt. Biztosan alszik még. A lelki szemei előtt önkéntelenül felrémlt a kép, amint Mike hason fekszik az ágyán, és csupán egy könnyű lepedő fedi a csípőjét. Háta és széles válla meztelen, fekete haja kócos. Emily arca bíborvörös lett. Szerencsére ebben a pillanatban Cal került az általános figyelem központjába, mert egy teáskanállal megkocogtatta a csészéjét.

– Biztosan észrevettétek, hogy az elmúlt napokban nagyon elfoglalt voltam – kezdte.

– Ginával? – hangzott a kérdés a terem hátuljából, a skót akcentus alapján gyaníthatóan Hamishtől. – Nem. Egyáltalán nem tűnt fel.

Többen hangosan nevettek, és Cal egy kicsit elpirult.

– A Wygera településen élő fiatalok miatt. Megígértem nekik, hogy építtetünk az iskolában egy uszodát, hogy ismét rendszeresen járjanak órákra.

A jelenlévők egyetértően bólogtak. Emily is tartott néhányszor rendelést a bennszülött településen, és ismerte az ottani gondokat. Egy szörnyű autóbalesetet követően, amelyben több fiatal az életét vesztette, Calnak remek ötlete támadt. Sajnos, a megvalósításához rengeteg pénz kell.

– Ha a politikusainktól támogatást várunk, előbb meg kell mutatnunk, hogy komoly az elhatározásunk. – Cal a közelében álldogáló két férfira mosolygott. – Tony Blake újabb adománygyűjtési akcióba kezd, és George Poulos épp az imént ajánlotta fel, hogy szombaton a szállodájukban mediterrán estet rendez, amelyre meghívja a környéken élő üzletembereket. – Szélesen elvigyorodott. – Tehát isteni görög ételek, zene és patakokban folyik az úzó. A végén talán még a falhoz vághatunk néhány tányért is.

Sophia fenyegetően rázta a mutatóujját a férje felé, jelezve, hogy eszébe ne jusson. Ám George magabiztosan mosolygott, miközben többen tapsoltak, vagy vidáman kurjongattak.

Emily vett magának egy csirkés szendvicset és egy gyümölcslevet, mielőtt utat vágott volna Calhoz.

– Lehetséges, hogy meg akarod úszni az aranyérműtétet, Jamieson doktor?

– Nagy isten! – A férfi pillantása a faliórára esett. – Elkésünk! Elnézést, de gondolatban egész másutt jártam.

– Tetszik az uszoda ötlete – jegyezte meg Emily, miközben a műtő felé tartottak. – Nem csoda, hogy teljes gőzzel belevetted magad a szervezésbe.

– Akkor eljössz szombaton az Athinába? A bevételt az uszoda építésére fordítjuk.

– A szolgálati beosztástól függ, meg természetesen attól, hogy lesz Megan.

Azonkívül egy bizonyos beszélgetéstől, amelyet a Poulos család legfiatalabb tagjával fog folytatni. Mike hamarosan felébred, ő pedig kora este befejezi a szolgálatot. Már a gondolatra izgalom kerítette hatalmába.

– Gyalog tíz perc az Athina. Ha szaladsz, akkor csak három. Még akkor is eljöhetsz, ha készenléti ügyeletben vagy.

– Rendben, megbeszéltük – felelte mosolyogva Emily.

Órákkal később fáradtan és éhesen elindult hazafelé. Olyan kimerült volt, hogy a bizsergető várakozás, amely egész nap kísérte, kihuny, mire Mike-ot megpillantotta a veranda lépcsőjén.

Egyszerűen csak örült, hogy látja. Boldogan viszonzta a férfi széles vigyorát. A vacsora várhat. Most mindössze arra vágyik, hogy Mike mellett üldögélhessen a lépcsőn.

7. FEJEZET

– Végre! – A férfi a tenyerével megpaskolta a fapadlót. – Pihentesd szegény lábadat!

Emily felháborodást színlelt.

– Azt akarod mondani, hogy kövér vagyok?

– Te jó ég, dehogya! Nem merném. Különben megint leköpöd a helikopteremet, és a végén megsérül a festék.

– Hahaha! – Emily elhúzta a száját, hogy leplezze növekvő csalódottságát, miközben leült a férfi mellé.

A pajtásias, tréfás hang illett a barátságukhoz, de alaposan lehűtötte a lány reményeit. Mike talán nem is akarja folytatni az előző éjszakai beszélgetést.

Furcsamód hallgatag. Mindketten a tengert bámulták, ahogy lassan besötétedett, és a szigetek fekete árnyakká változtak. A közelben papagájok rikoltoztak, és a fülledt esti melegben szinte fojtogató volt a trópusi virágok nehéz illata. Főleg a jázminé, amely felkapaszkodott a veranda tetejét díszítő kovácsoltvas díszekre, és onnan ontotta kábító illatát.

Az úszómedence felől nevetés hallatszott, a víz csobbanása és hangos kiabálás. Ám a házban csend honolt, a nyitott ajtókon semmiféle hang nem szűrődött ki.

Mike és Emily egyedül voltak.

A csend annyira elhúzódott, hogy a lány megkockáztatott egy gyors oldalpillantást. Mike sötét szeme kutatón szegeződött rá.

Nem felejtette el az éjszakai beszélgetést...

Emily csalódottsága elszállt. Hirtelen minden újra itt volt: a bizsergés, a várakozás, a szívdobogás. Érezte, hogy a szája kiszárad, és a nyelve hegyével megnedvesítette az ajkát.

– Van kedved sétálni a tengerparton? – kérdezte a férfi.

Emily bólintott, és elfogadta Mike kinyújtott kezét. Meglepő módon a lába még elbírt, pedig két másodperce még azt hitte, hogy mindjárt összeesik.

Lassan elsétáltak az úszómedence mellett, keresztül a parkon, és végül kijutottak a tengerpartra, a sziklával szegélyezett ösvényre, ahol a fűben halványsárga virágok fénylettek. A parton levették a cipőjüket. Emily a meleg homokba fúrta a lábujját.

– Milyen napod volt? – szólalt meg Mike.

– Fárasztó. – Nem is rossz ötlet először másról beszélni. Emily igyekezett megnyugodni. – De jó.

– Hogy van Megan? – A lány beszámolt Megan állapotáról. Mike utána Lucky felől kérdezősködött.

– És mi a helyzet a szerencse gyermekével?

– Napról napra erősebb – felelte mosolyogva Emily. – Megettettem, mielőtt hazajöttem volna.

– Tényleg? – Mike a lányra nézett. – Szereted a gyerekeket, ugye?

– Mindenki szereti a gyerekeket... Ezt a gyereket mindenképp. Hallottad, hogy a környékeliek ajándékokat hoztak neki?

– Igen, Hamishtól. Cal pedig mesélt a Wygera falu számára rendezendő jótékonyági akcióról. Te is eljössz az Athinába?

– És te?

– Az anyám biztosan befog mosogatni vagy valami hasonló munkára. A nővérem a férjével és a gyerekeivel ezen a hétvégén szándékozik ellátogatni hozzánk, tehát valószínűleg egyben családi találkozó is lesz.

– Talán én is segíthetek. A szüleid igazán nagylelkű ajánlatot tettek. Vállalták ezt a rengeteg munkát egyetlen fillér ellenszolgáltatás nélkül.

– Egyébként nem keresnek rosszul. Az Athina butikszálloda, kicsi, de előkelő, kisebb vagyonba kerül egy éjszaka. Különösen a nászutas lakosztályban, amelynek külön lejárata van a partra.

– Amikor ott laktam, nem fizettem sokat.

– A nászutas lakosztályban?

Emily nevetett.

– Természetesen nem. A konyha mögötti szobácskát kaptam meg, de az elég volt. Akkoriban a házukban nagyobb tatarozási munkák folytak, ezért három hónapra menedéket találtam az Athinában. A szüleid csodálatos emberek. Tökéletesen otthon éreztem magam, és meglehetősen szomorú voltam, amikor ott kellett hagynom őket.

– Most már emlékszem. Az anyám az egyik levelében egy nagyon kedves kislányt, név szerint Emilyt emlegetett. – Mike nevetett. – Azzal a kiegészítéssel, hogy nem görög.

Emily összerezett. A nők, akik iránt Mike érdeklődik, annyira mások, mint ő: sötét hajúak, fekete szeműek, hosszú lábúak és szenvedélyesek.

Mintha a férfi észrevett volna valamit, megszorította Emily kezét.

– Mindig azon fáradozik, hogy összeboronáljon egy kedves, görög lánnyal, de pontosan tudja, hogy én magam akarom kiválasztani a jövőendő feleségemet.

– Igen, és akiket eddig választottál, görög típusok voltak. – Emily igyekezett közönyös hangot megütni. – Mint Marcella.

– Csak Marcella.

– És mi van Trudival? Meg Kirstyvel?

– Ők választottak ki engem – magyarázta Mike ártatlan arccal. – Én egyáltalán nem is akartam.

– Nem tiltakoztál.

– Hé! – A férfi színlelt felháborodással nézett a lányra. – Kirstyt te ajánlottad. Azt hittem, ezzel is figyelmeztetni akarsz.

– Mire?

– Hogy meg ne próbáljalak elválasztani Simontól.

– Ó! – Emily elhallgatott, jóleső volt a gondolat, hogy Mike már régóta érez iránta valamit. – És... miért nem próbáltad meg?

A férfi megtorpant, a kezénél fogva magához húzta a lányt, amíg az közvetlenül előtte nem állt.

– Mert sohasem jelezted, hogy többet is akarsz tőlem barátságánál. Tulajdonképpen még most sem tudom pontosan. – Mike kutató pillantást vetett Emilyre. – Többet akarsz?

– Én... én ugyanezt gondoltam rólad. – A tekintetük egybekapcsolódott. – Hogy mi csak jó barátok lehetünk.

– Miért?

– Mert...

Rengeteg oka lehet. Mike nagyszerű ember, jóképű, okos, bátor férfi, aki bármelyik nőt megkaphatja. Miért érdekelné hát egy csendes, komoly doktornő, aki ugyan nem csúnya, de nem indulhatna a szépségversenyen? Emily tisztában volt a saját képességeivel és erényeivel, de nem gondolt túl sokat magáról. Ám hogyan tudná mindezt két-három szóban összefoglalni?

Kimondta hát az első indokot, amely az eszébe jutott:

– Nem vagyok görög.

Mike szája széle megrándult.

– Viszont tudsz köpni. Számomra ez elég görögös.

– És... és egész más vagyok, mint Mar...

A férfi Emily ajkára tette az ujját.

– Azért szeretlek, mert más vagy.

Szereti? De hiszen még sohasem csókolta meg és sosem beszélt neki szerelemről. Vagy csak baráti szeretetre gondol?

– Még nem válaszoltál a kérdésekre – emlékeztette a férfi szelíden Emilyt.

A lány nem tudta, mit is mondjon. Nem mert Mike szemébe nézni. Aztán lassan bólintott.

– Istennek hála – mormolta a férfi. Emily álla alá tette a kezét, a hüvelykujjával megcirógatta a száját, könnyedén, mintha csak pillangó szállt volna rá.

A lánynak ismét remegni kezdett a térdje. Lehunyta a szemét, és attól tartott, megszedül, és elájul. Aztán már nem gondolt semmit. Elfelejtette Megant, Luckyt, Simont és minden mást, ami az utóbbi napokban foglalkoztatta.

Kivéve a férfit, aki éppen csókolta. Mike-ot. A melegszívű, erős, jó humorú Mike-ot. A legjobb barátját. A férfit, akibe halálosan beleszeretett, noha álmodni se merete volna, hogy esélye lehet nála.

Emilyt még senki sem csókolta így. Érezte Mike izmos testét, amint a karjával magához szorította, forró lélegzetét, a kezét... És még többet. A férfi ajka, nyelvének erotikus játéka, a simogatásai elárulták, hogy komolyan gondolja a dolgot. Hogy kívánja Emilyt.

A lány zihálva kapott levegő után. Mike nyomban hátrább lépett, és kérdően nézett rá.

Emily megnyalta a száját, lassan, mintha érezni akarná a férfi ízét. Mike arca megenyhült, és a lány elmosolyodott. A következő pillanatban a férfi ismét magához húzta, de nem csókolta meg, hanem csak a vállához szorította a fejét. Némán, összeölelkezve álltak.

– Ma este ügyeletes vagy? – kérdezte végül Mike.

– Attól tartok, igen.

Emily nyelt egyet, megpróbált úrrá lenni hirtelen támadt idegességén. A kérdés mögött meghúzódó szándék világos volt. A lány tudta, még néhány csók, és ő meg Mike mindjárt ágyba bújnak. Erre pedig még nem állt készen.

Az életében szerepet játszó másik két férfi egy idő után elunta magát mellette, és továbbállt. Mit is tudna ő nyújtani Mike-nak a gyönyörű és nyilván tapasztalt nők után, akikkel eddig viszonya volt?

Valószínűleg rosszul leplezte a megkönnyebbülését, mert a férfi hallgatott egy sort. Kibontakoztak egymás karjából, és Emily megborzongott.

Csak amikor felnézett, vette észre Mike fürkésző tekintetét.

– Bízhatok bennem, Em.

– Tudom.

– Komolyak az érzéseim.

– Tudom – suttogta ismét a lány. – De...

Mike türelmesen várt. Emily mély lélegzetet vett.

– Nemrég még neked is, nekem is más partnerünk volt. Ez... ez egyszerűen túl gyors.

– Talán, mert a szikra mindig is ott volt közöttünk, és most be kell pótolnunk az elvesztegetett időt.

Emily szívesen hitt volna a férfinak, de nem mert. Azt akarta mondani, hogy ne siessenek el semmit, a szavak azonban elhaltak az ajkán, amikor Mike felemelte a kezét, és a bal melle fölé megérintette.

– Felismerem a jelet, amelyről a múltkor beszéltünk – mondta csendesen. Megfogta a lány mellét. – Érzem – folytatta, és előrehajolt, hogy az ajkával megsimogassa Emily száját. – Forró. – Alig hallhatóan mormolta: – Tehát szikrázik.

Te jó ég! Hogy szikrázik, az nem kifejezés. Emily testét melegség járta át, a pulzusa hevesen lüktetett.

Mike megfogta a kezét, és a mellkasához húzta.

– Te is érzed az enyémet? Te is akarod, ahogy én?

Emily az ujjá alatt acélkemény izmokat tapintott. Igen, a legszívesebben a férfi inge alá csúsztatna volna a kezét, hogy megsimogassa olajbarna bőrét, az ajkával megérintse, megízlelje...

– Igen – sóhajtotta halkán.

Mike ujjai az övére fonódtak.

– De?

– Nem lenne szabad elsietnünk. – Végre kimondta. – Nem tenném kockára a barátságunkat egy futó viszonyért.

– Azt mondtad, hogy bízol bennem.

– Így is van. – Emily hátrább lépett, hogy a férfi szemébe nézhessen, de közben nem engedte el

a kezét. – Ám az utóbbi időben túl sok minden történt, túl sokat dolgoztunk, és fáradtak vagyunk. Ráadásul nemrég még mindketten másnál kerestük a boldogságot. Mi van, ha csak a csalódás miatt kerültünk közelebb egymáshoz? Mert valaki visszautasított minket?

– Tehát azt hiszed, hogy csak ki akarom tölteni az életemben támadt űrt?

– Én... – Emily lesütötte a szemét. – Remélem, hogy nem.

Mike a mutatóujjával felemelte a lány állát.

– Csak pótlék vagyok? – A hangja sürgetően csengett. – Simon helyett?

– Természetesen nem! – Emily riadtan nézett a férfi szemébe. Nevetséges dolog összehasonlítani Simont Mike-kal. – Te... te vagy – tette hozzá kissé sután.

– Te meg te – szögezte le a férfi. – A többiek nem hagytak hátra űrt maguk után, számodra mindig volt szabad hely. – A hangja ellágyult. – Akarlak téged. Már régóta.

Ez az a pillanat, amikor meg kellene mondani Mike-nak, mit érez iránta? – töprengett Emily. Hogy szereti őt? A férfi arckifejezése után ítélve felesleges. Hiszen a tekintete már úgymint elárulta.

Éles, túlságosan ismerős zaj zökkentette ki a tépelődéséből. Emily megnyomta az övéhez erősített csipogó gombját, de a hang nem némult el.

– Biztosan az enyém. – Mike halkán felnyögött. – A pokolba! – A kijelezőre pillantott, és felnyitotta a mobilját. – Fel kell hívnom a rádiós központot.

Emily a férfi mellett állt, miközben az telefonált. Még érezni vélte a csókját, a szavai melegét...

De talán jobb így. Gondolkodási időre van szüksége. Még szerencse, hogy nem az ő csipogója szólt, és nem kell a sürgősségi vagy az intenzív osztályra mennie.

Az utóbbi percekben történtek nagyon megnehezítenék, hogy a munkájára összpontosítson. Mike látszólag viszonozza az érzelmeit, és ez szebb annál, hogy igaz legyen. Akár egy tündérmese. Vagy az ötös találat a lottón. A földi paradicsom.

A boldogság újra és újra átjárta Emily szívét.

– Vissza kell mennem. – Mike összecsukta a mobilját. – Egy teherautósofőr. Meg kellett állnia az országút szélén, mert erős fájdalmat érzett a mellkasában. Egy órára innen, a hegyekben. A repülőgép nem tud ott leszállni.

– Megkereste magának a legjobb helyet egy szívrohamhoz.

Mike már indult visszafelé az ösvényen.

– Tulajdonképpen készenléti ügyeletben vagy?

– Nem én, hanem Christina.

– Az is jó.

– Hogyhogy?

Mike hirtelen megtorpant, megragadta Emily vállát, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Ezért. Ha a fedélzeten lennél, nem tudnék másra gondolni. Nagy lenne a kísértés, hogy hagyjam a munkát a csudába, és elrepüljek veled valahová, ahol egészen egyedül lehetünk. Hosszú, nagyon hosszú időre.

Emily mindenről megfeledkezve, hosszan a férfi szemébe nézett, de aztán összeszedte magát.

– Gyere! – Maga után húzta Mike-ot. – Gondoskodom róla, hogy teljesítsd a kötelességed.

Útban a helikopter-leszállóhely felé találkoztak Hamish McGregorral, aki épp a klinikáról jött. Amikor megpillantotta kéz a kézben szaladó kollégáit, aggódva nézett rájuk.

– Minden rendben?

– Persze – felelte Mike. – Ugye, Em?

– Igen. – A lány zavartan mosolyogva sietett el Hamish mellett.

– Természetesen – hallotta még a férfi motyogását. – Mintha az isten is egymásnak teremtette volna őket.

– Nagyszerű. Öt perc múlva tudni fogja az egész kórház. Feltehetően azt várják, hogy még Cal és Gina előtt az oltár elé lépjünk.

– Nem lenne semmi kifogásom ellene. – A csillogó, piros-sárga helikoptert a földi személyzet épp akkor tolta ki a hangárból. Mike a lányra mosolygott, aztán elfordult, és futva megindult a gép felé. – Viszlát!

Emily még lépett kettőt, és megállt. Nem értette, korábban miért nem tudatosodott benne, milyen veszélyes Mike munkája.

Mert most alig várja, hogy visszaérjen? Mert a férfi semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy örökre együtt maradnak? Vagy hogyan másként értelmezhetné a futólag odavetett mondatot? Tényleg úgy hangzott, mintha Mike a szíve szerint minél hamarabb feleségül venné.

Emily vágyott rá, hogy a férfival lehessen. A helikoptertől való félelme semmi volt ahhoz az elképzeléshez képest, hogy Mike többé nem tér vissza. Aztán ráébredt, azt is szereti a férfiban, hogy pilóta. Természetesen félti, de nem szabad visszatartania. Elvégre Mike szereti a hivatását.

– Vigyázz magadra! – kiáltotta utána. – És ne felejts el köpni egyet!

Mintha elfelejthetné!

A helikopter hangosan surrogó rotorokkal felszállt. Christina nem volt beszédes hangulatában, és mivel a műszerek szemmel tartása nem kötötte le Mike teljes figyelmét, egy bizonyos nő körül forogtak a gondolatai.

Emily Morgan körül. Akarta a lányt. Még életében nem volt ilyen boldog. Egy népszerű dal első ütemeit füttyörszte.

– Látom, jó kedved van – állapította meg Christina.

– Igen.

– Múlt héten még egész más benyomást tettél rám.

– Meglehet. – Miért is? Kirstyről szinte már meg is feledkezett. Nincs jelentősége, ha arra gondol, mit érez Emily iránt. Széles vigyor ült ki az arcára. Elkapta Christina tekintetét, és zavartan vállat vont. – Hé, az élet megy tovább!

– Hm. – Christina újra hallgatásba burkolózott. Ám hamarosan ismét megtörte a csendet: – Hogy csináltad?

– Mit?

– Hogy tetted magad ilyen könnyen túl a szakításon?

– Rájöttem, hogy Kirsty valójában szívességet tett nekem. – Ráadásul nemcsak ő ment el, hanem Simont is magával vitte, tette hozzá magában. – Tulajdonképpen a dolog sosem volt komoly kettőnk között. Most már tudom, hogy a jó úton járok.

– Úgy látom, meglehetősen biztos vagy a dolgokban.

– Igen. – A férfi Christinára mosolygott, de a lány barna szeme és haja helyett egy kék szempárt és mézszőke hajat látott maga előtt. Eszébe jutott, amikor először megölelte Emilyt. Megölelte és megcsókolta. Megérintette a mellét. A fantáziája nyomban nekilódult. Hamarosan a szájával is becézgetheti a lány meztelen bőrét, és nem lesz köztük selyem vagy csipke. Majdnem felnyögött. Gyorsan megköszöri a torkát. – Nagyon is biztos.

Christina ráemelte a tekintetét.

– Lemaradtam valamiről?

Most árulja el neki, hogy megtalálta élete nagy szerelmét? A nőt, akit szeret és kíván, s aki viszonzza az érzelmeit?

Nem. Emily már attól zavarba jött, amikor Hamish meglátta őket kéz a kézben. A lány nem akarja elsietni a dolgot. Jóllehet Mike-nak nem voltak kétségei. Ellenkezőleg. A legszívesebben világgá kürtölte volna a boldogságát. De tisztelte a lányt, és ki akarta várni, amíg ő is meghozza a döntését.

– Az embernek bíznia kell az ösztöneiben – felelte kitérően. – Ha valaki jó úton jár, megérzi. Ha nem, azt is. Ahogy én Kirsty esetében. Nem működött volna a dolog.

A fiatal doktornő elfordította a tekintetét. Szórakozottan bólintott, aztán halkán felsóhajtott.

Mike homloka ráncba szaladt.

– Minden rendben?

– Persze.

A férfinak voltak kétségei, de már nem maradt idő a kérdezősködésre. Előttük feltűntek a teherautó vészjelzői, és Mike-nak leszállóhelyet kellett keresnie.

Egyébként is ott van Joe. Az új-zélandi orvos havonta egy hétre a queenslandi Krokodil-völgybe repült, hogy kisegítsen a klinikán. Aki az elmúlt két évben együtt látta Christinát és Joe-t, tudta, hogy halálosan szerelmesek egymásba.

Mint Emily és ő.

8. FEJEZET

Mike háromnegyed óra múlva ért vissza.

A sürgősségi osztály ajtaja feltárult, és a férfi betolta a görgős hordágyat. Emilynek a megkönnyebbüléstől és az örömtől hevesen dobogni kezdett a szíve. Mintha már órák óta várt volna Mike-ra.

– Vigyétek a sokktalanítóba! – kiáltotta oda a férfinak és Christinának. – Gina mindjárt jön.

Miután Mike telefonon odaszólt, hogy szívbeteg férfi van a fedélzeten, nyomban értesítették az új kardiológust. Emily egyidejűleg több beteget is ellátott. Most a hatéves kis betegéhez fordult.

– Könnyebben kapsz levegőt, kicsim?

A kislány bólintott. A párasító gőzfelhőbe burkolta az arcát. Emily az édesanyjára nézett.

– Nincs semmi baj. Megvárjuk, míg a salbutamol lefolyik, aztán meglátjuk, hogyan kezeljük tovább Vanessát. Várjon, idehozok egy nővért, aki addig magával marad.

Emily átment az újraélesztőbe, és ott összefutott Ginával.

– Ő a szívbeteg?

Az asszony bólintott.

– Todd Baker. Ötvenkét éves, nincs kórelőzmény. Egy órával ezelőtt erős mellkasi fájdalmak jelentkeztek nála, amelyek kisugároztak a bal karba. A tízes skálán tíz.

Tipikus szívinfarktus tünetek.

Mike a kezében tartotta a háromcsatornás EKG papírcsíkjait. A vizsgálatot a hordozható készülékkel a helyszínen végezte el.

– ST emelkedés a kettesben és a hármásban – mondta. – Hátsófalli infarktusnak tűnik.

– Egyéb tünetek? – Gina ellenőrizte az oxigénadagolást.

– Diaforézis – felelte Christina. – Émelygés, de hányás nem volt.

Emily közelebb tolta az ágyhoz a tizenkét csatornás EKG készüléket, és Mike segített rögzíteni az elektródákat. Közben összeért a kezük, és a lány bőre bizseregni kezdett. Önkéntelenül felpillantott, épp a férfi mosolygó szemébe. Visszamosolygott rá, aztán ismét a munkájára összpontosított. A szíve jólesően átmelegedett.

– Mit adtatok neki? – kérdezte.

– Nitrót, háromszáz milligramm aszpirint, morfiumot és maxolont.

– Vannak még fájdalmai, Todd? – Emily csipogója éles hangon megszólalt, de ő kikapcsolta, és egy pillanatra sem vette le a tekintetét a betegről.

– Már jobb. A tízes skálán mondjuk négyes.

– Gondunk lesz rá, hogy jobban legyen – ígérte Gina, és megmérte a beteg vérnyomását.

– Kérem, fekdjön mozdulatlanul!

Emily felrajzolta az EKG-t. Miközben a nyomtatásra várt, a csipogójára pillantott, és elhúzta a száját.

– Intenzív osztály.

– Megan? – Mike megállt mozdulat közben, egyik kezében a beteg holmijával megpakolt táska, a másikban Todd cipője. – Jelenleg ő ott az egyetlen beteg.

Gina felpillantott.

– Menj, Emily, itt már nélküled is boldogulunk.

Emily ahelyett, hogy lifttel ment volna, felszaladt a lépcsőn. Megan legyengült szervezete nem bír el további komplikációkat. Vajon mi lehet a baj? Akut veseelégtelenség, szívleállás?

– Mi történt?

Az ápolónő az ágynál ült, egyetlen ellenőrzőműszer sem adott vészjeleket, nyoma sem volt az újraélesztő csapatnak.

Megan arca egy kicsit már kiszínesedett, és miután Emily a monitorokra pillantott, látta, hogy

az állapota inkább javult, mint romlott.

– Tiltakozik a cső ellen, néha fuldoklik és nyög. Tulajdonképpen csak később kell megkapnia a következő nyugtatót, de arra gondoltam, talán változtatsz az adagoláson.

– Köszönöm. Először alaposan megvizsgálom. – Megkönnyebbült mosoly suhant át Emily arcán.
– Úgy néz ki, végre kezd jobban lenni. Talán hamarosan kikapcsolhatjuk a lélegeztetőgépet. Idehívnád a radiológust? Szeretnék még egy mellkasröntgent.

Amikor Todd Bakert betolták, Emily épp a laboreredményekre várt. Így maradt néhány perce, hogy átmenjen Ginához meg a többiekhez. Mike is ott volt, a vizsgálati eredményeket nézegette, miközben kíváncsian hallgatta a többiek beszélgetését.

Gina a monitorra pillantott, azután megnyomott néhány gombot, hogy állítson az infúzión.

– El kellene venni az egyik párnát, hogy laposan feküdjön – javasolta Emily.

– A szívritmus csökken. – A kardiológus az EKG-vonalakat nézte. – Ha tovább esik, atropint kell adnunk.

Mike összerakta a papírokat, a golyóstollat az inge zsebébe dugta.

– Hogy érzi magát, Todd?

– Köszönöm, megvagyok. – A beteg összehozott egy halvány mosolyt.

– Egy óra múlva visszajövök, és fogadok, akkor már sokkal jobban lesz.

Mike akkor bukkan fel ismét az intenzív osztályon, amikor Toddnak beadták a vérrögződést gátló gyógyszert. A laboratóriumi vizsgálati eredményekből kiderült, hogy viszonylag enyhe infarktusa volt. A fájdalmak is elmúltak.

Gina átment az orvosi szállásra, de Emily még nem fejezhette be a műszakot. Hamish sem. Vanessát a gyerekosztályra vitette, aztán visszajött megnézni, kell-e segítség Emilynek. A laboratórium éppen akkor küldött át egy halom vizsgálati eredményt, és Emily örült, hogy beszélhet Meganról a kollégájával.

– Az artériás oxigénszint nem csökkent tovább – jegyezte meg Hamish. – És lényegesen kevesebb a fehérvérsejt. Úgy néz ki, túl van a nehezen.

– Ennek ellenére nem venném le a lélegeztetőgépről, amíg nem vagyok biztos benne, hogy többé nem kell újra rákapcsolni. A tüdeje még nem egészen tiszta.

– Figyeljük továbbra is a spontán légzést! Amennyiben szükséges, félóránként ellenőrizzük a vérgázértékeket!

Emily úgy állította be a gépet, hogy Megan önállóan is lélegezhessen, de a készülék nyomban kapcsoljon be, amennyiben szükséges.

– Ma éjjel itt maradok. Ha szerencsém van, nem kell átmennem a sürgősségre.

– Mondd meg nekik, hogy engem hívjanak! De most először is hazamegyek – jelentette be Hamish. – Velem tartasz, Mike?

Mielőtt a férfiak távoztak volna, Mike együttérzően Emilyre mosolygott. Nem látszott rajta a csalódottság. Valaki másnak most nagyobb szüksége van rád, mondta a pillantása, de nem tesz semmit, mert hamarosan együtt leszünk.

Úgy igazából együtt.

Bámulatos, hogy a fiatalok milyen gyorsan épülnek fel! – gondolta Emily, amikor másnap reggel eltávolította a csövet Megan torkából, és leállította a nyugtatót is. A lány természetesen még az intenzív osztályon marad megfigyelésre, valamint oxigén- és antibiotikus terápiára.

Fél nyolckor Emily hazaszaladt, lezuhanyozott és tiszta ruhát vett fel. Mike kávéét főzött, és megkent neki egy szelet pirítóst vajjal. A lány ivott egy kortyot, aztán fogta a kenyeret, és sietve elindult az ajtó felé. Keddenként reggel nyolctól Georgia Turneré volt a műtő, és Emilynek még maradt néhány perce az aznapi első altatásig.

Mike a fejét csóválta.

– Lassítanod kellene a tempót!

– Minden rendben – bizonygatta Emily. – Ma este szabad vagyok, akkor majd kipihenem magam.

– Hé! – Mike követte a lányt a verandára. – Én sem vagyok ügyeletes. Együtt is pihenhetnénk. Néhány másodperccel később Emily a papagájoknak ajándékozta a pirítóst, mert nem volt éhes. Izgatottságot, örömet, idegességet érzett... hogy ezek közül melyik miatt remegett a gyomra, nem tudta volna megmondani.

Ahogy telt a nap, egyre vidámabban végezte a munkáját. A műtétek rendben haladtak, a csapat jó hangulatban volt, tréfálkoztak és nevettek.

Felderengett a fény az alagút végén, s Emily most már biztosra vette, hogy Megan életben marad. A lánynak tagadhatatlanul szerencséje volt.

Időközben újra egyedül maradt az intenzív osztályon, mert Toddot átszállították a belgyógyászatra.

– Nem szól egy szót sem. – A nővér odaintette magához Emilyt. – Ha a közelébe megyek, lehunyja a szemét, és úgy tesz, mintha aludna. Mihelyt azt hiszi, megint egyedül vagy, a mennyezetet bámulja.

– Maradok egy darabig, addig nyugodtan megebédelhetsz.

Emily elolvasta a kórlapon az utolsó bejegyzéseket, aztán a beteg ágyához lépett.

– Szia, Megan! Hogy vagy?

Semmi válasz. Emily megfogta a lány csuklóját.

– Morgan doktornő vagyok. Én is jártam nálatok, emlékszel? Amikor olyan rosszul voltál.

Megan elhúzta a kezét, és a plafont nézte.

– Nagyon beteg voltál, és néhány napja már az intenzív osztályon fekszel. Mesterségesen kellett lélegeztetnünk. A csőtől valószínűleg kicsit még sebes a torkod, de majd elmúlik. Túl vagy az életveszélyen, talpra fogsz állni.

– Nem akarok itt lenni.

– Tudom, de legkésőbb két nap múlva átszállítunk az osztályra. Ott mozgalmasabb az élet, és bármikor fogadhatsz látogatót.

– Nem. – Megan a fejét rázta. – Nem értett meg.

– Akkor magyarázd el, mire gondolsz! – bátorította Emily. – Hogyan segíthetnék?

– Sehogy. – Könnyek peregtek végig a lány arcán. – Hagynia kellett volna, hogy meghaljak.

– Megan... – Emily tudta, hogy a fiatal lány reménytelennek látja az életét. – Néha a dolgok rosszabbnak tűnnek, mint amilyenek a valóságban – kezdte óvatosan.

– Nem tud semmit – érkezett a gyöngé válasza. – Miért nem hagy békén?

– Nem tehetem. – Emily fogott egy csomag papír zsebkendő, és az egyik széket közelebb húzta az ágyhoz. Néhány zsebkendőt a lány kezébe nyomott, majd leült. – Azért vagyok itt, hogy segítsék.

– Senki sem segíthet rajtam.

– Azt hiszem, én igen.

A határozott hang hatott. Megan lassan Emily felé fordította a fejét.

– Hogyan?

– Gondoskodom róla, hogy ismét visszanyerd az erődöt. És segíthetek a... a babával kapcsolatban is.

Megan szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Miféle babáról beszél?

– A tiedről. Tudom, hogy nemrég gyereket szültél. A rodeón, ugye?

Megan a doktornőre meredt, úgy tűnt, megint tagadni akar, de aztán a mennyezetre nézett, és alig észrevehetően bólintott. A szeméből áradó reménytelenség mélyen megrendítette Emilyt.

– A méhlepény egy része a hasadban maradt, és gyulladást okozott. Ezért lettél beteg.

– Nem! – Megan lehunyta a szemét. – Hanem mert követni akartam a halálba a gyerekeimet.

Emily mély lélegzetet vett.

– Emiatt roppantál össze? Mert azt hitted, a baba halott?

Megan fáradtan megrázta a fejét.

– Jobb ez így. Mindkettőnknek.

– Miért?

– Úgysem tarthattam volna meg. – Megan elhallgatott.

Emily várt. A türelem meghozta a gyümölcsét.

– Odahaza amúgy is nehéz a helyzet – folytatta a lány. – Apának gyöngé a szíve, és megölné a hír. – Rémülten Emilyre pillantott. – Nem szabad elmondania neki. És az anyámnak sem.

– Nyugodj meg, nem mondok semmi olyat, amit nem akarsz – ígérte Emily. – De valamit el kell árulnom.

– Mit? – Megan kimerülten lehunyta a szemét.

Emily tudta, hogy a betegnek nyugalomra van szüksége, mégsem mehetett el úgy, hogy ebben a kétségbeesett állapotban magára hagyja.

– Meglátod, minden rendbe jön. Segíteni fogunk. – Mély lélegzetet vett. – Neked és a babának.

– A gyerekem meghalt.

– Nem, drágám, él.

– Hogy mondhat ilyet? Hiszen ott sem volt!

– Valaki megtalálta. – Emily felállt, és letörölte a könnyeket Megan arcáról. – A kisfiad él. – Megsimogatta a lány haját. – Most próbálj meg aludni egy kicsit! Minden rendben lesz.

– Nem...

Úgy hangzott, mint egy szívet tépő sóhaj, de aztán Megan szeme lecsukódott, és elaludt. Emily ott állt az ágyánál, míg a műszerek normális értékeket nem mutattak.

És most hogyan tovább? Nem elég fizikailag meggyógyítani Megant, a lelkével is törődni kellene, de sajnos az a kolléga, aki az ilyen esetekkel foglalkozik, nincs itt. Mivel megígérte Megannak, hogy nem árul el semmit a szüleinek, Emily további problémával találta szemközt magát. Nem ismerte a Cooper családot, és fogalma sem volt, mit szólnának a hírhez.

De Charles ismeri őket! Igen, tanácsot kér Charlestól.

Mihelyt Megan ápolónője visszatért, Emily elhagyta az osztályt.

A főnöke ajtaja résnyre nyitva állt. A doktornő bedugta a fejét.

– Charles? Lenne egy perced? Ó, bocsánat! – Nem volt szokatlan, hogy Jillt itt találja, de a különben mogorva főnővér ragyogó mosolya annál inkább. Emilynek az a furcsa érzése támadt, hogy megzavarta őket. – Később visszajövök, jó?

– Miattam ne menj el! – Jill felemelkedett, a mosoly eltűnt az arcáról, és megigazgatta az egyenruháját. – Az ügyeleti beosztást megbeszéltük, és legfőbb ideje, hogy ismét munkához lássak.

– Gyere csak be! – mondta Charles. – Megan Cooperről akarsz beszélni, ugye? Foglalj helyet! Miben segíthetek?

Emily nem csodálkozott. Charles mindig tudja, mi folyik a kórházában.

– És mit mondott Charles?

– Megrendítette a hír.

– Megan terhessége?

– Inkább az, hogy Jim szívbeteg, és a farm elszomorító állapotban van. Régebben a legjobb barátok voltak, és Cooper's Crossingon díjnyertes marhákat tenyésztettek. Jimnek az apja halála után nagyszerű tervei voltak: bővíteni akarta az állatállományt, és pompás, új házat építeni. Charles még emlékszik rá, hogy húsz évvel ezelőtt, Jim meg Honey esküvőjén erről beszélgettek.

– Aztán mi történt?

– Nem tudja. – Emily eltolta maga elől az üres csészét. A konyhában várt Mike-ra forró csokoládéval és pirítóssal, amikor a férfi késő este egy betegszállítás után visszatért. – Nem tartották a kapcsolatot, mert Charles a balesetét követő tíz éven át a városban élt. Csak az esküvőn találkoztak, aztán többet nem.

Emily elhallgatott, és Mike megfogta a kezét. A hüvelykujjával gyöngéden köröket rajzolt a tenyerébe. A lány elmosolyodott, és felsóhajtott.

– Az volt az érzésem, hogy Charles megbántódott. Mintha azért lett volna vége a barátságuknak, mert Jim nem tudott mit kezdeni azzal a ténnyel, hogy Charles tolószékbe kényszerült. A múltkor

az a rádiótelefon... akkor beszéltek egymással először hosszú évek után.

– Szomorú eset. Mit mondott még Charles?

– Meganról beszéltünk. Depressziósnak tűnik, és ez nem segíti a gyógyulást, nem is beszélve arról, hogy eldöntse, mi legyen Luckyval. Az anyja megpróbálja holnap meglátogatni, de engem köt a titoktartási kötelezettségem. Ha tudnám, mit tegyek...

– Velem szabad beszélned?

– Kolléga vagy, ezenkívül kezdettől ismered az esetet. Ráadásul... – Emily szeretettel nézett fel Mike-ra.

– Igen?

– Bízom benned. És beszélnem kell valakivel. Az az érzésem, hogy nagy hibát követtem el. Talán korai volt mesélni Megannak a gyerekéről. Azt hittem, erőt ad neki, de mi van, ha minden csak még rosszabb lesz? Mert a baba az utolsó, akire most szüksége van.

– Csodálsz? – Mike kutató pillantást vetett a lányra. – Megan mindössze tizenkilenc éves, és a gyerek apjával már nyilvánvalóan nincs együtt.

– De... – A bánat mázsás teherként telepedett Emily lelkére, úgy érezte, nem kap levegőt. Nem sokkal volt idősebb Megannál, amikor teherbe esett. Huszonkét éves orvostanhallgató. Csöppet sem ideális időpont az anyaságra, ennek ellenére még ma is pontosan emlékezett a baba első rúgására. Hihetetlen volt, leírhatatlan, és nyomban mély szeretetet érzett a magzat iránt. Könnyek szöktek a szemébe. – De akkor is az ő gyereke!

– Jaj, kicsim! – suttogta Mike, és felállt. – Gyere ide! – Felhúzta Emilyt a székből, és átölelte. – Senkit sem ismerek, akiben annyi szeretet lenne, mint benned. Egy nap te is anya leszel, csodálatos anya.

A bánat helyébe pánik lépett. Mike nem is sejti, hogy ő ezen a területen már csúfos kudarcot vallott. Mit is gondolna egy nőről, akit nemcsak a szerelmei hagytak el, hanem az első gyermekét is elveszítette?

Mike görög, akinek a család mindennél fontosabb. Mi másért tért volna vissza ide, ahol a gyerekkorát és a fiatalságát töltötte? A nővérei messze élnek, és az anyja egy sereg unokát szeretne. Szinte hallani vélte Sophia hangját: Kedves lány, Michael, de nem görög. És ha megismétlődik az eset? Ha nem tud egészséges gyerekeket szülni?

Mike-nak nem tűnt fel Emily hallgatása.

– Jó az illatod – mondta, és beleszimatolt a lány hajába. – Kívánatos vagy.

Emily felemelte a fejét, azt akarta, hogy a férfi megcsókolja, és elűzze a félelmét. Legalább egy rövid időre.

Hát nem megfogadta, hogy nem engedi szívéhez a kételyeket? Meglehetősen csekély a valószínűsége, hogy az eset megismétlődik. Elvégre az orvosok azt mondták, hogy csak tragikus baleset volt. A köldökzsinór a baba nyakára hurkolódott, és a kicsi szülés közben megfulladt.

Majd beszél erről Mike-kal. De nem most.

A férfi gyöngéd csókjaitól kéjesen bizseregni kezdett az egész teste. Mike-hoz simult, elveszett az illatában, a melegében, élvezte a belőle áradó biztonságot. A férfi karjában nem kell gondolkoznia, csak éreznie.

A vágy fellobbant benne, és minden másról megfeledkezett. Készen állt rá, hogy Mike-kal együtt felfedezze, titkos álmai valóra válnak-e.

Csakhogy az orvosi szálló konyhájában álltak, és bármelyik percben beléphetett valaki. Emily nehéz szívvel kibontakozott a férfi karjából.

Mike felsóhajtott.

– Ágyba akarsz bújni, és itt hagysz?

– Igen. – A lány elmosolyodott. – És nem.

9. FEJEZET

Nyolc éve.

Emily álmódóva ült az ágyában, mindössze egy szál fürdőlepedőbe burkolózva. Még nedves tincseiből csöpögött a víz.

Nyolc éve dolgozik a kórházban. Ez hány éjszakát jelent? És hány álmatlan éjszakát? Sokat.

Ám egyetlen alkalommal sem töltötte el ez a furcsa érzés, ez a bizsergés, az édes bágyadtság, a boldogság... Mike a legjobb, legcsodálatosabb szerető, akit csak el tud képzelni. Messze túlszárnyalta legmerészebb álmait. Felidézte a férfi rekedtes hangját, amikor megkérdezte, hol szeretné, ha megérintené. Emily nyelt egyet, és nem tudta, mit válaszoljon.

– Csodálatos – mormolta Mike. – Akkor mindenütt megérintelek, mindent kipróbálunk... amíg meg nem mondd, mit szeretsz.

Erre nem került sor. Emilynek minden tetszett, amit a férfi a kezével, az ujjával... és a szájával csinált. A lány elvörösödött. A nap folyamán valószínűleg többször is pirulni fog, és akkor teljesen feleslegesen kelt ki Mike ágyából hajnalok hajnalán, hogy a szerelmes éjszakát eltitkolják a többiek elől.

Ha viszont továbbra is itt üldögél, és elkésik, az biztosan feltűnik mindenkinek. Kikászálódott hát az ágyból, a fiókos szekrényhez lépett, és kihúzta a legfelső fiókot. Miközben felvette a melltartóját, a finom csipke súrolta érzékeny mellét. Amikor belebújt a selyembugyiba, ismét érezni vélte Mike ajkát a combja belső felén. Elhessegette a kéjes emlékképeket. Ott állt a ruhásszekrény előtt, és nem tudta eldönteni, mit vegyen fel.

Szoknya, igen, az jó lesz. Noha nem éppen praktikus, ha mentőakcióban kell részt vennie, de a helikopteren úgyis kötelező az overall. Szilárdan eltökélte, hogy mostantól részt vesz a helikopteres bevetéseken. Amíg Mike a pilóta, nem lehet semmi baj.

Miközben felvett egy könnyű pólót, tűnődve elmosolyodott. Michael Poulos rávette, hogy repüljön vele. Egészen a hetedik mennyorszáig.

Jókedvűen fésülte a haját, festette a szempilláját, és rúzsozta ki a száját.

Mike biztosan a konyhában lesz. Ránéz majd, és a tekintetéből kiolvashatja, hogy az éjszaka nem csupán álom volt. Mike mondta és meg is mutatta neki, mennyire szereti.

És ő is ugyanezt tette. Sőt igent mondott, amikor a férfi a fülébe súgta, hogy akar-e a felesége lenni. Valamikor az éjszaka közepén, amikor boldogan Mike karjában feküdt. Ugye nem képzelődött? Nem mondott túl gyorsan igent az ajánlatra?

És ha igen? Mindketten akarják.

Emily alig várta, hogy viszontlássa Mike-ot. Átkozta magát, amiért túl sokat pizsmogott, és gyorsan belebújt a cipőjébe. Erőt vett rajta a vágy, hogy kiolvassa a férfi szeméből, hogy szereti, és az éjjel tényleg együtt voltak.

Lehet, hogy Mike még alszik? Ellentétben vele, neki ma szabadnapja van. Talán be kellene kopognia hozzá, és jó reggelt kívánnia. Bensőségesen megcsókolná, ahogy mától kezdve minden áldott reggel...

A telefon megcsördült, épp abban a pillanatban, amikor Emily kívülről be akarta csukni az ajtót. Visszaszaladt a szobába. Biztosan Mike az! Mosolyogva emelte fel a kagylót.

– Morgan doktornő?

– Én vagyok.

Sajnos nem Mike volt az, hanem valaki a telefonközpontból.

– Elnézést, tudom, hogy még korán van, de egy bizonyos Honey Cooper keresi. Fogadja a hívást?

– Természetesen. Kérem, kapcsolja.

Emily nagyot sóhajtva leereszkedett az ágyra. Elkezdődött a napja... Mike nélkül.

– Morgan doktornő?

– Maga az, Honey?
– Igen – felelte az asszony feldúlt hangon. – Szörnyen sajnálom, de ma nem tudom meglátogatni Megant. Én akartam megmondani neki, de alszik, és a nővér magához irányított...
– Ne aggódjon, amint felébred, beszélek vele.
– Lekéstem a buszt. – Honey hangján hallatszott, hogy a sírással küszködik. – Defektet kaptam, és amikor végre megérkeztem Gunyamurrába, a busz már elment. A szupermarketből telefonálok, és reméltem, hogy beszélhetek Megannal, de a nővér azt mondta, nyugtatót kapott, és nem lenne értelme felébreszteni.
– Ez igaz. Pihennie kell, hogy minél előbb talpra álljon. Már egész jól van.
– Akkor miért fekszik az intenzív osztályon? – kérdezte az asszony aggódva.
– Pusztán óvintézkedés. A lánya nagyon beteg volt, ezért most megfigyelés alatt tartjuk. Már nem kell mesterségesen lélegeztetni, ami óriási előrelépés.
– Nagyon örülök neki. Rettenetesen aggódtam, és Jimnek nem mondhattam semmit.
– Hogy érti ezt, Honey? – Megan anyja talán tud a babáról?
– Beszéltem nekem... – Az asszony eltakarhatta a kezével a kagylót, hogy mások ne hallják, amit mond. – A... a koraszülésről. – Rövid szünet következett, aztán Honey normális hangon folytatta:
– Ezért olyan beteg, ugye?
– Igen... ezzel összefüggésben – felelte kitérően Emily. Honey-nak fogalma sincs róla, hogy az unokája él, és ő nem árulhatja el neki, hiszen Megan hallgatásra kötelezte. – De most sokkal fontosabb, hogy erőre kapjon. A fertőzés oka nem számít.
– Egy nap lehet majd újra gyereke?
– Amennyire jelenleg meg lehet ítélni, igen.
– És nem kell elmondanom Jimnek semmit?
– Nem, ha maga... vagy Megan... nem akarják.
– Biztos, hogy nem. Mi... – Honey hangja elcsuklott. – Rettenetesen félttem, hogy olyasmit kell mondanom neki, ami felizgatja. Tudja, a vérnyomása...
Emily türelmesen hallgatta az asszonyt. Honey-nak nyilvánvalóan jót tett, hogy beszélhetett a gondjairól. Jim szívinfarktusról, a mindennapos küzdelemről az aszályal, a kidőlt kerítésről, a beteg szarvasmarhákról és a kifizetetlen állatorvosi számlákról.
Halk kopogás vonta magára Emily figyelmét. Mike dugta be a fejét az ajtón, és Emily már nem hallotta, mit mesél Honey a telefonról meg a rádióadóról.
A kezével eltakarta a kagylót, amikor a férfi hozzáhajolt, és csókot nyomott a homlokára.
– Honey Cooper – suttogta. – Talán kitalálok valamit, hogyan segíthetnék Megannak.
Mike bólintott.
– Reggeli?
Emily sajnálkozva ingatta a fejét. Erre már nincs ideje.
– Tényleg nem könnyű a dolga, Honey – mondta halkán a telefonba. – Biztosan Megan is nagyon hiányzik.
Mike csókot fújta Emily felé.
– Viszlát! – súgta. – És sok szerencsét!
– Nélküle nem boldogulunk – folytatta Honey. – Nagy kár, hogy nem mehetett egyetemre, pedig okos kislány. Látnia kellene az érettségi bizonyítványát, csupa jeles. – Az asszony megadóan felsóhajtott. – De hát ez van... legalábbis, amíg nem jön az eső.
– Megan boldog odahaza? – A vezeték másik végén néma csend felelt. Emily azon tűnődött, vajon nem volt-e túlságosan tolakodó a kérdés. – Csak megpróbálom elképzelni, milyen kislány – tette hozzá gyorsan. – Sokat segítene nekünk. Szívesen beszél? Vidám alaptermészet? Vagy inkább csöndes, magába húzódozó?
– Korábban mindig szívesen nevetett, nyitott és közvetlen volt. – Honey hangja szomorúan csengett. – A tavalyi év mindannyiunk számára meglehetősen nehéz volt. Tudom, Megant szörnyen bántotta, de megértette, hogy egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak, hogy egyetemre küldjük. Az apjának szüksége van rá. Nagyon szereti az apját. És a farmot. Azt mondta, hogy később

is tanulhat.

Emily arra gondolt, hogy Megan a krónikus depresszió tüneteit mutatja.

– Megannak korábban is voltak súlyproblémái?

– Nem. Régebben karcsú volt, de mivel én is könnyen felszedek néhány kilót, arra gondoltam, hogy tőlem örökölte. Valószínűleg az én hibám, mindig túl sok ételt teszek az asztalra. Többnyire marhahúst és krumplit eszünk. – A háttérben hangok hallatszottak, és Honey idegesen folytatta:

– Mrs. Considine épp most figyelmeztetett, hogy a beszélgetés meglehetősen drága lesz. Már nem szívesen ad nekünk hitelt.

– Ne aggódjon, Honey, a kórház vállalja a telefonhívás költségeit. – Charles biztosan elszámolhatja, ha nem, akkor kifizeti ő a saját zsebéből, gondolta Emily.

– Ennek ellenére inkább befejezném, és hazamennék. Jim boldog lesz, hogy nem kell mindent egyedül elvégeznie.

Emily csipogója megszólalt.

– Engem is hív a munka. Örülök, hogy beszélünk, Honey.

– Köszönöm, Morgan doktornő, most már egy kicsit jobban érzem magam.

– Szólítson nyugodtan Emilynek!

– Vigyázzon helyettem is a lányomra, jó?

– Természetesen.

A hívás az intenzív osztályról érkezett. Talán Megan felébredt, és jobban érzi magát.

– Mondja meg neki, hogy az apja és én sokat gondolunk rá! – Honey megint elsírta magát. – Nagyon szeretjük.

– Átadom.

– Ugye telefonál, ha rosszabbul lesz?

– Persze, de erre gondolnia sem szabad. Megan hamarosan felépül.

Tíz perccel később Emily aggódva nézte Megan legutóbbi EKG-ját. Nem festett valami biztatóan.

– Pitvari fibrilláció – vélekedett Hamish.

– Reméljük, hogy nem kamrai fibrilláció.

Ami szívleállással járhat. Hívták Ginát.

– Adunk neki adenosint, hogy kiderítsük, kamrai fibrillációról van-e a szó – jelentette ki a kardiológus, és a lehunytt szemű Meganra nézett. – Ébren van?

– Nem, az éjjel altatót rendeltem neki, mert meglehetősen izgatott lett, amikor megpróbáltam a babáról beszélni.

– Tehát tényleg ő az anya?

Emily bólintott.

– De nem hitte el nekem, hogy él a kicsi.

– Hm. – Gina ismét szemügyre vette az EKG-t. – Magam is azt javasolnám, hogy adjunk neki nyugtatót. Az adenosinnal az a gond, hogy néha kellemetlen mellékhatásokkal jár, ha a beteg tudatánál van.

Emily és Hamish egyetértően bólogattak. Így orvosolhatják a szívritmuszavarokat anélkül, hogy túl nagy stressznek tennék ki Megant. Az idő nekik dolgozik.

Huszonnégy órával később túl voltak a krízisen, és csütörtök délutántól már nyugtatót sem kellett adni Megannak.

A legújabb mellkasi röntgenfelvételek szerint a tüdő kitisztult, és a laboratóriumi eredmények is majdnem normális értékeket mutattak. Este Megan vasárnap óta először felült az ágyában, és evett valamit. Vékonyra szeletelt sült csirkét, krumplipürét és mártást, amelyet Mrs. Grubb külön neki készített.

– Ízlett? – Emily mosolyogva nézte az üres tányért.

– Igen.

– Nemsokára átviszünk egy másik osztályra. Csinos, egyágyas szobát kapsz, kilátással a

tengerre. Mit szólsz hozzá?

- Haza szeretnék menni.
- Tudom, de egyelőre még nem lehet.
- Mikor lehet?

– Mihelyt segítség nélkül tudsz járni és zuhanyozni. Az elkövetkező napokban még nagyon gyöngé leszel, és ahogy az édesanyádtól hallottam, odahaza kemény munka vár rád. Nem akarjuk, hogy megerőltess magad.

- Mikor beszélt az anyámmal?
- Tegnap reggel. Meglehetősen álmos voltál, és talán nem emlékszel rá, hogy meséltem róla.
- Mit mondott az anyám?
- Aggódik érted, és nagyon hiányzol neki. Üdvözlő ő is, meg az édesapád is.
- Otthon minden rendben?
- Mire gondolsz?

Emily úgy vélte, Megannak nem kell tudnia, hogy az anyja elpanaszolta neki a bajait.

– A szarvasmarhákra meg a többire...
– Holnap már tolószékbe ülhetsz, elviszlek a rádiós helyiségbe, és magad is megkérdezheted.
– Az anyám mondott még valamit? – A lány Emily válla fölé pillantott, mintha attól félne, hogy valaki kihallgatja őket.

- Miről?
- Hiszen tudja.
- Az édesanyád azt hiszi, hogy elvetéltél. Te mesélted neki?

Megan hallgatott.

- Beszélünk kell erről, kicsim.
- A lány bágyadtan megrázta a fejét.
- Fáradt vagyok, aludni akarok.
 - Akkor holnap?

Az érthetetlen motyogás igen, de akár nem is lehetett volna.

- Vagy inkább valaki mással beszélnél?
- Kivel?

Micsoda ostoba kérdés! – mondta a tekintete. A válasz annyira jellemző volt egy fásult kamaszra, hogy Emily még örült is neki.

- Talán vannak a városban rokonaid vagy barátaid...
- Nincsenek.
- Vagy valamilyen más orvos vagy nővér.

Megannak most első ízben csillant érdeklődés a szemében.

– Hol van az az orvos, aki először járt nálam, amikor beteg voltam?
– Hamishre gondolsz... vagy McGregor doktorra? Vagy Jamieson doktorra?
– Nem, hanem aki otthon keresett fel. Aki magával együtt jött.
– Ó... – Emily önkéntelenül elmosolyodott. – Tehát Mike. Ő a helikopter pilótája és mentőstiszt, de biztosan szívesen meglátogat.

Megan szemlátomást elérte Emily mosolyát.

– A barátja?
– Nos... hát igen. – A magánélete tulajdonképpen nem tartozik ide, de ha ez segít, hogy bizalmat ébresszen Meganban, akkor most az egyszer szívesen kivételt tesz, gondolta Emily. – Igen – erősítette meg boldogan. – A barátom.

Megan bágyadtan bólintott, a párnára hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét.

- Akkor maga is jöhet.

– Tényleg nem baj?

- Szamárság, miért volna baj? Ha jó vége lesz, akkor benne vagyok. Elvégre hozzád tartozom. Emily nagyot sóhajtva simult még szorosabban a férfihoz. A verandán ültek a fonott díványon.

– Igen, ez igaz. Akkor hát elmegyünk Meganhoz, és beszélünk vele. Holnap reggel jó lesz?
– Amikor csak akarsz. Délután el kell hoznom a nővéremet a repülőtérre, de más programom nincs. Feltéve, ha nem lesz helikopteres bevetés.

– Még egyszer megnézem a műtéti tervet. Talán késő délelőtt lenne a legjobb, és azután együtt megebédelhetünk.

– Valami egészen mást is csinálhatnánk együtt – suttogta Mike. Megérintette a lány térdét, majd a keze lassan feljebb csúszott. – Fáradt vagy?

Hangokat hallottak. Emily kihúzta magát ültében, és a férfi elvette a kezét a combjáról.

Christina Farrelly mentőorvos megszokott látvány volt az orvosi szálláson, a kórház gazdasági igazgatója viszont nem.

– Emily! – kiáltotta Brian Simmons. – Örülök, hogy látlak. Jól vagy?

– Köszönöm, nagyszerűen.

Brian éles tekintetét szemlátomást nem kerülte el, hogy a lány gyakorlatilag Mike ölében ül.

– Mike. – Nem hangzott valami udvariasan. – Hogy vagy?

– Nagyszerűen – visszhangozta a kért jövedelmű. – Valószínűleg fertőző a dolog.

Emily Christinára mosolygott, hogy elrejtse a zavarát. Mint mindenki a házban, Mike is tudta, hogy Brian Simmons, miután a felesége elhagyta, hiába próbálkozott Emilynél. Még Simon idejében történt, ám Mike válasza egyértelműen jelezte: „Kezeket el, Emily hozzám tartozik.”

Christina viszont szemlátomást nem értette, miről van szó. Szórakozottan viszonzta Emily mosolyát, és követte Briant a házba.

– A szoba hátul van – hallották a gazdasági igazgatót. – Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog.

– Mit jelentsen ez?

– Fogalmam sincs. Most jut eszembe, hogy Christina az utóbbi időben valahogy furcsának tűnt. Azt volt a benyomásom, hogy valami nincs rendben közte és Joe között.

– Jaj ne! Mit mondott?

– Tulajdonképpen semmit, azt hiszem, nem akar beszélni róla. – Mike átkarolta Emily vállát. – Ne aggódj! Majdcsak megoldják.

– Remélem – sóhajtott Emily.

Mégis megszólalt benne a riasztó. Természetesen minden kapcsolatban adódnak gondok. Még az olyan pároknál is, akik bensőségesen szeretik egymást, mint Christina és Joe.

Vagy mint ő és Mike.

Mintha egy jeges kéz szorította volna össze a szívét. Minden krízis katasztrófával végződhet. Mi lesz, ha megismétli magát a történelem, és Mike majd szakítani akar, mert unatkozik mellette? Mert ő nem az a típusú nő, akivel le akarja élni az életét? Akkor nem maradhat Krokodil-völgyben.

Nemcsak azt a férfit veszítené el, akit legjobban szeret a világon, hanem a munkáját, az otthonát, az életét is...

10. FEJEZET

Mike dühösen nézett a tükörbe.

Végighúzta a borotvapengét az arcán, aztán a mosdóban leöblítette.

A pokolba! Miért akar titkolózni Emily? Holnap este fergeteges parti lesz az Athinában, a szülei házában. A legtöbb barátja és kollégája ott lesz, sőt a család fele is. Tökéletes alkalom, hogy bejelentsék az eljegyzésüket. Hogy közöljék az egész világgal, szeretik egymást.

Az anyja boldog lenne, máris tervezgetni kezdené az esküvőt, és megbocsátaná neki, hogy előző este ráförmedt a telefonban.

Az egész úgy kezdődött, hogy az anyja felhívta, és örömmel elújságotla, hogy a nővére, Maria magával hozta hétvégére az egyik melbourne-i barátnőjét.

– Képzeld csak, ápolónő és görög! Biztosan kedves lány.

Az időpont nem volt eszményi, Emily ugyanis épp akkor közölte vele, még nem áll rá készen, hogy nyilvánosságra hozzák a kapcsolatukat. Mike akaratlanul is az anyján vezette le a csalódottságát.

– Te jó ég! – rivallt rá ingerülten. – Nem unod még, hogy folyton feleséget keresel nekem? Ez így nem működik. Egyébként meg...

Emily ebben a pillanatban kinyitotta a szemét, és hevesen megrázta a fejét. Mike visszaszívta a nyelve hegyére kívánczó szavakat.

– Egyébként meg sajnálom – fejezte be kurtán.

Az anyja sértett hangon elbúcsúzott, Mike-ot meg gyötörte a lelkiismeret. Elvégre tudta, miért avatkozik az anyja folyton a dolgába. Szereti őt, és azt akarja, hogy végre megtalálja a boldogságot.

Pedig már meg is találta. Mi az ördögért nem beszélhet róla?

Mike elfintorodott, hogy jobban megborotválhassa az állát, de továbbra is komoran bámult a tükörbe. Ha Emily ugyanazt érezné, amit ő, nem lennének fenntartásai. A habozása tehát csak azt jelentheti, hogy nem biztos a dolgában.

Nem mintha nem szeretné őt. Az elmúlt éjszakákon ezt szenvedélyes odaadással bizonyította. Tehát a jövőt illetően vannak kétségei. Hogy tartós lesz-e a kapcsolatuk? Emilynek egy kis bátorítás kell, hogy megtegye az első lépést. Rajta nem múlik. Nem is egyszer mondta a lánynak, hogy minél előbb feleségül szeretné venni...

Mit kellene még tennie?

Talán sokat vár Emilytől, elvégre csak néhány napja jöttek össze. Másrészt nem számít, hogy két ember három napja vagy három hete van-e együtt, ha szeretik egymást. Mire várnának? Semmi értelme. Elvégre a lelki békéje forog kockán. Túl régóta vár az igazira. Ha szakítanának, itt hagyná Krokodil-völgyet, és visszamenne a hadsereghez. Az sem érdekelné, ha a föld valamelyik válságövezetébe küldenék. Csak Emily oldalán hajlandó letelepedni és családot alapítani.

Az anyjának pedig megszakadna a szíve.

Elfordította a csapot, a zuhany alá állt, és felemelte az arcát. A vízsugár lemosta a borotvahab maradékát és vele együtt az aggodalmait.

Eddig is türelmes volt. Minek a sietség? Emilynek idő kell, hogy fenntartás nélkül bízhasson benne. Várnia kell. Egyébként sincs más választása...

Megan lezuhanyozott és haját mosott. A kórházi hálóing helyett frissen mosott, sötétkék pólót viselt, macival az elején. Jobban érzi magát, vagy Mike miatt törődik a külsejével?

Valószínűleg az utóbbi, gondolta Emily. Amikor beléptek a szobába, első ízben látta mosolyogni Megant. A derűs mosoly sejtetni engedte, milyen csinos lenne egészségesen... és boldogan.

– Hogy vagy? – Mike odahúzott egy széket, leült a lány mellé, míg Emily az ágy lábánál maradt.

– Köszönöm, egész jól.

– Meglehetősen sokat aludtál, amióta a helikopteremmel idehoztalak.

– Majd azzal is visz haza?
– Gondoskodunk róla, hogy kényelmesen hazajuss. – A mentőhelikopter nem ilyen szállításra való, és Emily meg akarta előzni, hogy Mike-nak nemet kelljen mondania. – Valószínűleg repülőgéppel, ha legközelebb Gunyamurrába megyünk rendelni.

Zavart csönd következett. Mind a hárman tudták, hogy nem csevegni jöttek össze.

Mike hamar feltalálta magát, kedvesen Meganra mosolygott.

– Tényleg jobban nézel ki, mint a múltkor – jegyezte meg könnyedén. – Nem csodálom, hogy olyan szép kisfiad született. – Megan megrettenve nézett a férfira, de az nem zavartatta magát. – Szeretnéd látni?

A lány összehúzta a szemét, és hevesen megrázta a fejét.

– Nem!

– Miért nem? – kérdezte szelíden Mike.

– Inkább nem. – A lány óvatos pillantást vetett a férfira. – Tényleg... tényleg szép?

– De még mennyire! – Mike Emilyre nézett, aki egyetértően bólintott.

– Mindenki odavan érte.

– Akkor biztosan találnak valakit, aki szívesen örökbe fogadja.

– Egyelőre még nem kell döntened. Beszélj másokkal, gondold nyugodtan végig! Több lehetőség is van.

– Ugyan, miféle lehetőségek?

– Ha meg akarod tartani a babát, kaphatnál segítséget. Biztos vagyok benne, hogy az édesanyád...

– Nem! Nem tudhat róla! – Megan felzokogott. – Nem akarom, hogy beszéljenek erről a szüleimnek.

– Nagyon szeretnek téged. – Mike előrehajolt, és megfogta a lány kezét. – Segíteni fognak.

– Lehetetlen – felelte fásultan Megan. – Így se boldogulunk, egy kisbabát nem tudnánk vállalni.

– Nem vagy egyedül, kaphatsz támogatást.

– Istenem! – Megan a kezébe temette az arcát. – Fogalmuk sincs semmiről! Az apám nem viselné el a szégyent. Inkább meghalna, mintsem hogy alamizsnát fogadjon el az államtól.

– Nem feltétlenül állami segítségről van szó – jegyezte meg óvatosan Emily. – Látnod kellene, hogy Lucky mennyi ajándékot kapott.

– Kicsoda?

– Nevet kellett adnunk neki – magyarázta Mike. – A nővérek Luckynak nevezték el.

– Miért?

– Mert óriási szerencséje volt, hogy Gina még időben rátalált. Meghogyan idekerült, és megoperáltuk.

– Megoperálták?

– A kisfiad nagyon beteg volt. – Emily kedvesen Meganra mosolygott. – Az egyik szívbillentyű nem működött jól, de most már minden rendben.

– Nem tudtam, hogy beteg volt.

– Honnan is tudhattad volna? Azt hitted, hogy halott, és Gina is erre gondolt, amikor rábukkant. Pedig ő orvos. – Emily habozott egy kicsit. – Még valami... Lucky... az úgynevezett Willebrand-szindrómában szenved.

Megan látszólag közömbösen megvonta a vállát.

– Akkor úgyis meghal.

– Nem, a betegség kezelhető. Csak akkor veszélyes, ha nem ismerik fel. A műtéted előtt téged is megvizsgáltunk.

– Miért?

– Mert örökletes betegségről van szó.

– Én is beteg vagyok?

– Nem.

– Ami azt jelenti, hogy a gyereked apja szenved Willebrand-szindrómában – vetette közbe Mike. Néma csönd.

Emily megköszörülte a torkát.

– Tudsz erről?

Megan a fejét rázta, miközben a körmeit tanulmányozta.

– Kapcsolatban álltok még?

Megint néma fejcsóválás. Könnyek csillantak meg a lány szemében.

– Tudod, hol van?

Megan vállát zokogás rázta meg, felhúzta a térdét, és elrejtette az arcát.

– Nem számít, hogy beteg-e, vagy sem. – A hangja remegett. – Úgysem látom többé, tőlem akár halott is lehet.

Mike és Emily megpróbálta vigasztalni a lányt, és megértetni vele, hogy mindenki csak a javát akarja.

Végül Megan vörös szemmel és sírástól duzzadt arccal felnézett.

– Bárcsak elfelejthetném ezt az egészet! – mondta boldogtalanul. – Adják oda valakinek a kisbabámat, aki tisztességesen a gondját viseli! – Az öklét szipogva a szeméhez emelte. – Valakinek, aki tényleg akarja. Gondoskodjanak róla, hogy minden olyan legyen, mint korábban!

Mike és Emily a lány feje fölött egymásra nézett. Megan azt mondta, hogy a kisbabámat. Jóllehet a beszélgetés csekély eredményt hozott, de Megan legalább elismerte a tényt, hogy anya.

– Mit gondolsz, nem voltunk túlságosan erőszakosak? – töprengett Emily fennhangon, miközben a koraszülött osztály folyosóján ballagtak.

– Nem. Bármilyen nehéz, Megannak döntenie kell. Senki sem teheti meg helyette.

Lucky aludt.

– Valószínűleg nem izgatta volna fel annyira magát, ha már lezártak tekintené a dolgot.

– Pontosan. – Mike tűnődve nézte a kisbabát. – Nem akarja látni a fiát, mert sejti, hogy akkor még nehezebb lenne elválni tőle.

– Valamikor rá kellene szánnia magát. – Emily gyöngéden megsimogatta a baba bársonyos arcocskáját. – Csak akkor írhatja alá az örökbefogadási papírokat, ha hitelt érdemlően bizonyítani tudja, hogy tényleg le akar mondani a babáról. Talán rá kellene venni, hogy nézze meg a gyereket. Hogy vegye a karjába.

Emily meg volt győződve róla, hogy Megan utána már nem adná oda senkinek a kisfiát. Ha magához szorítja, végre benne is feloldódnak a görcsök.

– Hm – dünnyögte elgondolkodva Mike. – Nem szabad elkapkodnunk semmit, különben rossz döntésre kényszerítjük. Legyünk türelemmel! – Bizakodó mosolya felmelegítette Emily szívét. – Az az érzésem, hogy minden rendbe jön.

11. FEJEZET

Emily bizakodása nem tartott sokáig.

A délután folyamán alig akadt dolga, és így bőven maradt ideje a töprengésre. Nem ellenezte feltétlenül az örökbefogadást, néha csakugyan az a legjobb megoldás. És biztosan találnának olyan családot, amely magához venné a kisfiút, és felnevelné.

Ám ez a döntés élete végéig kísértene Megant.

Először is a születésnap. Ha a lány meg is próbálná bebeszélni magának, hogy az a nap olyan, mint a többi, akkor fog az eszébe jutni, amikor a legkevésbé várná. Emily tudta, milyen ez. Az ember lát egy fiatal anyát a csecsemőjével vagy csúszó-mászó kisgyerekeivel, és jelentkezik a fájdalom. Vajon ő is olyan édesen mosolyog? Hány foga lehet? Tud már járni?

És később, ha iskolába igyekvő gyereket lát... Vajon finom uzsonna van a hátitáskájában, műanyag dinoszaurusz lapul a nadrágzsebében? Tud már biciklizni? Mászik fára? Ha felhorzsolja a térdét, kedvesen vigasztalják, és tarka tapaszt kap a zsebre?

Emily a golyóstollal a kezében a kórlapot bámulta, de valójában egyetlen betűt sem látott.

Megan története nem intő jel. Egész biztosan nem az. Semmi köze hozzá, Mike-hoz vagy a közös jövőjükhöz...

A gondolatok vadul kavarogtak a fejében. A döntés nem csak Megant érinti. Mi lehet azzal a fiatalemberrel, aki mit sem sejt arról, hogy apa lett? Talán még azt sem tudja, hogy életveszélyes betegségben szenved.

És húsz év múlva az egész históriát újra felmelegítik, mert Lucky nyilván meg akarja majd ismerni a vér szerinti szüleit.

Az is előfordulhat, hogy Megannak soha többé nem lehet gyereke. Noha Emily megnyugtatta a lány anyját, hirtelen elbizonytalanodott. Mi van, ha a súlyos fertőzés károsította a petevezetékét?

Emily még az irodájában ült, amikor Mike felhívta.

– Itt vagyok az Athinában – mondta. – Mióta a repülőtérről elhoztam az egész bagázst, kisebb családi ünnepség folyik nálunk. Van kedved átjönni?

– Ügyeletes vagyok.

– Csak nem akarod kivonni magad a mosogatásból? A konyhában elszabadult a pokol a holnap esti parti előkészületei miatt.

– Talán majd később – ígérte Emily. – Vacsora után még benézek Meganhoz, hogy lássam, mi újság.

– Jó ötlet. – Mike szórakozottnak tűnt. A háttérből Emily gyerekek kiabálását, felnőttek nevetését hallotta, majd egy felcsattanó hangot. Sophia Poulosét. – Be kell fejeznem – mondta a férfi sajnálkozva, de a következő pillanatban felnevetett. – Ha valaki nem csinál itt rendet, hamarosan halottak is lesznek.

– Sok szerencsét! Valószínűleg szükséged lesz rá.

– Te mondtad. Egyébként itt éjszakázom. Gyere olyan hamar, ahogy csak tudsz, jó? Szeretlek.

– Én is téged – felelte lágyan Emily, de Mike már letette a kagylót.

A vidám háttérzaj még mindig a lány fülébe csengett, és nehezebbé esett ismét a papírmunkára összpontosítani. Egy szem gyerek volt, és a szülei szívvel-lélekkel a hivatásuknak éltek. Mindig is nagy családot kívánt magának, és úgy gondolta, a mai nap után felvidítaná, ha átnézne az Athinába.

Csak hogy nem engedheti meg magának. Nem, ha felelősséget érez Megan iránt. Már régóta úgy érezte, hogy az élet fontos területein kudarcot vallott, és nem akart ismét kockáztatni.

Öt perccel az előcsarnokban lévő ajándékbolt bezárása előtt az újságos polcnál nézegette, mi érdekelhetné Megant. Az *Australian Women's Weekly* címlapján szereplő színésznő a kisbabájával rögtön szemet szűrt neki.

Habozott. A fényképésznek sikerült a fiatal anya boldogságát megrendítő módon megörökítenie. Rövid tétovázás után Emily leemelte az újságot meg néhány másikat is a polcról, és a pénztárhoz ment. Ha legalulra teszi a magazint, Megan csak egy idő múlva bukkan rá. Kis szerencséivel a kép elindít egy olyan folyamatot a lányban, amelyre a szavak nem képesek.

Szombat reggel az újságok ugyanúgy heverték Megan éjjeliszekrényén, mint előző este.

- Hogy vagy?
- Szeretnék végre hazamenni.
- Nemsokára hazamehetsz.

Megan kerülte Emily tekintetét, az éjjeliszekrényét nézte.

- Maga hozta az újságokat?
- Igen, de aludtál. – Előző este Emily egy egész órán át ült a lány ágyánál, és remélte, hogy felébred. Hiába.
- Köszönöm – mondta Megan vonakodva. – Talán majd megnézem őket.
- Gyönyörű az idő. Nem szeretnél odakinn a napon üldögelni egy kicsit? Vagy még egyszer beszélni a szüleiddel?
- Nem. Fáradt vagyok. Azt hiszem, inkább alszom.

Emily is ugyanígy volt ezzel. Mintha testileg-lelkileg kifacsarták volna. Aznap reggel hajnalok hajnalán riasztották egy sürgős esethez. Sajnos, ő és Cal nem tudtak segíteni az idős asszonyon. Emily a műtőből nyomban Meganhoz indult, hogy aztán megállapítsa, a lány hozzá sem nyúlt az újságokhoz.

A délután sem telt jobban. Idegölő küzdelem során elő kellett készítenie egy törött karú, sivalkodó, kétéves kisfiút az altatásra. Később intubálnia kellett egy ötvenes évei közepén járó asszonyt, aki agyvérzést szenvedett. Aztán átvitette az intenzív osztályra, hogy a család nyugodtan elbúcsúzhasson tőle, és a szerveit működőképes állapotban tartsák, amennyiben a hozzátartozók beleegyeznek az esetleges transzplantációba. Közben igyekezett vigasztalni a rokonokat, főleg az asszony tizennégy éves fiát, aki teljesen összeomlott.

Az órára pillantott, és látta, hogy elmúlt nyolc. El fog késni a jótékonysági estről.

Valójában nem is akart elmenni, de aztán eszébe jutott az előző heti borzalmas autóbaleset, amelynek során több fiatal életét veszítette. Ezért rendezik a gyűjtést. Mindenki akart tenni valamit, hogy a jövőben ne forduljanak elő hasonló tragédiák. Ráadásul Mike is ott van, és szüksége lehet rá.

Gyorsan lezuhanyozott, felvett egy cigányszoknyát a hozzá illő népies stílusú blúzzal, és az övére erősítette a csipogóját. Bejelentette az intenzív osztályon és a sürgősségin, hogy hová megy, aztán beült az autójába, és elindult.

Fényfüzerek díszítették a klasszikus görög épület oszlopait és homlokzatát. Még mielőtt kiszállt volna a kocsiból, Emily meghallotta a muzsikát, a nevetést, a vidám hangzavart. A szálloda előcsarnokában nyüzsögtek a vendégek, a levegőben sült bárány, olíva, fokhagyma és padlizsán szaga terjengett. Meg az uzó ánizsos illata.

Emilynek egy pillanatra felfordult a gyomra.

A kimerítő munkanap miatt? Vagy a sok bánat, a csalódás és a bizonytalanság a gyomrára ment?

Lassan továbbsétált. Az étteremben a zenekar hagyományos görög zenét játszott, és a táncparketta is tele volt. Emily az ajtóban felfedezte Charlest. A férfi rámosolygott, mire Emily elindult felé, de Sophia útját állta. Amint az asszony megpillantotta az új vendéget, mosolyogva odalépett hozzá.

- Emily! Drágám! – Jobbról-balról megcsókolta a lány arcát. – Ismered a lányomat, Mariát?
- Nem, még nem. Hello! – köszöntette Emily a fiatal nőt, aki meglepően hasonlított Mike-ra, és egy kisbabát tartott a karján.
- Megfognád? – Maria magától értetődő természetességgel letegezte Emilyt, és a kezébe nyomta a gyereket. – Meg kell néznem a többi srácot.
- Négy fia van – magyarázta boldogan Sophia. – A legidősebb öt éves.

Maria átkutatta a termet.

– Egyiket se látom – mormolta. – Ki tudja, megint mit művelnek.

– Hányszor mondtam már neked, Maria, hogy ide kellene költöznöd. – Sophia szemlátomást teljesen megfedkezett Emilyről. – A nászutas lakosztályból külön lakást alakíthatnánk ki, és segítenék a gyerekeknél. – Követte a táncparkett felé igyekvő lányát. – A szíved vágya is teljesülne, és megint dolgozhatnál ápolónőként. Hallgass az anyádra!

George bukkant fel görög nemzeti viseletben: fehér rakott szoknyában, fehér harisnyában, bő ingét fehér szalag fogta össze, és egy csomó tányért tartott a kezében. Emilyre kacsintott.

– Jó, hogy látom!

Másodpercekkel később Emily ismét egyedül volt. Körülötte zajlott az élet. A büféasztal előtt egy csapat kisfiú gyülekezett, köztük CJ és Georgia Turner fia, Max, és sóvár tekintettel nézték az édességeket. Sophia nem sokat tétovázott, elhessegette őket, miközben az egyik srácot elkapta. Nyilván az egyik unokáját. A kisfiú sivalkodott, és átölelte az asszony nyakát, mire cuppanós pusztit kapott.

Igen, Sophia Poulos szereti az unokáit. Még arra is hajlandó, hogy feláldozza a szép hasznot hozó nászutas lakosztályt, csak hogy a közelében tudja őket. Vajon Mike-nak is felajánlaná ugyanezt? Saját otthon, lélegzetelállító kilátással a tengerre, saját strand... Akár a legszebb álomban. Ráadásul egy nagymama, akinek sosem elég az unokáiból, és bármikor szívesen vigyáz rájuk, ha a szüleik dolgoznak.

A fiúk elvegyültek a tömegben, a felnőttek meg nevetve helyet szorítottak nekik a táncparketten. Emily szemügyre vette a táncosokat, akik egymás vállát átkarolva féktelen táncot roptak a görög dallamokra.

A középen álló lány hangosan kacagott. Fiatal volt, sudár és gyönyörű. Sötét, hullámos haja a derekáig ért. Üveggyöngyök csillantak meg benne. Az elragadó szépség újra felnevetett, mert elrontotta a lépést, de a jobbán és balján álló férfiak biztos kézzel tovább vezették.

Az egyikük Mike volt.

Emily nem bírta elviselni a látványt. Elfordította a fejét, és elkapta Charles tekintetét. Bátran rámosolygott. A kisbaba nyöszörögni kezdett a karjában, és Emily lágyan ringatta, hogy megnyugtassa. Hirtelen ott állt mellette Cal.

– Nézd csak! – mondta lelkesen, és meglöbögött egy köteg bankjegyet. – Már ötezer dollárunk van, és ez csak a kezdet.

Gina is felbukkant, és Cal átkarolta. Ugyanolyan vidámnak tűnt, mint a férfi, ám az arckifejezése nyomban megváltozott, amint észrevette az édességek körül settenkedő fiát.

– Meg kell mentenem a tortát, mielőtt CJ kárt tesz benne – szólt.

– Veled megyek.

Emily oda akart sétálni Charleshoz, de ekkor Mike végre felfedezte. Nyomban otthagya a táncosokat, és öles léptekkel elindult a lány felé.

– Ments meg! – könyörgött. – Teljesen kikészültem.

– Nem csoda. Micsoda fergeteges buli!

– Igen, a szokásos Poulos-parti – jelentette ki a férfi büszkén. – A legjobb, ha hozzászoksz. – Átvette Emilytől a gyereket. – Ő pedig egy Poulos-baba. Vigyázz, nehogy leköpjön!

Emily nevetett. George lépett oda hozzá, és úzóval kínálta. A lány köszönettel visszautasította. Amikor megfordult, a pillantása újból a táncparkettára esett. A szépséges lány most még jobban látszott, mert valaki feltette az egyik asztalra. Érzéken táncolt a zene ütemére, míg körülötte a többiek tapsoltak és a lábukkal dobogtak.

Emily Mike felé fordult, és akaratlanul is elakadt a lélegzete.

A férfi az unokaöccsét dédelgette, pusztit nyomott pihés fejecskéjére, és különböző hangokkal próbált mosolyt kicsalni belőle. Külső szemlélő könnyen azt hihette volna, hogy a saját gyereket tartja a kezében.

Az emlék fájdalmasan hasított Emily lelkébe. Tudta, milyen az, halott gyereket ölelni, és soha többé nem akarta átélni ezt.

Soha.

Már a terhesség gondolata iszonyattal töltötte el. Kilenc hónap várakozás, aggodalom, félelem, hogy újra megtörténhet... Nem.

Csakhogy ezt nem teheti meg Mike-kal. És a családjával sem.

Akkor már inkább örökbe fogadna egy gyereket, gondolta zaklatottan. Talán Luckyt, ha Megan tényleg úgy dönt, hogy nem akarja felnevelni.

Ekkor észrevette Mike tekintetét.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi csodálkozva.

Mintha elmesélhetné!

Ebben a pillanatban ismét George tűnt fel, és tipikus görög szívélyességgel megint úzóval kínálta.

– Köszönöm, de nem lehet. Ügyeletes vagyok.

– Mindig ügyeletes! – Sophia is csatlakozott hozzájuk. – Túl sokat dolgozol, Emily. – Válaszra sem várva, a legkisebb unokája felé fordult, és gyöngéden megcsiklandozta. – Hát nem édes? A te gyerekeid is pont ilyenek lesznek, Michael. Feltéve, ha valaha rászánod magad az apaságra – tette hozzá nagyot sóhajtva.

– Ígérem, hogy megteszem – mondta Mike, és Emilyre kacsintott.

Sophia megvetően szipogott.

– Hiszem, ha látom. – Lendületes mozdulattal a táncparkettre mutatott. – Mi kifogásod van Anna ellen? Szép, ráadásul ápolónő.

Bizonyára Anna az a gyönyörű, fiatal lány, üvegyöngyökkel a hajában. Emily nyelt egyet, és Mike-ra nézett.

– Igen, tudom.

– És egyenesen Melbourne-ből jött ide.

– Remélhetőleg nem miattam.

– Egyébként meg görög. Mit akarsz még?

Mike Emilyre pillantott, és felvonta a szemöldökét. Hadd mondjam el nekik, kérte némán, mielőtt még Anna karjaiba kergetnek.

Emily érezte, hogy elszorul a gyomra. Talán hagynia kellene, hogy Mike és Anna egy pár legyen, gondolta szomorúan. A férfi sokkal jobban jár egy fiatal, egészséges, görög nővel, aki egy sereg gyerekkel ajándékozza meg, mint vele.

– Pontosan tudom, mit akarok, anya – jelentette ki Mike határozott hangon. – És egyébként is már megtaláltam, ugye, Emily?

Emilyhirtelen a középpontba került, a többiek várakozásteljesen néztek rá. A lánya legszívesebben hevesen megrázta volna a fejét.

– Hogy érted? – kérdezte Sophia.

– Hát itt van! – Maria kinyújtotta mindkét kezét. – Add vissza! – rivallt rá az öccsére. – Csinálj magadnak saját gyereket! Ő az enyém.

Mike átnyújtotta a kisbabát a nővéreinek, de közben egy percre sem vette le a tekintetét Emilyről.

– Michael! – Sophia megrántotta a fia ingujját. – Mit akarsz ezzel mondani?

– Hoppá! – mondta valaki, amint elmenőben leemelt egy úzós poharat az egyik tálcáról.

– Gyere, Sophia! – George magasba tartotta a tálcát. – Foglalkoznunk kell a vendégeinkkel. A fiaddal később is beszélhetsz.

Sophia fejcsóválva követte a férjét.

Mike fürkésző pillantást vetett Emilyre.

– Mi a baj?

– Nem megy.

– Mi nem megy? Nem akartam világgá kürtölni a dolgot. A pokolba is, csak a családomnak akartam elmondani!

– És mit mondtál volna? Hogy összeházasodunk? Hogy én szülöm a következő négy unokát? – Emily úgy érezte, megfullad. – Ebből nem lesz semmi.

– Tessék?

Mike természetesen dühös volt. Elvégre Emily megbántotta. A lány pontosan el tudta képzelni, mit szólna, ha most végleg szakítana vele.

Már csak az a kérdés, hogyan közölje vele. Ám erre nem került sor. Charles hangtalanul, mint mindig, a kerekes székével odagördült hozzájuk. Az ölében ott volt a mobil, mintha éppen telefonált volna.

– Hány úzót ittál, Mike?

– Egyet sem – felelte kurtán a férfi, és nem vette le a pillantását Emilyről. – De mindjárt felhajtom az elsőt.

– Ne, szükségem van rád! – Charles most a lányhoz fordult. – És rád is!

– Mi történt?

– Wallaby szigetén, az üdülőtelepen valaki összeesett.

– Van leszállópályájuk, küldd a repülőt! – Egyáltalán nem volt jellemző Mike-ra, hogy megtagadja a segítséget.

– A repülő úton van egy másik esethez. Christina ezért nincs itt.

– Készenléti ügyeletben vagyok – vetette közbe gyorsan Emily. – És az intenzív osztályra is új beteg érkezett. Már rég vissza kellett volna mennem.

– Majd átveszem az ügyeletet. Sajnos, a helikopteres bevetésen nem tudok részt venni. Mire vártok még?

Mike bólintott, és elindult az ajtó felé.

Emily könyörgő pillantást vetett Charlesra. Arra gondolt, közli vele, hogy semmiképpen sem kísérheti el Mike-ot. Csakhogy nincs semmilyen nyomós oka. Már arra sem hivatkozhat, hogy fél a helikoptertől.

A kör bezárult. Úgy fejeződik be, ahogy kezdődött... ő és Mike a helikopterrel bevetésre mennek.

Emily némán biccentett a főnöke felé, és követte Mike-ot.

12. FEJEZET

– 711-es mentőhelikopter. Hall engem?

Mike megnyomta a mikrofon gombját.

– Tisztán és érthetően.

– A megbízatás elintézve.

– Ismételje meg!

– A feladat elintézve. Már nincs szükség magukra. Térjenek vissza a bázisra! Vége.

Másodpercekkel később a helikopter megfordult.

– A pokolba! – mormolta Mike, és halkan szitkozódott. – Megüt a guta!

– Valószínűleg vaklárma volt. – Emily sem tűnt valami boldognak.

Egy kis plexiüveg kabinban kuksol a végtelen nagy és hideg óceán fölött, félúton a szárazföld és Wallaby-sziget fölött. És Mike az utolsó, akivel együtt akar lenni ezen a szűk helyen.

Kísérletet sem tett, hogy megtörje az egyre inkább nyomasztó csendet. Hirtelen feltámadt benne a gyanú, hogy Charles szervezte meg ezt az egészet.

Nem, az lehetetlen!

– Tehát... – Mike mindent megtett, hogy a hangja barátságosan csengjen. – Elárulod végre, mi jár a fejedben?

– Miért?

– Nem szabadulok attól az érzéstől, hogy valami foglalkoztat téged, ami nekem egyáltalán nem fog tetszeni. Ezért nem beszélsz velem, ugye?

Ha feldühíti a férfit, az elveszítheti az önuralmát, ami a nyílt tenger fölött nem ajánlatos, gondolta Emily.

– Nincs semmi bajom, csak fárasztó napom volt – felelte.

Te jó ég, úgy beszél, mint Simon! A férfi is került az egyenes beszédet.

– Hm. – Mike nyugodt maradt. – Furcsa, de azt hittem, ha az ember szeret valakit, akkor épp ilyenkor segíti a másikat.

– Természetesen – felelte zavartan Emily.

– Meg azt hittem, hogy kölcsönösek az érzéseink.

– Így is van.

– Nem úgy fest. Talán azt gondolod, úgysem lesz semmi a kapcsolatunkból, és ezért nem akarsz beszélni róla senkinek.

Emily hallgatott.

– Addig nem szállok le, amíg el nem árulod, mi a baj.

– Nem röpködhetsz csak úgy a levegőben!

– Miért nem?

– Mert nem szeretném. Nem... nem érzem magam biztonságban idefenn. Főleg nem a nyílt tenger fölött.

– Talán azért nem beszélsz velem, mert ideges vagy?

Emily nagyot sóhajtott. Tulajdonképpen az egésznek semmi köze a helikopterhez. Egyszerűen félt bevallani Mike-nak az igazat. Hogy kudarcot vallott. És újra kudarcot fog vallani. Hogy a kapcsolatuknak nincs jövője. Ezt akkor is épp elég nehéz elmondani, ha szilárd talajt érez a lába alatt, de ég és föld között... soha!

– Rendben. – Mike dühös arccal meghúzott egy kart, megnyomott egy-két pedált. Mindez szemvillanás alatt történt, és a gép hirtelen zuhanni kezdett, mint egy kő.

Emily rémülten felkiáltott.

– Mike! Istenem! Mi történt?

– Semmi baj – mondta élesen a férfi. – Nem foglak megölni.

Mindketten meghalunk, gondolta Emily riadtan.

A helikopter tovább süllyedt, aztán a talpak megérintették a víz felszínét. A lány önkéntelenül visszafojtotta a lélegzetét. Mindjárt a tengerbe zuhannak!

Behunyta a szemét, és várta a becsapódást.

Amikor semmi sem történt, félénken ismét felnézett. A helikopter lebegett, de nem a nyílt óceánon. A sápadt holdfényben Emily felismerte egy keskeny öböl körvonalait, a szárazföld felől a magas sziklákat és a sötét köveket a világos homokban. A következő pillanatban a talpak puhán földet értek, Mike megnyomott egy kapcsolót a feje fölött, és a rotorzaj lassan elhalt.

– Mi történt? – Emily megkönnyebbülten látta, hogy a kényszerleszállás sikeres volt.

– A helikopterrel? Semmi. – Mike levette a sisakját. – Rajta, ki vele!

– Tessék?

– Beszélni akarok veled. – A férfi kimászott a fülkéből, lehajolt a surrogó rotorok alatt, majd Emily oldalán bukkant fel. – A levegőben nem mertél beszélni – magyarázta, miközben kinyitotta az ajtót. – Tehát leszálltam.

A lány remegő ujjakkal kicsatolta a biztonsági övet, levette a sisakját, és kiugrott a helikopterből. Nem engedte, hogy Mike segítsen neki. Dühösen arrébb csörtetett, majd néhány méternyire megfordult.

– Mi jut eszedbe? A frászt hoztad rám! – Emilyben forrt a harag. – Minden ok nélkül, te... te gazember!

– Beszélni akartam veled – felelte Mike higgadtan. – Szerintem ez elegendő ok.

– Hogy tehetted? – kiabálta a lány. – Pont ma!

– Mi van ma? – Mike korántsem volt olyan nyugodt, mint mutatta. A hangja és a testtartása elárulta, hogy csak nehezen uralkodik magán. – Ma van a nagy nap, amikor nem jelentjük be, hogy szeretjük egymást? Hogy együtt akarjuk leélni az életünket?

Emily mérge lassan elpárolgott. Meg kell tennem, gondolta csüggedten. Meg kell mondanom az igazat, és viselnem a következményeket.

– Ezt szeretném a világon a legjobban, de lehet, hogy te leszel az, aki meggondolod magad.

– Miért mondod ezt?

– Mert nem vagyok olyan, mint szeretnéd.

– Tessék? – Mike közelebb lépett. – Nem értem. Te magad vagy minden vágyam.

– Az elvárásaidra gondolok. Meg a családoté. Hogy a feleséged leszek, és...

– Nem akarsz feleségül jönni hozzám? – szakította félbe a férfi. – Rendben van, akkor bűnben élünk, míg a halál el nem választ.

– ...és a gyerekeid anyja – fejezte be Emily a mondatot. – Sajnálom, Mike. Sokáig azt hittem, hogy túl tudom tenni magam rajta, és talán az az oka, hogy ma...

– Már megint ezzel jössz! Mi történt ma? Megan miatt aggódsz?

– Igen, de most nem erről van szó.

Mike ismét közelebb lépett.

– Magyarázd meg!

– A mai nap egy évforduló. Akkor jutott eszembe, amikor reggel felírtam egy beteg adatait. Fogalmam sincs, miért felejtettem el. Hiszen meglehetősen gyakran gondoltam rá, amióta Luckyt megtaláltuk.

Mike idegesen a hajába túrt.

– Most már tényleg semmit sem értek.

– Ma tíz éve. – Lucky mély lélegzetet vett. – A... a fiam ma lenne tízéves, ha... ha életben marad.

Mike megkönnyebbülten meredt Emilyre.

– Volt egy gyereked?

– Igen, tíz éve született.

– Attól a fickótól, aki a vőlegényed volt?

– Kizárólag a gyerek miatt akart elvenni. Aztán a fiam halva született, és ő örökre eltűnt az

életemből.

Mike hosszú ideig hallgatott.

– Hogy hívták a babát?

Emily szíve elszorult. Hogy lehet feltenni ilyen kegyetlen kérdést?

– Nem volt neve.

– Miért nem?

A lányt elöntötte a harag.

– Mert senki sem akarta azt a gyereket.

– Te igen.

– Nem. – Emily reszketve maga köré fonta a karját. – Nem akartam egyedülálló anya lenni. Nem akartam apa nélkül... család nélkül gyereket. Akkor már nem éltek a szüleim. Nem volt pénzem, abba kellett volna hagynom a tanulmányaimat. Semmim se volt!

– De igen, a gyerek.

Emily megpördült.

– Miért csinálod ezt? Azt mondtad, hogy szeretsz!

– Szeretlek is. – Mike két lépéssel a lány mellett termett. – Hagyod, hogy a múlt határozza meg a jövődet. A legcsekélyebb mértékben sem érdekel, hogy lesznek-e gyerekeink vagy sem. Az viszont fontosabb mindennél, hogy boldog légy. Nem tudsz megszabadulni a bánattól, mert senki sem segített, hogy igazán meggyászold a veszteséget. – A férfi kinyújtotta a kezét, és megérintette Emily arcát. Lágyan, vigasztalón. – Eltemetted?

A lány elrántotta a fejét. A toroka elszorult.

– Cameron intézett mindent. Egy darabig a kezemben tarthattam, aztán elvették tőlem.

– Azóta nem tudsz szabadulni az emlékétől, ugye? – kérdezte Mike óvatosan. – Most már értem, miért tartod olyan fontosnak, hogy Megan magához vegye a fiát. Értelek és szeretlek. Olyannak, amilyen vagy. Nem számít, mi történt a múltban, te akkor is te vagy... A nő, akit tiszta szívemből szeretek. – A férfi magához húzta Emilyt, átölelte, és megcsókolta a haját. – Adtál neki nevet, ugye?

A lány csak bólintott, mert nem tudott megszólalni.

– Milyen nevet?

– Ben... – Emily felzokogott, a lába összecsuklott.

De nem esett el. Mike erősen tartotta, miközben a gyász és a bánat összecsapott a feje fölött. Egy idő után csitult a zokogása, már nem reszketett annyira, és lassan megnyugodott. Felszabadultan felsóhajtott. A múltnak többé nincs hatalma felette, miután megosztotta a titkát valakivel.

Bensőséges szeretetet érzett a férfi iránt, aki segített újra megtalálni lelke békéjét. Felemelte a fejét.

– Szeretlek – suttogta. – El sem tudom mondani, mennyire.

– Én is téged. – Mike fürkészően Emily arcába nézett. – Minden rendben?

– Igen. Noha meglehetősen kiborultam, de azt hiszem, még sohasem éreztem ilyen jól magam.

– A lány elmosolyodott. – Óriási terhet vettél le a vállamról.

Mike két kezébe fogta Emily arcát, és gyöngéden megcsókolta.

– De adtam is valamit – mondta. – Amennyiben elfogadod.

– Mit?

– Magamat.

Boldog mosoly terült szét Emily arcán.

– De mennyire hogy elfogadom! A legszívesebben világgá kürtölném.

– Végre! – Mike magához szorította lányt. – Először be kellene jelentkeznünk a központba, különben még azt hiszik, hogy lezuhantunk.

– Én azt hittem – vallotta be Emily, és megborzongott. – Pedig megígérted, hogy vigyázol rám.

– A szükség törvényt bont. – Mike megfogta a lány kezét. – Gyere!

A rövid repülés a part mentén segített Emilynek, hogy egy kicsit összeszedje magát.

Milyen izgalmas hét áll mögötte! A férfit figyelte, aki ügyesen a hangárba kormányozta a helikoptert. Minden kétsége elszállt. Mostantól kezdve hisz Mike szerelmében.

A hangár hatalmas ajtaja bezárult.

– Az Athinában még biztos nincs vége a partinak – vélekedett Mike. – Benézünk, vagy túlságosan fáradt vagy?

– Nem, minden rendben. Egyébként van egy újságunk a többiek számára.

– Számomra nem gond, ha még várni akarsz.

Emily a fejét rázta.

– Mindenkinek tudnia kell. Elsősorban az édesanyádnak. – Végignézett repülő egyenruháján.

– Még át is kell öltöznünk.

– Minek? Menjünk így!

– Csinálhatnánk először még valami mást? Nem tart soká.

A férfi sötét szeme megvillant.

– Persze. Itt és most? Nyissam ki megint a hangárt?

– Nem!

Emily oldalba akarta böknöni a férfit, ehelyett ismét a karjában találta magát. Mike olyan szenvedéllyel csókolta, hogy elállt a lélegzete. Amikor egy örökkévalóság után elengedte, mindketten levegő után kapkodtak. Aztán Emily a férfi fülébe súgott valamit.

Mike markáns vonásait vidám mosoly derítette fel.

– Remek ötlet.

Kéz a kézben elindultak a kórház felé. Az előcsarnokban Charles gördült oda hozzájuk. Összekulcsolódott kezük láttán elvigyorodott.

– Tehát a küldetés sikeres volt?

Mike értetlenkedve pislogott.

– Csak azt ne mondd, hogy...

– Ne kérdezz semmit! – szakította félbe Emily, és a főnökére mosolygott. – Teljes a siker.

Köszönöm, uram.

– Egyébként már nem vagytok ügyeletben – jegyezte meg Charles, mielőtt továbbgördült volna.

– Amennyiben szándékotokban áll az Athinában valamit megünnepelni...

– Néha egészen ijesztőnek találom ezt a fickót – mormolta Mike, noha Charles már hallótávolságon kívül járt.

– Miért?

– Mindent tud. Sokszor arra gondolok, hogy jobban ismer bennünket, mint mi saját magunkat.

– Charles szeret minket. Ha fontos neked valaki, akkor olyasmit is észreveszel, ami mások előtt rejtve marad.

– Ráadásul biztosan könnyebb meghallani dolgokat, ha valaki olyan hangtalanul közlekedik, mint ő.

– Csodálatos ember. Meg fogom kérdezni, hajlandó-e az esküvőnkön az oltár elé vezetni.

Lábujjhegyen osontak be az újszülött osztályra. A helyiségekben tompa fény világított, Grace az íróasztalánál ült, és szerelmes regényt olvasott.

Felpillantott, és elmosolyodott.

– Mindjárt veletek megyek – suttopta. – De előbb tudnom kell a történet végét. – Ismét minden figyelmét a regénynek szentelte.

Mike és Emily Lucky ágyacskájához lépett. Csak egy plüsstigris hevert benne.

Emily riadtan nézett Grace-re. Úgy elmerült az olvasásban, hogy nem vette észre, amikor valaki elvitte a gyereket?

Ekkor Mike megszorította a lány kezét. Emily megfordult. Az éjjeli lámpa halvány fényében ott ült Megan a karosszékekben, a karjában Lucky, és cumisüvegből etette.

– Megan – suttopta megrendülten Emily. – Ó...

A lány éppen csak felpillantott.

– Hát nem édes?

– Tényleg az – bólintott Mike.

Megan arcára hirtelen kiült a félelem.

– Biztos, hogy az enyém?

Emily gombócot érzett a torkában.

– Igen.

– Ha akarom, megtarthatom? – Aválaszt leolvashatta a doktornő arcáról, mert megkönnyebbülten felsóhajtott. – Volt egy álmom – mesélte. – Azon az estén, amikor rosszul lettem, és apa felhívta magukat. Azt álmodtam, hogy a karomban tartom a gyerekeimet. Élt, éreztem a teste melegét, az illatát, és... – Elcsuklott a hangja. – És meg akartam halni. Azt hittem, csak úgy lehetek együtt vele.

– Ő a te fiad – mondta megrendülten Mike.

– Nem tudok lemondani róla. Nem lesz egyszerű, de megpróbálok jó anya lenni.

– Nem vagy egyedül, mi majd segítünk – ígérte Emily.

– Adtál már neki nevet? – kérdezte Mike.

Megan zavartan bólintott.

– Jackson.

– Jackson Cooper. Jól hangzik. – Emily még valamit tudni szeretett volna. – Ma reggel még látni sem akartad. Miért gondoltad meg magad?

– Fogalmam sincs. Átlapoztam az újságokat, aztán nem tudtam elaludni. Állandóan azt a tévés nőt és a gyereket láttam a lelki szemeim előtt. Olyan boldognak tűnt.

– Te és Lucky is boldogok lesztek.

– Pszt... Mindjárt elalszik.

Emily elhallgatott. Mit is mondhatott volna? Némán állt, fogta Mike kezét, és hirtelen melegség öntötte el a szívét. A gyászt és a bánatot mintha elfújták volna.

Egy nap neki is lesz gyereke. Mike-tól. A szerelmük gyümölcse.

Pár perc múlva halkán elhagyták az újszülött osztályt.

– Mike?

– Igen?

– Szeretlek.

– Én is téged.

– Feleségül akarok menni hozzád.

– Remélem is.

– És... és gyereket akarok tőled.

Mike gyöngéden Emilyre pillantott.

– Biztos?

– Igen. Ezúttal minden rendben lesz.

– Hogyne. A biztonság kedvéért köpünk egyet?

Emily megrázta a fejét.

– Nem teszek többet ilyet. Nem higiénikus, meg egyébként is... – Lábujjhegyre állt, és átölelte Mike nyakát.

– Egyébként is... mi? – kérdezte a férfi egy hosszú csók után.

Emily igyekezett visszaemlékezni, mit is akart mondani.

– Már nincs szükségünk szerencsére – jelentette ki határozott hangon.

– Nincs?

– Mindenünk megvan, mit akarnánk még?

Mike halkán felnevetett, és újra megsókolta Emilyt.

– Igazad van. Másoknak is kell egy kis szerencse. Ezen a héten megkaptam, ami jár nekem.

– Mind a ketten megkaptuk.

– Most pedig menjünk ünnepelni!

Mike lehajolt, felkapta Emilyt, hogy kivigye a kórházból, fel a dombra, ahol az Athina állt.

Elindult vele a közös, boldog jövő felé.

VÉGE